

biết chăng

ương
tư
tận
ương
cốt

editor ahnnii4
Phúc Lộc Hoàn Tử

Biết Chăng Tương Tư Tận Xương Cốt - Phúc Lộc Hoàn Tử

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Văn án:

"Cô trở về làm gì?"

"....."

Hạ Duy Đình bóp chặt cổ cô, ánh mắt tràn đầy hung ác, Kiều Diệp gần như hít thở không thông. "Tôi hỏi cô trở về làm gì?!"

Đã từng lưu luyến ôn nhu, nhưng cũng chỉ là đã từng.

Đêm trước hôn lễ, Hạ Duy Đình phát hiện Kiều Diệp tiếp cận anh chỉ để đánh cắp bí mật thương nghiệp của tập đoàn Hạ thị, trong cơn tức giận, anh liền đuổi cô đi.

Ba năm sau, ngoài ý muốn gặp lại. Kiều Diệp vừa kết thúc nhiệm vụ bác sĩ không biên giới(*), từ châu Phi về nước, Hạ Duy Đình làm tưởng cô nhiễm bệnh Ebola, phải gấp rút nhập viện.

Bác sĩ không biên giới (MSF): một tổ chức phi chính phủ viện trợ trong các trường hợp khẩn cấp như thiên tai, dịch bệnh, nạn đói hay chiến tranh,...

Nhiều năm xa cách, cô một lần nữa trở thành bác sĩ của anh, anh vẫn như cũ là bệnh nhân không nghe lời. Tương tư dần tăng, tưởng niệm chẳng giảm. Lời nói dối vẫn ở đó, tình yêu lại như chưa từng phai.

Nếu có thể bắt đầu lại lần nữa, liệu cô vẫn sẽ lựa chọn phản bội?

Tags: hiện đại, đô thị tình duyên, gương vỡ lại lành, HE.

Vai chính: Kiều Diệp, Hạ Duy Đình

Nguồn raw: quanben.io

Nguồn ảnh bìa: Dola Sun

P/s: đang edit ngoại truyện nhóooo, chưa beta

Mục lục

- [Chương 1: Ngoài ý muốn gặp lại](#)
- [Chương 2: Anh phát sốt](#)
- [Chương 3: Cô là căn bệnh của anh](#)
- [Chương 4: Em chăm sóc anh](#)
- [Chương 5: Không muốn lừa dối anh](#)
- [Chương 6: Chuyện cũ không cần nhắc lại](#)
- [Chương 7: Tồn thương người khác 1000 lần, tồn thương mình 800](#)
- [Chương 8: Lập trường đàm phán](#)
- [Chương 9: Xử lý hoa đào](#)
- [Chương 10: Hô hấp nhân tạo](#)
- [Chương 11: Cô đơn của anh](#)
- [Chương 12: Tiệc Trung thu](#)
- [Chương 13: Kế hoạch tương lai](#)
- [Chương 14: Ăn cua vẫn ghen](#)
- [Chương 15: Đau đớn](#)
- [Chương 16: Đợi anh một đêm](#)
- [Chương 17: Sầu lo](#)
- [Chương 18: Nụ hôn bất ngờ](#)
- [Chương 19: Nhân sinh nếu như lần đầu gặp gỡ\(*\)](#)
- [Chương 20: Cơ hội trở lại](#)
- [Chương 21: Trở về chốn cũ](#)
- [Chương 22: Dưới một mái nhà](#)
- [Chương 23: Tham luyện hơi ấm của em](#)
- [Chương 24: Sao anh lại tới đây?](#)
- [Chương 25: Lạnh lẽo](#)
- [Chương 26: Tương tự tận xương](#)
- [Chương 27: Dễ kiếm báu vật quý](#)
- [Chương 28: Khó tìm được tình lang](#)
- [Chương 29: Tâm tư](#)
- [Chương 30: Ngoại truyện Hạ Duy Đình](#)
- [Chương 31: Cọng rơm cuối cùng\(*\)](#)
- [Chương 32: Quên hết tất cả](#)
- [Chương 33: Hạnh phúc hư ảo](#)
- [Chương 34: Bỏ chạy trốn chết](#)

[Chương 35: Không về](#)
[Chương 36: Tỉnh giấc mộng đẹp](#)
[Chương 37: Càng lún càng sâu](#)
[Chương 38: Muốn bỏ chạy?](#)
[Chương 39: Sinh biến](#)
[Chương 40: Tôi không mù](#)
[Chương 41: Cố nhân tới](#)
[Chương 42: Tiền không thành vấn đề](#)
[Chương 43: Tổng cừu nghinh tân\(*\)](#)
[Chương 44: Thanh xuất vu lam\(*\)](#)
[Chương 45: Tôi muốn nghe đáp án của em](#)
[Chương 46: Tham hoan](#)
[Chương 47: Cầu hôn](#)
[Chương 48: Tránh xa](#)
[Chương 49: Nội gián lộ diện](#)
[Chương 50: Sự thật khó chấp nhận](#)
[Chương 51: Anh đã đi đâu](#)
[Chương 52: Mù](#)
[Chương 53: Không dễ dàng gì](#)
[Chương 54: Cha mẹ](#)
[Chương 55: Uống rượu](#)
[Chương 56: Chúng ta sinh em bé đi](#)
[Chương 57: Qua đời](#)
[Chương 58: Em còn có anh](#)
[Chương 59: Chúng ta cùng đi](#)
[Chương 60: Khao khát](#)
[Chương 61: Quan tâm sai người](#)
[Chương 62: Âm áp](#)
[Chương 63: Sinh mệnh hữu hạn](#)
[Chương 64: Đáp án](#)
[Chương 65: Đời đời kiếp kiếp](#)

Chương 1: Ngoài ý muốn gặp lại

Kiều Diệp bước ra từ phòng phẫu thuật, khung cảnh ngoài cửa kính bị bao phủ trong sắc chiều hoàng hôn. Bầu trời đã không còn trong xanh, giờ đây chìm khuất trong ánh ráng vàng như sắc hoa hồng. Ở phía Tây, mặt trời dần biến mất sau những công trình đô thị cốt thép.

Một ca phẫu thuật khẩn cấp tiêu tốn gần 4 giờ đồng hồ. Máy lạnh trong phòng rất mát, nhưng lưng cô vẫn ướt đẫm mồ hôi. Chiếc áo giải phẫu được cởi ra, như có tầng hơi bốc lên, một mảng mồ hôi lớn thấm lên quần áo của cô.

Cô rửa tay và khử trùng rồi đem quần áo đến phòng chờ giặt. Bệnh viện tư nhân của tập đoàn Long Đình quả nhiên danh bất hư truyền, điều kiện không có chỗ chê. Hai bác sĩ có thể sử dụng chung phòng khách, buồng nghỉ, phòng vệ sinh có vòi hoa sen, so với một số câu lạc bộ thể hình xem ra còn lớn hơn.

Kiều Diệp từng dùng loại "buồng nghỉ" đơn giản, thực chất chỉ là lều bạt dựng tạm. Cô kéo từ trong góc ra một mảnh vải nilon, nhúng vào chậu nước, lau mình qua loa, xem như tắm xong. Đối với người không có điều kiện tắm rửa trong 3-5 ngày thì điều này đã quá thoải mái, xa xỉ, có khi chỉ có phụ nữ mới có đặc quyền này.

Cô còn nhớ khi đó gió lộng quét qua lều, vài sợi gió luồn qua khe hở, thổi vào cơ thể, ẩm ướt mà ẩm áp.

Tình cảnh trước kia so với hiện tại quả thật hoàn toàn khác biệt, lệch nhau 5 múi giờ, cách một vạn cây số, sử dụng phương tiện nhanh nhất cũng phải mất 13-16 giờ đồng hồ.

Kiều Diệp thay áo phong rộng sạch sẽ, khoác blouse trắng bên ngoài, chân mang giày đế bằng lót trắng dành riêng cho phòng phẫu

thuật. Cô thường mặc áo bên trong màu xanh đậm hoặc xám đen, lỗ dính bần cũng khó phát hiện.

Một y tá chạy đến truyền lời: "Bác sĩ Kiều, viện trưởng gọi cô đến văn phòng."

"Được, cảm ơn nhé."

Văn phòng viện trưởng nằm trên tầng 8 dãy phụ . Toàn bộ tầng này là khu vực hành chính. Bệnh viện Long Đình có hai dãy phụ mới, được xây cùng lúc, điều kiện cũng khá tốt. Chẳng qua không lớn bằng tầng chính, nhưng giữa các dãy có hành lang thông qua, thuận tiện trong việc di chuyển.

Kiều Diệp rời khỏi phòng phẫu thuật, tay ôm bộ hồ sơ giải phẫu.

"Viện trưởng, bác tìm cháu?"

Lê Thu Hoa lịch sự nói: " Tiểu Kiều, mau tới ngồi."

Nhìn thấy

3 vị khách ngồi trên sofa, Kiều Diệp thoáng ngạc nhiên: "Anh?"

Dung Chiêu hướng cô gật đầu: "Mới vừa phẫu thuật sao? Nghe nói em thực hiện suốt 4 giờ, có thuận lợi không?"

Áo blouse trắng của anh cũng chưa cởi ra, dường như mới từ phòng phẫu thuật trực tiếp tới đây. Thân phận của anh cũng rất "vi diệu". Chỉ riêng họ Dung đã khiến cả tập đoàn Long Đình gọi anh một tiếng "cậu chủ". Anh là giám đốc hợp pháp của bệnh viện này, đồng thời cũng là bác sĩ não khoa ngoại thần kinh giỏi nhất.

Anh chỉ thích làm bác sĩ, phiền chán các loại kinh doanh, quản lý. Thế nên anh thuê một bác sĩ cao cấp làm viện trưởng, thuê một chủ doanh nghiệp bình thường làm giám đốc.

Lê Thu Hoa không phải chủ nhân bệnh viện này, mà là Dung Chiêu.

Cho nên thấy anh xuất hiện ở đây, Kiều Diệp có chút bối rối. Đã xảy ra gì ư?

"Tình huống ban đầu đúng là có hơi nguy hiểm, nhưng sau đó quá trình phẫu thuật diễn ra suôn sẻ." Cô ngồi xuống bên cạnh anh, ngẩng đầu nhìn Lê Thư Hoa. "Có vấn đề gì sao? Bệnh nhân được đưa trực tiếp tới sau tai nạn trên đường cao tốc, trước mắt người nhà còn chưa tới..."

Dung Chiêu ngắt lời cô: "Em đừng lo lắng, không phải vấn đề về việc phẫu thuật. Người nhà bệnh nhân cũng sẽ không ở đây gây rắc rối cho chúng ta."

Mâu thuẫn bác sĩ và bệnh nhân thật sự gay gắt ở một mức độ nhất định, người nhà bệnh nhân gây gổ liên tục. Cho nên các nhân viên y tế thường thấy bất an, luôn chu đáo cẩn thận, phòng hờ có sự cố gì xảy ra.

Mà với Dung Chiêu, anh không cho phép việc đó xảy ra trên bệnh viện của mình.

Anh đưa mắt nhìn Lê Thư Hoa, ra hiệu bảo ông mở lời.

Lê Thư Hoa làm quản lý bệnh viện hơn 20 năm. Ông đã luống tuổi, tính tình ôn hòa, trên mặt thường mang nét cười, giống như Đức Phật Di Lặc.

Ông cân nhắc lựa lời: "Tiểu Kiều, cháu ở khoa cấp cứu cũng đã lâu, có từng cân nhắc đến việc chuyển sang khoa điều trị nội trú không?"

Kiều Diệp ngắt ra: "Cháu chưa từng nghĩ đến chuyện đấy ạ, không phải khoa cấp cứu thiếu người hay sao?"

Thật ra thời gian cô ở khoa cấp cứu không tính là lâu. Ban đầu Dung Chiêu tiến cử cô vào khoa này do thiếu nhân lực. Cô được giao chức phó khoa. Trên thực tế, với trình độ chuyên môn của mình, vị trí này có chút cao cấp, đại biểu rằng Dung Chiêu đối với cô

vô cùng tín nhiệm. Một khi nhân tài khác phù hợp hơn xuất hiện, cô có thể sẽ trở về khoa nội. Cô cũng không quá khó tính về môi trường làm việc, thù lao và triển vọng cũng tương đối như nhau.

Nhưng Kiều Diệp rất thích công việc khám khẩn cấp này. Cô đã quen với những nhiệm vụ cấp bách, cứu sống những sinh mệnh gấp gáp. Tuy sự vất vả không phải người bình thường nào cũng có thể tưởng tượng được, nhưng xen vào đó là cảm giác thỏa mãn lạ kỳ.

Người cô đơn thật đáng xấu hổ mà! Ngoài cách làm việc, cô không nghĩ ra được cách nào khác để loại bỏ cảm giác xấu hổ này.

"Khoa cấp cứu có sắp xếp người mới, em không cần để ý. Một số bác sĩ trẻ cần được đến khoa cấp cứu để trau dồi thêm kinh nghiệm, bọn họ có thể đảm nhận được. Nhưng ở khoa điều trị nội trú, anh cần người giúp đỡ."

Dung Chiêu nói như vậy ắt hẳn anh có điểm khó xử, xác thực gặp phải vấn đề khó giải quyết. Kiều Diệp sáng khoái nói: "Được, không thành vấn đề, nghe theo hai người sắp xếp."

Nghe được cô đồng ý, không biết vì sao, Dung Chiêu cùng Lê Thư Hoa giống như nhẹ nhàng thở ra.

"Được, nếu đã vậy, theo anh đến khoa điều trị nội trú, anh sẽ giải thích nhiệm vụ cho em."

Kiều Diệp bị Dung Chiêu lôi kéo đứng lên, có điểm ngờ vực: "Gấp rút như vậy? Hồ sơ giải phẫu em còn chưa viết...."

"Không thành vấn đề, lát sẽ cho em thời gian viết sau."

Tình tình Dung Chiêu hơi nóng nảy, giọng lại lớn, có khi cách một tầng lầu vẫn nghe tiếng anh chỉ bảo cấp dưới cùng bệnh nhân, điển hình lời thật thì khó nghe.

Anh chân dài vai rộng, sải bước qua hành lang giữa hai dãy bệnh viện, đến khoa nội trú. Kiều Diệp gần như chạy nước rút mới đuổi

kịp bước chân của anh. Vạt áo blouse trắng bị gió thổi phấp phới, anh cũng không có ý định dừng bước, tiếp tục hướng về phía bắc.

Bệnh viện Long Đình cũng có phân chia, giống như bệnh viện công bình thường, chia thành phòng bệnh chung và phòng bệnh vip. Tuy Long Đình khẳng định rằng mỗi bệnh nhân ở đây đều vô cùng quan trọng, có thể xem nơi đây là nhà, nhưng vẫn có thêm một khu vực cao cấp hơn, gọi là svip.

Chữ "s" có nghĩa là "siêu" (super), ý ngoài mặt chữ, bệnh nhân tại khu vực này là đặc biệt và quan trọng nhất.

Ít nhất là đối với tập đoàn Long Đình cùng Dung Chiêu là như vậy.

Nhiệm vụ anh sắp giao cho cô, có lẽ nào liên quan tới bệnh nhân khu svip này?

"Tới rồi, phòng bệnh số 37." Dung Chiêu thả chậm bước chân, chỉ tay về phía trước. "Người này có chút phiền toái, em tốn công chiếu cố nhé."

Lời anh thành khẩn, ánh mắt chân thành, xen lẫn với những cảm xúc ngổn ngang, có lo lắng, có đồng tình, và một chút bối rối anh cũng không rõ.

Kiều Diệp cười rộ: "Vẫn còn bệnh nhân không tin tưởng vào năng lực của anh đấy à haha. Em còn nghĩ không ai phủ nhận chuyên môn y học của anh đâu."

Dung Chiêu lắc lắc đầu: "Thật ra anh cũng không hiểu... Tóm lại, chắc hẳn em có biện pháp, liền giao cho em."

Kiều Diệp không nói gì nữa, bước chân bỗng trở nên nặng nề. Cánh cửa phòng bệnh đã ở trước mắt, nhưng không hiểu sao cô không còn sức lực để bước nữa.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, cô cũng không thể giải thích tại sao. Cô vô thức giơ tay xoa lên vết sẹo trên trán, xấu xí, cong cong

như con rết, khiến người khác cũng phải tiếc hận hỏi vì sao vết sẹo lại xuất hiện ngay trên khuôn mặt một cô gái trắng trẻo, ngọc ngà như cô.

Cô trả lời rằng chỉ là một vết thương vô tình, khâu 4 mũi, không đau lắm.

Thật ra, cô đã nói dối, khi đó vết thương đẫm máu, đau đến chết đi sống lại. Chẳng qua cũng đã lâu rồi, vết thương cũng lành, dần dần cảm giác đau đớn phai nhạt đi, đã quên.

Thế nhưng lúc này đây, khi đầu ngón tay cô chạm đến, cô cảm nhận lại nỗi đau đã quên từ lâu ấy. Loại cảm giác đau đớn nhói lên co rút, như có ác ma chơi đùa bên trong mạch máu của cô, huyết tương chực trào dâng lên.

Người ta nói trên lưng George Soros(*) chứa đựng dòng máu mạch thần kỳ. Mỗi khi tiếp xúc với cơ hội đầu tư tốt, dòng máu này "nhảy dựng" lên, và ông biết đó là vận may của mình.

George Soros: tỷ phú người Mỹ gốc Do Thái, Hungary. Ông là chủ tập đoàn Soros Quantum Fund.

Kiều Diệp tự nhận mình không thần kỳ như ông trùm tài chính kia. Trong suốt 20 năm qua cô chỉ đầu cơ một lần duy nhất, cũng là lần thất bại thảm hại.

Hiện tại gặp phải tình cảnh trước mắt, làm sao cô biết có thể hay không là một kiếp số của mình?

Tay cô đã nắm trên tay vịn cửa, Dung Chiêu bỗng ngăn cô lại.

Trong và ngoài phòng bệnh chia làm hai thế giới riêng biệt. Người bên trong không hiểu những rối rắm bên ngoài. Người bên ngoài không hiểu sự bất lực bên trong.

Có tiếng thủy tinh bị ném xuống mặt đất, một giọng nam gay gắt vang lên: "Ngưng những lời vô nghĩa đó đi, tôi không muốn nghe,

chừng nào tôi mới xuất viện??!"

Thanh âm cũng giống như dấu vân tay, mỗi người là độc nhất vô nhị. Cho nên tiếng nói của người đàn ông kia dù có lạnh lẽo, lại hùng hổ dọa người, người ngoài cửa nghe vào, liền phân biệt được là ai.

Kiều Diệp trong phút chốc quên lãng thời gian, mọi động tác liền ngừng lại, tư duy chết lặng, cả người như đóng đinh tại chỗ. Tay vẫn ở vị trí vịn cửa, lại không cách nào mở ra được.

Cô quay lại nhìn Dung Chiêu, anh cũng bất đắc dĩ, hơn nữa anh cũng không rõ vì sao lại quyết định đưa cô đến đây.

Anh chỉ làm tròn trách nhiệm của bác sĩ, của một người bạn tốt với bệnh nhân giường 37, hi vọng cậu ta có thể vui vẻ một chút, sớm khỏi bệnh.

Chỉ có vậy.

Qua khe hở trên rèm cửa, Kiều Diệp vẫn có thể nhìn thấy tình hình bên trong phòng bệnh. Chỉ là những hình ảnh đó, cùng với ký ức của cô, vỡ vụn thành từng mảnh.

Cô ôm lấy hai tay, viền mắt hoe đỏ, nước mắt chực chờ rơi xuống.

Chương 2: Anh phát sốt

Hạ Duy Đình ngồi trên giường bệnh, bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình càng làm anh xanh xao, gầy yếu. Kể từ lúc sinh bệnh, anh không vừa ý một chút liền nổi giận. Mái tóc anh đã được cắt tỉa bớt, nhưng vẫn khó che giấu tính khí trẻ con tùy hứng.

Có lẽ việc nói chuyện lớn tiếng làm anh mất sức, anh ho khan, tay áp lên môi, ấn mạnh, bờ vai khẽ run lên.

Kệ tủ đặt trước giường bệnh chất đầy tài liệu, cơn ho không dứt, anh vô cớ bực bội, giơ tay hất tung chúng. Những tờ giấy trắng rơi lung tung xuống sàn, người xung quanh lui lại nửa bước, tình cảnh im lặng như ve sầu mùa đông.

Lúc này bất kể ai bước vào, cũng chỉ có thể chấp nhận lửa giận của anh, không thể giải quyết được gì. Đặc biệt là Kiều Diệp, nếu cô xuất hiện trước mặt anh, có lẽ anh lập tức muốn phá hủy bệnh viện này.

"Em đi xem anh ấy một chút." Sau khoảng thời gian kinh ngạc, cô bình tâm lại, hướng Dung Chiêu nói, như thể đang đàm luận về một bệnh nhân bình thường.

Dung Chiêu không hỏi, cô cũng không giải thích.

"Y tá sẽ nhanh chóng phát thuốc qua, cậu ấy sẽ đi nghỉ sớm, có gì chờ cậu ấy ngủ rồi lại nói. Em đi viết hồ sơ giải phẫu đi, bàn y tá và văn phòng bác sĩ đều có bàn làm việc."

"Được, vậy em đợi ở khu "s", sẽ không rời đi."

Cô biết Dung Chiêu đang lo lắng điều gì, dù sao thế sự đã định, trốn tránh cũng vô ích. Cô đã rời đi một lần, bây giờ trở lại, cô cũng không còn ý định đó nữa.

Cô xuống bàn y tá. Y tá trực ban ở đó biết cô là người do Dung Chiêu tiến cử vào khoa cấp cứu, lại còn là bác sĩ không biên giới, vô cùng khâm phục, nhưng cô cả phần bàn rộng rãi, còn rút giúp cô một cốc nước ấm.

"Bác sĩ Kiều, chị sẽ chuyển từ khoa cấp cứu sang chỗ bọn em sao?"

Dung Chiêu vừa mới cho người thu dọn một văn phòng trống, đưa đồ đạc của Kiều Diệp qua, dụng ý không phải đã rõ ràng hay sao?

"Có lẽ là vậy đi, tôi cũng chưa nghĩ tới. Sao vậy, có phải khu "s" thực sự thiếu người không?"

Người y tá trẻ hơi nheo mắt, cau mày: "Không phải hay sao? Bọn em ở đây vẫn luôn thiếu người. Mỗi bệnh nhân trong phòng đều cần bác sĩ một đối một chăm sóc, nếu có nhiều bệnh nhân như giường 37 kia thì...."

Y tá bên cạnh hơi lớn tuổi hơn một chút, huých nhẹ vào tay cô y tá trẻ, cô ấy muốn nói nhưng lại thôi.

Kiều Diệp chỉ cười cười, nhưng bút trong tay bỗng ngưng lại. Cô không thể viết được gì trong suốt một lúc.

Màn đêm buông xuống, Kiều Diệp cuối cùng cũng hoàn thành hồ sơ giải phẫu. Cô buông bút, néo néo bả vai, chớp mũi bỗng ngửi thấy mùi đồ ngọt, mới phát giác được cô đã lỡ giờ cơm tối.

Y tá phát thuốc còn chưa trở về, Kiều Diệp đứng lên, một hộp bánh tart trứng nóng hổi đẩy tới trước mặt cô.

"Bác sĩ Kiều, cô vẫn chưa ăn tối à? Ăn cái này đi, bằng không dạ dày sẽ khó chịu đấy."

Các bác sĩ và y tá ở khu "s" đều đã trải qua khảo nghiệm kỹ càng. Họ đều thân thiện, kiên nhẫn, đặc biệt tỉ mỉ và ân cần.

"Cảm ơn."

Bên cạnh mấy cái túi nilon lớn là đủ các loại bánh tart, bánh trái cây, hoàn hảo cho món tráng miệng hay để ăn khuya.

Cô mơ màng nhớ loại hương vị tart đắt tiền này, gần bệnh viện không có cửa hàng nào, chờ giao hàng cũng thật lâu, hẳn là có người cố ý lái xe đưa qua.

"Cấp dưới của bệnh nhân giường 37 thực sự có tâm, mỗi lần đến thăm bệnh còn mang cả hộp cơm cho y tá trực ban."

"Ồ, anh ta có lẽ không phải bệnh nhân tốt, nhưng biết đâu là ông chủ tốt."

"Quên đi, cô không nhớ lần trước thư ký Tiểu Ngô bị giáo huấn thảm thế nào ư? Cậu thư ký đến thăm bệnh kia lúc nào chẳng bày ra vẻ mặt như đưa đám? Nghe nói hôm nay vẫn là cậu ta tới? Thật không dễ dàng mà, nếu thư ký là một cô gái, hẳn đã ủy khuất sớm từ chức."

Cô y tá trẻ tuổi hơi nâng cằm, làm ra bộ dáng hoa si: "Cũng không hẳn đâu, boss người ta soái như vậy, tính tình cũng tốt. Nghe nói anh ta cùng bác sĩ Dung đều tốt nghiệp trường Ivy ở Mỹ, cơ nghiệp cũng đã mở rộng tới Bắc Mỹ. Đi theo anh ấy, tầm nhìn càng tăng, hiểu biết càng nhiều. Hướng hồ, nếu có thể làm việc ở Hạ thị, trải nghiệm thật sự không tệ đâu. Nói không chừng, sớm chiều chung đụng, lâu ngày sinh tình, thuận tiện có thể giải quyết luôn cả chuyện chung thân đại sự."

Có người lắc đầu: "Đẹp trai lắm tiền thì thế nào? Tính tình tệ quá, đã bệnh thành cái dạng gì cũng không chịu tiếp nhận điều trị. Gả cho cậu ta, nếu không bị khinh bỉ thì chính là nhục lòng. Phụ nữ ấy à, áp lực nhiều quá sẽ mau già đó."

Các y tá riu rít trò chuyện, hiếm khi có thời gian thư giãn sau bữa tối. Họ xem Kiều Diệp như người một nhà, lúc nói chuyện cũng không kiêng kỵ điều gì.

"Chiếc giường số 37" trở thành đề tài hot, các y tá nói một lúc, liền đẩy câu chuyện sang Kiều Diệp: "Bác sĩ Kiều, cô nói xem?"

Kiều Diệp rất đẹp, chính là loại xinh đẹp trong trẻo, thuần khiết, đôi mắt đặc biệt động lòng người. Khi cô cười ánh mắt cong cong lên như hai vầng trăng non, hết như Rika Akana(*) của Trung Quốc.

Rika Akana: một nhân vật trong Tokyo Love Story, đóng bởi Honomi Suzuki.

"Tôi cũng không biết nữa!" Cô mỉm cười. "Tôi cũng lớn tuổi rồi, lại không có mắt nhìn người, tùy duyên phận đi."

"A, bác sĩ Kiều, cô xinh đẹp như vậy mà không có bạn trai ư?"

Kiều Diệp lắc đầu.

Cô cũng không nói quá. Xã hội hiện đại vẫn còn hà khắc với phụ nữ, qua 25 tuổi không có bạn trai liền gia nhập đội ngũ "gái ế gái già", trở thành "gánh nặng xã hội", nhận không ít ánh mắt khác thường.

Cô tuyệt đối không phải loại người ong bướm, càng không phải một tờ giấy trắng tinh khiết.(*) Người có chuyện xưa thường hay giữ khoảng cách. Những chuyện riêng tư đều không thể đào quá sâu, tránh lại chạm đến nỗi đau cũ.

Ong bướm: người trăng hoa.

Giấy trắng tinh khiết: người chưa trải sự đời, ở đây muốn nói trải nghiệm trong tình yêu.

Vì vậy các y tá cũng không hỏi nhiều, y tá phát thuốc cũng vừa vặn đi tới, nói bệnh nhân giường 37 uống thuốc xong đã nghỉ ngơi, tất cả mọi người thoáng nhẹ nhõm thở ra.

Kiều Diệp đứng dậy, đi tới phòng bệnh. Hôm nay bất luận thế nào, cô cũng muốn gặp anh.

Hai cấp dưới của Hạ Duy Đình lúc này cũng rời đi, chạm mặt Kiều Diệp, thoáng bước qua. Trong đó có một mỹ nữ cao gầy thời thượng giống như lơ đãng xoay lại nhìn cô một cái, cậu trai trẻ tuổi bên cạnh đi theo cũng quay đầu lại. "Làm sao vậy?"

Biết rõ bạn bè cùng cấp dưới của Hạ Duy Đình không quen biết mình, Kiều Diệp vẫn theo bản năng nghiêng người cúi đầu, đứng dưới bóng trong góc hành lang, tận lực che giấu bản thân.

Mãi đến khi bọn họ không tiếng động rời đi, cô mới lặng lẽ đi ra, hai tay rút trong túi áo blouse trắng, mắt nhìn về cửa phòng bệnh không xa, lại có cảm giác xa cách trống rỗng xưa nay chưa từng có.

Thoạt nhìn Hạ Duy Đình ngủ thật say, nghiêng người, mặt hướng phía cửa, bộ quần áo bệnh nhân làm anh giảm đi sự "góc cạnh" thường ngày. Ánh trăng rọi vào từ cửa sổ, chiếu sáng một mảnh sau lưng anh.

Kiều Diệp tựa lưng vào cửa, lẳng lặng nhìn anh một chốc rồi nhẹ nhàng đi đến cửa sổ, buông rèm xuống.

Anh là người khó ngủ, một chút ánh sáng cũng đủ làm anh thức giấc.

Cạnh giường có sofa cùng ghế dựa. Cô không ngồi, chỉ đứng gần anh, cúi đầu liền có thể thấy rõ nếp gấp giữa hàng lông mày.

Nếu có thể, cô nguyện ý yên tĩnh bên anh một đêm, chăm sóc anh, che chở anh. Nhưng rồi lại cảm thấy quá xa xỉ, trời cao sẽ không cho cô vận may đó.

Xa cách nhiều năm, hơn một ngàn ngày đêm, cô thậm chí đã không còn dám hy vọng có thể nhìn anh ở gần như vậy.

Mấy cái quảng cáo gì đó đều là lừa người. Thời gian sao có thể không để lại dấu ấn trên một người? Anh rõ ràng trưởng thành hơn, khóe mắt xuất hiện những vết thanh tú, đường nét khuôn mặt lại tăng thêm vẻ thẳng tắp trầm độc nhất ở đàn ông. Chỉ giống như cũ là anh thật sự rất đẹp, là kiểu quyến rũ mà chỉ cần là phụ nữ đều không thể khước từ.

Đẹp trai lắm tiền- vốn không đủ để hình dung anh.

Mấy năm nay, cô gặp gỡ nhiều người. Từ những nhà từ thiện tới các tinh anh xã hội, các ông chủ kinh doanh- muôn vàn những khuôn mặt, duy chỉ có một người.

Chỉ có Hạ Duy Đình- không ai có thể thay thế- ngay cả tư thế ngủ, một cái nhếch mày của anh cũng đầy ý nghĩa với cô.

Anh không ho khan giống ban nãy nữa, nhưng hô hấp vẫn dồn dập. Kiềm Diệp lo lắng không biết có phải anh phát sốt hay không, theo bản năng muốn đưa tay sờ trán anh.

Anh thực sự ở rất gần cô, duỗi tay liền có thể chạm đến, chỉ cần cô cúi xuống, hơi thở hai người sẽ hòa quyện vào nhau.

Nhưng khi tay cô chỉ còn cách anh 2 tấc, ngón tay cô chậm rãi cuộn lại.

Anh không thích người ngoài chạm vào mình, trừ những khi cấp thiết, nếu có thể miễn bắt tay anh liền tránh. Trước kia mỗi khi cô xoay người đầu ngón tay đều chạm đến anh, đặc biệt vào mùa đông tay chân cô lạnh lẽo, anh hào phóng mở lòng bàn tay bao lấy tay cô. Mười ngón tay đan vào nhau suốt đêm tối.

Anh nói, bởi vì cô không phải "người khác", cô là Kiều Diệp.

Phải, cô là Kiều Diệp.

Thế nhưng, trên thế giới có 2 vật mãi bạn không thể chạm tới. Một là vật không thuộc về bạn. Hai là vật bạn không thật sự muốn.

Khi bạn tham lam, phải nhận trừng phạt.

Chung quy cô cũng chỉ là người ngoài, một bác sĩ ngoại khoa bình thường. Mỗi ngày lật một trang lịch, đến cuối cùng sẽ không lưu lại trong trái tim anh bất cứ ấn tượng nào.

Hô hấp của Hạ Duy Đình vẫn như cũ dồn dập, giấc ngủ đã không còn an ổn. Cho dù cách một khoảng không, cô vẫn cảm nhận được cơ thể anh sốt cao, tỏa hơi hầm hực.

Kiều Diệp mím môi, lòng bàn tay quyết định phủ lên trán anh, nhiệt độ truyền đến làm trái tim cô hẫng nửa nhịp. Cô đeo ống nghe lên, tính toán đặt lên ngực anh, dù sao trời cũng đã tối, có lẽ anh sẽ chẳng biết ai đã khám cho mình đâu.

Bàn tay đặt trên trán anh còn chưa kịp thu lại, cổ tay bỗng truyền đến một cơn đau nhức. Kiều Diệp cúi đầu, liền đối mặt với hàn quang(*) trong mắt anh.

Hàn quang: tia sáng lạnh lẽo.

Cô ngược lại có phần thư giãn: "Anh tỉnh rồi sao? Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không? Anh phát sốt rồi, tôi giúp anh kiểm tra một chút."

Anh tỉnh, hoặc phải nói, anh vốn không hề ngủ. Chờ cô tới gần, tiện tay bắt lấy? Cũng đúng, lúc này đây anh giống như một thợ săn lão luyện, bày ra cái bẫy, chờ con thú nhỏ là cô đâm đầu bước vào.

Không ai tắm hai lần trên một dòng sông, Hạ Duy Đình sẽ không phạm một lỗi hai lần. Cô nghĩ anh không biết, thật ra, anh biết tất cả.

Chương 3: Cô là căn bệnh của anh

Hạ Duy Đình gắt gao nắm lấy cổ tay Kiều Diệp, lực đạo mạnh mẽ, như thể muốn bóp nát cổ tay cô.

"Tôi đã nói qua, cô cách xa tôi một chút, vĩnh viễn đừng bao giờ động vào tôi nữa, thật kinh tởm!"

Từng câu chữ anh thốt ra, đánh thẳng vào tai Kiều Diệp. Cô không rút tay lại, cũng không nói lời nào, nhưng sự đau đớn nơi cổ tay đã chẳng thể nào sánh với nỗi đau như xé toạc trong tim. Cô cắn chặt môi dưới, trong bóng đêm lại như đang mỉm cười.

Bọn họ cứ như vậy giằng co không tiếng động, qua thật lâu, Kiều Diệp mới mở miệng: "Anh hiện tại là bệnh nhân, em cũng chỉ muốn kiểm tra một chút xem anh có sốt không."

Hạ Duy Đình cười lạnh: "Không cần tỏ vẻ đường hoàng, loại mảnh khóc này 3 năm trước cô cũng đã dùng qua."

Niềm tin đã mất, Kiều Diệp không còn gì để nói.

"Em đi gọi bác sĩ khác đến kiểm tra cho anh, anh buông tay trước đã."

Nơi anh nắm chặt xuất hiện một vòng tròn màu đỏ, có lẽ ngày mai sẽ sưng lên, xem chừng 2-3 ngày không cầm nổi bút cùng dao phẫu thuật.

Vừa lúc cô có thể xin nghỉ, nếu Hạ Duy Đình đã không muốn thấy cô, cô vẫn nên tránh xa một chút.

Tất cả vì bệnh nhân- đây là nguyên tắc mà bệnh viện Long Đình đặc biệt nhấn mạnh. Cô không biết Dung Chiêu nghĩ thế nào mà lại

giao nhiệm vụ "chiếc giường 37" này cho cô, nhưng có lẽ cô thật sự không giải quyết được.

Hạ Duy Đình giống như không nghe thấy lời cô nói, tay vẫn nắm chặt cổ tay cô, tay còn lại ấn mở đèn tường.

Mọi vật trong bệnh viện dường như đều mang màu sắc đơn điệu, lạnh lẽo, bao gồm cả ánh đèn. Không một chút độ ấm, chỉ có ánh sáng thanh lãnh kia nhấn tâm soi rọi khoảng thời gian 3 năm xa cách.

Giọng anh lạnh như băng: "Cô trở về làm gì?"

Kiều Diệp chẳng hé một lời nào, giống như trùng hợp, lại giống như bùa chú ấn định lên người cô. Ai mà biết được, dù sao cô cũng không có biện pháp để cùng anh giải thích.

Hạ Duy Đình rút cuộc cũng buông tay cô ra, Kiều Diệp lùi lại một bước. Sau lưng là cánh cửa- chỉ cần không nhìn vào mắt anh- cô liền có thể xoay người rời đi, anh sẽ không ngăn cản cô.

Nhưng chân cô không cách nào di chuyển được, như vướng trong mớ dây leo vô hình mang tên chấp niệm cùng cảm xúc.

"Tôi hỏi cô không nghe thấy sao?" Anh bước xuống giường, chân trần giẫm trên sàn gạch terrazzo, mỗi bước chân đều buốt thấu tận xương, lại cố tình bức cho cô không thể nào thoái lui.

Cô theo bản năng rũ mắt, tự nhắc nhở rằng anh chỉ là một bệnh nhân. Bất thành linh anh đưa tay bóp cổ cô, trong mắt tràn đầy hung ác: "Tôi hỏi cô trở về làm cái gì? Nói!!!"

Cô gần như hít thở không thông, nhưng cuối cùng cũng có thể ngẩng đầu mà quan sát anh lần nữa. Anh gầy hơn so với trước kia, khuôn hàm sắc sảo, góc cạnh. Dưới ánh đèn, mặt anh ửng hồng ồm yếu, nhưng trong đôi mắt ánh lên vẻ sắc bén, thoạt nhìn không giống người bệnh.

Như này thật tốt, cô bỗng nghĩ. Có đôi khi tình yêu không làm người ta giữ vững ý chí, nhưng thù hận thì có thể.

Y tá trực ban nghe thấy tiếng động, từ bên ngoài gõ cửa: "Giường 3... Hạ tiên sinh, anh có sao không?"

Gõ cửa cùng gọi anh một tiếng "Hạ tiên sinh" cũng đều xuất phát từ phép lịch sự. Các bác sĩ, y tá bệnh viện đều không gọi thẳng tên người bệnh. Huống hồ, trong mắt họ, ba chữ "Hạ Đình Duy" có bao nhiêu phức tạp, chẳng thà gọi bằng một danh hiệu đơn giản.

Giường số 37, hôm nay là anh, mai là người khác, triều lương mộ trần(*), muôn đời như thế.

Triều lương mộ trần- 朝梁暮陈 : thành ngữ Trung Quốc, ẩn dụ cho sự thay đổi, thất thường.

Cho nên, anh làm sao có thể tin tưởng rằng người phụ nữ Kiều Diệp này đối với anh lưu luyến không thôi? Cô tình nguyện nhắm mắt lại, như dập tắt mọi ánh sao trong dải ngân hà.

Y tá trực ban sợ xảy ra chuyện, đẩy cửa bước vào, mới phát hiện cả Kiều Diệp cũng ở đây, bầu không khí giữa hai người trong phòng thật khác thường.

Hạ Duy Đình đã buông lỏng cánh tay bóp chặt cô, chán ghét lấy khăn ướt lau tay, không ngẩng đầu lên mà nói: "Bác sĩ của tôi bị thay đổi khi nào, cũng không nói với tôi một tiếng? Bệnh viện Long Đình một mặt đối đãi với các cổ đông đều là tùy ý mà làm, mặt kia đối đãi với bệnh nhân như thế này là có ý gì?"

Hai y tá nhìn nhau, Kiều Diệp lấy lại bình tĩnh, mở miệng: "Hình như Hạ tiên sinh hiểu lầm rồi. Bác sĩ của anh không thay đổi, tôi là bác sĩ mới được điều qua, đến làm quen với môi trường một chút."

"Những người mới được điều tới svip, lấy cái gì đảm bảo năng lực? Tôi ban đầu cho rằng Dung Chiêu có điểm tự đại, không ngờ anh ta cũng thuộc loại "anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường(*)"."

Anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường: đàn ông vì mê luyến sắc đẹp mà nhạt ý chí.

Lời của anh thẳng thắn, không quanh co, đều mang ý tứ sỉ nhục cô.

Sắc mặt Kiều Diệp trắng bệch, đáng nhẽ ra cô không nên kinh hãi thế này. Nhớ khi nào cô còn từng dùng ngón tay mơn trớn môi anh, nghịch ngợm nói: "Tiểu thuyết nói nam nhân môi mỏng tính tình đều xấu, nhưng em cảm thấy anh thật tốt! Chính là miệng độc như dao, nhưng chỉ găm được miếng tào hủ thôi(*)."

Miệng dao găm- tâm tào hủ: như khẩu xà tâm Phật.

"Có độc miệng hay không, phải thử qua mới biết được."

Anh cúi người hôn cô thật sâu, tận lực xâm nhập vào khoang miệng của cô thăm dò. Lúc buông ra, cô cảm giác nơi môi râm ran, hơi đau ngứa.

Cô từng ảo tưởng cả đời anh sẽ chỉ làm cô đau bằng cách này, có ai ngờ, thời thế xoay chuyển, lưỡi dao sắc bén, hại người hại mình đều thật dễ dàng.

Lúc này, điện thoại trong túi rung lên, Kiều Diệp một tay ấn tắt. Cô nói với Hạ Duy Đình: "Xin hãy nghỉ ngơi sớm, anh vẫn đang sốt", rồi quay đầu về phía hai y tá: "Bác sĩ trực ban là ai vậy? Tôi đi gọi người đó đến kiểm tra một chút."

Hai y tá trợn mắt há hốc mồm, máu bát quái(*) đã sôi trào, chưa kịp phản ứng với lời của Kiều Diệp.

Máu bát quái: tính nóng chuyện.

Cô cũng không mấy để ý, xoay người rời đi, liều mạng không chế chính mình không quay đầu nhìn Hạ Duy Đình một cái.

Thật vất vả mới lên được sân thượng, gió đêm lành lạnh, trải qua cửa tử nhất sinh(*), cả người cô lúc này mới như có sức sống.

Cử tử nhất sinh: ý nói tình thế nguy hiểm.

Di động rung không ngừng, cô lấy ra xem, thấy màn hình hiển thị "Mẹ" liền ấn tắt.

Tâm tình như hiện tại, thực không thích hợp trò chuyện cùng Kiều Phượng Nhan. Đầu kia gọi tới một lần, cô từ chối một lần, cứ như thế, cuối cùng tắt nguồn, hoàn toàn thanh tịnh.

Kiều Diệp đi rửa mặt, một lần nữa tái tạo lại tinh thần, sau đó điều tra tất cả tư liệu về bệnh tình của Hạ Duy Đình.

Hồ sơ bệnh án dày đặc trên bàn, chôn lấp khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô.

Ở bệnh viện cô còn chưa có quyền hành lấy dữ liệu trên máy tính, chỉ có thể lấy được phần hồ sơ viết tay. Chữ viết nguệch ngoạc, rõ ràng sức khỏe anh không tốt, thậm chí còn tệ hơn so với trước lúc cô rời đi.

Xem được vài dòng, tầm mắt Kiều Diệp mờ đi, cô xoa xoa mắt, vẫn là kiên trì đọc tiếp, đem những chẩn đoán quen thuộc cùng lạ lẫm ghi tạc trong đầu, suy nghĩ kế hoạch điều trị.

Cô cả đêm không về nhà, dù sao cô cũng chẳng quan tâm mấy. Ở đó có ai mong nhớ cô chứ.

Kiều Diệp chính thức chuyển sang khu svip của khoa điều trị nội trú, như cũ đảm nhiệm chức phó phòng. Dung Chiêu cùng viện trưởng Lê Thư Hoa tự mình đưa cô đi giới thiệu với mọi người.

Tin đồn lan nhanh hơn virus. Sau một hồi suy đoán, lại thêm mắm thêm muối, hiện giờ mỗi người nhìn Kiều Diệp cùng Dung Chiêu đều tự nhiên xem họ thành một đôi. Nữ bác sĩ trẻ tuổi xinh đẹp x quản lý bệnh viện giàu có, nhìn thế nào cũng thấy môn đăng hộ đối, duyên trời tác hợp.

Khó trách Kiều Diệp từ khoa cấp cứu đi lên tới khu "s", mức lương cao nhất mà công việc lại nhàn. Nhưng nói cô chỉ dựa vào lai lịch mà đi lên, lại không đủ khóa lấp lòng hiếu kỳ của mọi người.

"Kiều Diệp là một bác sĩ giỏi trời phú, có trách nhiệm, sau này sẽ cùng mọi người làm việc, mong mọi người chiếu cố. Tôi có mua trà chiều đưa tới, mỗi người đều có phần, xem như làm một buổi nghi thức nho nhỏ hoan nghênh bác sĩ Kiều."

Dung Chiêu đã có lòng, sẽ không ai ngoài mặt làm anh khó xử. Anh vỗ nhẹ lên vai Kiều Diệp, khe khẽ khích lệ cô. Sau đó việc này bị phóng đại lên thành hành động tuyên bố chủ quyền. Dù sao anh đẹp trai, kiêu hùng, tài hoa hơn người, có quyền có thế, vẫn là "rùa vàng" trong mắt các cô gái trẻ.

Vì thế, có một loại cảm xúc ấp ủ lên men, gọi là ghen ghét, đặc biệt ở phụ nữ, khó mà tránh khỏi.

"Hoan nghênh cô đến." Trương Lan đẩy đẩy gọng kính, nói nghiêm túc, mặt không biểu lộ cảm xúc gì.

Trước đây vị trí trưởng phòng khu "s" vẫn luôn bỏ trống, chỉ có Trương Lan làm phó phòng. Bây giờ xuất hiện thêm một Kiều Diệp, cô thăng chức thành trưởng phòng. Nhưng chỉ là trưởng phòng tạm thời, quyền hành so với Kiều Diệp cũng không hơn bao nhiêu. Tựa hồ rất có ý tứ khiến hai người cạnh tranh một phen.

Trương Lan ngoại hình tương đối, toàn tâm toàn sức dồn vào sự nghiệp, đã sớm học xong thạc sĩ, tiến sĩ, 40 tuổi vẫn chưa kết hôn, bạn trai cũng chưa có. Cô khinh thường lai lịch của Kiều Diệp, càng khinh thường việc cô ta dựa vào Dung Chiêu mà ngồi ngang hàng với mình.

Kiều Diệp cảm nhận được địch ý từ người đối diện, nhưng vẫn duỗi tay ra bắt: "Cảm ơn, sau này còn phải học hỏi chị nhiều."

Dung Chiêu thờ phào nhẹ nhõm, hướng cô nói: "Hạ Duy Đình liền giao cho em. Tuy không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì, tóm lại

chỉ có em mới có thể giúp cậu ta."

Kiều Diệp cười cười: "Hai người là bạn tốt?"

"Aii, cũng đâu phải em không biết cậu ta chứ? Lạnh lùng như vậy, còn có khái niệm bạn bè hay sao. Cô cậu ấy cùng mẹ anh là bạn cũ, bọn anh chơi với nhau khi nhỏ. Mấy năm nay nghe nói thân thể cậu ấy không tốt, thường lui tới bệnh viện, dì cậu ấy nhờ anh chiếu cố một chút, nên mới liên lạc lại."

"Cảm ơn anh." Kiều Diệp nói tự đáy lòng.

"Hả?? Cảm ơn cái gì?"

Cô lắc đầu cười nhàn nhạt: "Không có gì, cảm ơn anh.... nói cho em nhiều điều như vậy."

Dung Chiêu nhìn cô một cái thật sâu: "Anh làm khó em sao? Nếu em thực sự không muốn, chúng ta có thể thương lượng lại."

"Có phải anh sợ em từ chức, rời đi?"

Dung Chiêu không nói lời nào, ngậm thừa nhận. Kiều Diệp tuy có bướng bỉnh nhưng là một nhân tài, một bác sĩ thiên phú, tình yêu mãnh liệt cùng ý thức trách nhiệm, trăm dặm mới tìm được người như cô.

Kiều Diệp cười như cũ, mang theo tia đùa nghịch: "Sẽ không đâu, nơi này tiền lương cao như vậy, em rời đi thế nào được?"

Lời nói nửa thật nửa giả, cô xác thật thiếu tiền. Con người đôi khi cũng vì năm đấu gạo mà phải cúi mình.

"Lại nói, làm gì có đạo lý bác sĩ lựa chọn bệnh nhân. Chuyện quá khừ anh đều không biết, tại sao đột nhiên tìm em đến chăm sóc anh ấy?"

Phiên này đến Dung Chiêu khó xử, anh cúi đầu nghĩ ngợi: "Chuyện này anh đã đáp ứng cậu ấy không nói ra... Cậu ta coi trọng

mặt mũi như vậy, không muốn để người khác biết thấy bộ dạng đó của mình."

"Em hiểu."

Cô không tưởng tượng nổi anh vì mình mà để lộ ra điều gì trước Dung Chiêu. Dẫu sao trên đời không có bức tường nào là bất khả xâm phạm, chuyện cô về nước, anh chắc chắn có biện pháp để biết.

Lửa giận hằn đã khiến anh khó chịu biết bao. Thời điểm đuổi cô đi, anh còn nói nếu cô dám xuất hiện trước mặt anh, anh sẽ khiến cô sống không bằng chết.

Đây chính là lúc đòi lại nợ cũ. Dung Chiêu cho rằng cô là thuốc của anh. Thật ra chỉ có cô hiểu rõ. Cô là căn bệnh mà anh ngày đêm mong muốn tiêu diệt.

Chương 4: Em chăm sóc anh

Dung Chiêu điều Kiều Diệp sang khu svip chủ yếu vì giường 37 Hạ Duy Đình, nhưng ngoài viện trưởng cùng hai người bọn họ, chuyện này không một ai biết.

"Bệnh nhân giường 37 vẫn luôn do tôi phụ trách, cô không cần lo lắng, chăm sóc tốt bệnh nhân của cô là được."

Trương Lan không khách khí mà từ chối thẳng thừng việc chuyển giao người bệnh, ra oai phủ đầu đối với Kiều Diệp.

Kiều Diệp cũng không tranh luận với cô ấy, chỉ cần Hạ Duy Đình tỉnh tâm tịnh dưỡng thân thể, là ai khám cũng không quan trọng.

Anh bài xích cô như vậy, có lẽ để bác sĩ khác điều trị vẫn tốt hơn.

Mỗi tuần một lần, trưởng phòng, phó phòng phải đi tuần tra đều đặn. Trương Lan đi trước, Kiều Diệp đi sau, cộng thêm các bác sĩ, y tá khác, vô cùng nhiều người.

"Hạ tiên sinh, chào buổi sáng. Hôm nay anh thấy thế nào, có chỗ nào không thoải mái không?"

Hạ Duy Đình ngồi trên giường, xem xét hộp mail trên laptop. Anh vẫn như cũ mặc bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, chỉ là khí sắc so với đêm trước tốt hơn nhiều.

"Nhiều người đứng đây khiến tôi không thoải mái, mau ra ngoài!"

Anh đã lặp lại vô số lần, rằng anh không phải là bệnh nhân, chỉ có đám người trước mắt xem anh như người bệnh mà đối đãi, mỗi ngày đều truyền dịch, uống thuốc, còn hạn chế tầm di chuyển, hoạt động của anh.

Bác sĩ không sợ bệnh nan y, chỉ sợ bệnh nhân không hợp tác. Hạ Duy Đình tính tình bướng bỉnh, cố tình lại là cổ đông của tập đoàn

Long Đình, bạn của Dung Chiêu, nhẹ không được, nặng cũng không xong, Trương Lan khó xử sâu sắc.

Ngày thường mỗi lúc tuần tra anh cũng không quá khó khăn. Có lẽ vì anh ở địa vị cao đã quen, trước mặt cấp dưới cũng cho cô ta chút mặt mũi.

Chỉ có Kiều Diệp hiểu rõ, anh là đang hướng tới cô. Cô bình tĩnh bước lên, gập màn hình laptop của anh lại.

Tất cả mọi người hít một hơi sâu, bao gồm cả Trương Lan đang kinh ngạc nhìn cô.

Kiều Diệp nói: "Sáng sớm thức dậy, nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính sẽ làm suy giảm thị lực. Anh cần nghỉ ngơi nhiều, nếu không sẽ càng ngày không nhìn rõ mọi vật, bất cứ lúc nào cũng cần đeo kính."

Trước đây, chỉ khi anh mở hộp hay ngẫu nhiên tăng ca mới mang mắt kính. Gần 2 năm nay quả thật anh có phần ỷ lại vào mắt kính, sáng sớm tỉnh giấc tầm mắt mờ hồ, mất một khoảng thời gian mới trở về như thường.

Anh không biết rằng đó là di chứng của vụ tai nạn xe kia, hay là anh đang bắt đầu già đi.

Chưa quá 30 tuổi, đây là thời điểm đàn ông tràn đầy tinh lực, nói già không khỏi quá sớm.

Anh lạnh lùng liếc Kiều Diệp: "Có vẻ cô hiểu tôi rất rõ nhỉ? Không bằng nói một chút, rốt cuộc hiểu bao nhiêu."

Trương Lan vô cùng kinh ngạc. Kể từ khi nhập viện, Hạ Duy Đình chưa từng nghe bác sĩ trần thuật kế hoạch chữa trị, đây vẫn là lần đầu.

"Năm trước anh bị nhiễm trùng máu, sốt cao nhập viện...." Kiều Diệp từ từ kể ra, không một ai ngăn cô lại.

Quá trình mắc bệnh gần đây của anh cô đã sớm ghi nhớ trong lòng, kể cả bệnh sử trước kia. Đại khái sẽ chẳng ai tường tận hơn cô.

Lời cô buông ra, Hạ Duy Đình cư nhiên vỗ tay "lạch bạch". Những người khác trong phòng đều nín thở, phòng bệnh im ắng đến nỗi một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng. Tiếng vỗ tay trở nên vô cùng chói tai.

"Quả nhiên dụng tâm lương khổ(*)!" Anh mỉa mai nói: "Tôi nhớ rõ bác sĩ khám chính của tôi vốn không đổi, như thế nào cô có thể đem bệnh tình của tôi so với cô ta nói rõ ràng hơn thế, thật không dễ dàng."

Dụng tâm lương khổ-用心良苦: tốn nhiều tâm tư để suy đi tính lại.

Sắc mặt Trương Lan thay đổi, lại nghe Kiều Diệp nói: "Tình huống của Hạ tiên sinh đặc thù, chúng tôi đương nhiên đều phải đặc biệt chú ý. Nếu anh chịu nghe bác sĩ Trương giảng giải bệnh án, nhất định sẽ thấy hiểu biết của chị ấy so với tôi chẳng kém chút nào."

Cô viên dung(*) hóa giải xấu hổ, mọi người thở phào nhẹ nhõm. Chỉ có Hạ Duy Đình mãi không buông tha: "Nói như vậy, vấn đề là ở tôi?"

Viên dung: lời nói, hành động vì người khác, vì lợi ích chung chứ không vì mục đích cá nhân.

"Đương nhiên không phải. Chẳng qua bác sĩ Dung quá khiêm tốn rồi, khiến anh đối với danh nghĩa bệnh viện còn chưa đủ tin tưởng."

Đành xin lỗi Dung Chiêu sau vậy, dù sao anh ấy ở "hậu phương", cũng nên cống hiến một chút.

Các bác sĩ khác không nhịn được, muốn cười, Trương Lan quát bảo cô ngưng lại: "Tiểu Kiều!"

Hạ Duy Đình âm tình bất định, nhìn cô, nhìn đến đoàn người trước cửa, trầm giọng: "Nếu cô đã dụng tâm như vậy, chi bằng đổi cô thành bác sĩ khám chính. Tôi sẽ nói với Dung Chiêu, nếu chữa không khỏi, sang năm khỏi cần bàn bạc hợp tác gì nữa, tôi sẽ bỏ hết cổ phần tập đoàn Long Đình."

Muốn đánh cược liền đánh cược.

Hạ Duy Đình đã mở miệng, những người khác cũng chỉ có thể miễn cưỡng, thay Kiều Diệp thành bác sĩ khám chính.

Anh vẫn là một bệnh nhân không nghe lời như cũ, có điều không đòi xuất viện nữa, như vậy sẽ có khả năng trị khỏi.

Không chỉ như thế, khẩu phần ăn hằng ngày của anh đều bị thay đổi, bổ sung các chất dinh dưỡng tối đa, nhiều thịt và trứng, còn có cả cà rốt mà anh ghét ăn nhất.

Hạ Duy Đình mạnh mẽ đẩy khay thức ăn, nổi trận lôi đình: "Ai cho các người tự ý đổi thức ăn? Mấy cái này đều dẹp xuống đi!"

Thư ký Ngô Dịch nơm nớp lo sợ: "Không phải chúng em đổi... là bác sĩ khám chính yêu cầu, cô ấy nói anh nên ăn nhiều một chút."

Đều cũng là đàn ông, thư ký Ngô cảm thấy ông chủ của mình ăn quá ít rồi, thức ăn mặn không hề động tới, làm sao thân thể khỏe mạnh được?

Hạ Duy Đình hít sâu: "Đi... gọi Kiều Diệp tới đây. Nhanh!"

Ngô Dịch không nghĩ tới Kiều Diệp chính là nữ bác sĩ cậu thoáng thấy trên hành lang hôm trước, càng không nghĩ tới cô trẻ tuổi như vậy đã được làm bác sĩ khám chính, vô cùng kinh ngạc, đối cô vô cùng khách khí. Cậu chỉ nói rằng Hạ Duy Đình không muốn ăn cơm, còn về phần cảm xúc thì trực tiếp lược qua.

"Được, tôi đã biết. Tôi sẽ qua ngay."

Giờ là thời gian nghỉ trưa, Kiều Diệp vừa mới hâm hộp cơm, liền cầm theo hộp cơm đến phòng bệnh của Hạ Duy Đình.

Anh ngồi trên ghế sofa, đang xem tài liệu, thức ăn bên cạnh chưa động tới một miếng.

Cô đem ghế dựa dọn đến trước mặt anh, ngồi xuống. "Thức ăn đều đã nguội, em giúp anh hâm nóng nhé?"

Anh không nhìn cô, tựa hồ xem cô như không khí.

Nhiều người than phiền rằng không thể chịu nổi tính khí nóng giận của Hạ tiên sinh, thật ra chỉ có cô biết. Anh mà giận thật, phần nộ đều nén trong lòng, ngoài mặt lại như gió êm sóng lặng.

Cô cười cười, mở hộp cơm của mình ra, như đang dỗ trẻ nhỏ: "Như vậy đi, chúng ta từ từ ăn. Em ở đây cùng anh ăn. Cái nào anh không thích, ăn ít đi một chút, dư thì đưa sang cho em, em giúp anh xử lý. Mỗi ngày ăn nhiều thêm một miếng, sẽ thành thói quen đó...."

"Kiều Diệp!" Anh rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, ngắt lời cô: "Cô có ý? Cô cho rằng tôi không dám bắt cô sao?"

Cô cũng không cho rằng mình nói gì sai, gấp hết cà rốt sang phần của mình. "Anh có thể làm gì? Anh mắng em, hận em, dù sao da thịt em cũng không mỏng. Hạ tiên sinh khinh thường việc đánh nhau với phụ nữ, cùng lắm hại em mất việc ở thành phố này. Nhưng anh biết mà, phụ nữ muốn mưu sinh có rất nhiều thủ đoạn, không nhất thiết phải dựa vào nghề nghiệp ổn định. Đặc biệt là dựa vào nhan sắc, dù sao cũng đã làm từ ngàn ngàn đời trước....."

Hạ Duy Đình giơ tay hất toàn bộ khay thức ăn xuống, đồ ăn rơi vãi đầy trên mặt đất, canh nóng trực tiếp đổ lên người Kiều Diệp. Hộp cơm của cô cũng bị vạ lây, rơi xuống cạnh chân hai người.

Cô bình thường ăn uống đơn giản. Ngoại trừ cơm và rau xanh, cũng chỉ có thêm một phần khổ qua xào trứng. Bây giờ cái gì cũng không có.

Hai người giằng co, bầu không khí đông cứng, chỉ nghe tiếng thở thấp thoảng. Một tiếng dồn dập mà thô, trầm. Một tiếng mềm mại, tinh tế, khó nghe thấy.

Qua thật lâu, Kiều Diệp mới ngòì xỏm xuống, thu dọn thức ăn. Ngón tay dính cơm cùng dầu mỡ, cô cũng xem như không phát giác.

"Trước kia em không thích ăn khổ qua, cũng không thích mì sợi, ăn thế nào cũng không hết. Là anh nói không được lãng phí thức ăn, người dân châu Phi nghèo đói, mấy cái này cũng không có mà ăn đâu. Có lẽ khi đó anh chỉ đùa một câu. Nhưng lúc em đến đó, mới biết tất cả đều là sự thật. Một nhà bọn họ còn không có đủ thức ăn, của chúng ta quả thật rất nhiều."

Cô rõ ràng ngòì xỏm trước mặt, Hạ Duy Đình lại nghe thấy thanh âm như rất xa vọng về. Anh bỗng không chắc liệu có phải cô đang nói hay không.

Anh không thấy rõ biểu tình của cô, từ tầm mắt chỉ có thể nhìn đến 2 cái xoáy trên đầu cô, không giống người khác. Người xưa thường nói, phụ nữ có 2 xoáy trên đầu, tính tình bướng bỉnh, quật cường, chải tóc cũng khó coi. Nhưng anh cảm thấy tóc cô tùy ý kẹp một cái phía sau, trông cũng rất đẹp mắt.

Hạ Duy Đình chán ghét bản thân. Rõ ràng đã xa cách nhiều năm như vậy, anh vẫn nhớ như in từng chi tiết động lòng người trên cơ thể cô. Khó trách cô không sợ hãi anh, cũng dám nhắc lại chuyện cũ.

Lúc trước, cô giống hệt một cô mèo kén ăn. Không ăn khổ qua, không ăn rau cần, mì sợi cũng không. Anh luôn tốt bụng đẩy chén mình sang. "Anh cùng em ăn, có thể ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu. Dư thì đưa sang đây, anh giúp em xử lý."

Thế sự xoay vần, con người thay đổi.

Anh áp những cảm xúc khác thường trong lòng xuống. Kiều Diệp cũng đã thu dọn xong, bưng khay thức ăn đi đến cửa: "Em gọi y tá đưa cho anh phần thức ăn khác. Buổi chiều anh còn truyền dịch, ít nhiều cũng ăn một chút."

Bóng dáng của cô biến mất ngoài cửa, Hạ Duy Đình mới ý thức rằng cô đi đứng không được tự nhiên, hình như vừa rồi chén canh nóng làm phỏng cô.

Anh bực bội cầm cốc nước, nghĩ ngợi rồi lại đặt xuống, nhặt miếng đệm trên sofa, ném về phía cửa. Vừa lúc đó, thư ký Ngô Dịch tiến vào...

"Cậu đến tiệm thuốc mua vài tuýp kem phỏng tới đây, loại nhập khẩu tốt nhất."

Thư ký Tiểu Ngô chưa kịp hoàn hồn: "Ông chủ, anh bị phỏng?"

"Không phải tôi." Hạ Duy Đình xoa xoa ấn đường. "Cậu mua xong đem cho y tá trực ban, bảo cô ta phát cho các bác sĩ, đừng nói là ý của tôi."

Kem phỏng nhập khẩu thường có nhiều công dụng, đưa cho các bác sĩ dùng hằng ngày cũng không quá đột ngột.

"Được, em đi mua ngay. Ngoài chuyện này còn gì nữa không?"

Hạ Duy Đình trầm ngâm: "Đến Khải Duyệt đặt một phần cơm bò bít-tết, thịt chín bảy phần, sốt rượu vang đỏ, làm xong liền giao."

Tiểu Ngô chớp chớp mắt: "...Bít-tết không dễ tiêu hóa đâu sếp, hơn nữa anh hiện tại cũng không ăn được đồ dầu mỡ. Hay là hỏi bác sĩ một chút?"

"Ai nói tôi muốn ăn?" Hạ Duy Đình càng bực bội: "Đem tới văn phòng làm việc của bác sĩ, đưa cho Kiều Diệp.... đó là tên văn phòng!"

Chương 5: Không muốn lừa dối anh

Anh không biết thời gian có thể thay đổi một người nhiều như thế nào. Kiều Diệp từ không ăn khổ qua trở thành người chỉ ăn một phần khổ qua xào trứng cho bữa trưa. Chỉ mới qua 3 năm ngắn ngủi.

Thời điểm đuổi cô đi, anh không đưa cô một khoản tiền nào. Cô nghèo trắng hai tay, không cách nào tiếp tục ở lại địa phương đó. Có lẽ mấy năm nay sinh hoạt túng quẫn, cô phá lệ tiết kiệm. Cắt xén khẩu phần ăn, quần áo cũng ăn mặc đơn giản mộc mạc, trừ bỏ áo blouse cũng chỉ mặc áo thun trơn hay sơ mi caro; tan tầm chỉ đi xe điện ngầm hoặc xe buýt; để thuận tiện làm việc, chân cô chỉ mang giày đế bằng đen trắng.

Ai mà tưởng tượng được, năm đó Kiều Diệp không mang giày cao gót, nhất định không ra cửa, ôm cổ anh làm nũng. Nơi ở của anh, từng cố ý khảm hai tủ giày ở huyền quan, trưng bày những đôi cao gót cô yêu thích nhất, ánh đèn lấp lánh, tỏa sáng trên mặt kính pha lê, tựa như một hàng tác phẩm nghệ thuật.

Cho đến khi cô rời đi, anh vứt tất cả, niêm phong chúng lại.

Khi đó cô yêu giày cao gót biết bao, mang giày 10 phân vẫn có thể bước đi như bay, đứng trên du thuyền vô cùng vững vàng.

Khi đó Kiều Diệp khác bây giờ biết bao, Hạ Duy Đình chợt nghĩ anh chưa bao giờ hiểu rõ về cô.

Cho nên anh không cao hứng- mà lý ra anh nên cao hứng, tựa như những mẫu truyện cười trên mạng, khoảnh khắc cứu biệt trùng phùng, người vẫn tốt đẹp, còn người kia thì không.

Thấy cuộc sống cô không như ý, lý ra anh nên vui sướng khi cô gặp họa, ước nguyện thành thật.

Nhưng trên thực tế anh lại không.

Anh chỉ thấy bi ai. Thời điểm cô phủ nhận rằng đã lừa dối anh, anh cư nhiên không quen biết cô.

Tan tầm, Kiều Diệp ra cửa hông bệnh viện bắt xe, thời gian này có hơi khó để bắt taxi, bình thường cô đều ngồi phương tiện công cộng hay tàu điện ngầm. Máy khi được sống xa xỉ một hồi, nhờ cả vào vết phỏng canh trên chân. Tuy nhiệt độ cũng không phải quá cao, cũng kịp thời xử lý bằng nước muối sát khuẩn, nhưng vẫn rộp lên một lớp, di chuyển bất tiện, khập khiễng.

Cô xách theo cái túi, đứng bên đường một lúc. Có chiếc Porsche chạy ngang qua mắt, bỗng lùi xe về, cửa xe lộ ra một khuôn mặt đàn ông ngả ngớn, xa lạ: "Bác sĩ Kiều muốn đi đâu? Tôi đưa em đi."

Anh ta mang kính râm, Kiều Diệp căn bản không nhận ra là ai. Ở gần bệnh viện không phải bệnh nhân có lẽ cũng là người nhà bệnh nhân. Mỗi ngày tiếp xúc nhiều như vậy, cô không thể nhớ rõ.

Cô xua xua tay nói cảm ơn, người nọ lại không chịu buông tha: "Em không nhớ tôi sao? Tháng trước tôi là bệnh nhân của em, ngộ độc rượu, nửa đêm khám gấp."

Nghe anh ta nói vậy, Kiều Diệp thề nhưng nhớ ra. Thật ra không ít ca ngộ độc rượu khám gấp, có điều người này là nửa đêm từ quán bar thẳng tới bệnh viện. Nửa đêm canh ba vài chiếc Porsche cùng Ferrari đậu dưới bệnh viện, tài xế ai cũng đều say đến ngã trái ngã phải.

Kiều Diệp hận nhất loại người đã say rượu còn lái xe, đã không quý trọng sinh mạng chính mình, còn uy hiếp cả tính mạng những người vô tội khác. Cứu anh ta là từ chức trách bác sĩ, ngoại trừ lần đó, cô không bao giờ nghĩ mình sẽ giao tế với loại người này, mặc kệ anh ta có bao nhiêu tiền tài, quyền lực.

"Không cần, cảm ơn, tôi đi taxi là được."

Lại nói bằng sơn mỹ nhân càng có sức hút đối với đàn ông, người nọ đi từ trên xe xuống, bước tới trước mặt cô: "Giờ này rất khó bắt

taxi đúng không? Lên xe tôi chở em một đoạn. Đừng sợ, tôi không phải người xấu, em muốn xem chứng minh thư của tôi không?"

Kiều Diệp cười mỉa mai: "Chứng minh thư cũng sẽ không viết hai chữ "người xấu". Không cần khách khí, tôi chỉ không quen đi xe người lạ. Chiếc xe kia còn đáng giá hơn so với tôi, anh trước chiều cổ nó đi, nơi này không cho đậu xe, cẩn thận bị cảnh sát kéo đi."

Cô vừa nói vừa tính toán sang bên đường đối diện, tránh lại phải chạm mặt tên ôn thần này. Đối phương nhìn ra chân cô không linh hoạt, cố ý đứng chắn. Cô trượt chân, suýt té ngã.

Anh ta bắt lấy tay cô: "Em thật bất cẩn, vẫn nên để tôi đưa em đi."

Nơi này gần bệnh viện như vậy, người đến người đi, không cần thận trọng phải người quen, nhìn thấy hai người dây dưa như vậy, không biết lại truyền ra dạng tin đồn gì.

Sắc mặt Kiều Diệp hơi đỏ lên, tay giãy giụa. Anh ta mà dám khinh bạc cô, cô liền đem túi da trong tay đánh tới.

"Không phải nói em hết giờ chờ anh dưới lầu sao, thế nào lại chạy tới nơi này... Anh là ai? Buông tay vợ tôi ra!"

Dung Chiêu không biết chui ra từ xó nào, một tay ôm lấy Kiều Diệp, một tay đẩy người đàn ông kia ra, nhanh chóng liền tách được hai người ra, miệng còn lầm bầm: "Đã nói tan tầm chờ anh đến đón, một hai cây mạnh, bắt xe cũng gặp chuyện, phụ nữ lớn lên xinh đẹp thật phiền toái mà!"

Kiều Diệp trừng mắt nhìn anh, anh không phát hiện ra, chỉ ngón tay lên một chiếc xe: "Trước hết cứ lên xe lại nói, trời sắp mưa rồi."

Cô nhìn theo hướng ngón tay Dung Chiêu, liếc mắt liền có thể nhận ra Hạ Duy Đình an tọa phía ghế sau, lộ ra nửa khuôn mặt, không nhìn rõ biểu tình.

Người đàn ông kia đương nhiên cũng nhìn thấy chiếc Bentley Mulsanne màu đen, tức khắc có điểm ngưng ngừng: "Nguyên lai bác sĩ Kiều đã có hẹn, vậy tôi không tiến nữa, chúng ta có duyên gặp lại."

Dung Chiêu không nhịn được khinh bỉ trong lòng: "Quý háo sắc, ai muốn cùng người gặp lại, hừ!"

Anh ôm lấy Kiều Diệp, đỡ lên xe. Hạ Duy Đình ngồi phía sau, cả người phát ra tia lạnh lẽo, như tử lạnh công suất lớn, ý tứ đem người đẩy ra bên ngoài.

Tay Kiều Diệp để trên khung cửa xe: "Anh, các người đang làm gì vậy?"

"Làm gì là làm gì? Vừa lúc đi ngang qua thấy có người muốn chiếm tiện nghi của em, anh đương nhiên không thể đứng nhìn. Anh với em tai tiếng cũng đã đủ huyền ảo, lái xe đưa em đi hẳn không phí cái danh xưng này. Ban nãy gọi "vợ" chỉ là xử lý nhanh thôi, em đừng để bụng."

Kiều Diệp chưa nói gì, Dung Chiêu lại cảm nhận Hạ Duy Đình đằng sau hung hăng liếc anh một cái.

Nếu tiếp tục từ chối thì đúng là không biết tốt xấu, hướng chỉ những hạt mưa đã nặng nề rơi xuống, Kiều Diệp đành lên xe: "Vây phiền các anh đưa em đến Dung thành."

Hạ Duy Đình nhìn thoáng qua Kiều Diệp, bàn tay siết chặt rồi thả lỏng, nhàn nhạt nói: "Lái xe."

Tài xế lái xe, Dung Chiêu ngồi kế bên, Kiều Diệp đành ngồi cùng Hạ Duy Đình ở ghế sau, khoảng cách giữa hai người hẳn không có vấn đề gì.

Giờ tan tầm, đến mỗi đèn đỏ đều phải dừng lại, trời còn đang mưa, xe chạy tốc độ vô cùng chậm.

Trong xe im lặng, qua một thời gian, Dung Chiêu không chịu nổi, đành tìm đề tài bắt chuyện với Kiều Diệp: "Anh thấy em đi đường khập khiễng, chân bị thương?"

Ánh mắt Hạ Duy Đình không tự chủ rơi xuống trên chân cô, thân thể hơi cứng đờ. Kiều Diệp không nhìn anh, khẩu khí tự nhiên nói: "Không có gì. Y tá trực ban lúc đổ nước nóng không cẩn thận một chút, giờ đã ổn rồi. Phải rồi, ngày đó phải cảm ơn phần bò bít-tết của anh, rất ngon."

Cô không nhớ rõ liệu bọn họ đã cùng nhau ăn bít-tết hay chưa, nhưng quả thật cô thích ăn thịt bầy phần chín, sốt rượu vang đỏ.

Có khi nào là ý của Hạ Duy Đình?

"....Bò bít-tết?" Dung Chiêu nhìn thoáng qua, thấy vẻ mặt khó coi của Hạ Duy Đình, trong lòng liền sáng tỏ: "À, thư ký của anh ngày đó vừa vặn có việc đến khu "s", lúc trở về nói với anh em giống như còn chưa ăn cơm, anh liền đặt một phần bò bít-tết đem đến. Em thích là tốt rồi."

"Cảm ơn anh." Cô thế nhưng đối với Hạ Duy Đình vẫn có mong chờ, đã trở thành thói quen khó bỏ. Nghe thấy việc hôm đó cùng anh không quan hệ, trong lòng không khỏi có chút ảm đạm.

Cô thỉnh thoảng giơ tay lên xem thời gian, Dung Chiêu từ kính chiếu hậu thấy được, hỏi cô: "Tiểu Kiều, em đang vội sao?"

"Ừm, em hẹn một người bạn, cô ấy không quen thuộc Hải thành, hẳn lúc này đã đến, chỉ sợ cô ấy phải đợi."

Hạ Duy Đình lúc này mới không nóng không lạnh mở miệng: "Vội vã đi hẹn hò nên ra cửa sớm một chút, giữa đường cũng đừng trêu chọc người khác. Vặn nhất kim chủ đợi đến mát kiên nhẫn, tâm kế đều đổ sông đổ bể."

Bầu không khí trong xe vốn xấu hổ, lời anh vừa dứt, không khí liền đóng băng. Kiều Diệp không thèm để ý, chuyển sang đề tài

khác: "Bọn anh muốn đi đâu? Có thể quay lại trước 9 giờ không?"

9 giờ là lúc phòng bệnh tắt đèn nghỉ ngơi. Tuy thân thể Hạ Duy Đình đã ổn định, không phải không thể ra ngoài, nhưng dù sao cũng là bệnh nhân, không có chấp thuận của bác sĩ khám chính, anh vẫn phải quay lại nghỉ ngơi.

Dung Chiêu đáp: "Anh cùng cậu ấy tham gia bữa tiệc, ngay trong thành phố, không xa, có thể về trước 9 giờ. Người khác không rõ quy củ, chẳng lẽ anh còn không rõ sao?"

Nghe được hai chữ "dự tiệc", Kiều Diệp có hơi rùng mình: "Không được uống rượu, cũng đừng quá hưng phấn."

"Em có biết cậu ấy từng có thời kì chìm đắm trong rượu không?" Dung Chiêu nói, mang theo ý tứ xem kịch vui: "Em yên tâm, có anh ở đây, anh sẽ trông chừng cậu ấy thật tốt."

Kiều Diệp rũ mắt, cô quen biết Hạ Duy Đình trong khoảng thời gian đó. Anh chỉ uống whisky mạch nha đơn cất, đựng trong ly chứa đầy đá, đứng sát cửa sổ. Bóng anh kéo dài xuống mặt sàn, đó là cái bóng mê người nhất mà cô từng thấy.

Nhưng mượn rượu giải sầu, chính là không giải quyết được gì. Cô là bác sĩ khám chính, không có khả năng không biết Hạ Duy Đình từng lạm dụng rượu, hơn nữa cô còn biết, rượu đối với thân thể anh toàn hại, không một chút ích lợi nào.

Nếu thế gian thật sự say rượu, uống xong liền có thể quên sự đời, mỗi khi tỉnh dậy là một ngày mới, thì anh và cô đã chẳng đi tới mức này.

Hạ Duy Đình lại cố tình nói: "Trong cốp xe có một hộp rượu vang mang về không lâu từ Burgundy, tôi không tự uống, chẳng lẽ còn đợi người khác đến chiếm tiện nghi?"

Rượu ngon cùng mỹ nhân, đó mới là đi tiệc, anh đã ám chỉ rõ ràng.

Cô xem anh là người như thế nào, anh liền là người như thế đó.

"Nếu đã vậy, anh, cho phép em lớn mật nói một câu. Người không tự biết yêu quý thân thể mình, bệnh viện chúng ta không nên tiếp nhận những bệnh nhân như vậy."

Lời Kiều Diệp mềm mại trong trẻo, lại nghiêm túc nói ra sự thật, nhất thời mọi người đều cho rằng Hạ Duy Đình sẽ nổi giận. Nhưng anh chỉ hơi trầm ngâm, hỏi một chuyện không đâu: "Người đàn ông ban nãy là ai?"

Kiều Diệp giật mình mới phản ứng là anh đang hỏi ai: "Em cũng không biết, chẳng qua anh ta tháng trước có nhập viện khám gấp do ngộ độc rượu, chỉ có vậy."

Giẫm qua nhiều vết xe đổ, Kiều Diệp cho rằng mình sẽ bị răn đe.

Nhưng Hạ Duy Đình chỉ ngẩng mặt lên nói: "Bác sĩ cùng bệnh nhân khám gấp vô tình gặp lại cũng có thể lôi kéo dây dưa không rõ. Bệnh viện không nên dung thứ. Hay là cô từ chức đi, mọi người đều thấy nhẹ nhõm."

Chương 6: Chuyện cũ không cần nhắc lại

"Này, Hạ Duy Đình!" Người đầu tiên thiếu kiên nhẫn là Dung Chiêu. Anh thật vất vả mới tìm được nhân tài, như thế nào nói một câu liền từ chức.

Anh tới tôi đi, đối chọi gay gắt, có điều anh vẫn nhìn ra được giữa Hạ Duy Đình và Kiều Diệp phát sinh tình huống. Nóng giận quá khiến mọi việc đều hỏng, mặc kệ phát sinh cái gì, chẳng lẽ Hạ Duy Đình không suy xét rằng cô là phụ nữ, có bao nhiêu thương tâm?

Nghĩ cũng lạ, Dung Chiêu tự cho rằng mình chỉ quan tâm tới y học, phương diện tình cảm đều bằng trực giác cùng cảm xúc, đối người nhà hay bạn bè đều vậy.

Nhưng giờ phút này lại vì một người phụ nữ mà nổi lên lòng thương tiếc. Biết là không nên, lại không thể khống chế.

Kiều Diệp nghe được lời của anh thì cười, hai mắt cô cong lên như vàng trắng non: "Hạ tiên sinh muốn dùng phương thức này để đuổi tôi đi ư? Chính là làm sao bây giờ, tôi quả thật thiếu tiền, không thể mất việc được. Huống hồ tôi vốn không phạm sai lầm, căn cứ theo hợp đồng ký kết với bệnh viện, nếu vô cớ đuổi việc, tôi nghe nói tiền bồi thường rất cao. Nếu Hạ tiên sinh đã sẵn sàng khoái như vậy, chi bằng một lần bồi thường cho tôi, 500 vạn, 1000 vạn? Tôi không ngại nhiều đâu."

Hạ Duy Đình cắn răng: "Cô tìm tôi đòi tiền?"

"Đúng vậy, trước kia còn trẻ, không biết tiền quan trọng thế nào, hại chính mình bây giờ vất vả như vậy. Tôi bên anh 2 năm, giá trị chắc cũng không tồi, ít nhất cũng không thua các loại tiểu minh tinh."

Tay Hạ Duy Đình đặt trên đầu gối siết chặt lại, phát ra âm thanh nho nhỏ. Kiều Diệp tưởng rằng anh sẽ giơ tay tát mình, hoặc như lần trước bóp cổ cô, chẳng qua cô đều đã chịu đủ.

Nhưng anh đã không, giống như chẳng sợ nhỡ nhìn đến cổ họng tanh ngắt, đầu váng mắt hoa, anh cũng chỉ nắm chặt tay, quát tài xế: "Dừng xe!"

Xe vừa mới qua ngã tư, phía trước đã gần đến Dung thành. Ý cưỡi trên mặt Kiều Diệp còn chưa tan, hướng người trong xe vẫy vẫy tay: "Em tới rồi, cảm ơn đã đưa em đến đây."

Cô mở cửa xuống xe, bao nhiêu cảm xúc chỉ đành ra đến nơi khuất tầm mắt của anh mới dám thể hiện ra. Cô đè nén mình, so với anh cũng không dễ chịu hơn bao nhiêu.

Thích sẽ làm càn, nhưng yêu là kiềm chế.... lời này thật mẹ nó có lý mà.

Chiếc xe Bentley Mulsanne thời thượng màu đen lướt qua người cô, phóng nhanh như điện xẹt. Trên đường vô số người ngoài đầu lại nhìn, cảm thán siêu xe khí phách, tốc độ. Chỉ có người trong xe không vì cô mà ngoảnh đầu hay dừng lại.

Muốn được anh chú ý, cố tình sai một ly.(*)

Dục đắc Chu Lang cố, thời thời ngộ phát huyền-欲得周郎顾, 时时误拂弦: tức "Muốn được Chu Lang để mắt, cố tình chơi nhạc sai". Tương truyền Chu Du (Chu Lang) khi còn trẻ là người tinh thông âm luật, chơi đàn rất hay, tương mạo anh tú. Các cô gái chơi đàn vì muốn được Chu Du chú ý mà cố tình chơi sai nhạc phổ.

Xe đã đi thật xa, Hạ Duy Đình mới ôm ngực nói: "Tìm một chỗ dừng lại.... phía trước."

Dung Chiêu thấy sắc môi anh tái nhợt, hơi thở dồn dập, di chuyển nhanh về phía sau, tìm kiếm lọ thuốc. "Cậu không có việc gì chứ? Đã nói cậu đừng ra ngoài, cậu lại càng muốn ra ngoài, bây giờ về bệnh viện vẫn chưa muộn đâu."

Hạ Duy Đình bướng bỉnh lắc đầu: "Tôi không trở về ... như vậy thì hời cho cô ta quá."

Anh không biết có phải hay không trên đời mỗi người đều có khắc tinh, bằng không vì sao anh luôn để Kiều Diệp muốn làm gì thì làm.

Anh là thiên chi kiêu tử, đứng đầu một doanh nghiệp, như thế nào lại không thắng được một cô gái bé nhỏ?

"Hai người các cậu liền đi tìm đường chết đi! Giận dữ lại đem sinh mệnh ra đánh cược, may là tôi có mang theo thuốc, nhưng tôi sẽ không đồng ý hô hấp nhân tạo đâu!" Dung Chiêu tức giận: "Còn cả uống rượu cùng mỹ nữ? Cậu sao lại nói với em ấy như vậy, chỉ là cháu trai lớn của tôi cưới vợ, mua biệt thự mới, đến dự buổi tiệc chúc mừng, đều bị cậu nói lung tung! Nó cũng quen biết Kiều Diệp, tương lai gặp mặt khẳng định sẽ rất xấu hổ."

Hạ Duy Đình dần lấy lại bình tĩnh, nhìn hàng cây sau khu dân cư thật lâu, ảm đạm hỏi: "Cậu nói xem, rốt cuộc cô ta đã lừa bao nhiêu người rồi, bao nhiêu người yêu cô ta?"

"Cậu điên rồi? Nhìn người không thể nhìn bằng mắt, phải bằng trái tim. Kiều Diệp căn bản không phải loại người đó, cậu chẳng lẽ nhìn không ra?"

Hạ Duy Đình không hé răng, qua một lúc mới chỉ tay vào một tòa nhà ngoài cửa sổ: "Năm đó, khi tôi quen Kiều Diệp, cô ấy vẫn ở đó. Một căn nhà cũ trong thành phố cũ, nhưng gần biển, cô ấy rất thích. Sau đó tôi đưa cho cô ấy một tầng nhà đơn nguyên mới xây, tính toán sau khi kết hôn sẽ ở đó. Chìa khóa cùng dây chuyền bạch kim đều đưa cô ấy, chỉ không ngờ, đến cuối cùng, cô ấy đưa cho tôi một lễ vật."

"....." Quen biết đã lâu, Dung Chiêu lần đầu nghe Hạ Duy Đình nhắc tới chuyện Kiều Diệp. "Hai người năm đó, rốt cuộc sao lại thành thế này?"

Anh nâng cửa kính lên, những tòa nhà tráng lệ chìm trong cơn mưa, như óng ánh lên tia sáng ảm đạm. Anh bỗng không có can đảm để nhìn trong chốc lát.

Chuyện cũ đã qua, không cần nhắc lại. Nhân sinh đã đủ mưa gió.

Nhìn cảnh nhớ người, nhiều năm như vậy, anh không muốn đến Dung thành đều vì lo sợ sẽ nhớ lại những kỷ niệm cùng cô, không thể tiếp tục lừa người dối mình nữa.

Chìa khóa anh không lấy lại, khóa cửa cũng không đổi. Anh nghĩ, nếu có một ngày cô trở lại, nếu cô đối anh không chút tình cảm, biết đâu cô sẽ dùng chìa khóa trực tiếp ở trong căn nhà xa hoa kia.

Như thế cũng tốt, ít ra cô sẽ không thương tâm.

Cho nên vừa rồi cô nói muốn đến Dung thành, anh liền cảm thấy, cô sao có thể thương tâm. Bởi vì cô làm gì có trái tim chứ.

Hạ Duy Đình ần ần thái dương: "Đi thôi, trở về bệnh viện. Dung Chiêu, thay tôi xin lỗi Đoạn Khinh Hồng, bữa tiệc hôm nay tôi không thể tham gia, hôm nào tôi chủ trì mời lại cậu ấy một bữa."

Anh chữa bệnh tại bệnh viện Long Đình, mà cháu trai Dung Chiêu- Đoạn Khinh Hồng là giám đốc điều hành của Long Đình, tức là đối tác quan trọng nhất của anh. Theo lý anh nên qua đó chào hỏi một tiếng, nhưng bây giờ anh thật sự không có tinh lực cùng tâm tình.

Kiều Diệp bước vào quán trà Thanh Phong, người phục vụ chào đón: "Tiểu thư, cô đi mấy người?"

"Đã có người tới trước, ở ghế lô trên lầu."

Gọi là ghế lô, thực chất chỉ là một không gian nhỏ gọn, được ngăn cách bởi vài bức bình phong gỗ, so với ngoài sảnh thì riêng tư hơn. Dù sao khung cảnh cũng không ồn ào, 2-3 người nói chuyện vẫn ổn.

Khắp quán trà ngát hương thơm, cầu thang gỗ dưới chân rung lên ọp ọp, ngăn cách với giọng hát nhẹ nhàng lầu dưới. Cô bước đến cửa, từ ghế lô có một thân ảnh màu trắng vẫy tay với cô: "Tiểu Kiều!"

Cô bước nhanh tới, ôm người đẹp áo trắng như sương như ảnh vào lòng: "Niệm Mi, đã lâu không gặp."

"Ba năm trước, cậu nói đi liền đi, về nước cũng không đến gặp bọn tớ một chút, bọn An Tử đều rất nhớ cậu. Nếu không phải lần này tớ có việc đến Hải thành bàn về hạng mục diễn xuất, không biết khi nào mới có thể gặp lại."

Kiều Diệp cười rộ lên: "Lời này so với hát xướng còn dễ nghe hơn nhiều, tớ muốn khóc rồi."

Thẩm Niệm Mi là đào xướng Côn khúc, đôi mắt đầy vàng quang, giọng nói dịu dàng, thanh khiết, uyển chuyển êm tai. Nét mềm mại khó mà thấy được ở phụ nữ thành thị.

Hai người gọi một bình Bích loa xuân. Một bàn trà cùng trái cây, cơm tối dành tính sau.

Cùng nhau lớn lên, giống như chị em tốt, ba năm không gặp, liền tự nhiên có nhiều chuyện để nói.

Kiều Diệp châm trà, đẩy đến cho Niệm-Mi-thích-ăn-trà-quả: "Cậu ở lại Hải thành mấy ngày?"

"Chắc là khoảng 3 ngày. May mà cậu không đổi di động, trước kia có lưu lại một cái địa chỉ gần đây, tớ mới có thể máy móc mà tìm tới. Cậu vẫn đang ở nơi này?"

Tay Kiều Diệp ngưng lại một chút: "Không có, đã sớm không còn ở đây nữa. Dung thành hiện tại là khu của người giàu, đi ra ngoài đều bằng xe riêng, tàu điện ngầm hay phương tiện công cộng đều không có."

Thẩm Niệm Mi nhìn Kiều Diệp đầy lo lắng: "Cậu trông tiều tụy, gầy đi nhiều như vậy, có phải công tác vất vả lắm không?"

Cô sờ sờ mặt: "Tớ thấy vẫn như cũ mà? Chẳng qua không giống người trên sân khấu như các cậu, biết chăm sóc nhan sắc. Cho nên

hiện tại nhìn tứ giống chị cậu rồi?"

Hai người bằng tuổi, nếu tính tháng Kiều Diệp còn lớn hơn Thẩm Niệm Mi nửa tuổi. Chỉ là khuôn mặt của cô ngọt ngào, có nét trẻ con, nên người ngoài nhìn vào đều cảm thấy Thẩm Niệm Mi giống như một người chị mỹ lệ đoan chính.

"Có chăm sóc gì đâu chứ. Hiện tại tình hình đoàn kịch không tốt, chạy ngược chạy xuôi duy trì sinh kế. Bọn họ vừa về đến nhà liền ngã xuống giường, sớm hôm sau tỉnh dậy đầu tóc rối bù."

Hàng lông mi cong cong khinh sảo, Thẩm Niệm Mi giống như cung nữ bước ra từ trong những bức họa cổ. Cô lại thường xuyên mặc váy áo trắng, nhẹ nhàng mà mờ ảo, dường như không nhiễm khói lửa phàm tục. Ai mà nghĩ đến, cô gái bên trong mềm mại bên ngoài dịu dàng như vậy lại rất có sinh lực, chống đỡ một đoàn kịch tự do.

Kiều Diệp cúi đầu vớt bọt trong cốc trà: "Tình hình đoàn kịch vẫn không tốt sao? Mẹ tớ... bà ấy có tính toán gì không?"

"Cô sau khi phẫu thuật xong liền mặc kệ đoàn kịch. Bà ấy đã cống hiến cả đời rồi, bây giờ cần được tịnh dưỡng."

Kiều Diệp trào phúng cười. Danh tiếng của mẹ cô đương nhiên không phải giả, nhưng tuyệt đối không phải một lòng một dạ vì nghệ thuật biểu diễn.

"Tớ hỏi tình trạng đoàn kịch, không phải bà ta."

Niệm Mi vỗ nhẹ tay cô: "Hai người dù sao cũng là mẹ con. Tớ biết cậu đương nhiên quan tâm cô, bằng không sẽ chẳng lập tức về nước khi bà ấy phát hiện mắc ung thư, còn gửi cả phí phẫu thuật."

Không ai so cô hiểu rõ hơn về khúc mắc giữa Kiều Diệp và mẹ. Những người khác nhắc đến Kiều Phụng Nhan trước Kiều Diệp còn cẩn thận nói tránh. Chỉ có cô hiểu, không nói tới cũng không có nghĩa Kiều Diệp không quan tâm.

"Những lời này vạn lần cậu cũng đừng nói với mẹ tớ, số tiền kia cậu cũng không nói là do tớ đưa chứ?"

Niệm Mi lắc đầu: "Tớ chỉ nói là mượn bạn bè, bà ấy cũng không biết khi nào cậu về nước. Hôm đó bọn An Tử say quá mới không cẩn thận lỡ miệng..."

Khó trách nhanh như vậy đã gọi tới, hóa ra đã biết cô về nước, hơn nữa cũng không đổi số điện thoại.

"Đơn giản là đòi tiền thôi, thật đáng tiếc, hiện tại tớ không một xu dính túi. Tớ về nước không đầy đủ cũng tại bà ta."

Chương 7: Tôn thương người khác 1000 lần, tôn thương mình 800

Chi phí chữa ung thư giống như hố đen không đáy. Tính thêm cả tiền đã gửi trước kia, thế nhưng chỉ như muối bỏ biển.

Kiều Diệp nhấp một ngụm trà, hỏi Thẩm Niệm Mi: "Trước đây tớ nghe nói đoàn kịch tính giải tán, bán lô đất đi, có phải sẽ nhận được một khoản tiền ổn thỏa?"

Niệm Mi xoa lông mày cay xót: "Có Đoàn tích hợp đầu tư ra giá, nhưng thực tế bọn họ muốn giải thể đoàn kịch tại chỗ. Tớ không muốn giải thể, từ nhỏ đã sống ở đó, như vậy thật luyện tiếc."

"Sau đó cậu liền tiếp nhận quản lí, tìm cách hồi sinh đoàn kịch?"

"Ừm." Niệm Mi kiên định gật đầu, nhưng nét u sầu trên mặt vẫn chưa tan: "Cho nên hiện tại tớ chạy khắp nơi tìm hạng mục diễn xuất. Thời gian không còn nhiều, dù sao cũng phải nghĩ cho kế sinh nhai, bệnh của lão sư cũng rất cần tiền."

Cùng Thẩm Niệm Mi tụ họp, ngực Kiều Diệp giống như bị tảng đá nặng ngàn cân đè lên.

Thanh âm của Thẩm Niệm Mi vắng vọng bên tai cô-- *hai người dù sao cũng là mẹ con.*

Khi đèn đã lên rực rỡ, cô mới đi về nhà. Trên đường về bỗng muốn đến Trung tâm Nghệ thuật Kịch của Hải thành- sân khấu số một trong thành. Góc lầu bằng ngọc, cây xanh rợp bóng, ánh đèn lộng lẫy, ngay cả những phiến đá xanh lát trên cỏ cũng được mưa gột rửa không dính hạt bụi trần.

Màn diễn vừa kết thúc, đám đông tốp ba tốp năm ùa ra, như thủy triều vây lấy Kiều Diệp, cười nói náo nhiệt vô cùng.

Ngược lại, đoàn kịch của mẹ cô còn không thể gọi là đoàn kịch; chỉ còn lại mười mấy người, thậm chí còn không thật sự hiểu diễn xuất, thính phòng vĩnh viễn thừa thớt .. Cũng không phải chưa từng có thời kỳ huy hoàng, bởi vì đã từng huy hoàng, giờ đây sự quạnh quẽ lại càng nổi bật.

Hợp viện của đoàn kịch bây giờ không thể xem là lớn, nhưng nó đã cùng cô và Niệm Mi trải qua thời thơ ấu. Dù khoảng thời gian đó có phần vất vả, nhưng vô tư hạnh phúc. Trải qua tuổi trưởng thành, mới thấy thời thơ ấu thật đáng giá hoài niệm.

Cô có hỏi qua Thẩm Niệm Mi, trước mắt đoàn kịch cần bao nhiêu tiền, cả tiền chữa bệnh cho mẹ cô, cộng với một số ít tiền cô cần... đại khái là khoảng 300 vạn.

Có khi 1 đồng xu cũng làm khó anh hùng, chứ nói chi 300 vạn. Hiện tại đối với cô, con số đó xa ngoài tầm với.

Kể có tiền chi 300 vạn mua Ferreri. Người bình thường chăm chỉ kiếm tiền, vay tiền chục năm, miễn cưỡng cũng có thể mua nhà ở các đô thị hạng 1. Mà với Kiều Diệp, cô chỉ cần một khoản tiền để lưu giữ một số thứ.

Cô vốn có không nhiều, thật sự không chịu nổi nếu lại mất đi.

Liên tục trực ban, ban đêm trần trọc khó ngủ, Kiều Diệp chỉ có thể ngủ bù vào giờ nghỉ trưa.

Nói cũng lạ, ngủ trên tấm drap xanh trải giường thô ráp, người mùi thuốc sát trùng đặc trưng ở bệnh viện, cô thế lại ngon giấc hơn ở nhà.

Trong mơ có tiếng "đốc đốc" vang lên, giống như khi xưa xem mẹ cô diễn xuất, có loại đạo cụ là mõ, gõ từng chút từng chút, đánh thẳng vào trí óc cô.

"Rất cuộc tỉnh? Bác sĩ ngủ quên không phải quá tắc trách sao? Tôi cũng thật tò mò, với biểu hiện như vậy, e là cô không tự từ chức

cũng có khối người muốn cô đi."

Kiều Diệp lúc này mới phát hiện Hạ Duy Đình đứng ở mép giường, từ trên cao nhìn xuống cô.

Cô nhanh chóng bật dậy, vô thức vuốt lại tóc, chỉnh sửa vạt áo. Buổi sáng cô có ca mổ, đến giữa trưa mới xong, ăn qua loa liền ngủ, nội y cũng chưa mặc, cổ áo chữ V lỏng lẻo, lộ ra không ít cảnh xuân.

Trên mặt Hạ Duy Đình lộ ra vẻ không kiên nhẫn cùng chán ghét: "Đừng che, cũng không phải chưa từng thấy qua. Chẳng lẽ cô cho rằng tôi vẫn còn hứng thú với cô?"

Lúc nói anh đứng quay đầu hướng khác, yết hầu hơi phát khản.

Kiều Diệp dùng tốc độ nhanh nhất khoác thêm áo ngoài, búi tóc gọn ghẽ: "Làm sao anh vào được phòng nghỉ của bác sĩ?"

Anh hừ lạnh: "Luôn có cách vào. Phòng nghỉ vốn dùng trong thời gian nghỉ. Lúc này tôi tới văn phòng bác sĩ không tìm được người, chẳng lẽ không có quyền đến đây đánh thức cô?"

Anh là cổ đông lớn của bệnh viện, nói chuyện có phần khó nghe. Dù sao anh cũng có quyền đó, tất cả nhân viên ở đây đều dưới quyền anh.

"Tìm tôi có việc gì?"

Hạ Duy Đình dùng gậy chống trong tay gõ lên đầu giường cô: "Muốn thuốc an thần, không tìm cô thì tìm ai?"

Gậy chống làm bằng gỗ đào, tay cầm bạc, gõ lên ván giường gỗ tạo ra tiếng "đốc đốc". Vậy ra đây là thanh âm cô nghe được lúc ngủ.

"Sao lại muốn thêm thuốc an thần, ngủ không được? Còn có, sao lại bắt đầu dùng gậy chống rồi, chân đau à?"

5 năm trước, Hạ Duy Đình gặp tai nạn xe hơi, bị thương rất nghiêm trọng. Nguồn gốc mọi bệnh tật của anh đều bắt đầu từ thời điểm đó. Mà cô gặp anh, cũng đúng thời điểm máu chốt đó.

Có một khoảng thời gian dài anh phải sử dụng xe lăn, hai bắp chân héo rút. Tính tình anh hiếu thắng, khi có thể đứng dậy liền không muốn đi nạng, đều là Kiều Diệp đỡ anh. Cô đã chăm sóc anh suốt lúc đó.

Sau đó các vết thương ngoài cũng không sai biệt lắm. Khi trời mưa, cả người đều đau đớn khó chịu, từ trong ra ngoài. Đặc biệt là hai chân không đi được, vô cùng thống khổ, chỉ có thể ru rú trong phòng.

Gậy chống là Kiều Diệp cho người làm, thân gậy hoàn toàn dùng gỗ đào, nhẹ, thiết thực, kiểu dáng thanh lịch, ưu nhã. Hạ Duy Đình cầm trong tay giống như vật trang trí, không nhìn ra dấu vết bệnh tật.

Sau đó anh phục hồi không tệ, trừ những ngày mưa dầm, anh hiếm khi dùng gậy. Trong hồ sơ bệnh án mấy năm nay cũng không ghi anh bị đau xương khớp, cô cho rằng anh đã khỏi.

Anh lại không cảm kích: "Cô hỏi nhiều như vậy làm gì? Quan tâm tôi, hay là muốn che giấu hành vi thiếu trách nhiệm của mình?"

Kiều Diệp kiên nhẫn nói: "Tôi phải hiểu đầy đủ bệnh tình của anh thì mới kê đơn mới được chứ, không phải sao?"

"Không có gì đặc biệt, chỉ là tối ngủ không tốt lắm." Những người luôn có thể say giấc dễ dàng sẽ không bao giờ hiểu được mất ngủ có bao nhiêu kinh khủng.

Anh tận lực đè nén những xúc cảm phức tạp trong lòng. Anh bị cơn mất ngủ giày vò, cô lại ngủ ngon đến mức không phân biệt được thời gian. Tư thế ngủ của cô có chút không đẹp mắt, rất tùy tiện, tóc tai rối bù, cả người giống như gấu nhỏ lười biếng, khi ngủ

còn phải ôm vật trong lòng, không ôm chần thì ôm gối, hoặc là ôm anh.

Bây giờ đã không còn có thể như thế. Anh từ mép giường nhìn xuống cô, thế mà lại xa không với tới. Rõ là gần ngay gang tấc, lại như cách cả biển trời.

Kiều Diệp trầm ngâm sau một lúc: "Anh trước kia có thói quen dùng thuốc an thần hay các loại tương tự không?"

Hạ Duy Đình lộ ra tia không kiên nhẫn: "Có quan trọng không? Tôi hiện tại ngủ không ngon giấc, tìm cô lấy thuốc. Cô không kê đơn, tôi tìm người khác."

"Dựa theo quy củ bệnh viện, tôi là bác sĩ khám chính. Nếu tôi không kê đơn, ai cũng không thể kê đơn cho anh."

Hạ Duy Đình cười lạnh: "Lấy quy tắc bệnh viện áp tôi? Được, cô muốn nói quy tắc thì liền nói. Hôm nay cô sơ suất ngủ quên, hôm kia cô cùng bệnh nhân dây dưa không rõ, chỉ như vậy cũng đủ để đuổi việc cô. Thế nào, cô muốn tự từ chức hay tôi tìm cách cho?"

Kiều Diệp nhìn anh thật sâu: "Anh gấp gấp đuổi tôi tới như vậy? Không nhìn thấy tôi liền có thể không phiền não nữa, không cần uống thuốc ngủ cũng vô cùng ngon giấc, ăn ngon, ngủ ngon, như vậy bệnh tự khắc khỏi, có phải không?"

"Tôi sẽ vì cô mà phiền não sao? Cô quá đề cao mình rồi!"

Kiều Diệp cười cười: "Vậy anh vì cái gì mà nhập viện đây hả? Tôi hỏi các y tá, bọn họ nói rằng anh từ công ty té xỉu đưa tới, anh lại vì cái gì mà té xỉu? Như thế nào biết tôi ở bệnh viện này, Dung Chiêu cũng không biết quá khứ của chúng ta, cho nên vì cái gì....."

"Câm miệng!" Hạ Duy Đình rút cuộc thẹn quá hóa giận: "Cô thì biết cái gì, không cần tự cho mình đúng. Chuyện của tôi cùng cô không quan hệ, cũng sẽ không vì cô mà động thêm một mảnh tâm tư nào, cô vẫn cho rằng tôi còn yêu cô?"

Tổn thương người khác 1000 lần, tự tổn thương mình 800, lời đã nói ra, không có khả năng rút lại.

Hạ Duy Đình chặt vật chống gậy trái phải rời đi. Dù sao đơn thuốc cũng không nhất định do cô kê, bác sĩ khám chính cũng không nhất định do cô làm, Hạ Duy Đình anh lại càng không phải không có cô là không sống được.

Kiều Diệp đứng tại chỗ chua xót lắc đầu, thật ra cái gì cô cũng không biết, chỉ muốn đặt cược mà phỏng đoán một chút. Dung Chiêu từng nói lúc anh biết cô nhậm chức ở bệnh viện liền thất thố, cho nên cô đoán, rằng có lẽ anh đã chịu kích thích lớn, làm cơ thể vốn đã yếu ớt của anh sụp đổ, nhập viện.

Cô muốn đánh cược liệu anh có còn để ý cô một chút nào không, còn có thể nghe cô nói đôi ba câu không, còn có thể nào như trước đây không.

Cô đoán đúng rồi, giống như anh nói, vẫn là cô tự mình đa tình. Anh đã sớm không còn yêu cô, như thế nào sẽ còn vì người phụ nữ như cô hao tổn tinh thần.

"Tình hình hiện tại của anh không tốt, ỷ lại vào thuốc sau này sẽ càng phiền toái. Cô từ sau lưng anh lên tiếng: "Nếu anh không tin chẩn đoán của tôi, có thể đổi bác sĩ khám chính khác, tôi sẽ không ý kiến. Chỉ cần là một bác sĩ có trách nhiệm, nghĩ cho anh đều sẽ không đồng ý yêu cầu của anh. Mất ngủ có thể chữa bằng nhiều phương pháp, không nhất định phải dùng thuốc an thần."

Chương 8: Lập trường đàm phán

Anh đứng đó, chỉ cho cô một bóng lưng, cho nên cô không thấy sự mỉa mai trên khuôn mặt anh. Anh nhất định sẽ lại nói cô chỉ biết nói lời đường hoàng dối trá, nên cô liền nói: "Anh muốn tôi rời đi, được thôi. 300 vạn, sau này tôi sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa."

Hạ Duy Đình xoay người lại, hàn quang trong mắt như muốn giết chết cô, nhưng khóe môi vẫn giữ nụ cười: "Lần trước, cô mở miệng đòi 500 vạn, 1000 vạn, chớp mắt cái liền hạ giá như vậy, hóa ra giá trị con người cô dễ thương lượng như vậy. Đáng tiếc tôi là thương nhân, thích đầu cơ, không ngại chờ thêm chút nữa, biết đâu qua mấy ngày giá cả thị trường sẽ còn giảm. Cuối cùng còn lại bao nhiêu? 100 vạn? 50 vạn? Nói không chừng lại giống như lần trước, một xu cô cũng không lấy được, còn ngoan ngoãn chạy lấy người."

Kiều Diệp cố trấn định bản thân: "Không tiền cũng được thôi... căn hộ ở Dung thành ba năm trước, tôi đem bán là được. Dù sao cũng đứng tên tôi, anh đại khái không có quyền can thiệp."

Hạ Duy Đình ngăn người một lúc rồi mới nhớ đến căn hộ cô đang nói là cái nào. Anh không nghĩ cô vẫn còn nhớ rõ, hơn nữa còn dùng một phương thức khó chịu như vậy để nói ra.

Có lẽ vì thấy cô nghiêm túc, anh bình tĩnh lại, có phần hồ hững: "Cô thiếu tiền?"

Anh không tức giận, cũng không cố ý nói khích cô, dù sao quen biết đã lâu, ít nhiều đối với cô cũng có phần hiểu biết.

Kiều Diệp không trả lời, xem như thừa nhận. Anh nheo mắt lại: "Thiếu tiền sao không về Diệp gia ngựa tay? Lúc trước dù sao cũng nhờ cô, bọn họ mới khởi tử hoàn sinh. Hiện tại cô gặp khó khăn, bọn họ cũng không đến nỗi thấy chết không cứu chứ."

Diệp gia là một cảm kị giữa anh và cô, Kiều Diệp tự giễu cười: "Bọn họ đã khởi tử hoàn sinh, còn có thể vì lợi ích gì mà đưa tiền ra? Tôi cùng bọn họ đã thanh toán xong, chẳng còn gì tốt đẹp để cùng nhau ngồi lại trò chuyện."

Hạ Duy Đình nói: "Tôi với cô chẳng lẽ chưa thanh toán xong? Cô ngược lại tới tìm tôi đòi tiền?"

"Nếu đã thanh toán xong, vì cái gì anh không cho tôi bán căn hộ kia đi? Giấy chứng nhận tài sản chỉ ghi một mình tên tôi, dựa theo pháp luật, anh tặng cho tôi, tức đó là tài sản thuộc về tôi. Trừ phi... Hạ tiên sinh, anh luyện tiếu?"

Hạ Duy Đình cười giận dữ: "Kiều Diệp cô đừng giả bộ ngây thơ nữa. Trước kia có thể viết tên cô, bây giờ cũng có thể đem tên cô đến lau sạch. Căn hộ kia tôi thà hủy đi chứ không để cô nhận được miếng hời nào, cô chết tâm đi."

Thái độ của anh rõ ràng, Kiều Diệp cũng đã đoán trước được. Cô cũng hiểu rằng đây là hạ sách, không biết như thế nào vánh đầu bỗng nói ra lời trong lòng, tự rước lấy nhục.

Ban đêm đến phiên cô mất ngủ, cô ngồi dậy trong một phòng căn phòng nhỏ, mở ngăn kéo đầu giường, lấy ra hộp nhung màu xanh lam.

Một chiếc chìa khóa bạc mới tinh xâu trong chuỗi dây bạch kim mỏng, trong đêm tối như ánh lên sắc sáng thần bí, như thể một báu vật được cất giấu khỏi thế giới này.

Có lẽ nó là chìa khóa để mở ra cánh cửa hạnh phúc, chẳng qua cô không nắm được, thời gian trôi đằng đẵng, cô không tìm thấy cánh cửa đó nữa, chìa khóa cũng mất đi hiệu lực.

Mảnh kim loại nho nhỏ nằm trong tay, truyền nhiệt đến cơ thể cô, dần dần cũng chẳng còn lạnh nữa.

Bán đi, cô đương nhiên tiếc, nhưng giữ lại chỉ càng thêm thương tâm. Nếu không phải bây giờ gặp lại, hiếm có được một lần cô phiêu diêu về miền xưa cũ, cô bình thường đều không đủ dũng khí để lấy nó ra nhìn một cái.

Nhưng dù sao vẫn phải sống tiếp, nếu Hạ Duy Đình đã có ý làm khó cô, không biết công việc hiện tại có thể giữ được bao lâu, chỉ có thể nghĩ biện pháp trước mắt.

Lúc Kiều Diệp xuống bàn trực ban có nghe nói khu "s" mới tiếp nhận một bệnh nhân ngộ độc rượu cấp độ nhẹ, khám khẩn sau đó lại chuyển qua khu "s", có chút "chuyện bé xé ra to".

Cô vốn dĩ không để ý lắm, dù sao bác sĩ khám chính cũng không phải cô. Huống hồ những người tự giày xéo cơ thể mình như vậy, hơn ai hết đều rất sợ chết. Đau nhức một chút liền đến bệnh viện nằm an dưỡng, kiểm tra từ đầu đến chân, cô đã thấy nhiều.

Thời điểm tan tầm cô đến phòng thay quần áo đổi bộ khác. Vừa mở cửa ra đã thấy một dáng người cao lớn, theo bản năng cô lùi về phía sau, thấy rõ đối phương, cô không khỏi kinh ngạc: "Sao anh lại ở đây?"

Oan gia ngõ hẹp? Cô thế nhưng gặp lại người đàn ông ngày đó ở cửa hông bệnh viện cùng cô lôi kéo không buông.

Vương Thắng Nguyên chỉ chỉ vào bộ đồ bệnh nhân của mình: "Tôi là người bệnh, không ở đây thì ở đâu được??"

Kiều Diệp lúc này mới nhớ ra người sáng nay chuyển viện vì ngộ độc rượu hẳn là người này.

"Trùng hợp như vậy?" Cô nở một nụ cười công nghiệp: "Lần này lại uống mấy chai? Mới nhập viện hôm qua, hôm nay tinh thần đã phần chấn thể này, so với lần trước có vẻ tốt hơn nhiều. Nếu anh thấy không khó chịu nữa, có thể chọn thời điểm thích hợp mà xuất viện."

"Không phải trùng hợp." Vương Thắng Nguyên cười vui vẻ: "Tôi cố tình uống nhiều một chút để được danh chính ngôn thuận gặp bác sĩ Kiều. Em cũng sẽ không có cảm giác bị tôi quấy rối, ngày đó chúng ta có chút hiểu lầm."

Kiều Diệp khinh thường loại người không phân trái phải như vậy, anh ta có hiểu "quấy rối" là như thế nào không?!

"Anh ở giường mấy?"

"41."

"Được, đã biết. Vậy anh nghỉ ngơi cho tốt, tôi còn có hẹn đi trước." May mắn thay bác sĩ khám chính cho anh ta là Trương Lan, cô ấy ghét nhất là bị người khác chiếm dụng bệnh nhân, như vậy liền có thể đá vị này đi xa một chút.

Vương Thắng Nguyên không cam lòng nhìn cô rời đi, ngăn cô lại, quơ quơ chùm chìa khóa trước mặt cô: "Em muốn đi đâu, tôi lái xe đưa em đi."

"Vừa mới ngộ độc rượu, tôi không xác định được tâm trí anh hiện tại có tỉnh táo hay không, làm sao dám ngồi xe anh? Hơn nữa không phải anh đang nằm viện sao, không thể tùy ý xuất nhập được."

Chớp mắt đã tới thang máy, đối phương còn muốn dây dưa, Kiều Diệp khó lòng nhẫn nhịn, hận không thể tạt ly nước vào mặt anh ta, giúp anh ta thanh tỉnh.

"Bác sĩ Kiều, tan tầm?" Cửa thang máy mở ra, bên trong liền thấy vị mỹ nữ thời thượng quen mặt, thân thiết cùng Kiều Diệp chào hỏi. Cô ấy nhấn nút thang máy: "Cô không lên sao? Tôi cũng vừa lúc trở về, cùng đi đi."

Kiều Diệp nhận ra đối phương là cấp dưới của Hạ Duy Đình ngày đó gặp mặt trên hành lang, còn xoay người lại nhìn cô một cái đầy suy tư.

Nhưng ít ra ánh mắt cô ấy tử tế, chân thành, dường như chỉ liếc mắt nhìn người đàn ông kia liền có thể đoán rõ chuyện gì đang xảy ra, có ý giúp cô giải vây.

Đều là phụ nữ, không sợ có ý đồ quấy rối.

Kiều Diệp bước vào thang máy, đem quỹ hạo sắc nhốt ngoài cửa, nhẹ giọng nói với mỹ nữ bên cạnh: "Cảm ơn."

"Không cần khách khí, tôi là Giang Khương, đây là danh thiếp của tôi."

Kiều Diệp nhận tấm danh thiếp mỏng màu vàng, phát hiện các cạnh của nó lấp lánh ánh cầu vồng, có lẽ là thành quả của DIY(*).

DIY- do it yourself: tự làm

"Danh thiếp của cô đẹp quá, hẳn là độc nhất vô nhị đi?"

Ngược lại danh thiếp của giám đốc Hạ thị lại vô cùng đơn điệu.

Giang Khương vuốt mái tóc xoắn dài ra sau lưng: "Khiến cô chê cười rồi, thật sự là danh thiếp của công ty có hơi tầm thường, cho nên tôi đành trang trí một chút. Xem ra nó vẫn hữu dụng, ít nhất là cô chú ý tới, thuận tiện cũng có thể nhớ kỹ con người tôi."

Thường thức cùng bị thường thức, thật dễ dàng để hai con người vốn không hề quen biết sinh ra vài phần đánh giá lẫn nhau, đặc biệt là phụ nữ.

"Cô biết tôi?"

Kiều Diệp hỏi trực tiếp, Giang Khương cũng biết ý tứ của cô nên không quanh co lòng vòng: "Những người khác chỉ biết cô là bác sĩ khám chính cho Hạ tiên sinh, có điều tôi biết nhiều hơn thế. Ba năm trước hai người thiếu chút nữa đã nên duyên vợ chồng- thứ duyên phận không phải ai cũng có, thật đặc biệt."

Lời nói của Giang Khương mang ý tứ "biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng", liên hệ duy nhất của hai người là Hạ Duy Đình, Kiều Diệp tự khắc hiểu rõ tình huống.

"Đều là chuyện cũ, tôi đã sớm quên."

Giang Khương cười cười: "Cô thật sự quá giống anh ấy, khi nói dối đều làm ra vẻ trấn định, thần thái y đúc."

Thang máy dừng, Kiều Diệp hỏi: "Cô rốt cuộc muốn nói cái gì?"

"Cũng không có gì, tôi vừa mới từ văn phòng của Dung Chiêu qua đây. Tình huống của Hạ tiên sinh không lạc quan lắm, nằm viện cũng không phải kể sách lâu dài. Chúng tôi đã gọi điện hỏi ý cựu giám đốc, cho rằng ra nước ngoài điều trị sẽ tốt hơn, chẳng qua tôi sợ anh ấy có điều vướng bận, không chịu rời đi."

Kiều Diệp cười nhạt: "Các người cho rằng tôi sẽ cùng anh ấy dây dưa?"

"Không nhất định rằng ai dây dưa ai, chỉ là sức ảnh hưởng của cô đối với Hạ tiên sinh quá lớn, có lẽ sẽ ảnh hưởng đến quyết định của anh ấy. Chúng tôi hi vọng cô có thể rời xa anh ấy một khoảng thời gian, tựa như ba năm kia trôi đi lặng lẽ."

Có lẽ vì đã nghe quá nhiều lời tương tự, tâm Kiều Diệp sớm chết lặng, cô không tức giận, chỉ nhàn nhạt hỏi: "Tôi chỉ muốn biết, cô lấy lập trường gì mà cùng tôi nói những lời này? Trên danh thiếp có ghi cô là giám đốc bộ phận marketing, trong phạm vi chức vụ, không phải cô quản hơi nhiều rồi hả."

Giang Khương được huấn luyện tốt, nghe xong chỉ mỉm cười: "Ba năm trước, thời điểm vừa đến công ty tôi đã nhậm chức trưởng văn phòng giám đốc. Chỉ cần liên quan đến Hạ tiên sinh, tôi đều có thể quản. Chủ tịch.... tức cô của Hạ tiên sinh vô cùng tin tưởng tôi, dặn dò tôi để tâm đến chuyện của anh ấy nhiều chút."

Nghe nhắc tới cô của Hạ Duy Đình, lòng Kiều Diệp bỗng nao nao.

"Huống hồ phỏng theo tình huống ban nãy, bác sĩ Kiều lớn lên xinh đẹp như vậy, không ít người theo đuổi, tìm được mái ấm tốt chắc hẳn không thành vấn đề."

Kiều Diệp mỉa mai nói: "Nếu loại ong bướm đó cũng tính là chỗ dựa tốt, tôi tưởng rằng người như Giang tiểu thư cũng không thiếu người theo đuổi, cần gì phải đem tâm tư của mình thâm lắng chôn trên một người đàn ông?"

Thật buồn cười, tất cả mọi người, bao gồm cả Hạ Duy Đình, đều buộc cô rời đi, hận không thể ngay lập tức trục xuất cô. Hiện giờ cuộc sống cô không có chỗ nào tốt, cũng không có ý định gây trở ngại cho ai, liên lụy ảnh hưởng đến ai, trời đất như thế nào chứa không nổi một Kiều Diệp như cô?

Mà Giang Khương chưa bao giờ bị người khác nói trắng ra tâm tư đơn phương của mình, lúc này đây sửng sốt một chút. Khi cô bình tâm lại thì Kiều Diệp đã xoay người rời đi.

Cô không nói gì, tựa như lời Kiều Diệp, trước mặt cô ấy cô căn bản không có lập trường để đàm phán.

Chương 9: Xử lý hoa đào

Vương Thắng Nguyên không những là một đóa hoa đào mà còn là một đóa hoa đào cực kì phiến phức.

Anh ta đưa ra chủ ý đổi bác sĩ khám chính, muốn đổi thành Kiều Diệp, nhưng lại nói không có lý do gì đặc biệt. Quả thật "lòng dạ Tư Mã Chiêu, người người đều rõ."

Trương Lan tìm Kiều Diệp nói chuyện, hỏi ý kiến của cô, thực tế là đến mĩa mai châm chọc cô một phen, sắc mặt khó coi vô cùng.

Kiều Diệp nhẫn nại nói: "Thật ra anh ta ngộ độc rượu cấp độ nhẹ, không đến nỗi phải nhập viện, bây giờ xuất viện là được rồi."

"Cô cho rằng tôi không biết hả? Anh ta có biện pháp vào được đây, còn ăn vạ không đi, tôi có thể làm được gì? Hơn nữa quả thật gan anh ta không tốt lắm. Vương Thắng Nguyên muốn khám tổng quát, không có cách nào đuổi anh ta đi, anh ta cũng không phải loại thiếu tiền thuốc men."

Điểm này Kiều Diệp đồng ý. Vương Thắng Nguyên là loại người thiếu đạo đức không thiếu tiền. Loại phú nhị đại ỷ bố làm to, nhà mặt phố cô đã thấy không ít.

Cho nên vì sao Hạ Duy Đình lại có mị lực như vậy? Anh là thiên chi kiêu tử nhưng không vì đó mà kiêu căng, tự mình nỗ lực đem cơ nghiệp gia đình phát triển, thoát khỏi hào quang của người đời trước. Bất kì ai nhắc tới Hạ thị cũng không khỏi khen ngợi vị giám đốc trẻ tuổi nhất này.

Hạ Duy Đình chẳng khác nào Hạ thị, mỗi người đều phải nể anh ba phần thể diện, họ coi trọng đầu óc cùng thủ đoạn trên thương trường của anh.

Nhưng không thể trông cậy rằng ai cũng có thể trở thành Hạ Duy Đình, ăn chơi trác táng thì vẫn là ăn chơi trác táng. Mấy loại người

kiêu ngạo, không cho chút giáo huấn xem ra còn muốn đi gây họa.

Kiều Diệp quyết định tự mình đi tìm Vương Thắng Nguyên nói chuyện, đuổi cổ anh ta, cô tin rằng mình vẫn có khả năng làm được chút chuyện nhỏ này.

"Vương tiên sinh, nghe nói anh muốn đổi tôi thành bác sĩ khám chính?" Cô đi thẳng vào vấn đề, cười cười nói: "Không may là tôi không am hiểu về việc điều trị bệnh gan lấm, đặc biệt là khối u trong gan, vẫn là tiến sĩ Trương hiểu biết nhiều hơn."

Vương Thắng Nguyên quả nhiên khẩn trương lên: "Hả? Khối u gì...?"

"Chức năng gan của anh hoạt động không tốt lắm. Chụp x quang thấy có bóng mờ, nghi ngờ là khối u."

Đối phó loại người này thật ra rất đơn giản. Anh ta nói mình "có bệnh", vậy chỉ cần khiến anh ta "có bệnh" thật là được.

Vốn dĩ đi tán gái, dè dặt thực sự chẩn đoán ra "ung thư gan", Vương Thắng Nguyên sợ tới mức tè ra quần, cả người lập tức như bóng bay bị xì. Trong mắt anh, bệnh viện bỗng trông như trại tập trung, mặc áo khoác trắng là đao phủ, trốn thế nào cũng không thoát, không khỏi kinh hoàng.

Điều duy nhất Kiều Diệp còn phải làm là kịp thời thông báo anh ta "tin tốt": "Không cần tính những chẩn đoán trước đây, trước mắt chỉ cần kiềm chế uống rượu bên ngoài, hẳn gan cũng sẽ không có vấn đề, chứ nói gì đến khối u ác tính."

Sống sót qua tai nạn, đương nhiên chỉ muốn chạy nhanh thoát khỏi bệnh viện, nào còn đâu nửa phần lưu luyến? Vương Thắng Nguyên không nói hai lời liền đồng ý làm thủ tục xuất viện, sợ chậm nửa nhịp sẽ lại mắc "ung thư".

Rốt cuộc cũng thoát khỏi rắc rối, từ lúc rời khỏi phòng bệnh, Kiều Diệp giờ nắm tay tự cổ vũ chính mình, che không khỏi ý cười trên

mặt.

"Chuyện gì mà cao hứng như vậy?" Hạ Duy Đình ngồi trên băng ghế dài đối diện phòng bệnh, cho nên biểu cảm vui vẻ của cô anh đều thu vào trong mắt.

Kiều Diệp giấu đi nét cười, đi đến trước mặt anh nói: "Sao anh lại ngồi đây? Ở đây gió lớn, nếu anh muốn hít thở thì xuống hoa viên đi dạo một chút đi."

Hạ Duy Đình nói: "Thế nào, bị tôi phát hiện bí mật, giải thích không được liền muốn đuổi tôi đi? Đáng tiếc, tôi không giống tên ngu kia, cô đừng hòng nghĩ có thể đối địch với tôi."

Điểm này Kiều Diệp không hoài nghi, cô với anh, kiến càng lay cố thụ, chỉ có thể buồn cười thật không biết tự lượng sức.

Chỉ là cô có phần cảm thấy ngoài ý muốn, anh thế nhưng liếc mắt một cái liền rõ sự tình.

Hạ Duy Đình đánh giá nét mặt của cô, trào phúng: "Cô khẳng định rất tò mò vì sao tôi biết được? Trước lừa dối phương mắc bệnh nan y, thời điểm đối phương lâm vào tuyệt vọng một lần nữa cho hấn ta hi vọng, buộc hấn vào thế không thể khước từ, nhân cơ hội đó cô rời đi.... Kiều Diệp, thủ đoạn của cô không thông minh chút nào, chỉ là cô thực sự am hiểu bản tính con người, vì thế không ít người bị cô lừa dối. Có điều nhiều lần lường gạt bệnh nhân của mình, đó không chỉ là vấn đề về đạo đức, mà còn là tư cách nghề nghiệp của cô!"

Cổ họng Kiều Diệp hơi cứng lại: "Tôi không định lừa người khác, chẳng qua chỉ muốn bảo vệ chính mình thôi."

Hạ Duy Đình cười lạnh lùng: "Còn không bằng nói rằng cô không thể thỏa thuận giá cả, nên tùy ý đá quân cờ vô giá trị kia đi sao. Họ Vương đây đưa cùng cô lâu như vậy, nếu hấn ta có thể đáp ứng cô 300 vạn, cô sẽ đuổi hấn đi sao? Nói cũng phải, loại người suốt ngày

chơi bời hộp đêm, nói hấn đem một người phụ nữ như cô đặt lên đầu mà nâng niu, chẳng bằng cắt thịt hấn ra."

"Là ai nói với anh những lời này? Giang Khương? Nếu không sao anh lại rõ ràng như vậy."

Hạ Duy Đình có phần ngẩn người: "Cô quen Giang Khương?"

"Không tính là quen, mới gặp gỡ 1, 2 lần mà thôi." Biết cô ấy là trợ thủ đắc lực bên cạnh anh, thế là đủ rồi.

Hạ Duy Đình đứng lên, cơn đau ở chân như cũ còn chưa khỏi, bước đi khập khểnh, Kiều Diệp tiến lên muốn đỡ anh, lại bị anh ngăn cản.

"Muốn người khác không biết, trừ phi mình không làm. Còn có, cô đẹp ý đồ tiếp cận người của tôi đi, bọn họ không cho cô được thứ cô muốn đâu."

"Anh biết tôi muốn gì ư?"

Giọng cô nhẹ nhàng, mang theo tia chua xót, Hạ Duy Đình không nói nữa. Ánh trời chiều thật đẹp, chiếu lên lưng anh một mảnh hoàng kim ấm áp. Như thể anh cứ chỉ thoáng qua đời cô, như người xa lạ, cùng cô không quan hệ.

Chung quy vẫn là anh hiểu lầm. Anh nghĩ cô ích kỷ, tham vọng lớn, vì tiền, vì cuộc sống đủ đầy nhàn hạ, không tiếc rẻ mà bán đứng chính mình, tựa như năm đó giống nhau.

Cô không muốn bị anh hiểu lầm nhưng lời giải thích lại chẳng thể nào nói ra.

Anh ngồi trên băng ghế dài, dựa dẫm vào một cây gậy chống. Khó trách nhìn anh bước đi gian nan, phảng phất mạnh mẽ chống đỡ.

Kiều Diệp với tay lấy gậy, chất bạc trên đó vẫn còn lưu hơi ấm của anh. Cô khẽ dùng ngón tay vuốt về, tính toán đem nó về phòng

giúp anh.

Bỗng nhiên có một lực đạo kiềm trụ bả vai cô, túm cô thật mạnh, Kiều Diệp lão đảo, xoay người lại phát hiện là Vương Thắng Nguyên, còn chưa kịp phản ứng, đã nhận một bạt tay lên mặt.

"Con điếm, mày gạt tao?... Nói tao bị ung thư gan... quả nhiên là lừa tao!" Có trời mới biết hấn sợ tới mức hồn phi phách tán, cho rằng chính mình không sống được bao lâu nữa, nguyên lai đều là giả, hấn bị người trước mắt lường gạt.

"Tưởng thanh cao thế nào, hóa ra cũng chỉ là hạng bán thân kiếm tiền. Đúng là không biết tự soi gương, trên mặt có cái sẹo dài như vậy, không biết là bị thằng đàn ông nào hủy hoại, tao khinh. 300 vạn đúng không? Cũng không phải số tiền lớn, chỉ cần mày mở miệng xin, tao không có gì nhiều, chỉ có tiền là tiêu không hết. Dám hăm hại tao, mày mẹ nó chán sống đúng không?"

Vừa rồi anh ta nghe được cô và Hạ Duy Đình trò chuyện.

Kiều Diệp che nửa bên mặt, chờ anh ta nói xong, mới ngẩng đầu cười khiêu khích: "300 vạn là giá hữu nghị, với loại người như anh, 3000 vạn tôi cũng không bán!"

"Mày...." Hấn giơ tay lên, đương tát cô cái nữa, bất thành linh bị người khác bắt lấy, hung hăng quật ngã, rồi một quyền vào mắt hấn, đau đến váng đầu, ngã xõng xoài ra đất.

Hạ Duy Đình nắm chặt tay, che trước mặt Kiều Diệp. Ánh mắt anh sắc nhọn, như muốn chọc thủng mấy lỗ trên người Vương Thắng Nguyên.

Anh bước đến, đập lên sườn lưng hấn ta thêm một cái. Do hạn chế về sức khỏe, anh cũng không dùng lực mạnh, nhưng đá vào vị trí đau nhất, liền nghe một trận kêu rên.

Kiều Diệp kịp thời giữ chặt anh: "Duy Đình, tỉnh lại." Lỡ như chuyện xấu tìm tới cửa, cũng không thể phí hoài với loại tra nam

như này, không đáng.

Từ lúc gặp lại nhau tới bây giờ, đây là lần đầu tiên cô gọi anh như thế, vẫn là vì người đàn ông khác mà cầu tình.

Hạ Duy Đình hô hấp thật sâu, đối với người nằm cuộn mình dưới đất nói: "Cút, cút xa ra, lần sau để tao thấy mày, không chỉ là một quyền đơn giản như vậy!"

Đánh người tay vẫn còn hơi run, anh cật lực kiềm chế mới không bổ khuyết thêm một đòn quyền cước.

Anh phát đau, lồng ngực như muốn nổ tung, phảng phất lửa giận, lại không biết phát tiết như thế nào, chỉ có thể kéo tay Kiều Diệp: "Cô đi cùng tôi!"

Anh không biết sức lực từ đâu, một hồi năng lượng đã tiêu hao trong trận đấu ban nãy, vậy mà vẫn có thể kéo cô bằng nhanh qua từng dãy lầu.

Hành lang bệnh viện đơn điệu sắc trắng như hư như ảo, tựa như đường hầm thời gian vô tận- nếu anh có thể chiến thắng thời gian, nếu anh và cô có cách nào ngược về quá khứ, liệu một khởi đầu mới có thể giúp hai người có được kết cục khác?

Hạ Duy Đình kéo cô đến phòng bệnh của anh, đóng sầm cửa lại. Làn da Kiều Diệp non mịn, nửa bên mặt bị tát đã sưng phồng. Cô không che lại, chỉ hơi hơi nghiêng mặt đi, như vậy Hạ Duy Đình sẽ không thấy bộ dạng chật vật của cô.

Thế nhưng, cô lại nhìn thấy mình trong đôi mắt nâu thẫm của anh. Hai người tựa như vậy mà vậy khốn, mà giằng co, rồi lại ỷ vào nhau, trong mắt khát khao nhưng bàng hoàng. Tựa như giãy tiếp theo họ sẽ chiến đấu, không biết là với nhau, hay với chiếc lồng vô hình đang giam giữ hai người.

Chương 10: Hô hấp nhân tạo

Anh bỗng nhiên lấy ví da ra từ túi áo khoác, lấy ra một xấp tiền dày, ném đến trước mắt cô, kếm chút nữa tiền đều ném thẳng vào mặt cô.

"Không phải đến đòi tiền hả, đều cho cô hết!" Anh rút cuộc cũng mở miệng, không phần nộ, chỉ mang theo cảm giác tuyệt vọng đến bình tĩnh: "Còn cần bao nhiêu nữa, cô dứt khoát một chút, chốt một con số, tôi viết chi phiếu. Còn nếu cô muốn tiền mặt, tôi sẽ cho Ngô Dịch mang vali tới."

Tiền giấy đỏ bay lất phất trên nền gạch terrazzo, như những cánh hoa rơi sau cơn bão.

Là ai nói, hoa rơi không vô tình? Thế sao cô lại thấy sắc đỏ trước mắt vô tình đến thế, lắng đọng bụi trần.

"Tại sao lại cho tôi tiền?" Cô chỉ muốn biết, anh làm vậy để sỉ nhục cô, hay đang sỉ nhục chính bản thân mình?

Ngực Hạ Duy Đình giống như bị tảng đá đè ép, vừa buồn vừa đau, anh chống tay lên kệ tủ đầu giường mới có thể chống đỡ được cơ thể: "Cô không phải quay về vì tiền sao? Nói... cô rút cuộc muốn bao nhiêu... muốn thế nào mới bằng lòng rời khỏi cuộc sống của tôi, ngừng những màn diễn xuất lừa bịp này lại? Cô rút cuộc vì sao lưu luyến công việc này, nó còn không thể bảo đảm sự tôn trọng cơ bản nhất!"

Kiều Diệp muốn cười, nhưng khóe môi vừa động đã chạm đến vết sưng: "Đừng nói vậy, không nhờ công việc này, tôi sao có thể quen biết anh."

Cô tưởng rằng biểu tình của mình nhất định vụn vẹo méo mó, thế nhưng lời nói ra lại xuất phát từ tim- đáp lại những lời châm chọc của anh.

Hạ Duy Đình cắn chặt răng, tựa hồ qua một lúc lâu anh mới mở miệng: "Tôi tình nguyện... trước giờ chưa từng quen biết cô."

Đúng vậy, không quen em, sẽ không sớm chiều triền miên tận xương, trần trọc đau khổ; không quen em, sẽ không phải trải nghiệm sự tàn nhẫn của việc đánh mắt; không quen em, sẽ không yêu lâu như vậy, hận lâu như vậy, cũng sẽ không bệnh lâu như vậy. Có lẽ tất cả hạnh phúc của đời anh đã dồn vào những năm tháng ngắn ngủi đó.

Không quen em, sẽ không một khắc nói lời châm chọc mỉa mai, khắc sau có người khi dễ em liền không nhìn được, trong lòng khó chịu còn hơn bị dao đâm vào tim.

Anh cũng không biết chính mình bị làm sao, rõ ràng đã vượt qua những tranh đấu khốc liệt, anh chưa từng dùng nắm đấm của mình để chống lại kẻ khác, nhưng nắm tay lại không nghe theo lý trí, vì Kiều Diệp một lần nữa phá lệ.

Anh hận bản thân mình như vậy. Mọi việc đều có biện pháp giải quyết, đặc biệt không phải chỉ có một cách, nhưng trước mắt biện pháp duy nhất để giải quyết tình cảnh này mà anh có thể nghĩ tới chỉ có triệt để đuổi Kiều Diệp đi.

Có khi phủ định tất thảy, không cần thao thao bất tuyệt, chỉ cần một câu đơn giản là đủ rồi. Trước kia, cô đã làm việc ác, lần này đến lượt anh.

Kiều Diệp vẫn cười cười: "Vừa rồi não loạn một phen như vậy, kinh thiên động địa, tôi có muốn rời đi, có lẽ giám đốc bệnh viện cũng không cam lòng, vẫn phải có người phụ trách sự việc không phải sao?"

"Những việc còn lại, cô không cần xen vào, tôi sẽ giải quyết. Việc duy nhất cô cần làm chính là cầm số tiền này, rời khuất khỏi mắt tôi."

Anh nói rõ ràng minh bạch, không lưu một chút đường sống. Kiều Diệp đứng đó, toàn thân thẳng tắp cứng đờ, chết lặng, vết sưng trên

mặt thậm chí chẳng còn cảm nhận được đau đớn nữa. Sau đó, cô cam chịu, cúi người cẩn thận nhặt từng giấy tiền, nhặt từng tờ từng tờ một.

Tiền thật đúng là thứ tốt mà, làm gì có ai sống mà có thể không có nó chứ? Chẳng qua từ trước đến giờ sao cô chưa từng biết, mấy ngàn tiền sao lại nhiều như vậy, cô nhặt thế nào cũng không hết, niết xấp dày trong tay, nóng như giữ đóm than hồng.

"Cảm ơn Hạ tiên sinh." Cô nói trái lương tâm, nào có ai nói lời cảm tạ mà nước mắt đọng trên vành còn không dám rơi xuống?

Hạ Duy Đình không nói chuyện, cô ngẩng mặt lên, hít hít mũi, vừa muốn đứng lên cửa phòng bệnh đã bị người khác đẩy ra.

Dung Chiêu nghe nói khu svip có người đánh Kiều Diệp nên mới chạy tới, đến sân chỉ thấy Vương Thắng Nguyên bị đánh thành gấu trúc đang nằm kê rên, bên cạnh có gậy chống của Hạ Duy Đình, nên liền đoán được Kiều Diệp bị đưa tới đây.

Nhìn bộ dạng của hai người cùng mớ lộn xộn dưới đất, trong lòng đã rõ.

Anh tiến tới kéo Kiều Diệp lên: "Em không sao chứ?"

Cô lắc đầu, thật ra tâm trí đã mơ màng về phương nào, phản ứng hoàn toàn theo bản năng.

"Cậu lại nói gì với em ấy nữa vậy?" Dung Chiêu vô cớ nổi giận lên bực tức của mình: "Trơ mắt nhìn em ấy bị loại người kia khi dễ còn chưa đủ, phải bổ thêm một nhát đao nữa mới đã nghiền sao?"

Anh nắm chặt cổ tay Kiều Diệp: "Theo anh đi, tốt xấu gì em cũng là nhân viên của anh, anh sẽ không để em chịu ủy khuất, đi!"

Hạ Duy Đình không ngăn cản, an tĩnh như thể không hề hiện diện trong căn phòng rộng lớn này. Anh kỳ thực nói không ra tiếng, tất cả

sức lực trong cơ thể đã bị hút đi hết, chỉ có thể trơ mắt nhìn Kiều Diệp thất thểu bị Dung Chiêu kéo đi.

Anh thế mới biết, ban nãy ra tay đánh một quyền kia, không phải anh hùng cứu mỹ nhân, cũng chẳng phải muốn tranh đấu gì tàn nhẫn, chỉ đơn giản là cậy mạnh mà thôi.

Ngoài cửa dường như có nhiều người tới, từ thư ký của sở y tế tới luật sư, bảo vệ khoa, hẳn là bọn họ nghe nói khu s có vụ náo loạn nên mới chạy đến, bao gồm cả Ngô Dịch cùng Giang Khương, có lẽ Dung Chiêu thông báo cho hai người họ, hoặc là trùng hợp đến đây thăm bệnh nên nghe được.

Kể từ khi bị bệnh, công việc cần xử lý hằng ngày chất đầy như núi, cho nên xác thực Hạ Duy Đình lúc này có vô vàn lời cần thảo luận với Giang Khương, thế nhưng giờ khắc này bỗng lại chẳng nghĩ được gì, tầm mắt, ý thức đều cứ mơ mơ màng màng.

Kiều Diệp nhận ra điểm không thích hợp, nhìn bóng dáng anh đứng đó, căng thẳng như dây cung kéo cực độ, nhưng thực tế lại vô cùng yếu ớt, thoáng chạm sẽ liền đứt gãy. Mà từ lúc Dung Chiêu kéo cô rời đi, anh một câu cũng chưa nói, không chằm chọc mĩa mai gì, điểm này có chút không giống Hạ Duy Đình.

Cô không nhịn được xoay đầu lại nhìn, vừa lúc cả người anh đổ sập xuống mặt đất.

Một người đàn ông cao lớn, tư thái ngã xuống thõng khổ như vậy, nhưng chỉ lặng yên không tiếng động. Hô hấp Kiều Diệp phút chốc đình trệ, cô thoát khỏi tay Dung Chiêu, chạy trở về.

"Duy Đình! Duy Đình... Anh tỉnh... chỗ nào không thoải mái? Duy Đình!"

Kiều Diệp như muốn bổ nhào lên người anh, lo lắng mà lớn tiếng gọi tên anh, vài sợi tóc của cô rơi xuống, thanh âm run run. Giờ khắc này, cô bỗng không biết mình là bác sĩ hay người nhà bệnh nhân nữa.

Dung Chiêu cũng đuổi theo tới, quỳ xuống bên người Hạ Duy Đình cùng Kiều Diệp, chuẩn bị khâu cấp cứu.

Nhưng Kiều Diệp so với anh ta phản ứng còn nhanh hơn, sau khi ép tim ngoài lồng ngực cho anh, cô cúi xuống, môi chạm môi, thực hiện hô hấp nhân tạo.

Khi hai bờ môi chạm nhau, hơi thở quen thuộc cùng những cảm xúc xưa cũ, như một nụ hôn, em tình anh nguyện, hô hấp giao triền, nhưng đều không thể nào gợi nổi một chút kỉ niệm gì.

Anh không đáp lại, không dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng âu yếm cô, ở môi cô hôn từng chút từng chút một; không mút cánh môi cô, giống như đứa trẻ khó khăn lắm mới được ăn kẹo đường, luyến tiếc dư vị, chỉ đành nhắm nháp chậm rãi.

Anh đã lạnh lẽo đến mức đáng sợ, sắc môi xanh tím do thiếu oxy, không còn chút sắc hồng nào.

Không phải vì tuyệt tình, anh chỉ là bị bệnh, quá mệt mỏi.

Hốc mắt Kiều Diệp phấp hồng, lần lượt đem không khí truyền vào thân thể anh, phối hợp ép tim, mắt thấy hô hấp của anh đã hòa hoãn, sắc mặt chuyển biến tốt đẹp, cô mới dừng lại.

Cô lúc này mới xác định, cô là bác sĩ, là bác sĩ khám chính của anh, trên người còn mặc áo blouse trắng, bất luận hiện tại anh có khó chịu, giãy vò như thế nào, cô đều có thể cứu anh.

Cuối cùng vẫn là Dung Chiêu kéo cô ra, đưa Hạ Duy Đình lên giường cấp cứu, kết nối các thiết bị cấp cứu tiên tiến nhất, khẳng định có thể qua khỏi nguy hiểm.

"Được rồi... cậu ta không sao, em bình tĩnh lại, đừng khóc nữa." Anh từ phía sau nắm lấy cánh tay Kiều Diệp, không đành lòng nhìn cô chật vật trong nước mắt, cảm giác thương tâm xót xa này giống như một cơn thủy triều, dâng lên từng cơn, không thể kiềm chế.

Cô khóc ư? Kiều Diệp không cách nào tưởng tượng được bộ dạng chật vật của mình, cô đưa tay quệt qua mặt, quả nhiên ướt đẫm nước mắt thấm lạnh.

"Anh... em muốn yên tĩnh một mình." Cô biết ơn Dung Chiêu luôn tháo vây cho cô, nhưng nút thắt trong lòng không phải thứ anh ấy có thể tháo được.

Kiều Diệp chen khỏi đám đông, trở lại phòng thay quần áo, nơi đó không có một ai khác, ít ra vẫn còn có chốn cho cô rơi lệ.

Cô thật ngốc, trước kia còn phỏng đoán Hạ Duy Đình vì cái gì mà té xỉu phải nhập viện, hiện tại cô đã biết, nguyên nhân là gì không quan trọng, giây phút anh ngã xuống ngay trước mắt cô, tâm cô đã tê liệt, đau đớn. Nếu thật sự anh vì cô mới ốm đau như vậy, cô có dùng cả đời cũng không cách nào bồi đắp được cho anh.

Hạ Duy Đình không muốn tỉnh lại, bởi ít nhất trong mộng anh không phải một mình, có người chăm sóc anh, hôn anh thật lâu, được anh ôm trong vòng tay.

Một người phụ nữ không rõ khuôn mặt, nhưng anh biết đó là ai. Vài sợi tóc quét trên mặt anh, phảng phất hương thơm quen thuộc, còn có dáng người yếu điệu trong ngực, chân thật đến đáng sợ.

Kể từ lúc chia tay ba năm trước, anh đã chẳng còn chờ cô xuất hiện trong giấc mơ của mình, cho nên mới có thể lừa người dối mình rằng đã quên cô rồi, không một chút nhớ nhung. Không nghĩ tới lần này gặp cô trong mộng, anh liền muốn phóng túng bản thân, không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Anh mở to mắt, khung cảnh phía trước giống như giấc mộng, phi thường mơ hồ. Anh đỡ trán, cố gắng ngồi dậy, liền nghe được thanh âm vui mừng khôn xiết của Ngô Dịch: "Ông chủ, anh rốt cuộc cũng tỉnh."

Hạ Duy Đình ngoắc tay với cậu ta: "Đem mắt kính của tôi lại đây."

"Được." Ngô Dịch nhanh chóng lấy mắt kính đem tới.

Đeo kính vào, khung cảnh mờ ảo trước mắt vẫn không rõ hơn tí nào. Hạ Duy Đình bực bội tháo mắt kính xuống ném sang một bên: "Tôi đang ở đâu? Sao chỉ có một mình cậu, bác sĩ đâu?"

"Anh vẫn còn ở bệnh viện, bác sĩ Dung sợ kẻ gây rối lại đến phòng bệnh anh quấy rầy nên cố ý đổi cho anh phòng khác."

Hạ Duy Đình cười lạnh: "Tôi mà sợ loại người đó sao?"

*P/s: bận trưa mình up thiếu nửa chương, xin lỗi các bạn nhé hiu hiu :
<*

Chương 11: Cô đơn của anh

Ngô Dịch vội vàng xoa tay: "Đương nhiên không sợ, anh về sau sẽ không gặp hấn ta nữa, chuyện này em vẫn có thể xử lý được."

Hạ Duy Đình có phần suy yếu, xoa trán, không vui không giận, chỉ hỏi: "Còn có chuyện gì?"

"Không, không có gì." Ngô Dịch khó xử, quay đầu nhìn nhìn: "Thật ra hôm nay không phải chỉ có mình em đến, cả Giang Khương cũng đến nữa."

Phòng bệnh mới là phòng riêng, giường bệnh đặt phía trong, ở ngoài là khu vực tiếp khách, có sofa, ti vi, lò vi sóng,.. đầy đủ tiện nghi, Giang Khương ngồi trên sofa kiên nhẫn chờ anh tỉnh.

Cô hôm nay mặc bộ phục trang màu vàng nhạt, tóc dài buộc sau đầu, từ xa đi tới, Hạ Duy Đình không nhìn thấy, mãi đến khi cô đã đứng trước mắt, anh mơ hồ thấy hình bóng mờ ảo.

Anh hỏi: "Hôm nay sao không mặc màu đỏ? Tóc cũng buộc lên rồi?"

Khi người đàn ông hỏi phụ nữ như vậy, ít nhiều cũng khiến người khác suy nghĩ. Ngô Dịch nháy mắt đầy ái muội với Giang Khương, mỗi ngày cùng nhau làm việc, thật ra cậu đã lặng lẽ "chèo thuyền" đôi trai tài gái sắc này, mà không, Giang Khương đâu chỉ có ngoại hình, năng lực làm việc cũng vô cùng cao, nhất định có thể làm người nội trợ hiền thực.

Hào môn Hạ gia, cưới người phụ nữ như vậy, sao lại không môn đăng hộ đối?

Giang Khương cũng không trốn tránh tình cảm mình dành cho Hạ Duy Đình. Nếu là ngày thường nghe Hạ Duy Đình hỏi thế, có lẽ cô cũng không khỏi vui mừng trong lòng. Suy cho cùng, ai lại không muốn người mình thầm mến quan tâm, hỏi han.

Nhưng tâm tư phụ nữ khôn khéo nhạy cảm, cô phát hiện có điểm không thích hợp, vì thế sửa sang lại cổ áo nói: "Để phù hợp với chiếc khăn lụa này. Vào đợt tiếp thị mở rộng thị trường tới tôi định dùng làm quà tặng cho các khách hàng nữ, logo công ty làm theo mẫu này, anh thấy thế nào?"

Hạ Duy Đình 'ừ' một tiếng: "Tôi tin tưởng mắt nhìn của cô, cứ làm vậy đi."

Giang Khương nghe được tiếng "lộp bộp" trong lòng, nhú mày thật sâu.

Hôm nay cô vốn không mang khăn lụa.

Ngô Dịch hiển nhiên cũng kinh ngạc, trao đổi ánh mắt với cô: "Hạ tiên sinh, anh...."

Giang Khương huých khuỷu tay vào người cậu ta, ánh mắt có phần trách cứ.

Ở khoảng cách gần như vậy, không thể nào cô không nhận ra sự khác thường của Hạ Duy Đình, có điều làm thư ký riêng cần cẩn thận, có những điều không nên nói ra.

Đàn ông thường bất cẩn, thời điểm cô muốn đi công tác còn cố ý sắp xếp cho anh một nữ thư ký khác. Nhưng anh thẳng thừng không đồng ý, không tạo chút không gian mập mờ, hiểu làm nào. Anh quá mức kỷ luật, giống như đối với tất cả phụ nữ đều tạo lớp phòng bị.

Không nghĩ tới càng như vậy, càng có cảm giác quyền rũ cảm dục, khiến người khác không tự chủ được, đau lòng mà muốn tới gần.

Giang Khương không vạch trần thị lực suy sút của Hạ Duy Đình, đỡ cho anh cảm thấy áp lực. Lúc trước cũng có lúc anh bị như vậy, sáng sớm tỉnh dậy tầm mắt mờ hồ, qua một lúc mới khôi phục. Lần này có lẽ vì té xỉu nên tình huống mới lại chuyển biến xấu, nghĩ đến bác sĩ là ai, biểu tình không rõ.

Cô nhìn ra được Hạ Duy Đình có chuyện muốn nói. Quả nhiên, anh chỉ vào Ngô Dịch, đối cô mở lời: "Cô đi tìm Kiều Diệp?"

Giang Khương đoán được anh sẽ hỏi như vậy: "Đúng vậy, có điều không phải cố ý đi tìm cô ấy, ngày đó trùng hợp gặp nhau ngoài thang máy hàn huyên vài câu mà thôi."

Hạ Duy Đình trầm mặc trong chốc lát: "Về sau, tốt nhất không cần trùng hợp như vậy, cách xa cô ấy một chút."

Giang Khương cười cười: "Vì cái gì? Tôi với cô ấy đều là phụ nữ, không cần phòng bị như vậy."

"Cô biết tôi đang nói gì."

Cô không sợ hãi, nhún vai: "Chẳng lẽ vì tôi biết quá nhiều chẳng, muốn bịt miệng tôi? Nhưng để tôi thanh minh trước đã, miệng lưỡi của tôi đều rất quý giá đó."

Hạ Duy Đình càng đau đầu hơn, bởi vì cách nói chuyện như vậy, rất giống Kiều Diệp.

Những điều khiến Hạ Duy Đình nhọc tâm không nhiều lắm, mà trong đó ắt hẳn Kiều Diệp ở chính giữa, thỉnh thoảng lấy đó mà trêu chọc Hạ Duy Đình liền có thể thấy một mặt khác của anh.

Thứ nhu tình xúc cảm trộn lẫn bất đắc dĩ này, cả đời nguyện vì một người mà làm lỗi, mà nhẫn nhịn, mà yêu-hận, mà nồng cháy, vượt qua những năm tháng dài dòng buồn chán.

Một Hạ Duy Đình như vậy, có máu có thịt, có sức sống tràn đầy, đáng yêu hơn nhiều so với một Hạ tiên sinh cao cao tại thượng.

Giang Khương lớn hơn Hạ Duy Đình 2 tháng tuổi, nên đôi khi lại thấy anh giống như em trai của mình, chỉ là so với người bình thường càng cô độc, cần có nhiều bạn bè, có điều số người có thể làm bạn với anh thật sự rất ít.

"Chủ tịch muốn tới Hải thành, sắp đến Trung thu rồi." Cô rất cuộc cũng nói chuyện chính sự, vị chủ tịch trong lời nói kia, bọn họ đều hiểu rõ là cô của anh- Hạ Chính Nghi.

"Lại là Trung thu à.... Hóa ra một năm trôi nhanh như vậy." Hạ Duy Đình nhìn ra cửa sổ, trong thành phố đầy ắp những căn nhà cao tầng, ánh sáng thật chói chang, át cả ánh trăng cùng những vì sao.

Tiết tấu của cuộc sống quá vội vã, chạy theo vật chất, mấy khi có nhã hứng ngắm trăng thế này, chỉ mỗi dịp trung thu, cùng em ăn tết, tôi mới có thể ngẩng đầu nhìn vàng trăng.

Năm năm tháng tháng hoa vẫn thế, tháng tháng năm năm người khác rồi.(*)

Niên niên tuế tuế hoa tương tự, tuế tuế niên niên nhân bất đồng- 年年歲歲花相似, 歲歲年年人不同: trích bài thơ Đại bi bạch đầu ông của Lưu Hy Di. Bài thơ thể hiện nỗi sầu cảm về kiếp người vô thường. Nhân vật trong bài thơ là một trang thiếu niên tuấn tú, vương tôn quý tộc, khi về già mắc bệnh mà chẳng ai hay, không biết còn sống được bao lâu nữa.

"Cô tôi có sắp xếp gì không?" Anh biết Hạ Chính Nghi tin tưởng Giang Khương, mấy năm nay việc về nước thăm viếng đều do cô ấy sắp xếp.

"Năm nay anh sinh bệnh, bà ấy lo lắng sốt ruột, thân thể cũng không tốt, sẽ không tổ chức long trọng, cũng không xã giao với nhiều người, chỉ tổ chức trong Duy viên, mời một ít bạn bè thân cận. Bà ấy vẫn thích nơi thanh tịnh."

"Tôi không có ý kiến, cứ theo ý bà mà làm. Có điều Duy viên lâu rồi không có ai ở, phiền cô đến xử lý qua chút, cô tôi thích sạch sẽ."

"Được, tôi đã biết."

Hạ Chính Nghi nổi tiếng là nữ cường trong giới kinh doanh, sau khi về hưu sang nước ngoài sinh sống, nhưng lại vô cùng nữ tính, truyền thống. Bà có hai người em trai đều đã luống tuổi, xuất thân từ dòng dõi thư hương, sau này lớn lên quật cường quản lý cả cơ nghiệp gia đình, không chịu gả chồng, chỉ chịu trách nhiệm trưởng nữ Hạ gia, toàn tâm toàn ý vì Hạ thị.

Hai người em lần lượt qua đời, người em đầu không kết hôn, người em sau sinh mỗi Hạ Duy Đình. Hơn nữa tuổi tác của bà và Hạ Duy Đình cách nhau khá nhiều, người ngoài không biết nhìn vào còn tưởng bọn họ là mẹ con, cho nên bà đặc biệt đối với cháu trai này yêu thương vô cùng.

Cũng may Hạ Duy Đình được di truyền từ bà thiên phú trong kinh doanh, tuổi trẻ hứa hẹn, bà giao phó tập đoàn Hạ thị cho anh, sang Canada sinh sống.

Thật ra trong thời điểm bàn giao cơ nghiệp, phần lớn bà đều xuất ngoại, hoặc phiêu diêu trên các du thuyền định kỳ vòng quanh thế giới, tận hưởng nhân sinh. Duy chỉ có dịp Trung thu nào bà cũng về đoàn tụ với Hạ Duy Đình. Hạ gia trải qua nhiều sóng gió bất ngờ, bọn họ càng thêm đơn bạc, nương tựa lẫn nhau, càng thêm trân quý.

Cho nên thân thể Hạ Duy Đình không khỏe, trong lòng bất ổn, phiền nhiễu nhưng vẫn rất quý trọng mùa trung thu hội ngộ này.

Dung Chiêu lại không đồng ý cho anh xuất viện hay tham gia bất cứ hoạt động nào, anh ta lật hồ sơ bệnh án, mặt vô cảm nói: "Hừ, có vết thương thành sẹo cậu liền quên đau đúng không, cậu không nhớ rõ lần trước đi tiệc ở chỗ Đoàn Khinh Hồng hả? Cậu có thiếu nhân tình với ai đâu, còn chưa thể ngơi nghỉ?"

Hạ Duy Đình nói: "Bệnh chữa mãi không khỏi, là trách nhiệm của các người, thế nào lại đổ lên đầu tôi?"

"Lại muốn truy cứu trách nhiệm lên Kiều Diệp phải không? Không cần, tới lúc cậu tỉnh, em ấy đã đệ đơn từ chức rồi, chờ bên nhân sự

giải quyết, nhiều nhất không quá một tháng cậu sẽ không nhìn thấy em ấy ở đây nữa."

Hạ Duy Đình sững sốt một chút: "Chuyện khi nào?"

"Mới hai ngày nay, không phải cậu vẫn luôn muốn đuổi em ấy đi hả? Hiện tại được như ý nguyện, cậu không nhận ra bác sĩ khám chính đã đổi thành tôi hay sao? Nếu cậu không cho người khác mặt mũi, tôi đành tạm thời chuyển sang điều trị khu 's', chuyên tâm phục vụ cho Hạ thiếu cậu."

Hạ Duy Đình nghe ra được Dung Chiêu rất tức giận: "Tôi không can thiệp đến chuyện quản lý của bệnh viện."

Dung Chiêu cong môi cười mỉa mai: "Đúng là không can thiệp, chẳng qua chỉ dùng ánh mắt người đời thôi. Có điều Kiều Diệp rời đi cũng tốt, công việc này xác thực không phù hợp với em ấy. Em ấy có thiên phú làm bác sĩ, còn rất nhiệt tình, theo lý vẫn nên giúp đỡ những người thật sự cần giúp đỡ. Sự tình của Vương Thắng Nguyên, rõ ràng hẳn ta không đúng, nhưng dù sao hẳn cũng bị thương, vẫn cần có người đứng ra chịu trách nhiệm, Kiều Diệp rời đi, nhóm giám đốc bên kia cũng cần một lời công đạo."

"Gã kia còn tính toán không thuận theo không buông tha? Cô ấy vì chuyện này mới rời đi?"

Dung Chiêu ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh: "Không thuận theo không buông tha há có thể ngăn được họ Vương kia?"

Tay Hạ Duy Đình trong chần nắm chặt, chuyện này không giống nhau. Nói anh bá đạo cũng được, vô lý cũng được, anh bức Kiều Diệp rời đi là một chuyện, người khác bức lại là chuyện khác.

Thật là kỳ quái, từ ngày gặp lại, anh tìm mọi cách để đuổi cô đi, hôm nay rốt cuộc cũng được như ước nguyện, trong lòng lại không giống như tưởng tượng sẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Tôi sẽ xử lý chuyện này, nhóm giám đốc bệnh viện có ý kiến gì, cứ trực tiếp đến nói chuyện với tôi."

Hạ Duy Đình đã nói vậy, chẳng có ai thật sự dám hướng anh đàm thoại, chỉ trừ Dung Chiêu: "Đừng tưởng như vậy thì tôi sẽ để cậu xuất viện ăn chơi đàng điếm, nói cho cậu biết, làm bệnh nhân của tôi coi như xui xẻo, tôi khó tính hơn Kiều Diệp nhiều, cậu cứ chờ đó!"

Hạ Duy Đình không nhìn anh ta: "Cô tôi lần này đãi tiệc gia đình, có mời mẹ cậu, nghe nói mẹ cậu cũng đã đồng ý."

"Cho nên thế nào?"

"Cho nên cậu hẳn cũng sẽ có mặt ở đó. Lỡ như khi đó bọn họ hỏi bệnh tình của tôi nghiêm trọng ra sao, phía bệnh viện lại không giải thích được, cậu làm thế nào đây?"

Dung Chiêu nghĩ ngợi, không khỏi "bốc khói": "Hạ Duy Đình, xem như cậu lợi hại. Có điều khi đó cậu lăn ra té xỉu, cũng đừng trách tôi không nhắc trước."

Hạ Duy Đình ngẩng đầu, nhẹ nhàng khép mắt lại. Sẽ không, không có Kiều Diệp, tâm sẽ không loạn, sao có thể chịu đả kích mà ngất xỉu?

Lần này, thuận túy chỉ là ngoài ý muốn.

Chương 12: Tiệc Trung thu

Trong trăng lơ lửng quế, ngoài cội phát phơ hương. (*)

Quế tử nguyệt trung lạc, thiên hương vân ngoại phiêu: trích bài thơ Linh Ẩn tự của Tống Chi Vấn.

Độ mùa thu, hoa quế nở đầy Hải thành, ngát hương ngào ngạt.

Khu Duy viên có một hồ nước hình bát giác, được bao phủ bởi hàng cây xanh mượt rợp bóng, đặc biệt là cây quế. Mùa thu, ngồi trong đình giữa hồ, hương quế thơm ngát ôm ấp cơ thể, quanh quẩn nơi chóp mũi, uống rượu ngắm trăng, phong nhã còn gì bằng.

Khi cha Hạ Duy Đình mua khu này làm vườn, có lẽ cũng không nghĩ tới gia lâm viên cổ xưa này sẽ trở thành một cái "hi hữu". Nằm gần một trong bốn lâm viên nổi tiếng nhất ở Hải thành, so với khung cảnh ồn ào náo nhiệt ngoài kia, nó giống như một bức tường cao lớn che chắn mọi hồng trần bên ngoài.

Kiều Diệp không phải người Hải thành, nhưng đã sống ở đây rất lâu, có điều đến rồi lại đi, chưa bao giờ thưởng thức qua kiến trúc lâm viên đặc sắc Lĩnh Nam giàu có bậc nhất này, chứ đừng nói tới có cơ hội đến lâm viên tự nhân.

Cô đứng trước tấm biển đề hai chữ "Duy viên" cảm khái một phen- tinh tế cổ kính, cảm giác như một gia đình giàu có của mấy trăm năm trước, chỉ cần đẩy cửa ra, bên trong là một không gian khác, một loại sinh hoạt khác.

Ai mà chẳng từng khao khát về một nơi ẩn cư đẹp đẽ như thế? Chỉ là không phải ai cũng có khả năng thực hiện giấc mộng đó, đại đa số đều giống như cô, như bèo trôi dạt, không thể không đối mặt với hiện thực khốc liệt.

Nếu không phải Thẩm Niệm Mi mời cô tới đây, có lẽ cô còn không dám tin tưởng rằng ở thành phố mình sinh sống, lại tồn tại một nơi

thoát vòng trần tục thế này.

Chủ nhân của lâm viên này hẳn rất biết hưởng thụ.

Hai dãy bên ở sảnh tiền đình treo hai treo hai tràng pháo đốt, dây leo quán cổ thụ, nhưng chưa vào mùa nên chúng cũng không tươi tốt lắm. Xa xa, Kiều Diệp đã thấy bóng dáng của hồ sen cùng đình chính.

"Tiểu Diệp, bên này." Niệm Mi đứng dưới mái hiên vẫy tay với cô, tay áo lụa bông bành trong gió, xinh đẹp lộng lẫy. Cô ấy đã thay phục trang và trang điểm xong.

Kiều Diệp bước nhanh qua, nắm lấy tay Thẩm Niệm Mi: "Tớ còn tưởng rằng mình đã xuyên không cơ đấy, có một mỹ nhân cổ trang bước ra từ lâm viên xưa cổ."

Niệm Mi cười: "Tớ cũng thấy nơi này thật đẹp, trước kia tớ đã đến đây rồi, nhưng bây giờ mới có cơ hội vào bên trong. Có phải lâu lắm rồi cậu không nghe tớ hát xướng đúng không? Hôm nay cho cậu đã ghiền, thuận tiện xem tớ tiến bộ như thế nào."

"Cái này còn phải nói hả, Niệm Mi của chúng ta đương nhiên xinh đẹp nhất, tuyệt vời nhất."

Kiều Diệp cũng không khoa trương, Thẩm Niệm Mi thực sự có bản lĩnh, giọng hát trời phú, trong hội hát côn khúc tuyệt đối có chỗ đứng. Kiều Phượng Nhan từng nói, Niệm Mi sinh ra để hát côn khúc. Cô ấy là người có tình nghĩa, nếu không phải đoàn kịch gặp chuyện, nhất định sẽ không tới những chỗ này tranh thủ giành thêm cơ hội diễn xuất.

Giống như hôm nay có người thỉnh đoàn côn khúc tới biểu diễn, quả thực hiếm thấy, chứng minh rằng chủ nhân nơi đây vô cùng yêu thích truyền thống khúc, kịch, duỗi tay cũng rất hào phóng.

"Sao chỉ có một mình cậu, bọn An Tử đâu?"

"Đang chuẩn bị bên trong, mau tiến vào đi, đã lâu không gặp rồi, mọi người đều rất nhớ cậu."

Phía nam hồ sen đề chữ "biệt quán", là một căn phòng chĩnh chu cho bọn Niệm Mi sử dụng, có chuẩn bị sẵn trà nước, bánh trái, tràn ngập không khí Trung thu, còn có cả điều hòa, hoàn toàn xem bọn họ là khách khứa mà đối đãi.

Không chỉ có vậy, bởi Trung thu là lễ đoàn viên, Thẩm Niệm Mi là trưởng đoàn kịch, nên có thể mời thêm hai vị thân hữu đến cùng. Nhưng vì xuất thân cô nhi, không có người nhà, Niệm Mi mới mời hai người thân cận nhất là mẹ con Kiều Phương Nhan- Kiều Diệp, hơn nữa Kiều Diệp cũng ở Hải thành, nên tự nhiên liền mời cô.

Kiều Diệp ở nước ngoài nhiều năm, đã thật lâu không tận hưởng Trung thu, ở Hải thành cũng chỉ cô độc một mình, từ sau khi đệ đơn từ chức lại càng thêm đơn lẻ, đang muốn ra ngoài giải sầu, Thẩm Niệm Mi liền tới rồi.

Cũng may mẹ cô Kiều Phương Nhan không tới dự, nếu không có lẽ cô cũng sẽ không xuất hiện ở chỗ này.

Chẳng qua cô vẫn còn có chút nghi hoặc, hỏi Niệm Mi: "Cậu biết chủ nhân lâm viên này là người thế nào không? Ra tay hào phóng như vậy?"

Cô ấy lắc đầu: "Người ký hợp đồng với tớ là thư ký gì đấy, diễn màn kịch gì, tiền cọc ra sao, đều rất dứt khoát, tớ cũng không hỏi nhiều. Thuận túy là tiệc gia đình thôi, không phải công ty tổ chức gì cả, chỉ nói là chủ nhân lâm viên từ nước ngoài trở về, thích côn khúc, cho nên muốn bọn tớ ở đây diễn 3 ngày liền."

"Ừm." Kiều Diệp áp chế dự cảm bất an mơ hồ trong lòng, có lẽ do cô quá thiếu cảm giác an toàn đi. Mọi việc quá mức tốt đẹp không khỏi khiến người ta sinh lòng bất an.

Hi vọng chỉ là cô nghĩ nhiều.

Niệm Mi cố ý dặn Kiều Diệp đến sớm một chút, lúc khách mời cùng người nhà đến cũng là lúc bọn họ phải lên diễn, không có thời gian tán chuyện phiếm. Kiều Diệp ngồi trong phòng nhìn bọn họ thảo luận về phục trang diễn với Thẩm Niệm Mi, như quay ngược về khi cô còn là một đứa trẻ ngồi sau hậu viện, vẫn là những con người đó, vẫn là những phục trang đó, từ lúc ấy cô đã có thể xướng tất cả các khúc.

Âm sắc, dáng người của Kiều Diệp đều rất tốt, mẹ cô cũng đã suy xét về việc cho cô tiếp quản sân khấu, nhưng đáng tiếc, chí lớn của cô không dồn vào đó, chung quy là chỉ có thể làm mẹ cô thất vọng.

Trong vườn bắt đầu vắng vắng tiếng người, có lẽ chủ nhân cùng khách khứa đã tới đông đủ. Yển tiệc được tổ chức ở sảnh chính, phía bắc hồ sen, cùng chỗ "biệt quán" bọn họ cách xa nhau.

Thẩm Niệm Mi vỗ vỗ tay, ý bảo đoàn kịch chuẩn bị tốt trước khi lên diễn, từng cái giơ tay nhắc chân phong thái đều không hề thua kém Kiều Phượng Nhan trước kia.

Trong vườn có sân khấu lớn, đối diện hồ nước, Kiều Diệp cho rằng bọn Niệm Mi sẽ diễn trên đó, nào ngờ không phải.

Thẩm Niệm Mi đi từ hành lang trên đình thủy tạ(*), vừa đi vừa diễn khúc "Mẫu đơn đình"(*) nổi tiếng trong "Du viên kinh mộng"(*).

đình thủy tạ: đình xây trên mặt nước.

Mẫu đơn đình: hay còn gọi là Hoàn hồn ký do Thang Hiến Tổ viết năm 1598. Nội dung kể về chuyện tình triền miên sinh tử của Đổ Lệ Nương và Liễu Mộng Mai. Tóm tắt: Đổ Lệ Nương trong một lần ra vườn hoa sau nhà chơi, nghỉ chân ở đình Mẫu đơn, nàng chộp mắt瞥 đi, mộng thấy mình gặp một thư sinh tài mạo tên Liễu Mộng Mai. Từ đó Lệ Nương ôm lòng tương tư chàng. Bệnh tương tư ngày càng nặng, Lệ Nương tự họa một bức chân dung rồi bảo nha hoàn giấu dưới ngọn núi giả. Sau đó nàng lặng lẽ qua đời. Khi Liễu Mộng Mai lên kinh thi cử, vô tình dạo chân nhặt được bức tự họa của Đổ Lệ Nương. Chàng vừa thấy đã có cảm giác như mình đối Lệ Nương

quen biết đã lâu, nghĩa nặng tình sâu, nên suốt ngày sinh hoạt cùng bức họa. Cảm động trước tấm chân tình của Liễu Mộng Mai, Lệ Nương hóa ra khỏi bức tranh, nên duyên ước nguyện với chàng. Sau khi biết căn nguyên câu chuyện, Mộng Mai cho người mở nắp quan tài Lệ Nương lên, nàng sống lại, hai người trở thành vợ chồng. Nhưng chuyện tình này bị cha Đổ Lệ Nương phản đối. Trải qua nhiều biến cố nữa, nhờ Hoàng thượng giúp sức, cuối cùng nhà họ Đổ "cha con vợ chồng nhận nhau", gia đình đoàn viên, Đổ Lệ Nương cùng Liễu Mộng Mai sống với nhau hạnh phúc. Mình sơ lược thôi, bạn nào có điều kiện, muốn tìm hiểu thêm thì có thể xem phim nhé.

Du viên kinh mộng: ở đây chỉ kịch bản hí kịch nổi tiếng của Thang Hiển Tổ về 5 câu chuyện xưa thần tiên kỳ quái, chứ không phải phim bách hợp Du viên kinh mộng (2001) nhé :))

Mộng thấy tiếng chim hót, bay loạn khắp nơi, người xây nên đình nhỏ sau sân

Sáng nhìn hoa mai rộ trước cửa, quần áo cô dâu đã sớm tàn. (*)

Mộng hồi oanh chuyển, loạn sát thì giờ biến, người lập tiểu đình thâm viện

Hiểu tới tầm mắt nhìn hết mai quan, túc trang tàn: trích trong Mẫu đơn đình.

Cát không đất, gỗ không xong, lại thêm phiền muộn.

Kiều Diệp bỗng nhiên hiểu được vì sao những câu chuyện tình xưa cảm động lòng người đều phát sinh từ đình sau viện, túc cảnh xung quanh đẹp đẽ, cần gì sân khấu nữa? Vườn này chính là nhạc cụ, nước chảy như dây đàn, núi đá như phũu(*), điệu hoa cùng đông trùng hạ thảo đều hòa mình vào bản giao hưởng này, nhìn cô chậm rãi thả hồn về những câu chuyện xưa cũ.

phũu: một nhạc khí xưa, làm bằng đất nung, gõ để tạo nhịp.

Diễn Côn khúc trong vườn, đừng nói tới cô chưa từng được xem qua, cả Thẩm Niệm Mi còn chưa từng được biểu diễn như thế.

Mặc kệ chủ nhân lâm viên này là ai, vẫn nên cảm tạ người đó đã mang lại một trải nghiệm khó quên thế này.

Màn diễn vốn chỉ để góp vui, hòa quyện cùng cảnh sắc, như dung hợp vào khu vườn. Khách khứa đã sớm bị hấp dẫn, đều ở đình thủy tạ hay núi giả gần đó để xem, có người thích côn khúc cũng nhỏ giọng hát theo.

Kiều Diệp vui mừng mà cười, ai nói nghệ thuật truyền thống đã xuống dốc? Chỉ cần có người thích, đối với Niệm Mi cùng đoàn kịch đã là hi vọng.

Trước đó Thẩm Niệm Mi có gọi điện nói cô yến tiệc hôm nay có yêu cầu về phục trang, cho nên cô cố ý mặc xường xám trơn bằng lụa, tay ngắn. Các khách mời khác cũng lấy xường xám làm chủ đạo mà phối đồ, duy chỉ có một chàng trai đi xuyên qua đoàn khách, áo somi cùng quần tối màu.

Xem ra người đến yến tiệc tụ hội này đều để tâm, nhưng phạm là sự đời đều sẽ có ngoại lệ, Kiều Diệp nhanh chóng phát hiện ra hình bóng khác thường.

Áo somi tối màu phẳng phiu phối với quần denim dài, một tay cho vào túi, bộ dáng không thể nào hào sảng hơn được. Cách xa một đoạn, phía trước còn có núi giả che chắn, Kiều Diệp nhìn không rõ, nhưng dáng người như vậy, lòng Kiều Diệp đột nhiên trầm xuống.

Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Người đó cũng được mời? Nhìn bộ dạng anh ta ăn mặc tùy tiện như vậy, phong cách hoàn toàn không phù hợp,.... lẽ nào là chủ nhân nơi này?

Kiều Diệp trong đầu có chút loạn, mà cũng chẳng biết hỏi ai, ở đây vốn không có người cô quen, Thẩm Niệm Mi thì vẫn còn đang biểu diễn.

Người kia thoạt nhìn đứng đó thường thức vở kịch, nhưng chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Hi vọng chỉ là người giống người, có lẽ cô nhìn nhầm.

Mãi mê suy nghĩ, có người từ cửa lớn Duy viên bước ra, rất nhiều khách khứa đi vây xem, xem ra đây mới thực sự là chủ nhân lâm viên.

Kiều Diệp cũng theo sau nhìn, nói thế nào cô cũng là khách, theo lý nên hướng chủ nhân nói lời cảm tạ cùng chúc phúc.

Nhưng còn chưa đi đến, cô đã liếc mắt thấy bóng dáng Hạ Duy Đình.

Một thân âu phục màu xám, cà vạt thắt nút windsor(*), giày da cổ điển tối màu, mang phong cách rất tây, nhưng lại không có vẻ gì là đường đột, khó chịu.

Luôn là như thế, không biết do anh quá mức bắt mắt, hay do anh luôn nằm ở vị trí độc nhất vô nhị trong tim cô, trong một đám người, liếc mắt một cái, cô nhìn thấy anh đầu tiên, sau đó mới tới những người bên cạnh.

Hôm nay tinh thần anh không tệ, không cần chống gậy, bước đi trầm ổn, có thể ung dung đỡ một người luống tuổi, Kiều Diệp nhận ra đó là cô của anh- Hạ Chính Nghi.

Năm đó cô chỉ thấy qua một mặt của Hạ Chính Nghi. Phong thái vô cùng sang trọng đẹp đẽ, nổi bật trong giới kinh doanh, khiến người khác ấn tượng sâu sắc, hơn nữa đối với bề dưới cũng rất dịu dàng, khác hẳn so với hình tượng khắc nghiệt trong truyền thuyết.

Thời gian đối với Hạ gia quá tử tế. Nhiều năm như vậy, trông Hạ Chính Nghi chẳng già đi chút nào. Tựa hồ đã ngoài 60, vẫn như cũ sang trọng thời thượng, nhìn không ra tuổi thật.

Bên cạnh bà còn có một ông lão, đối bà cung kính mà thân mật, xem ra là bạn cũ.

Tuy rằng cả đời không kết hôn, nhưng bên cạnh có người bầu bạn, như vậy đã đủ rồi.

Hạ Duy Đình cười khéo léo, kiên nhẫn xã giao với khách mời, đa số đều là bạn bè trên thương trường với Hạ gia, đều có giao tình không tồi với Hạ Chính Nghi.

Lúc này đây, anh chính là Hạ tiên sinh của tập đoàn Hạ thị, vĩnh viễn bày ra một Hạ Duy Đình tốt đẹp, hoàn hảo nhất.

Nhưng càng như vậy, Kiều Diệp càng khổ sở trong lòng. Không biết mấy ngày nay anh ăn uống thế nào, xuất viện ra ngoài có phải quá miễn cưỡng không; lại lo lắng lúc anh xã giao không thể không uống rượu, anh hiện tại không thể nào động đến đồ có cồn!

Chương 13: Kế hoạch tương lai

May mắn là cả Dung Chiêu cũng có mặt ở đây. Anh không quá quen thuộc với khách khứa hôm nay nên chỉ gật đầu đáp lễ, ứng phó một chút, tầm mắt di chuyển xung quanh, cho nên nhanh chóng nhìn thấy Kiều Diệp.

Kiều Diệp cũng ý thức mình bị phát hiện, xoay người rời đi, lúc này vô luận thế nào cũng không thích hợp gặp gỡ người Hạ gia.

Hóa ra chủ nhân Duy viên là Hạ gia, cô nên sớm nghĩ đến, trong thành phố này lẽ nào còn gia tộc lừng lẫy hơn bọn họ?

Cô vẫn có chút may mắn.

Tất cả mọi người đang ở hướng bắc, Kiều Diệp không thể rời đi từ cổng chính, hơn nữa Thẩm Niệm Mi cũng chưa biểu diễn xong, bỏ đi như vậy, lát nữa cô ấy không tìm thấy sẽ lo lắng.

Cô đành theo hành lang đình thủy tạ hướng ra vườn sau, Dung Chiêu nhanh chóng đuổi tới: "Tiểu Kiều!"

Kiều Diệp bất đắc dĩ dừng bước: "Anh, trùng hợp như vậy?"

"Trùng hợp cái gì mà trùng hợp, em thế nào lại ở chỗ này?" Đây là địa bàn của Hạ gia, cho nên anh không thể nào nghĩ rằng có thể gặp cô ở đây.

Kiều Diệp cười khổ: "Có một người bạn mời em tới đây, em cũng không biết Duy viên này là của Hạ gia. Anh phải tin tưởng em."

Dung Chiêu thờ dài, anh có tin hay không thì có nghĩa lý gì, máu chó là Hạ Duy Đình thấy cô ở đây sẽ phản ứng thế nào.

Càng đừng nói là hôm nay Hạ Chính Nghi cũng ở đây, lỡ như nhìn thấy Kiều Diệp lại phát sinh thêm hiểu lầm, không tốt.

Kiều Diệp hỏi: "Duy viên có cổng hông hay cổng sau không anh? Em rời đi là được, anh đừng nói là đã gặp em."

Dung Chiêu nghĩ ngợi: "Vườn này đã lâu bọn họ không tới ở, cho dù có cổng sau hay cổng hông gì hẳn đều đã bị đóng lại, hơn nữa em ăn mặc như vậy, muốn qua cổng cũng khó."

"Cái đó...." Kiều Diệp có chút sốt ruột: "Nếu không em đến chỗ bạn tránh mặt một chút, chờ khi nào yến tiệc tổ chức ở phòng chính là được."

"Bạn của em rốt cuộc là ai?"

"Thẩm Niệm Mi, cũng chính là đoàn diễn côn khúc hôm nay. Bọn họ có một gian phòng để trang điểm."

"Vậy được, anh đưa em qua."

Kiều Diệp cảm kích gật đầu, đi được hai bước bỗng dừng lại hỏi: "Anh ấy... thân thể thế nào rồi?"

"Nếu đã quan tâm cậu ấy như vậy, em còn từ chức làm gì? Tại sao em không tự mình đi hỏi cậu ấy đi, không phải em là bác sĩ khám chính hay sao?!" Dung Chiêu có phần tức giận, lại bắt đầu: "Còn có thể như nào, không phải đã thấy rồi hả? Cơ thể con người sao có thể như động cơ máy móc hoạt động mãi, hư hại thì cần phải tu bổ. Tai nạn xe năm đó cũng không làm hỏng hết "linh kiện" của cậu ấy, không tự nhiên chết được, chỉ là hư hại hơi nặng, cần tu bổ nhiều lần một chút."

Anh hình dung như vậy để Kiều Diệp nhẹ nhõm, nhưng chính cô cũng là bác sĩ, làm sao có thể lạc quan được như lời anh.

Cô cười cười: "Sau này không có em, phiền anh chăm sóc anh ấy, mau mau thúc giục anh ấy trở thành bệnh nhân tốt."

Dung Chiêu nhíu mày: "Em muốn đi đâu, lại đi đâu?"

Cô lắc đầu: "Cũng chưa quyết định, em còn chút chuyện phải giải quyết. Có điều nếu bên bác sĩ không biên giới phái nhiệm vụ, em nghĩ mình sẽ tiếp tục tham gia."

"Lần này dịch Ebola...."

"Đang bùng nổ, không lâu sau khi em kết thúc nhiệm vụ. Trong tổ chức có đồng nghiệp châu Á thiệt mạng, thật đáng tiếc."

"Trước kia em có gửi gì đó cho Hạ Duy Đình từ châu Phi à?"

Kiều Diệp vén sợi tóc ra sau tai, cúi đầu cười nói: "Đúng vậy, mỗi năm em đều gửi quà sinh nhật cho anh ấy, nhưng hẳn là anh ấy không đem hủy thì cũng ném đi rồi phải không?!"

Dung Chiêu phức tạp nhìn cô, quả thật cô rất hiểu Hạ Duy Đình, nhưng ý anh muốn nói không phải cái này.

Nếu cô biết ban đầu Hạ Duy Đình té xỉu nhập viện vì nghe tin Ebola bùng phát ở châu Phi, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Hạ Duy Đình biết cô ở châu Phi, vẫn luôn biết. Quà cô gửi tới, đích xác anh không đem hủy, chỉ ném qua một bên, cuối cùng cho rằng cô xảy ra chuyện mới muốn mở quà. Có điều tất cả đều đã bị người quét kho dọn sạch sẽ, không sót lại cái gì.

Anh đã rất phẫn nộ, rồi cuối cùng khổ sở trong lòng lại chẳng thể thành lời. Nếu không phải duyên trời tác hợp, Kiều Diệp đến bệnh viện Long Đình làm bác sĩ, không biết anh sẽ còn tuyệt vọng đến nhường nào.

Cớ do đâu, hai người nhớ nhau lại tra tấn lẫn nhau.

Dung Chiêu do dự không biết có nên nói cho cô chuyện đó hay không. Anh đã hứa với Hạ Duy Đình sẽ không nói cô biết, nhưng lòng tự trọng yếu ớt của cậu ta có quan trọng đâu? Nếu là bạn bè, nghĩ cho Hạ Duy Đình, sẽ nói với Kiều Diệp.

Nhưng anh cũng có lòng riêng. Anh không muốn Kiều Diệp rời đi, chính anh cũng biết đó đã không còn là vì muốn trọng dụng nhân tài nữa. Nhưng anh cũng không có chút trọng lượng nào trong mắt cô, Kiều Diệp sẽ không nghe anh. Cô gọi tiếng "anh", nhiều lắm coi anh như anh trai trong nhà, không hơn không kém.

Anh chỉ có thể lợi dụng nỗi nhớ không quên của Hạ Duy Đình để bám víu cô, thật nực cười đúng không? Anh muốn giữ lấy người phụ nữ mình thích, lại chỉ có thể lợi dụng tâm tư của người đàn ông khác. Mà một khi cô ở lại, hai người họ rồi sẽ ở bên nhau, anh cũng chỉ có thể bàng quan mà chúc phúc, cho nên anh không biết phải làm gì bây giờ.

Hai người trong lòng đều có tâm sự, xuyên dọc qua cổng hải đường cũng không phát hiện Giang Khương đang đi tới.

"Bác sĩ Kiều, cô thế nào cũng ở chỗ này?"

Tuy nói như vậy, trên mặt lại không biểu tình chút kinh ngạc nào.

Dung Chiêu thuận thế ôm lấy bả vai Kiều Diệp: "Em ấy là do tôi mời đến, đến dự tiệc thế này phải có bạn gái chứ. Sao hả, không chào đón?"

Giang Khương chỉ thoa son Chanel đỏ, cười rộ lên xinh đẹp như đóa mẫu đơn trên xường sáo: "Sao lại không chào đón chứ? Hạ tiên sinh ban nãy còn hỏi bác sĩ Dung đi đâu, hóa ra là đi đón bác sĩ Kiều. Vừa kịp lúc đó, sắp khai tiệc rồi, để tôi dẫn đường cho hai người."

Cái này rõ là biến khéo thành vụng, Kiều Diệp không dấu vết hướng Dung Chiêu đẩy đẩy, đối Giang Khương nói: "Không cần, thật ra hôm nay tôi đến cùng một người bạn, cô ấy vẫn đang bận, nhưng tôi còn việc gấp phải đi, không thể tham gia được. Phiền cô cảm ơn Hạ nữ sĩ đã tiếp đãi chu đáo."

Giang Khương biết đoạn tình cảm qua đi của cô và Hạ Duy Đình, cho nên vốn biết không thể nhắc đến cái tên Kiều Diệp này trước

mặt Hạ Chính Nghi. Nhưng cô ta lại chỉ cười cười lắc đầu: "Như vậy sao được, đã là lúc khai tiệc rồi, tôi mà khiến khách nhân rời đi sẽ bị chủ tịch mắng đó. Huống chi khách mời hôm nay đã lên danh sách đầy đủ, ai tới ai không, xem một chút liền biết, đến lúc đó chủ tịch có hỏi tôi, tôi cũng chẳng biết phải giải thích thế nào đâu."

Lời nói rõ ràng, tới đâu hay tới đó, tránh thế nào cũng không khỏi, tóm lại Hạ Chính Nghi đều có biện pháp biết được.

Kiều Diệp đã hiểu, Giang Khương là cố ý. Cô ta muốn lợi dụng cơ hội này đem Kiều Diệp đẩy về bên Hạ Duy Đình, lần nữa xuất hiện trước mặt cô của anh.

Giang Khương không phải không có lập trường bức cô rời đi hay sao? Không vấn đề, Hạ Chính Nghi thì có.

Thậm chí việc cô có mặt tại Duy viên, cũng đều do một tay Giang Khương làm đạo diễn. Hạ Chính Nghi thích côn khúc, cô ta liền đi tìm đoàn côn kịch, nhưng trong thành phố không thiếu các đoàn kịch lớn nhỏ, thế nào lại trùng hợp tìm đến bọn Thẩm Niệm Mi?

Niệm Mi nói người cùng cô ấy kí kết hợp đồng là một thư ký gì đấy, không chịu lộ thân phận chủ nhân, trả tiền dứt khoát đến không tin được, hóa ra là đã sớm chuẩn bị tốt kế hoạch.

Thẩm Niệm Mi ở Hải Thành không quen biết ai, muốn cô ấy mời người thân, đương nhiên sẽ mời Kiều Diệp, đây cũng là điều đã đoán trước được.

"Cô quả thật dụng tâm lương khổ." Kiều Diệp tự nhủ trong lòng.

Giang Khương biết cô là người thông minh, nên cười cười: "Mau đi thôi, đừng để trưởng bối phải đợi."

Yến tiệc được tổ chức ở đình thủy tạ Trì Xuân trong Duy viên, bốn phía thoáng đãng, có hành lang bọc quanh. Do khách khứa cũng không nhiều lắm, nên chỉ đặt 4 bàn, bàn chính ở hành lang

phía dưới, loại bàn dài, trên mặt bàn đã dọn đầy đủ ly chén, khăn ăn trắng buộc bằng dây vàng kim, chỉ chờ khách nhập tiệc.

Hạ Chính Nghi ngồi ở chủ vị, Hạ Duy Đình ngồi bên phải bà, thấy bên cạnh anh trống không, liền hỏi: "Thằng nhóc Dung Chiêu đâu rồi, như thế nào trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi?"

Hạ Duy Đình nói: "Cậu ta ngồi yên không được, có lẽ lại đi cho cá ăn. Lần trước còn suýt trượt chân ngã nhào vào hồ cá koi, cô có nhớ không?"

Hạ Chính Nghi cười: "Nhớ chứ, sao lại không? Khi đó mấy đứa mới hơn 10 tuổi..." Bà có vẻ hơi xúc động, cầm tay lão ông bên cạnh: "Cô cùng lão Mạnh vừa rồi còn nói, mới đó mà mấy đứa đều đã đổi thay rồi, chỉ có Duy viên là vẫn như cũ, nhưng mỗi năm trôi qua hi vọng lại càng thêm xa dần, chẳng biết có thể tới đây được mấy lần nữa."

Mạnh Vĩnh Niên trấn an bà: "Bọn nhỏ trưởng thành là chuyện tốt. Mình khỏe mạnh như vậy, đương nhiên sẽ sống thật thọ. Chỉ cần mình muốn, hằng năm tôi nhất định đều bên cạnh mình. Canada quá lạnh, chúng ta có thể trú đông ở đây."

"Đúng vậy, trưởng thành thật tốt, nói không chừng Dung Chiêu là do nhìn thấy cô gái xinh đẹp nào nên mới chạy đi làm quen đấy. Mẹ hấn lần này không thể tới, còn căn dặn cô nhớ đốc thúc hấn nhanh chóng yên bề gia thất. Hai đứa đều lớn tuổi rồi, nên suy xét việc chung thân đại sự đi thôi."

Hạ Duy Đình rũ mắt không tiếp lời, áp lực về chuyện kết hôn mỗi năm lại tăng thêm. Rốt cuộc, người phụ nữ mạnh mẽ, làm mưa làm gió trên thương trường cũng chỉ như bao bậc trưởng bối khác trong chuyện đại sự của cháu mình.

"Giang Khương đâu rồi? Cô nhờ nó đi tìm xem vị trí khách mời nào còn trống chỗ, thế nào lại chưa về? Con bé này rất được, xinh đẹp còn có đầu óc, hấn giúp cháu không ít việc?"

"Vâng. Năng lực cô ấy quả thật rất tốt, cháu cũng yên tâm khi giao công việc cho cô ấy." Hạ Duy Đình ăn ngay nói thẳng, nhưng cố tình nhấn mạnh hai chữ "công việc".

"VẬY HAI ĐỨA...."

"Cô, hiện tại cháu không nghĩ đến nữ nhi tình trường, chờ sức khỏe cháu khá hơn lại nói, miễn liên lụy người không liên quan."

Hạ Chính Nghi nghe xong có chút tức giận: "Nói cái gì mà liên lụy? Lúc trước thời điểm cháu kết hôn hụt kia, thân thể không phải càng ngày càng kém hả? Chẳng lẽ cháu vẫn nghĩ đến cô bác sĩ đó?"

Hạ Duy Đình trầm mặc. Ai cũng đều nói đến "lúc trước", nhưng thế giới sụp đổ, cũng là từ lúc ấy.

P/s: thật ra mình định đăng chương này hôm qua rồi nhưng choáng đầu quá hồng đăng nổi, dzậy là hụt mất hôm Giáng sinh hic : <

Chương 14: Ăn cua vẫn ghen

Anh không dám thừa nhận mình có còn tư tưởng đến Kiều Diệp hay không, đây là một vấn đề nan giải, nghiên cứu quá sâu sẽ tự đẩy chính mình vào ngõ cụt.

Chỉ là đời này anh không còn khả năng yêu một người khác nữa, mà đã không yêu, sao có thể bên nhau cả đời?

Anh đứng lên: "Cháu đi tìm Dung Chiêu, xem cậu ta có đến không."

Ngô Dịch sau lưng anh nhanh chóng chạy lên: "Boss, anh ngồi đi, để em."

Loại chuyện này sao có thể để ông chủ tự mình làm chứ?

Tay Hạ Duy Đình đặt bên môi, ho khế, ngực rầu rĩ đau. Loại đau này là điềm báo không tốt, mọi lần đều xuất hiện khi đối chọi gay gắt với Kiều Diệp.

Quả nhiên, còn chưa ra khỏi đình thủy tạ nửa bước, đã thấy bóng dáng Dung Chiêu, theo sau là Kiều Diệp.

Nhất thời, anh quên mất mình đứng lên làm cái gì, chỉ yên lặng nhìn bọn họ càng tiến càng gần.

Kiều Diệp không muốn đón nhận ánh mắt của anh, chỉ quay đầu về sân khấu kịch bên hồ sen. Thẩm Niệm Mi đang hát nhóm bè ba người, cô nghe không hiểu, bên tai vang lên tiếng "ầm ầm", chỉ nghe được tiếng hát luyến láy động lòng người.

Dung Chiêu lại rất hào phóng, thấy ánh mắt mọi người đều tập trung trên hai người họ, bèn dắt tay Kiều Diệp đến vị trí bên cạnh Hạ Duy Đình, đẩy nhẹ: "Ngồi đây đi."

Ánh mắt Hạ Duy Đình rơi xuống chỗ hai bàn tay nắm lấy, chói lóa đến mức anh cảm thấy hốc mắt mình đau trướng, giống như sắp bắn tóe ra lửa.

Anh đờ cứng người ở đó, không thất thố, nhưng người thân cận bên cạnh vẫn nhìn ra được điểm khác thường.

Hạ Chính Nghi ngược mắt nhìn Kiều Diệp, sửng người: "Cô là..."

Kiều Diệp cười một cái khéo léo: "Hạ nữ sĩ, xin chào."

Cô chỉ từng gặp qua Hạ Chính Nghi một lần, lúc đó mang thân phận hôn thê của Hạ Duy Đình đi gặp trường bối. Anh bảo gọi một tiếng "cô", Kiều Diệp gọi theo, e lệ ngượng ngùng.

Bây giờ thật xấu hổ, cô không biết phải xưng hô Hạ Chính Nghi thế nào mới phải lễ.

Hạ Chính Nghi rất cuộc cũng là người đã trải qua sóng gió, người biến mất 3 năm bỗng dựng xuất hiện, lại nhìn đến phản ứng của cháu mình, trong lòng đại khái đã hiểu. Chỉ là không có cách nào phát tác, trên mặt vẫn phải giữ vẻ bình thường.

Dung Chiêu có chút sợ bà, sợ bà không lưu tình muốn đuổi người, ở một bên nói: "Kiều Diệp là đồng nghiệp của cháu, hôm nay cháu dẫn cô ấy tới."

Hạ Chính Nghi nhìn qua Giang Khương, cô ấy thấp giọng trả lời: "Bác sĩ Kiều được bạn- chính là người đang biểu diễn côn khúc trên đài kia mời theo."

Hạ Chính Nghi không hỏi gì nữa, hướng Kiều Diệp gật đầu, ý bảo cô ngồi xuống.

Cô ngồi giữa Hạ Duy Đình và Dung Chiêu, khoảng cách có phần thân cận, thoang thoang mùi hương từng bách trên người Hạ Duy Đình. Cảm giác tồn tại của anh quá mạnh mẽ, cho dù bộ dáng

chẳng có chút nào hùng hổ, rõ ràng tư thế ưu nhã thập phần, nhưng đủ khiến Kiều Diệp đứng ngòai không yên.

"Khó có dịp mọi người tề tựu, cùng đến đây, nâng chén nào, đừng lãng phí ánh trăng rằm tuyệt đẹp này." Hạ Chính Nghi nâng chén rượu trong tay: "Chỉ hy vọng năm tới mọi chuyện thuận buồm xuôi gió, cái gì nên buông thì buông, có thể bắt đầu lại lần nữa thì bắt đầu, sống phải thanh cao, phóng khoáng."

Lời bà ám chỉ, tay nâng chén rượu đầy của Hạ Duy Đình cùng Kiều Diệp bất giác run run.

Ngày từng ấm áp tươi đẹp như thế, lòng người tưởng thưởng đã lạc sân ai?(*)

Lương thân mỹ cảnh nại hà thiên, thưởng tâm nhạc sự thùy gia viện?- 良辰美景奈何天, 赏心乐事谁家院? : trích màn 10 Kinh Mộng trong vở Mẫu Đơn Đình.

Chén rượu đụng nhau phát ra thanh âm giòn giã, tưởng như hai trái tim va chạm. Hạ Duy Đình ngửa đầu uống hết chén, Kiều Diệp muốn ngăn cũng đã muộn.

Sherry Brandy 1977, tuy rằng hương vị thật tuyệt, nhưng nồng độ cồn vượt quá 40, dù thế nào cũng không thích hợp với thân thể của anh.

Cô muốn khuyên ngăn, nhưng trên bàn nhiều người như vậy, cô nói chuyện với anh có phần không thích hợp. Cô cũng biết anh không muốn nghe.

Nhưng Hạ Chính Nghi ngòai đó, so với ai khác cũng vô cùng quan tâm sức khỏe Hạ Duy Đình, bà di chuyển chén rượu của anh: "Rượu ngon là vô tận, rượu dưới hàm của cô còn đếm không xuể kìa, trước hết cháu cứ tịnh dưỡng thân thể cho thật tốt đã."

Lão Mạnh bên cạnh đã nhắc tay bảo người phục vụ: "Dọn lên ít giấm trái cây."

Màu sắc đồng hương với trái cây, thành phần không có yếu tố gây kích thích.

Kiều Diệp thả lỏng tâm tư, mới phát hiện đĩa trước mặt đã nhiều thêm mấy con tôm lột vỏ.

"Đừng ngây ngẩn nữa, mau ăn đi, để nguội sẽ không ngon."

Dung Chiêu thấy được lo âu của cô. Bàn tiệc này chuẩn bị cho gia yến, món ăn rất nhiều, muốn ăn ngon phải ném rứt rề sang một bên, mạnh tay gấp đồ ăn. Gần cô nhất là một đĩa khoai lang mật ong Bắc Kinh, nếu anh mặc kệ cô, phỏng chừng cô cũng chỉ ăn được một hai miếng, đem bụng rỗng trở về.

Anh đã thấy qua rất nhiều phụ nữ thời điểm ăn tiệc không muốn mất hình tượng, ngại lột tôm dơ tay, thà rằng không ăn. Anh không hợp ý với người cùng bàn, miễn cưỡng gấp vài đĩa, làm gì có tâm tình ăn loại thức ăn phức tạp như vậy.

Chính vì cô, anh cam nguyện. Anh không nghĩ sẽ có một ngày anh vì người phụ nữ này mà làm được điều đó, hơn nữa còn làm rất tự nhiên, không chút miễn cưỡng.

Kiều Diệp có điểm khó xử: "Anh...."

"Đừng lột, cô ấy bị dị ứng tôm, ăn vào toàn thân nổi ban đỏ, mặt cũng sẽ sưng."

Hạ Duy Đình nhàn nhạt mở miệng, nhưng lời nói kinh người, Hạ Chính Nghi dừng đĩa, nhìn anh.

Dung Chiêu ngẩn ra, hỏi Kiều Diệp: "Thật vậy?"

Mặt Kiều Diệp hết trắng lại đỏ, không thể không gật đầu.

Dung Chiêu có chút xấu hổ, con tôm lột dở trên tay, lột tiếp không được, ném đi cũng không xong.

Giang Khương ngồi đối diện anh cười cười, đem đĩa đẩy đến trước mặt anh: "Không bằng cho tôi đi, tôi cũng không rõ cách lột lăm."

Nếu không phải tại cô ta, bọn họ cũng đâu rơi vào tình cảnh khó xử này? Dung Chiêu nhìn Giang Khương một cái, trực tiếp bỏ tôm vào miệng ăn.

Hạ Duy Đình cười lạnh lùng: "Muốn ăn gì còn không biết tự gấp? Hay là ở nước ngoài ăn cơm Tây đã quen, bây giờ cùng nhiều người ăn trên bàn lớn như vậy thấy khó khăn?"

Kiều Diệp chưa nói gì, Dung Chiêu đã nóng nảy: "Cậu nói cái gì? Có ai lại đối xử với khách của mình như vậy?"

Hạ Duy Đình cầm đôi đũa đầu bạc: "Nếu là khách của tôi đương nhiên sẽ không, nhưng đáng tiếc lại không phải."

Đây rõ ràng là ý tứ muốn đuổi khách, Kiều Diệp cũng hiểu anh rất cuộc chướng mắt cô bao nhiêu, đặc biệt là trước mặt Hạ Chính Nghi thế này.

Cô nín thở chốc lát, đang định đứng dậy tạm biệt liền nghe Hạ Chính Nghi nói: "Bạn của cô... Hôm nay xướng <Mẫu Đơn Đình> tên là gì?"

Kiều Diệp không nghĩ tới bà sẽ cùng mình nói chuyện, có chút ngờ vực, nhưng vẫn trả lời: "Thẩm Niệm Mi ạ."

Hạ Chính Nghi ừ một tiếng, hướng Giang Khương nói: "Gọi cô ấy cùng lại ăn đi, xướng một buổi trưa hẳn là mệt rồi."

Kiều Diệp cảm thấy ngoài ý muốn, không rõ dụng ý của bà, ngược lại trong lòng lo lắng. Người nợ Hạ Duy Đình là cô, không thể để Niệm Mi bị liên lụy.

Thẩm Niệm Mi bước qua chín bậc thềm giữa hồ sen, thấy Kiều Diệp trên bàn tiệc liền có chút kinh ngạc. Cô biết Kiều Diệp cùng Hạ

Duy Đình có khúc mắc, nhưng chưa gặp qua người thật, cho nên không biết trước mắt mình chính là người Hạ gia.

"Thẩm tiểu thư, vị này là chủ nhân Duy viên, Hạ Chính Nghi nữ sĩ, màn kịch hôm nay đều đích thân bà chỉ đạo. Bên cạnh là Hạ Duy Đình tiên sinh, còn đây là..... "

Chờ Giang Khương giới thiệu, cô mới tỉnh ngộ, khiếp sợ mà lo lắng nhìn Kiều Diệp.

Xem cô đã làm ra chuyện tốt gì đây, thế nhưng lại đem Tiểu Diệp đẩy đến trước người nhà bọn họ.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, vẫn phải giữ lễ nghĩa. Hạ Chính Nghi có vẻ thường thức Thẩm Niệm Mi, nói với người phục vụ: "Cho cô ấy thêm cái ghế, đặt cạnh bác sĩ Kiều đi, đem thật nhiều thức ăn lên cho họ, đừng câu nệ gì cả."

Bà chỉ đến vị trí chỗ Kiều Diệp và Hạ Duy Đình, cách sắp xếp này có chút kỳ lạ, giống như cố tình chèn thêm một người cạnh Hạ Duy Đình.

Niệm Mi đến trang phục còn chưa thay, lớp trang điểm cũng chưa rửa, mùi son phấn có hơi nồng, cô chưa ngồi xuống Hạ Duy Đình đã nhíu mày thật sâu.

Thẩm Niệm Mi không để ý anh lắm, néo tay Kiều Diệp: "Cậu không sao chứ?"

Kiều Diệp lắc đầu, hai chị em ngồi cùng nhau, trong lòng mình bạch, cho nên chẳng còn tâm trạng ăn uống nữa, có khác gì ngồi trên đồng lửa.

Phục vụ bưng lên một mâm cua, đầy đủ dụng cụ, mỗi người một bộ; cua mới chưng hấp, mỗi người một đôi cua đực cái.

Hạ Chính Nghi đã cầm một con cua trên tay, Mạnh Vĩnh Niên giúp bà gỡ dây buộc càng, dùng kéo cắt trước hai càng lớn.

"Đừng thất thần nữa, món này lạnh sẽ tanh, ăn nhiệt tình lên. Duy Đình, mau giúp cô gái bên cạnh cháu đi, tay cô ấy đẹp như thế, đều là vốn liếng trên sân khấu đấy, sao có thể để bị thương được."

Không ngờ tới, tâm tư của Hạ Chính Nghi là thế này, đừng nói Kiều Diệp, Thẩm Niệm Mi, Hạ Duy Đình cùng Giang Khương đều kinh ngạc.

Sắc mặt Hạ Duy Đình hơi xanh: "Cô..."

Hạ Chính Nghi không ngẩng đầu lên, dùng búa tròn gõ lên vỏ cua mà nói: "Không phải cháu cũng thích ăn cua hả? Cô còn nhớ trước kia cháu nghịch ngợm, ăn cua xong còn vỏ rỗng liền có thể ghép lại được thành con cua mới, đặt lên đĩa rồi lừa cô. Khi lớn lên còn biết dùng trò này để dỗ phụ nữ, sao bây giờ không ra dáng quý ông nữa rồi?"

"Phụ nữ" trong lời bà chính là Kiều Diệp. Năm ấy cô gặp Hạ Chính Nghi cũng vào mùa thu thế này, trên bàn ăn anh vì cô mà lột cua, chỉ cô sử dụng bộ dụng cụ 8 món phức tạp, đem vỏ rỗng lần nữa ghép lại, si ngốc nhìn cô cười....

Hạ Duy Đình mím môi, không biết có phải vì ngậm Brandy ban nãy hay không, ngực anh có chút đau nhói.

Thứ mà cây kéo kia cắt đi dường như không phải càng cua, mà là tình duyên nông cạn giữa anh và Kiều Diệp.

Anh nhanh nhay, máy móc chuyên chú động tác trên tay, thật ra anh không muốn ăn chút nào, chỉ là muốn có cái để tập trung tinh lực, khiến anh ngưng chú ý đến người "gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời" cạnh anh.

Ngón tay anh xinh đẹp, thon dài mượt mà, không thô ráp như đàn ông bình thường, khớp xương rõ ràng, cầm lấy dụng cụ bạc, ưu nhã không nói nên lời.

"Aida, ngẩn người làm gì? Tôm dưới biển không thể ăn, cua dưới hồ ắt có thể đi?" Dung Chiêu chạm khuỷu tay Kiều Diệp, đem tâm trí cô từ trên người Hạ Duy Đình kéo về: "Này, gạch cua đều cho em, anh không quen ăn cái này, nghe nói phụ nữ ăn rất tốt cho thân thể."

Cũng là bác sĩ, bị một bác sĩ khác chê cười, mặt Kiều Diệp hơi đỏ lên, nhưng ở trong mắt Hạ Duy Đình, đó là bộ dáng thẹn thùng oán trách.

Chương 15: Đau đớn

Anh nghĩ rằng đuổi cô đi, nhiều năm trôi qua lần nữa gặp lại Hạ Chính Nghi, sợ cô không tự nhiên, sợ ánh mắt dị nghị nhiều người khiến cô ủy khuất. Nhưng xem ra, cô cũng không mất tự nhiên chút nào.

Những phần nộ cùng không cam lòng trong anh đều hóa thành chán nản. Đúng vậy, anh nản lòng. Có lẽ cô anh đã đúng, những người khác đều đúng, đoạn tình duyên của cô và anh vốn chẳng có chút cân lượng nào, ít nhất là trong mắt cô.

Anh rút cuộc lột xong con của hoàn chỉnh, tách phần thịt và gạch cua ra riêng, trộn cùng ít gừng băm và giấm balsamic(*), đưa cho Thẩm Niệm Mi, không nói một lời.

Giấm balsamic: loại giấm màu đen, làm từ nho trắng, chế biến qua các công đoạn rồi ủ trong các loại thùng gỗ khác nhau nhiều năm (~12-40 năm). Đây là loại giấm đắt tiền nhất, tuy nhiên hiện nay đã có balsamic công nghiệp rẻ hơn.

Niệm Mi cầm cua trên tay, không biết phải làm thế nào. Kiểu Diệp hiểu được, trước kia sủng nịch này vốn là độc quyền của cô, bây giờ đã chẳng còn.

Vô số người, từng lần từng lần nhắc nhở cô, anh đã không còn là điều mà cô có thể mơ tưởng hảo huyền.

Quả kiếp này, đều là nhân kiếp trước.

Trước mặt rõ ràng là chén cua ngon nhất năm nay, chẳng hiểu sao khi ăn vào miệng, hết tanh lại khổ.

Cua vừa ăn xong, phục vụ đã dọn lên vài món chính, đều trang trí hoa tươi, đặc biệt là hoa của mùa thu- hoa quế và hải đường, trộn lẫn với các nguyên liệu trong món ăn, vừa ngon miệng vừa đẹp mắt.

Trăng treo lơ lửng trên cành, chiếu xuống mặt hồ ánh sáng nhợt nhạt. Ngày mai mới là 15, trăng chưa tròn, mang theo chút khuyết điểm.

Đỏ mặt say rượu nên là thời điểm vui vẻ nhất yến tiệc, nhưng chủ tiệc ai cũng có tâm sự trong lòng, chẳng còn khẩu vị.

Hạ Chính Nghi kêu Giang Khương đi lấy rượu, ăn cua là phải uống rượu gạo, nhưng hôm nay chiều theo khẩu vị nhiều người mới uống Brandy. Rốt cuộc có chút không tận hứng, đặc biệt lão Mạnh quê ở Thiệu Hưng, khẳng định rượu gốc quê nhà vẫn hợp khẩu vị hơn, cho nên Hạ Chính Nghi mới kêu Giang Khương chuẩn bị một hũ rượu hoa ủ lâu năm.

"Chà, có nhã hứng như vậy? Thịt rượu đã có, không nghĩ tới còn có thêm rượu ngon như vậy?"

Giang Khương vừa mới bung rượu về bàn, liền nghe thấy tiếng đàn ông xa lạ vang lên phía sau.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại xem, đình thủy tạ không lớn, nói một câu không nặng không nhẹ đều đủ để mọi người nghe thấy.

Người nói là một nam nhân xấp xỉ tuổi Hạ Duy Đình, trên dưới 30, vóc người cũng tương tự, có điều rắn chắc chứ không gầy như Hạ Duy Đình, cũng không có vẻ công tử nhà giàu. Bên cạnh còn có nam nhân khác đang chờ, trông như cộng sự, nhưng chỉ nhìn cũng không đoán được bọn họ đang làm cái gì.

Hạ Duy Đình, hơi híp mắt trấn định, hướng tới người đó, nói: "Diệp Triều Huy, anh tới làm gì?"

Diệp Triều Huy cười cười, liếc mắt nhìn sang chỗ Kiều Diệp: "Không nghĩ tới Hạ thiếu còn nhớ rõ tôi, lúc trước gặp qua một lần, tôi nghĩ rằng quý nhân thì hay quên(*), đã sớm quên đến 9 tầng mây rồi."

Quý nhân đa vong sự- 贵人多忘事: thành ngữ châm biếm những người hay quên.

Kiều Diệp cũng sửng sốt, gắt gao nắm lấy tay Thẩm Niệm Mi, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Hóa ra cô không nhìn nhầm, một thân trang phục giản dị, dáng vẻ hảo sảng kia quả đúng là Diệp Triều Huy.

Hơn nữa anh ta cũng không phải đi một mình, vị bên cạnh quần áo chỉnh tề, khuôn mặt nghiêm trang, có lẽ là cộng sự đồng sự gì đó của của anh ta, đáy lòng Kiều Diệp chợt lạnh.

Hạ Chính Nghi vừa nghe tới người họ Diệp cũng liền đứng lên. Giang Khương nhanh chóng chạy lại đỡ, quay đầu hỏi: "Kiểm sát Diệp, hôm nay là gia yến của Hạ gia, có chuyện gì không bằng chờ đến giờ làm việc bên trụ sở văn phòng của chúng tôi rồi lại nói."

Diệp Triều Huy vẫn như cũ treo nụ cười trên môi: "Nếu các người cũng biết tôi tới vì công vụ, thì cũng nên hiểu rằng tính chất công việc của tôi và các người không giống nhau, chờ không được, chỉ có thể đem người về hỗ trợ điều tra ngay lập tức thôi."

Hạ Chính Nghi nghe Giang Khương gọi người kia là kiểm sát Diệp, trong lòng hơi chùng xuống. Bà chỉ nghe phong phanh là con trai trưởng của Diệp gia làm kiểm sát viên, không nghĩ tới là người trước mặt.

Người như vậy tới cửa, hẳn là không có cái gì tốt.

Quả nhiên, Diệp Triều Huy thu lại ý cười, hướng Hạ Duy Đình đưa ra giấy chứng nhận: "Hạ Duy Đình tiên sinh, kiểm sát viên nghi ngờ rằng ở tập đoàn Hạ thị có xuất hiện hành vi hối lộ trong các hoạt động thương mại, mời anh cùng chúng tôi trở về hợp tác điều tra."

Yêu cầu vừa nói ra giống như một thanh côn, quất vào mông mỗi người một cái.

Không chỉ có chủ tiệc ngồi ở giữa, các vị khách xung quanh đều bị bắt ngờ, trong lúc nhất thời nghị luận sôi nổi.

Hạ Duy Đình ngược lại vô cùng bình tĩnh, tựa hồ như đã đoán trước được tình huống này, chẳng qua không ngờ sẽ xảy ra ngay tại yến tiệc Hạ gia ở Duy viên.

Thời khắc máu chót, Hạ Chính Nghi thể hiện sự quyết đoán của mình bấy lâu trong giới thương nghiệp, bà trầm giọng nói: "Các người theo tôi vào, có gì vào trong rồi nói!"

Lời này nói với tất cả những người ngồi ở bàn chính. Những người còn lại đều không can thiệp. Cánh cửa khép lại, che chắn khỏi thế giới bên ngoài, để thư kí Ngô Dịch giải quyết.

Bên cạnh đình thủy tạ là một căn thanh phong trì quán(*), gió lộng nước trong, ngày thường nghỉ ngơi ở đó có biết bao nhiêu thích thú, giờ đây bầu không khí không khỏi áp lực, nặng nề.

Ảnh minh họa

Hạ Chính Nghi rất cuộc nhin không được: "Chuyện này là thế nào? Duy Đình, sao lại vô duyên vô cớ bị buộc tội? Chuyện xảy ra

khi nào, sao cháu không đề cập với cô?"

Giang Khương trấn an nói: "Chủ tịch.... chuyện nói ra sẽ rất dài."

Hạ Duy Đình khoanh tay đứng một bên, nhìn Giang Khương một cái, vân đạm phong khinh đáp: "Chỉ là việc nhỏ, cháu sẽ xử lí."

"Này mà là việc nhỏ à? Kiểm sát trưởng đều tới cửa rồi, vẫn là việc nhỏ?"

Tim Kiều Diệp đau đớn, Diệp Triều Huy ở bên kia vẫn đang hờ hững chờ đợi.

Cô chắn trước mặt Hạ Duy Đình, hạ giọng nói: "Các người nhầm rồi. Anh ấy chắc chắn sẽ không làm loại chuyện như hối lộ!"

"Anh ta không nhất thiết phải tự mình động thủ, hành vi của cấp dưới cũng biểu thị cho cả tập đoàn, thân là giám đốc công ty, tránh không khỏi can hệ."

"Các người có chứng cứ gì?"

"Chứng cứ đương nhiên là có, nhưng cô đâu phải luật sư, tôi không có nghĩa vụ giải thích với cô." Thái độ Diệp Triều Huy vô cùng kiên quyết: "Có điều chúng tôi không chế giám đốc Hạ thị, không thể nào thiếu chứng cứ được, chẳng lẽ cô cho rằng chúng tôi vô có bắt người?"

Kiều Diệp nóng lòng, quay người nhìn phía sau, vừa lúc bắt gặp ánh mắt Hạ Duy Đình, bèn nhón, lại pha lẫn một chút phức tạp khó phân biệt. Cô không biết giờ khắc này anh có suy nghĩ gì, có lẽ là hận, là oán trách cô. Trước đó còn nói không muốn bắt kì mối liên hệ nào với Diệp gia, chớp mắt người Diệp gia đã tìm tới cửa, nói không liên quan tới cô cũng thật khó tin.

Cô không thể trơ mắt nhìn anh bị mang đi, cắn cắn môi, cô đối Diệp Triều Huy nói: "... Nếu anh có gì bất mãn với mẹ con tôi, cứ

nhắm vào chúng tôi, không cần lạm dụng quyền lực nhắm vào Hạ gia."

Lúc không cười khuôn mặt Diệp Triều Huy lạnh lùng cực độ, đường nét lại có phần tương tự Kiều Diệp. Anh ta ngẩng cằm: "Tôi cũng chỉ thực hiện chức trách của mình mà thôi, nếu cô nghi ngờ, có thể đệ đơn khiếu nại lên cấp trên của tôi. Nhưng tôi cũng không hoan nghênh cô nghi ngờ trực tiếp như vậy, tôi cảm thấy bị sỉ nhục."

Khóe môi anh ta ngược lại cong lên: "Thật ra tôi cũng không nghĩ sẽ gặp được cô ở đây đâu Kiều Diệp, đã lâu không gặp. Lúc trước cô tiết lộ bí mật thương nghiệp của Hạ thị khiến Hạ thị lãnh án, cô bỗng đột ngột rời Hải thành, mà Hạ thị cũng không phối hợp trong việc tìm bằng chứng, cuối cùng việc chẳng đi đến đâu, chúng tôi đã rất tức giận. Tất nhiên bản án kia đã được tôi yêu cầu hủy bỏ, dù sao chúng ta cũng là anh em cùng cha khác mẹ. Nếu hiện tại cô nguyện ý cùng tôi trở về, phối hợp điều tra để lập án mới, tôi không nhúng tay vào, như vậy cô cũng không cần hoài nghi tôi vì tư thù cá nhân mà trả thù Hạ gia. Cô nói xem?"

Kiều Diệp khó tin mà lắc đầu: "...Anh nói cái gì?"

Cô không biết còn có chuyện này.

"Đủ rồi!" Hạ Duy Đình quát: "Bản án năm đó không cần nhắc lại, hiện tại người anh muốn tìm là tôi, không cần liên lụy đến người khác."

Diệp Triều Huy nói: "Cũng không thể nói vậy được, ai mà biết từ bản án có thể điều tra ra được cái gì chứ. Chúng tôi cũng là từ năm Hạ thị thu mua tài sản Diệp gia thất bại mới bắt đầu lưu ý đến các người. Không thể không nói, Hạ thị nhiều năm qua xác thực vô cùng cẩn thận, nhưng cẩn thận đến mấy cũng sẽ có sai sót, sẽ có lúc bí mật được phơi bày. Nói không chừng từ vụ rò rỉ cơ mật Hạ thị năm đó có thể đào ra không ít thông tin."

Đừng nói Dung Chiêu, Thẩm Niệm Mi cùng Giang Khương đều không biết rõ nội tình lúc trước, kể cả Hạ Chính Nghi nghe những lời

này cũng không khỏi khiếp sợ mà nhìn Hạ Duy Đình.

Hạ Duy Đình chỉ cười lạnh: "Anh cho rằng lúc trước tôi từ bỏ thu mua tài sản Diệp gia bởi vì cơ mật bị tiết lộ? Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, Kiều Diệp là bác sĩ tư của tôi, trước kia là vậy, bây giờ vẫn vậy, tôi cũng chưa từng đuổi việc cô ta. Tin tức là tôi cố tình mượn tay cô ta truyền cho Diệp gia, tôi vốn cũng không định tiếp tục thu mua dự án kia."

'Nói như vậy tất cả đều không liên quan đến Kiều Diệp, bất luận tốt xấu đều là mưu kế của anh?'

Hạ Duy Đình bình tĩnh đáp: "Phải."

Diệp Triều Huy tựa hồ như chỉ chờ những lời này: "Được, vậy chúng ta việc nào ra việc nấy, chuyện quá khứ trước mắt không đề cập tới, kể cả chuyện của Kiều Diệp. Phiền anh theo chúng tôi trở về."

Hạ Duy Đình bước đi, Hạ Chính Nghi cùng Kiều Diệp đồng thời chặn trước mặt. Hạ Chính Nghi hiềm khi tức giận mà lo lắng như vậy: "Cháu không thể rời đi như vậy, chờ luật sư tới rồi nói. Hạ thị sẽ không hối lộ, rốt cuộc chuyện này là thế nào, cháu mau giải thích cho cô."

"Cô...."

"Là bởi vì cô ta đúng không? Lại bởi vì cô ả Kiều Diệp này đúng không?" Bà chỉ tay vào Kiều Diệp, hốc mắt đỏ hoe: "Ba năm trước nó lừa cháu chưa đủ sao, hiện tại trở về liền muốn cùng người Diệp gia tuyệt đường sống của cháu?"

Sao lại có thể trùng hợp như vậy? Ba năm trước thu mua Diệp thị thất bại bởi vì Kiều Diệp phá rối, lúc cô ta trở về thì liền xảy ra chuyện, kiểm sát trưởng phụ trách điều tra là anh cùng cha khác mẹ của cô ta, nói đây không phải một cái bẫy đã được thiết kế tỉ mỉ thì ai sẽ tin?!

"Không liên quan đến cô ấy." Hạ Duy Đình nói với chắc chắn: "Lần này trong công ty thực sự xảy ra vấn đề, không phải do cô ấy. Thân phận cô ấy chỉ là bác sĩ của cháu....."

Anh còn chưa nói dứt lời, Hạ Chính Nghi đã giơ tay tát một cái. Một bàn tay dừng trên mặt của anh.

Chương 16: Đợi anh một đêm

Bà lạnh lùng nói: "Vì một con đàn bà, danh dự công ty cùng mạng đều từ bỏ đúng không?"

Bà tát không nhẹ, Hạ Duy Đình im lặng quay mặt một bên, nhẹ nhàng nhắm mắt, không nói lý do.

Tất cả mọi người kinh ngạc, đặc biệt là Kiều Diệp, cô chặn trước Hạ Duy Đình, hai tay khê dang ra, tư thế bảo vệ, nghẹn ngào nói: "Bác có muốn đánh thì đánh cháu đi, anh ấy không làm gì sai hết!"

Mạnh Vĩnh Niên cùng Giang Khương đã sớm tới đỡ Hạ Chính Nghi, so với ai khác bà càng không mấy dễ chịu, che ngực nói: "Chuyện của Hạ gia, không tới phiên người ngoài quản!"

Hạ Duy Đình duỗi tay lên vai Kiều Diệp, đẩy cô ra: "Mọi người đều đi đi, đừng ở đây làm phiền. Giang Khương, cô liên hệ luật sư Mã tới gặp tôi, Ngô Dịch, cậu liên hệ bên bộ phận pháp lý, tài vụ và quan hệ công chúng, phải làm gì bọn họ ắt tự rõ."

Anh phải đi, Diệp Triều Huy đứng chờ bên kia, muốn không đi cũng không được.

Kiều Diệp túm chặt anh, ngẩng đầu lên, trong mắt gần như là khẩn cầu: "Chúng ta cùng đi, anh đi như vậy không ổn.... Để tôi đi cùng, chúng ta ít nhất có thể hỗ trợ lẫn nhau."

Trong mắt Hạ Duy Đình không có độ ấm: "Cô cho rằng cô là ai? Lúc này bác sĩ thì giúp ích được gì cho tôi? Tôi cần một luật sư ưu tú nhất, một đội ngũ hỗ trợ cho tôi. Còn cô, không ngáng chân đã là giúp đỡ rồi."

Anh bước ra cửa rời đi, Diệp Triều Huy và đồng nghiệp đã đứng chờ, anh bỗng dừng bước, không quay đầu lại, nói: "Nghe Dung Chiêu nói cô từ chức rồi, muốn đi đâu thì nhanh lên, đừng trì hoãn."

Cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, đặc biệt là nơi này, Duy viên không chào đón cô."

Bóng dáng anh nhanh chóng tan biến trong màn đêm, giống như làn khói hồ hững trên mặt hồ, dần dần chẳng còn nhìn thấy nữa.

Giang Khương liên lạc luật sư, đối phương giống như đợi sẵn, bất cứ lúc nào đều có thể xuất hiện. Luật sư đến rất nhanh, nhưng không vội đến chỗ Hạ Duy Đình, mà chạy sang Duy viên, giải thích tình huống phát sinh đột ngột cho Hạ Chính Nghi.

Do có nhắc đến cơ mật Hạ thị, bọn họ vào trong thư phòng nói chuyện, người ngoài không nghe được, chỉ có thể ở lại thanh phong trì quán chờ tin tức. Thời điểm hai người đi ra, chỉ nghe được rằng luật sư đang an ủi Hạ Chính Nghi, nói rằng nhiều nhất 24 giờ, Hạ Duy Đình nhất định bình an mà trở về, sẽ không quá lâu.

Kiều Diệp đứng lên, Dung Chiêu đi cùng cô, đuổi theo luật sư, nhưng chưa kịp hỏi một câu đối phương đã rời đi mất.

Hạ Duy Đình vẫn còn bị nhốt bên kia, hiện tại quan trọng nhất là nhanh chóng đưa anh ra khỏi đó. Anh vẫn đang là bệnh nhân, dưới tình huống căng thẳng thế này, sợ là cơ thể anh không chịu được lâu.

"Em đừng gấp, không phải nói là 24 giờ sao? Bản lĩnh của luật sư Mã anh cũng biết một chút, nói được thì sẽ làm được, em yên tâm nghỉ ngơi đi. Nếu không anh đưa em về trước nhé?"

Dung Chiêu đưa nước cho Kiều Diệp, rót cho cô nước ấm nhiều lần, cô không uống một giọt. Tuy rằng thời điểm rời đi Hạ Duy Đình nói những lời tàn nhẫn, nói Duy viên không chào đón cô, Hạ Chính Nghi cũng không thích cô, muốn đuổi cô đi, nhưng Dung Chiêu một hai nói phải cùng cô chờ, ai cũng không thể nói được gì.

Hạ Chính Nghi không thoải mái trong người nên đã đi nghỉ ngơi trước, mấy ngày bà về nước đều ở tại Duy viên. Hạ Duy Đình từ đây

mà đi, có bình an trở về cũng sẽ đến đây trước, cho nên Kiều Diệp phải ở đây đợi tin anh, qua 24 giờ có lẽ sẽ thấy được người thật.

Kiều Diệp không đi, Thẩm Niệm Mi cũng ở lại cùng cô. "Đúng đó Tiểu Diệp, cậu nghỉ ngơi chút đi. Diệp Triều Huy cũng chỉ nói là đi hỗ trợ điều tra, muốn kết án cũng không nhanh như vậy, cậu đừng lo lắng quá, anh ấy sẽ không có chuyện gì đâu."

Niệm Mi đã thay trang phục, để mặt mộc ngồi cạnh cô, cùng cô đếm từng chuyển động kim trên đồng hồ, hận không thể khiến thời gian trôi nhanh một chút, chớp mắt liền có thể qua sáng hôm sau.

Kiều Diệp vốn không phải kiểu nữ sinh ra trong nhung lụa, khó khăn gian khổ đều đã trải qua. Cho nên những lời an ủi lúc này là sáo rỗng, Niệm Mi chỉ có thể lặng lẽ bầu bạn cùng cô.

Tâm lo lắng nuốt cái gì cũng không nổi, Kiều Diệp chỉ cảm thấy thời gian trôi thật chậm. Ngày thường phẫu thuật khẩn cấp suốt 4, 8 tiếng cũng không thấy lâu, chớp mắt đã thấy xong, rửa tay sát trùng, cảm khái thời gian qua thật nhanh, vậy mà đã hết một ngày. Mà hiện tại chỉ có 24 giờ, thế nào lại như 24 năm dài lê thê, thế nào lại chẳng đợi được hừng đông?

"Là em liên lụy anh ấy." Cô lúng túng mở miệng, như muốn tâm sự, lại như nói với chính mình, mang theo ý vị tự giễu.

Không thể trách người nghĩ nhiều, Diệp Triều Huy vốn không ưa mẹ cô, đương nhiên cũng sẽ không ưa cô, tốt nhất cô nên rời khỏi Hải thành càng xa càng tốt, cũng đừng vọng tưởng có thể bước vào cánh cửa Diệp gia.

Dung Chiêu nhíu mày: "Em đừng ôm đồm hết sự tình về phía mình có được không? Thương trường như chiến trường, cho dù Hạ gia không làm gì sai, cũng sẽ có người đổi trắng thay đen, Hạ Duy Đình có thể ứng phó được, em đừng lo."

Kiều Diệp lắc đầu: "Anh, có chuyện anh không biết đâu...."

"Hừ, có gì khó đâu, không biết thì em nói là được. Đúng là quá khờ của em anh không rõ lắm. Ai bảo anh quen biết em quá muộn chứ."

Anh thật sự hận mình quen Kiều Diệp quá trễ, cô để tâm trên người Hạ Duy Đình, căn bản sẽ không hướng về phía anh.

Cô hỏi Thẩm Niệm Mi: "Cậu biết người kia không? Đó là Diệp Triều Huy."

Niệm Mi nhẹ nhàng lắc đầu: "Tớ cũng mới nhìn thấy người thật lần đầu, trước kia chỉ thấy qua ảnh chụp."

Kiều Phượng Nhan có rất nhiều ảnh chụp Diệp gia, không biết từ đâu mà có, toàn ảnh chụp người một nhà, trong đó có Diệp Triều Huy. Chỉ là khi đó anh ta vẫn là thiếu niên mười mấy tuổi ngây ngô, hoàn toàn khác biệt với hình tượng đàn ông trưởng thành như bây giờ.

"Anh ta trông vẫn vậy, học luật, làm kiểm sát trưởng chứ không quan tâm đến sản nghiệp gia đình." Kiều Diệp chậm rãi nói: "Nếu lúc trước Diệp Triều Huy theo cha anh ta học kinh doanh, tiếp quản thương nghiệp gia tộc, có lẽ tất cả sẽ không xảy ra."

Diệp Triều Huy vốn là người thông minh, năng lực mạnh mẽ, nhưng chí lớn, tựa như cô không muốn theo mẹ học côn khúc, anh ta cũng không muốn học quản lý doanh nghiệp, là loại doanh nghiệp đã có sẵn cũng không nhận, nhất quyết theo học luật, có lẽ cũng do thiên phú quyết định.

Rõ ràng là anh em máu mủ ruột thịt, Kiều Diệp lại xưng cha Diệp Triều Huy- Diệp Bình là "cha anh ta", Niệm Mi có chút không đành lòng. "Đừng nói như vậy, rất nhiều chuyện đều đã ấn định. Huống hồ cũng chưa chắc có phải nhắm vào cậu hay không, tớ thấy anh ta cũng không giống làm điều xằng bậy."

Người làm công chức đều hiểu rằng phải quý trọng danh dự của mình, đặc biệt nếu anh ta yêu thích công việc này, hẳn sẽ không làm

điều đó.

Bên cạnh có Kiều Phượng Nhan cả đời đối với vị trí phu nhân Diệp gia như hổ rình mồi, Thẩm Niệm Mi không có cách nào không biết chuyện của Diệp gia. Cô không giao thiệp nhiều với Diệp Triều Huy, chỉ nghe nói trưởng tử này từ nhỏ đã rất ưu tú. Có lẽ Kiều Diệp nghĩ không sai, Diệp Bình già rồi, nếu lúc trước đưa công ty cho người con này quản lý, sẽ không đến mức bị người khác thu mua lại.

Mà việc Kiều Diệp dây dưa cùng Hạ Duy Đình, thậm chí cả biến cố hôm nay, tất cả đều sẽ không xảy ra.

Đáng tiếc, cũng chỉ là vọng tưởng, ai có thể định là tốt hay xấu đâu? Dù sao cũng đã từng yêu, từng trân trọng nhau, cùng nhau vượt qua núi rộng sông dài, vẫn canh cánh trong lòng không sao đặt xuống được.

Thời gian chậm rãi trôi, nhưng không thể gặm nhấm ý chí của Kiều Diệp. Cô chờ trong đêm tối, trong lòng ngược lại như có đèn vật sáng lên, ánh quang trong mắt càng thêm kiên định, như đã hạ quyết tâm gì đó.

Đã một đêm trôi qua, chẳng có tin tức gì của Hạ Duy Đình, 24 giờ đã trôi một nửa. Kiều Diệp cả đêm không ngủ, dưới quầng mắt xuất hiện sắc xanh, ánh mắt đờ đẫn. Dung Chiêu bảo cô ngủ một chút, nhưng dường như ở Duy viên chẳng có chỗ nào cho cô nghỉ ngơi.

Thẩm Niệm Mi nói: "Chúng ta đến phòng hóa trang của tớ đi, dù sao hiện tại cũng không có ai. Cậu dựa góc bàn nghỉ chút cũng tốt hơn nhiều."

Trên hợp đồng ghi rằng, ba ngày diễn còn kịch bọn họ được phép ở trong Duy viên, hiện tại tuy không ai có tâm tình xem diễn, nhưng cũng không đến mức đuổi họ đi ngay lập tức. Cô bảo bọn An Tử về khách sạn đặt phòng nghỉ ngơi trước. Lỡ như cần quay lại việc thu dọn trang phục cũng sẽ nhanh chóng hơn.

Kiều Diệp lung tung tìm vị trí, ngồi xuống, đem mặt vùi vào khuỷu tay, vô cùng mệt mỏi nhưng không sao ngủ được.

Chung quanh toàn hơi thở thân thuộc, những bộ phục trang điển bím đầy bụi, mùi son phấn bốc dầu, từ nhỏ cô đã sống trong những thứ đó. Năm tháng trôi qua, cô không còn nhà để về, chỉ biết trông chờ vào tài lập luận, ăn nói của Hạ Duy Đình mà cùng anh tái ngộ.

Nơi này là gia viên của anh, không phải của cô. Cô chỉ có thể mượn chút hơi ức ấm áp của anh còn sót lại mà ôm ấp, như vậy cũng đã thỏa mãn rồi, trước mắt quan trọng nhất vẫn là anh bình an trở về.

Cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, Niệm Mi một bên chăm sóc cô cũng chìm vào giấc ngủ, Dung Chiêu rời đi nơi khác.

Trong lòng mang nỗi nhớ thương, giấc ngủ không thể yên ổn, chút gió lay cỏ động cũng làm Kiều Diệp tỉnh. Giống như nghe có tiếng động cơ bên ngoài, cô bật dậy, dùng sức dụi mắt, nhanh chóng chạy ra.

Mới vừa tỉnh ngủ, cả người không có sức lực, bước chân lảo đảo, xường xám trên người cũng đã sớm nhăn đến mức không còn nhìn kiêu dáng, cô cũng không quan tâm. Chiếc Bentley đen của Hạ Duy Đình dừng ở ngoài cửa, cửa sổ không mở, chưa thấy người bước xuống. Tâm Kiều Diệp treo lơ lửng nơi cổ họng.

Hạ Chính Nghi cùng Mạnh Vĩnh Niên đều có mặt ở đó, còn có một số người làm trong Duy viên và nhân viên Hạ thị, Kiều Diệp không tiện tiến lên, chỉ có thể ở đằng xa mà ngắm nhìn.

Tài xế vòng ra mở cửa sau. Cửa sổ dần mở, khuôn mặt tuần tú của Hạ Duy Đình nhợt nhạt hiện lên: "Các người đều vây lại làm gì, mau vào đi, tôi không có việc gì."

Chương 17: Sầu lo

Thanh âm nhàn nhạt, phảng phất như thể tối qua chẳng có gì xảy ra.

Hạ Chính Nghi cũng đợi anh một đêm, trước đó còn tát anh một cái, lòng đau đến không chịu được, hốc mắt bà phiem hồng: "Bọn họ có làm khó cháu không? Có chỗ nào không thoải mái không? Có muốn đi bệnh viện không?"

Hạ Duy Đình lắc đầu, nghe thấy hai chữ 'bệnh viện' thôi đã thấy đau não: "Cháu thật sự không có việc gì, chỉ là đi hỗ trợ điều tra mà thôi. Cô về nghỉ trước đi ạ, cháu ở đây một lát rồi sẽ tới."

Mạnh Vĩnh Niên nói: "Lăn lộn cả đêm chắc hẳn cháu rất mệt rồi, sao lại không đi ngủ một lát? Phòng đã chuẩn bị sẵn cho cháu rồi."

Tài xế một bên ngẩng đầu nói: "Hạ tiên sinh phải đợi Giang tiểu thư và thư ký Ngô lại đây để bàn bạc chút việc ạ, bọn họ ở xe sau, lập tức sẽ đến."

Hạ Chính Nghi cho rằng anh vẫn còn tức giận vì tranh chấp tối qua, đứa trẻ này từ nhỏ bị người khác động một ngón tay cũng khó chịu huống hồ một bạt tai, tức giận là lẽ bình thường.

Bà khổ tâm không nói nên lời, ngực rầu rĩ đau, đành phải về phòng trước. Lúc bước qua cổng hoa thấy bóng dáng Kiều Diệp, bà sắc bén trừng mắt liếc cô một cái, cuối cùng lại âm thầm thở dài, cái gì cũng không nói.

Người đi hết, tài xế mới mở cửa sau ra, không khí đối lưu lên, nhờ vậy hô hấp Hạ Duy Đình mới ổn định chút. Tài xế cẩn thận hỏi: "Hạ tiên sinh, ngài thực sự không có việc gì sao? Nếu không vẫn nên đến bệnh viện đi? Đến việc đi đường ngài còn không thể thì có thể giấu được ai chứ?"

Nút thắt cổ áo của Hạ Duy Đình không biết đã mất lúc nào, áo sơ mi mở đến nút thứ hai, cotton trắng dắt tiền thấm một lớp hơi ẩm mờ mịn, dán trên người anh, lộ ra xương quai xanh sâu hút.

Anh thả lỏng tay nắm, che miệng ho khan, lần này ho rất lợi hại, cả người giống như chấn động, mồ hôi dày đặc trên trán.

Đúng, anh chính là cả đi đường cũng không làm được, thời điểm luật sư chu toàn xong mọi việc, đưa xe đến đón anh, anh đã muốn dựa người mới lên được xe. Vài năm trước anh luôn cảm thấy thân thể này quá bất tiện, nhưng lúc này nếu không nhờ thân thể suy yếu, Diệp Triều Huy có lẽ sẽ không dễ dàng thả người như vậy.

Anh ngửa đầu tựa vào ghế bọc da trâu, trên đường vất vả lắm mới khỏe lên một chút, vừa rồi trước mặt mọi người cực lực kiểm chế mới không để lộ ra vẻ khác thường, coi như đã dùng hết sức lực.

Trong công ty có người này sinh lòng xấu, anh phải cẩn thận đề phòng, không thể để tại thời điểm này khiến người khác có cảm giác sẽ đẩy ngã được mình.

Trong lúc lơ đãng, mắt anh khẽ nhìn sang bóng người bên cổng hoa. Bây giờ anh đã chẳng thể nhìn rõ là người hay là quỷ, chẳng biết có thể tin tưởng được người nào, nhưng chẳng hiểu sao vừa nhìn anh đã cảm thấy người trước mắt có thể tin được.

Không nghĩ tới cô vẫn còn ở đây, anh cho rằng lúc tan tiệc hẳn cô đã vội vàng vàng mà trở về, không nghĩ tới cô vẫn đợi ở đây. Cô ở đây đợi làm gì? Chờ xem anh có bao nhiêu chậ vật, sau đó bố thí chút lòng thương hại?

Anh khinh thường sự thương hại của người khác, đặc biệt là của Kiều Diệp, làm bộ làm tịch.

Cô tựa hồ có ý tứ đi tới, Hạ Duy Đình cắn chặt răng, chân dài bước xuống từ trên ghế, dù thế nào cũng không được yếu thế trước mặt cô.

Tài xế nhanh chóng chạy lại dìu anh, cơ thể anh lay động, trước mắt truyền đến một mảng đen choáng váng, thoáng thấy bóng Kiều Diệp chạy đến phía anh, gần ngay trước mắt, muốn tránh cũng không thể, sau đó cái gì cũng không biết nữa.

Hạ Duy Đình tỉnh dậy trên giường gỗ tử đàn khắc hoa, tai nạn xe cộ cũng lưu lại vết tích trên lưng anh, nếu ngủ đệm quá mềm sẽ khiến thắt lưng anh đau nhức, thoải mái nhất chỉ có loại giường gỗ lớn này. Khi còn nhỏ ngủ thật không quen, bây giờ lại thành vật không thể thiếu, cũng vì vậy mà anh biết mình còn chưa rời khỏi Duy viên.

Trong phòng có người, dường như bóng dáng trắng trắng đó đang tiến về phía anh, trên tay cầm theo khăn lông.

"Giang Khương?" Không biết đã ngủ bao lâu, tỉnh lại trước mắt một mảnh mơ hồ, cảnh tượng giống như quen thuộc, anh theo bản năng đoán là cô.

Người nọ không trả lời, chỉ tiến lại gần hơn. Anh ngửi được mùi hương độc nhất trên người Kiều Diệp, phát hiện mình nhận sai người, sắc mặt trầm xuống.

"Anh tỉnh lại là tốt, mau lau mặt đi!"

Nghe được anh vừa tỉnh đã gọi tên nữ nhân khác, lòng Kiều Diệp căng thẳng, phần nhiều lại sầu lo.

Có phải không thị lực của anh chuyển biến xấu? Thế mà đã đến mức mờ ảo, chẳng còn nhận dạng nổi người.

Cô cầm khăn lông đứng ở đó, anh không nhận, chỉ lạnh giọng hỏi: "Cô thế nào còn ở đây?"

"Tôi không yên tâm, muốn chờ anh về." Sợ anh nói cô nhiều chuyện, hoặc là có ý đồ khác, cô bổ sung thêm: "Dung Chiêu cũng ở lại chờ, mọi người đều rất lo lắng."

Anh nhẹ giọng cười nhạt: "Hóa ra các người là một đôi cộng sự hoạn nạn không bỏ nhau, sao, sợ Duy viên ăn thịt các người? Hay sợ chuyện của Hạ gia sẽ liên lụy cậu ta?"

Anh vẫn luôn xuyên tạc ý cô, dần cô cũng quen. Không đợi anh nhận khăn lông, cô ngồi xuống giường anh, hơi ẩm trên khăn chạm đến khuôn mặt anh. "Ra mồ hôi, lau chút đi!"

Hạ Duy Đình giống như bị điện giật, người co rút lại, quay mặt sang một bên: "Ai cho cô động tay động chân, cách xa ra một chút."

Kiều Diệp cười cười, thời gian cô làm bác sĩ khám chính cho anh ở bệnh viện, sờ nơi này ấn nơi kia, cởi bỏ quần áo nghe nhịp tim, hô hấp nhân tạo môi chạm môi cũng đều đã làm, hiện tại mới cảm cô "động tay động chân" có phải quá muộn không?

Cô lùi lại, bắt lấy tay anh, lau bằng khăn lông. Anh muốn rút tay về, cô dùng chút tiểu xảo, sau hai lần thử không thành, anh đành để mặc cô.

Thật ra anh đã khôi phục được phần nào sức lực, chỉ là anh không muốn lại như lần trước, cùng cô phân cao thấp, cuối cùng lại làm cô bị thương.

Anh thích sạch sẽ, bình thường một giọt mồ hôi cũng không có. Một đêm qua dày vò, quần áo hết ướt lại khô, khô lại ướt, tất cả đều ẩm mồ hôi lạnh, ngay cả tinh lực để thay bộ quần áo cũng không có.

Cô chính là tóm được nhược điểm của anh, biết anh đang khó chịu.

Hạ Duy Đình không nhìn rõ nét mặt của cô, chỉ thấy một bóng mờ chuyển động trước mắt, hơi thở của cô bủa vây lấy anh, thật quen thuộc, nhưng lại tựa như đám mây xa xôi, không cách nào chạm tới.

Thật ra cô vẫn luôn như thế, gần ngay trước mắt, nhưng hư ảnh xa mờ.

Cô lau xong tay anh, cũng không định dừng lại, vắt khăn tiếp tục lau mặt cho anh. Lúc này anh cũng rất hào phóng, dứt khoát đem áo sơ mi cởi ra, mở từng nút áo một, ném sang một bên, để lộ thân hình gầy gò nhưng săn chắc, mặc cho cô lau.

Cô không xấu hổ, anh lại sợ cái gì? Hiện tại mắt anh đã không thấy rõ, vết thương chong chóng trên cơ thể không nhìn thấy, dáng vẻ ngượng ngùng bối rối của cô cũng không nhìn thấy, cô đã chẳng ngại vất vả, vậy anh chỉ cần để thân thể hưởng thụ là được.

Kiều Diệp nhìn anh, động tác trên tay thoáng dừng một chút, không nói gì. Khăn lông bao phủ lấy khuôn mặt anh, sau đó dần xuống tới cổ, ngực, rồi bụng dưới...

Đôi mắt không nhìn thấy, các giác quan khác càng nhạy cảm mãnh liệt. Trước kia anh không nhận ra điều này, nhưng bây giờ mới phát hiện là thật. Khăn lông mềm mại, hoặc nói, tay cô mềm mại, mang theo hơi nóng ẩm ướt, lướt trên cơ thể anh, lực đạo vừa phải. Cơ thể anh căng cứng, rồi dần thả lỏng. Cảm giác như nuốt một viên hỏa cầu, thiêu đốt nơi cổ họng, rồi lan dần xuống dưới, thân thể thế nhưng đáng xấu hổ mà khô nóng lên, như có ác thú làm loạn bên trong.

Anh cắn chặt răng, cố ngụy trang vẻ bình tĩnh, nhìn bóng cô bận rộn lau trên lau dưới, đem chậu nước ấm lại gần giường, vắt khăn lau mình cho anh, lại sợ anh cảm lạnh, dịch dịch tấm chăn đắp.

Cô là bác sĩ cầm dao giải phẫu, nhưng công việc hộ lý, chăm sóc, cô cũng có thể đảm nhiệm được.

"Cô có ý đồ gì?" Vốn dĩ chỉ nhìn đỉnh đầu đen bóng mượt của cô, Hạ Duy Đình như ý thức được, suy nghĩ trong lòng đã hỏi ra lời.

Lúc này thần sắc của anh không hề nghiêm nghị, con mắt hơi híp lại, phảng phất như có thể nhìn rõ mọi thứ, giọng nói mang theo hiếu kì thể lượng: "Anh cùng cha khác mẹ Diệp Triều Huy của cô, nhiều năm như vậy cũng không cho phép cô bước vào cánh cổng Diệp gia, xem ra tài sản cũng sẽ không chia cho cô. Khi đó cô dụng sức

chín trâu hai hổ(*) ăn cắp bí mật thương nghiệp của Hạ thị, cứu Diệp gia khỏi cảnh phá sản, để rồi phải trả giá vì hành động của mình, rốt cuộc là vì đâu?"

Chín trâu hai hổ- 九牛二虎: thành ngữ chỉ sức mạnh.

Lúc này đây, động tác của Kiều Diệp không dừng lại, thanh âm cũng không gợn sóng: "Chẳng phải anh vẫn luôn biết hay sao?"

Chương 18: Nụ hôn bất ngờ

Hạ Duy Đình thản nhiên cười: "Là vì tiền? Cô muốn nhiều tiền như vậy để làm gì?"

Không đợi cô trả lời, anh duỗi tay: "Áo khoác của tôi đâu, đem tới đây."

Kiều Diệp cho rằng anh lại muốn ném một xấp tiền vào mặt cô, dù sao hiện tại phương thức sỉ nhục trực tiếp hiệu quả nhất mà anh có thể dùng chính là tiền.

Đáng tiếc cô đoán sai rồi, Hạ Duy Đình lấy ra từ túi áo một chi phiếu đã điền mệnh giá.

"Đây là 300 vạn cô muốn, cầm đi. Nhớ kĩ, đây là lần cuối tôi cho cô tiền, coi như mua 2 năm kia cô chăm sóc tôi, cộng thêm mấy ngày này cô hao tổn tâm tư nữa, hẳn là đủ rồi."

Cô nhận chi phiếu, một tờ thật mỏng, lại đè tay cô thật nặng. Lời Hạ Duy Đình nhẹ nhàng mà mạnh mẽ(*), là loại khí chất người khác có bắt chước cũng khó mà sánh bằng.

Thiết họa ngân câu- 铁画银钩: thành ngữ, hình dung cách đi bút nhẹ nhàng mà mạnh mẽ trong thư pháp.

Hạ Duy Đình đã thay áo ngủ sạch sẽ, ngọn lửa tán loạn trong cơ thể cuối cùng cũng được áp chế. Nhìn không rõ biểu tình của cô, anh dứt khoát xem như cô không tồn tại, tốt nhất là cầm chi phiếu này sớm đi thật xa, anh mới có thể tĩnh tâm mà làm việc của mình.

Cô nói anh biết, thật ra cái gì anh cũng không biết, anh cho tới giờ đều không rõ suy nghĩ của cô. Nếu nói vì tiền, năm đó cô hoàn toàn nắm được tâm anh, làm Hạ phu nhân, tương lai toàn bộ Hạ thị đều là của cô, so với Diệp gia chẳng lẽ không tốt hơn?

Nếu nói vì để Diệp gia thừa nhận thân phận, cô đã lớn như vậy, cha không thương không dưỡng, anh cả suốt ngày tỏ vẻ đối nghịch như nước với lửa, cần gì phải chấp nhất như vậy?

Nhưng cô chính là không chút lưu tình mà bán đứng anh, mắt không chớp mà đi trộm tư liệu từ máy tính anh, giúp Diệp gia thoát khỏi khốn cảnh, đồng thời hủy hoại kế hoạch thu mua của Hạ thị.

Tiền bạc tổn thất thì có là gì, bị người yêu phản bội mới khoét tim anh đau đớn. Nhiều năm trôi qua, anh không ngừng vì cô mà tự tìm lý do, nhưng đến bản thân mình anh còn chẳng thuyết phục nổi.

Nghĩ không thông, vậy thì không cần nghĩ nữa, hơn một ngàn ngày đêm, anh đã chịu đủ giày vò rồi.

Thấy cô vẫn ở mép giường, anh hơi ngẩng đầu lên nói: "Còn không đi? Thế nào, chê ít?"

Hạ Duy Đình viết chi phiếu theo con số cô đưa ra. Nếu lúc này cô còn muốn nâng lên, chỉ càng khiến anh ghê tởm cô hơn.

Kiều Diệp lắc đầu: "Không, rất chính xác, cảm ơn anh."

Cô gấp chi phiếu lại, xường xám không có túi, cô chỉ có thể nắm chặt trong lòng bàn tay. Cô đem chậu nước đã nguội lạnh đi đổ, rồi mang về một chén cháo: "Anh đã không ăn gì một ngày một đêm rồi, ăn chút cháo ấm lót dạ đi."

Hạ Duy Đình tức không nói nên lời: "Kiều Diệp, rốt cuộc cô đang làm gì hả? Tiền đã đưa, lời cũng đã nói rõ ràng, cô còn ở lại đây làm bộ làm tịch cái gì? Chẳng lẽ lòng tự trọng của cô thấy thẹn, vô công bắt thụ lộc, cho nên thế nào cũng ráng cho tôi nếm thức ngọt? Tôi cho cô biết, hiện tại cô có cời sạch bò lên giường tôi, tôi vẫn thấy cô không đáng một đồng!"

300 vạn này, anh là muốn kết thúc quá khứ. Cô muốn thanh toán cho xong, anh chân chính giúp cô thanh toán xong.

Lời nói đả thương người, Kiều Diệp lại rất bình tĩnh: "Phải không? Vậy tối hôm qua vì sao anh giúp tôi giải vây?"

"Hả?" Anh tựa hồ không phản ứng kịp với lời cô nói.

Kiều Diệp nhìn chăm chăm vào đuôi lông mày đang nhíu lên của anh: "Tôi nói, tối hôm qua Diệp Triều Huy nhắc tới án năm xưa Hạ thị thu mua Diệp gia thất bại, vì có gì anh thay tôi giải vây, nói rằng đó là do anh bày mưu đặt kế; vì có gì không cáo với anh ta rằng tôi chính là kẻ trộm, trực tiếp bắt tôi lại? Năm đó án cũng đã lập, vì có gì anh không phối hợp điều tra? Còn có, anh lãnh một bạt tai từ cô mình, vì có gì một câu cũng không giải thích?"

Hạ Duy Đình giương tay hất chén cháo trong tay cô xuống sàn, sứ trắng đất tiền vỡ thành năm bảy mảnh, cháo loãng bắn tung tóe khắp nơi.

Có lẽ là vì tức giận, tầm mắt anh rõ ràng lên không ít, anh nắm lấy cổ tay Kiều Diệp, kéo cô đến trước mặt: "Cô cho rằng cô là ai? Cô có tư cách gì mà chất vấn tôi?"

"Tư cách à..." Cô cười chua xót. Quả thật cô không có tư cách gì, chỉ ỷ vào tình cảm mà anh dành cho cô. Quá khứ là vậy, hiện tại cũng vậy.

Kiều Diệp đột nhiên ngẩng đầu, cúi người hôn anh. Cơ thể hai người vốn dĩ đã gần, mắt Hạ Duy Đình không nhìn rõ lắm, ngòi dựa vào giường, phía sau không có đường lui. Khi môi cô áp đến, anh căn bản tránh không kịp, hô hấp đã bị cô chiếm lấy.

Cánh môi mềm mại đầy đặn, ngọt ngào như mật, mang theo hơi ấm cùng hô hấp quen thuộc. Lúc này đã chẳng còn là mơ, cô thậm chí đưa đầu lưỡi đến dò xét, nhẹ nhàng mơn trớn, chui vào khoang miệng anh; vẫn giống hệt trong quá khứ, lưỡi cô linh hoạt như đuôi rắn nhỏ, di chuyển trong miệng anh chẳng kiêng nể gì.

Anh cương cứng người, hô hấp đình trệ, bàn tay nắm cổ tay cô hơi buông lỏng. Cô rút hai tay, ôm chồm qua cổ anh, kéo anh lại sát

hơn nữa. Đôi môi hai người dán chặt vào nhau, như thể vạn vật trên thế gian đều không thể chia cắt họ.

Anh rút cuộc cũng tỉnh, kéo tay cô, cố gắng đẩy cô ra. Cánh môi hai người nói lỏng, nhưng cơ thể vẫn dính chặt, lặng lẽ giằng co. Một lớp nước mờ ảo phủ trên môi cô, cả trong ánh mắt; chỉ cần ngẩng đầu, cô có thể chạm đến cằm anh. Vì thế, cô hôn lên, ôm lấy mặt anh, từng chút từng chút, uốn lượn mà hôn anh trong một đêm dài gió thanh. Hôn lên yết hầu gợi cảm, rồi xuống tới xương quai xanh...

Hạ Duy Đình không nhịn được nữa, nắm bả vai cô, xoay người áp cô xuống dưới thân, tiếng thở trầm thấp hỗn hển; cách nhau một lớp mờ mờ ảo ảo nhìn không rõ, mọi từ ngữ đều kẹt lại nơi cổ họng...

Lần này cô đoạt lời anh, mở miệng nói trước, thanh âm mềm mại quyến rũ: "Nếu anh luyến tiếc em, vì có gì bức em rời đi?"

Anh khiếp sợ trước sự thẳng thắn nhạy bén của cô, nhưng lại im lặng không thừa nhận: "Cô có phải điên rồi hay không?"

Đúng vậy, cô điên rồi, điên cuồng tìm cho chính mình một cái cớ. Kiều Diệp không cho anh cơ hội để phản bác, môi cô lại bao phủ lấy môi anh. Lúc này cô đang nằm, tay cử động linh hoạt, trượt vào trong vạt áo anh, chạm vào da thịt nóng ẩm, trong lòng hai người đều kịch liệt rung động.

Lý trí đứt gãy, anh hung hăng đáp lại cô, đem môi cô trở về hôn, đổi khách thành chủ, dây dưa, gặm cắn, hận không thể mút cả linh hồn cô ra.

Cô nhẹ nhàng hừ giọng, cổ họng ậm ừ phát ra tiếng, như mèo nhỏ gãi đúng chỗ ngứa của anh. Xương xám trên người cô, duyên dáng uyển chuyển, đường cong lả lướt, đẹp đến mức chẳng có chút nào dư thừa.

Anh quen thuộc cô, cũng như cô quen thuộc anh. Cho dù nhìn không rõ, cũng có thể khiến đối phương tâm động, khiêu khích

những bí ẩn sâu thẳm trong cơ thể. Nóng hơn nữa, hoang dại hơn nữa, anh có thể khiến cô cao giọng, xường xám nữa hờ nữa kín trên người, mang theo vẻ quyến rũ bẽn lễn(*).

Tỳ bà che nửa mặt hoa-犹抱琵琶半遮面: bắt nguồn từ bài thơ Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị, sau này để chỉ người phụ nữ xinh đẹp e thẹn.

Thật ra, người điên là anh mới đúng? Tại chiếc giường gỗ tử đàn này, tại khu vườn nơi bố mẹ anh từng sống, anh muốn rũ bỏ hết tất thảy- như thể cô chủ động cầu anh, cùng cô tiếp tục triền miên như trong quá khứ.

Nhưng anh chạm tới vết sẹo ngay khóe mắt cô, anh gạt những lọn tóc ướt đầm mồ hôi trên trán cô, một vết sẹo sâu dài thẳm thẳm, như chạm vào lửa, nóng phỏng tay, kéo anh về thực tại.

Dấu tích ngày xưa rành rành trước mắt, môi cô vẫn áp trên môi anh, nhưng vòng tay anh đã nguội lạnh. Anh nghe thấy thanh âm cô trầm thấp, mang theo hương vị cầu khẩn: "Duy Đình, hãy để em ở lại, thân thể của anh... Em muốn chăm sóc anh. Coi như là cho em một phần công việc, bác sĩ hay là y tá gì đó, 300 vạn kia... Coi như là em ứng trước tiền lương, được chứ?"

Được chứ.... được chứ.

Có lẽ cô cảm thấy bản thân nợ anh, muốn thể hiện một chút, 300 vạn kia coi như vay mượn, sớm hay muộn cũng sẽ trả lại cả vốn lẫn lãi cho anh.

Thế nhưng nợ tình khó trả, đạo lý này có nào cô lại không hiểu?

Hạ Duy Đình xách cô lên, dùng sức đẩy ra. Xường xám của Kiều Diệp vướng vào chân, anh nhìn cô ngã từ giường xuống. Tất cả nhiệt tình cùng ôn nhu ban nãy tan biến như trong mơ, chỉ còn anh ở đó, hô hấp rối loạn mà cười lạnh: "Kiều Diệp, cô coi tôi là cái gì? 300 vạn này tôi vốn không để tâm, coi như làm bố thí từ thiện, một xu cũng không trông cậy rằng cô sẽ hồi báo. Nếu cô còn chút nào

thấy then trong lòng thì đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, cũng đừng nhắc tôi giữ cô ở lại bên cạnh, như vậy chỉ khiến tôi thấy cô thật... Ghê tởm!"

Hạ Duy Đình chưa bao giờ dùng từ ngữ nặng nề như vậy để mắng cô, thậm chí là để mắng người khác. Thế mới nói thù hận có bao nhiêu là đáng sợ, dễ dàng biến bạn trở thành loại người mà bạn từng ghét nhất.

Lòng anh bị thống khổ thiêu đốt, tầm mắt mờ hồ, cho nên căn bản anh không biết sau khi đẩy Kiều Diệp, mắng chửi cô một phen, cô đã rời khỏi Duy viên trong nước mắt.

Mãi đến khi có người vào dọn dẹp, nhìn thấy dưới mặt sàn hỗn loạn, mới sợ tới mức không dám thở, nhanh chóng gọi Mạnh Vĩnh Niên cùng Hạ Chính Nghi tới. Hai người họ đều hoảng sợ, đến bên giường anh kiểm tra, thanh âm nức nở: "Rất cuộc cháu bị thương ở đâu, sao trên mặt đất toàn là máu?"

Anh mới biết, hóa ra Kiều Diệp bị thương. Chén cháo vỡ nát trên mặt sàn, cô ngã xuống, hẳn là bị những mảnh vỡ đâm vào, trên sàn lấm tẩm vết máu.

Tâm Hạ Duy Đình đau đớn, nhớ tới đầu ngón tay chạm vào vết sẹo năm xưa, nhớ tới thời điểm đôi mắt kia vẫn xinh đẹp mềm mại, nhớ tới khi trở mắt nhìn cô che vết thương chạy đi, máu luôn qua kẽ ngón tay, chảy xuống. Phảng phất bóng người giống hệt nhau, một thời gian sau đó anh nhắm mắt lại đều là một mảnh sương máu.

Nhưng bị thương chính là bị thương, anh cũng chẳng thể chạy lên giữ cô lại, hỏi han ân cần, bởi anh cùng cô đều giống nhau, đều không có tư cách, trăm sông đổ về một biển(*).

Trăm sông đổ về một biển-殊途同归: cùng đích đến nhưng khác đường đi.

Chương 19: Nhân sinh nếu như lần đầu gặp gỡ(*)

Nhân sinh nếu như lần đầu gặp gỡ-人生若只如初见: cụm từ này bắt nguồn từ thơ Mộc lan hoa lệnh của Nạp Lan Tính Đức. Ý nghĩa: "Trong quá trình trưởng thành, kết quả bỗng không tốt đẹp như ta mong đợi, ước rằng thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc tươi đẹp khi ta mới gặp nhau thuở đầu."

Hạ Duy Đình ở lại Duy viên tịnh dưỡng, ban đêm thì sốt nhẹ, ban ngày thì ho khan đến lợi hại, ăn cái gì cũng hầu như đều nôn ra. Hạ Chính Nghi lo lắng phát khóc, nhưng đành bó tay không có biện pháp, anh không chịu đi bệnh viện, Ngô Dịch đã hoàn tất thủ tục xuất viện.

Chính anh cũng biết rằng đây là tâm bệnh, không có tâm dược, có lẽ chẳng bao lâu sẽ dầu khô đèn cạn(*).

Dầu khô đèn cạn-油尽灯枯: ám chỉ rằng cạn kiệt sức lực cho tới chết.

Sau đợt Tết trung thu, Duy viên chào đón một vị khách hiếm gặp, chính là người vừa tham dự gia yến tiệc bữa trước- Thẩm Niệm Mi. Cô hôm nay không mặc đồ hóa trang, tóc chải gọn gàng, mặt trắng nõn sạch sẽ không đánh phấn, giống như người xa lạ, Hạ Duy Đình suýt nữa không nhận ra.

Cô biểu tình đông lạnh, hiển nhiên cũng không định cùng anh dụ dằng trò chuyện, đứng từ cửa phòng phía xa cất giọng: "Tôi tới chỉ là muốn nói với anh rằng, cảm ơn anh cùng Hạ nữ sĩ đã hào phóng, tiền tôi nhất định sẽ đem trả lại, không cần tính lên đầu Kiều Diệp. Khi anh bị Diệp Triều Huy mang đi, cậu ấy ở chỗ này cả đêm không ngủ chờ anh về, hận không thể đi thay anh, chứ không phải đợi anh về để mượn tiền!"

Cửa gỗ sơn mài đỏ mở rộng, khoảng sân ngoài viện đẹp như tranh vẽ. Hạ Duy Đình ngồi trên ghế đan mây, cả người như chìm

trong ánh dương sau giờ Ngọ, nắng chói làm biểu tình trên khuôn mặt anh trở nên mơ hồ.

"Séc tiền đã rút, cô ta nhờ cô đến chuyển mấy lời này với tôi?"

Niệm Mi cười lạnh lùng: "Chúng tôi đúng là có nghèo một chút, nhưng vẫn có lòng tự trọng. Anh hỏi vậy chỉ chứng minh rằng anh không hiểu gì về Tiểu Diệp, hoặc giả là anh hiểu, nhưng không dám đối mặt. Đoàn kịch chúng tôi ký với Hạ nữ sĩ hợp đồng diễn 3 ngày, hiện tại đã đến kỳ hạn, tôi chỉ cảm thấy nên lễ phép đến thưa chào một tiếng rồi rời đi. Thuận tiện nói cho anh biết, anh chịu bao nhiêu là thống khổ, Kiều Diệp liền chịu bấy nhiêu, đặc biệt là lúc anh bị tai nạn, cậu ấy còn thống khổ bội phần!"

Hạ Duy Đình đau đầu, tay xoa nhẹ thái dương, chỉ hỏi: "Hôm đó cô ta bị thương, rốt cuộc là bị thương ở đâu?"

"Tôi không biết." Thảm Niệm Mi có tia tức giận: "Mỗi lần cậu ấy bị thương đều là tại anh, anh còn đi hỏi người khác? Ngày đó cậu ấy rời khỏi Duy viên tôi cũng chưa gặp lại, tiền trực tiếp gửi đến tài khoản của tôi. Tuy rằng cậu ấy không nói, nhưng tôi biết số tiền đó là anh đưa."

Cô không biết sự vướng víu của hai người họ khủng khiếp tới mức nào, nếu biết, cô đã chẳng muốn số tiền này.

Hạ Duy Đình có chút hoảng hốt, có lẽ anh thật sự không biết Kiều Diệp, nếu không vì cái gì anh chẳng thể tìm cho mình nổi một cái cớ rằng cô cũng có nỗi khổ riêng?

Anh tưởng, đưa tiền cho cô, không hỏi mục đích cô sử dụng, sẽ có thể cùng quá khứ đoạn tuyệt. Như vậy anh mới dễ chịu một chút, chuyên tâm vào cuộc sống của mình một chút, rốt cuộc vì sao gánh nặng càng tăng thêm, tình thế càng phức tạp. Anh không muốn có người đem quá khứ ra kể lể, để càng khiến hiện tại thêm đau khổ.

Từ nhỏ anh chưa từng bị ai đánh, cô thương tiếc anh là trẻ mồ côi, dù cho trên thương trường có cường ngạnh thế nào đi chăng

nữa, cũng chưa từng động một ngón tay vào anh, mỗi lúc nói lời nghiêm khắc cũng rất đau lòng. Vậy thì cái tát kia hẳn là đau lòng đến cực điểm.

Cho nên so với một cái tát kia, 300 vạn thì tính là gì?

Cửa rèm trong văn phòng tập đoàn Hạ thị kéo kín mít, tất cả nhân viên tham dự cuộc họp bàn tròn, ngồi vây quanh bàn làm việc của Hạ Duy Đình. Điện thoại không được phép mang vào, bầu không khí ngưng trệ, chỉ nghe tiếng điều hòa thoát khí đều đều.

Công ty xuất hiện việc bê bối hồi lộ, nhưng không có sổ sách nào ghi lại rằng có tiền thất thoát, nhất định có người động tay động chân, cố ý đem Hạ thị đẩy ngã.

Hạ Duy Đình thân thể khá hơn một chút liền triệu tập tất cả tâm phúc trong công ty lại mở cuộc họp, biểu tình mỗi người đều ngưng trọng, không ai chậm trễ.

"... Tình huống bên tôi chính là như vậy. Hạ tổng muốn hỏi gì không?" Giang Khương khép tư liệu hội nghị trong tay lại, thấy Hạ Duy Đình chống tay trên mặt bàn, hai bàn tay nắm lại, đặt bên môi xuất thần, nhịn không được nhắc nhở: "Hạ tổng... Hạ tiên sinh?"

Tinh thần anh bị kéo trở về, hơi hơi nâng mắt: "Ừ, tôi đã rõ, mảng thị trường marketing rất dễ bị thao túng, Giang Khương, cô phải đề mắt cẩn thận."

Giang Khương gật đầu, có điểm không yên tâm hỏi: "Có phải thân thể giám đốc không thoải mái, muốn nghỉ một chút không?"

Đại khái đã qua 2 giờ đồng hồ, mọi người đều sợ anh sẽ quá sức. Hạ Duy Đình là trụ cột của Hạ thị, chỉ cần có anh, mọi chuyện đều sẽ có cách giải quyết.

Anh nhẹ nhàng lắc đầu, nói với Ngô Dịch: "Phiền cậu gọi người đem cơm trưa đến, còn nữa, trà chiều cũng làm phong phú một

chút, tôi mời. Hôm nay đành để mọi người vất vả rồi, chỉ có thể ăn cơm tại đây."

Ngô Dịch gật đầu, thật ra bọn họ đâu có vất vả, người chăm chỉ nhất chính là Hạ Duy Đình. Hơn nữa anh cũng rất săn sóc cấp dưới, làm việc cho đại boss như vậy có gì để phàn nàn chứ.

Ngô Dịch còn chưa kịp ra ngoài, cửa văn phòng đột nhiên bị người đẩy mạnh, Dung Chiêu tiến vào như vũ bão, theo sau là cô thư kí trẻ mới tuyển dụng, mặt mếu máo: "Hạ tiên sinh, thật xin lỗi, người này..."

Ngô Dịch tròn mắt nhìn cấp dưới mới của mình, hù đến cô gái nhỏ vẻ mặt ủy khuất. Hạ Duy Đình giống như không để ý, vẫy tay nói: "Không có việc gì, cho cậu ta vào."

Sau này xem ra phải thích nghi với những vị khách không mời mà đến.

Sắc mặt Dung Chiêu không mấy đẹp đẽ, nếu không phải vì ở đây có nhiều người, rất có thể đã chạy lên vung cho anh hai quyền.

"Kêu người ra ngoài đi, tôi có lời muốn nói với cậu."

Giang Khương cùng Ngô Dịch đều nhăn mày lại, Hạ Duy Đình hướng bọn họ giương nhẹ cằm: "Đi ra ngoài đi, ăn cơm xong lại mở cuộc họp."

Cửa văn phòng lần nữa đóng lại, anh mới hỏi Dung Chiêu: "Nói đi, có việc gì?"

Dung Chiêu cười lạnh: "Hạ tổng- một cái chức không nhỏ, một nhân vật ghê gớm như vậy, hà tất gì lặp đi lặp lại mà làm khó một cô gái, không cảm thấy mất mặt sao?"

"Lại là Kiều Diệp, cô ta làm sao nữa?"

Thái độ hờ hững của anh khiến Dung Chiêu tức giận, đứng cách bàn làm việc mà nắm cổ áo anh: "Em ấy như thế nào, cậu không

biết sao? Trên tay đầy vết máu, cậu đừng nói là do em ấy tự làm!"

Dung Chiêu không thể diễn tả tâm trạng mình khi thấy Kiều Diệp bị thương. Tại sao vẫn có những người ngờ ngẩn như vậy? Vì yêu một người mà mình đầy thương tích, còn muốn che giấu không cho người khác biết, hết lần này đến lần khác, đến chừng nào mới có thể kết thúc?

Yêu nhau không phải là nên vui sướng hay sao? Vì sao anh không nhìn ra điều đó ở cả Hạ Duy Đình và Kiều Diệp.

"Cậu rất quan tâm cô ta sao? Vì cái gì, hai người là đồng nghiệp, hay vì thầy của cậu đã dạy dỗ cô ta?" Hạ Duy Đình không cam lòng chịu yếu thế, vấn đề này anh đã sớm muốn hỏi.

Dung Chiêu biểu tình bướng bỉnh: "Đúng vậy, nhưng không phải chỉ có vậy. Vì cái gì ấy à? Trai chưa cưới gái chưa gả, tôi không cảm thấy có vấn đề gì."

Hạ Duy Đình cười nhạt nhẽo: "Phải không? Vậy hẳn là cậu có khả năng an ủi cô ta, chạy tới đây tìm tôi làm gì?"

Dung Chiêu tức giận: "Nếu không phải sợ em ấy đi luôn, tôi sẽ đến tìm cậu? Em ấy bị mất việc, cũng chẳng còn vướng bận người, lúc này rời đi, sợ là về sau sẽ không trở lại. Bác sĩ không biên giới là nhiệm vụ vĩ đại, nhưng cậu không nghĩ nó có bao nhiêu là nguy hiểm tiềm tàng sao? Cậu không sợ em ấy chết trên đất lạ xứ người sao?"

Tim Hạ Duy Đình hẫng hai nhịp, anh im lặng dờn mắt.

"Cứ tiếp tục giả vờ đi!" Dung Chiêu nói: "Cậu đã quên lần trước cậu vì cái gì mà té xỉu nhập viện? Nghe tin Ebola bùng phát ở châu Phi, vì sao cậu lại khẩn trương như vậy? Không phải vì cho rằng trong 2 bác sĩ người châu Á hy sinh có Kiều Diệp hay sao? Lần đó là may mắn, nhưng ai biết được lần tới."

"Cô ta có thể trở về làm việc tại bệnh viện Long Đình, vụ Vương Thắng Nguyên kia tôi đã cho người xử lý tốt, viện trưởng cùng trưởng khoa cũng đồng ý phối hợp, sẽ không làm khó cô ta."

Dung Chiêu cười lạnh: "Cậu đem Kiều Diệp nguyên vẹn trở về để người khác tới xem ư? Cậu nói em ấy đi liền đi, về liền về. Hôm nay hiểu lầm rằng tôi cùng em ấy có gian tình, lại dùng chiêu anh hùng cứu mỹ nhân khiến người khác không kịp đường xoay sở, đàm tiếu rằng Hạ thiếu gia giường số 37 vì bác sĩ Kiều mà tranh giành tình cảm... Nguyễn Linh Ngọc (*) chết như thế nào, dư luận đáng sợ như thế nào cậu có biết không hả? Kiều Diệp cũng có tôn nghiêm!"

Nguyễn Linh Ngọc (1910-1935): nữ diễn viên phim câm nổi tiếng của Trung Hoa thập niên 30, từng được mệnh danh là "Đệ nhất mỹ nữ Trung Hoa Dân Quốc". Cuộc đời bà trải qua nhiều đau khổ, vướng bận đời tư, lại chịu sức ép từ búa rìu dư luận, bà tự sát ở tuổi 25. Bạn nào muốn tìm hiểu thêm thì search google hoặc xem phim Nguyễn Linh Ngọc (1991) do Trương Mạn Ngọc thủ vai nhé.

Bonus một chiếc ảnh siêu xinh của bà

Tôn nghiêm, hai từ này nghe thật quen mà cũng thật xa lạ, giống như không lâu trước đây anh đề cập nó với cô, trong chớp mắt cô vội vàng tiến đến hôn anh, rồi anh không chút lưu tình đẩy cô ngã xuống, mắng cô ghê tởm.

Đối với những người từng yêu, từng hiểu rõ nhau, khiến nhau tổn thương đều là tổn thương đến tận thâm sâu nhất, bằng những lời lẽ cay nghiệt nhất.

Hạ Duy Đình ngồi trong xe, nhìn khu dân cư cũ rích xám xịt ngoài cửa sổ, thời gian bỗng như chảy về lần đầu anh và cô gặp gỡ.

"Cậu xác định cô ấy hiện đang ở loại địa phương này?"

Ngô Dịch quay đầu lại, lời nói chắc nịch: "Tuyệt đối sẽ không sai đâu boss, anh phải tin năng lực tìm kiếm thông tin của em."

Nhìn khắp Hải thành, có bao nhiêu bác sĩ có bằng cấp, thu nhập cao mà sẽ sống tại loại địa phương này đây, mà cũng chẳng có mấy người vừa khéo tên là Kiều Diệp đâu?

Xe của Hạ Duy Đình không vào được hẻm, anh chỉ có thể từ trên xe đi xuống, băng qua khu hẻm đầy mảnh vụn vỡ dưới đất, quần áo đang phơi còn nhỏ từng giọt nước, càng tiến vào càng ẩm đẫm.

Khí chất của anh không phù hợp với nơi này, dọc đường đi thu hút không ít ánh mắt tò mò, anh giống như không phát giác. Mãi tới khi chạm mặt một thân ảnh, thần sắc anh liền trở nên nghiêm túc, tiến lên nói: "Anh tới đây làm gì?"

Diệp Triều Huy lần này đi một mình, mặc một âu phục đen đơn sắc cắt may tinh tế, tay xách cặp dày, như vừa mới từ tòa án đến đây, cuối cùng cũng trông ra dáng con trai trưởng của Diệp gia.

Anh ta nhìn thấy Hạ Duy Đình chỉ cười cười: "Giống anh, đều đến xem Kiều Diệp. Có điều anh không cần ra dáng che chở bảo hộ như vậy. Tốt xấu gì tôi cũng là anh trai của Kiều Diệp, không tính là người đàn ông khác, cũng không có ý nghĩ gì không an phận với cô ta."

Hạ Duy Đình hơi híp mắt: "Tôi hi vọng anh nhớ rõ lời thề quân tử của chúng ta, tôi chán ghét phiền toái, phiền anh không cần lại vì cái

gọi là bí mật thương nghiệp mà đến tìm cô ấy, khiến mọi người đều khó chịu."

"Tôi sẽ giữ lời, hôm nay tới đây chỉ là muốn ôn chuyện một chút, việc riêng ấy mà, nếu không sẽ không đi một mình thế này." Anh ta đánh giá Hạ Duy Đình, mang theo vài phần bốn cột mà nói: "Còn Hạ thiếu sao lại tới đây? Sẽ không trùng hợp vậy chứ, cũng là tới ôn chuyện sao?"

"Tôi tới tìm bác sĩ tư nhân của mình hỏi vấn đề sức khỏe, còn phải thông báo với kiểm sát trường sao?"

"Đương nhiên là không, Hạ thiếu chỉ cần nhớ thực hiện thỏa thuận, chuyện hối lộ của công ty, sớm cho chúng tôi công đạo một chút là được. Nếu không luật sư cũng chỉ có thể bảo vệ anh được hiện tại, chứ không thể cả đời."

Chương 20: Cơ hội trở lại

Kiều Diệp nghe được tiếng đập cửa, tưởng rằng Diệp Triều Huy quay trở lại, cảm thấy thật phiền phức, ra trước cửa, nhíu mày nói: "... Anh còn chưa đủ hả?"

Ngoài cửa là bộ dạng mày nhíu chặt, lộ vẻ mắt kiên nhẫn của Hạ Duy Đình, ánh mắt anh ghét bỏ nhìn vào cánh cửa chống trộm loang lổ vết sét gỉ ngăn cách giữa hai người.

Bốn mắt nhìn nhau, Kiều Diệp sửng sốt một chút mới mở cửa: "Anh.... Anh như thế nào lại tìm tới đây?"

Cô dịch người sang, nhường đường cho anh vào. Căn nhà này không biết đã xây từ năm nào, vừa hư vừa cũ, trần nhà lại quá thấp. Hạ Duy Đình muốn vào còn phải cúi đầu xuống, mùi rau xào từ nhà cách vách hun qua đây, biểu tình anh liền trở nên ghét bỏ: "Cô sống ở đây?"

"Nhà tuy cũ, nhưng sinh hoạt tiện lắm, vị trí tốt, tiền thuê cũng rẻ nữa."

Kiều Diệp vừa nói vừa rót nước cho anh, sợ anh uống không quen nước nấu, nên cô bỏ thêm một muỗng mật ong vào.

Cô sống một mình có chút tùy ý, trên người mặc bộ cotton in họa tiết gấu, không biết giặt qua bao nhiêu lần, quần áo đã bạc màu; sau trung thu tiết trời trở lạnh, chân cô đi trên đôi dép nhựa kẹp ngón, lúc đi chuyển phát ra tiếng lạch cạch.

Căn nhà theo kiểu nhà đơn giản nhất, không biết khu vực sinh hoạt có đến 40m² không, nhưng cô dọn dẹp sạch sẽ, bày trí ngăn nắp, lộ ra tư vị gia đình ấm áp, như tạo nên một khung cảnh lớn trong không gian nhỏ bé.

Có khi anh hoài nghi rằng cô đang diễn trò, nhưng nơi này có dấu vết, có hương vị của cô, mà cô cũng không có khả năng biết hôm

nay anh sẽ tới. Nếu nói đây cũng chỉ là một vở kịch do cô bày ra, thì còn cách nào để phân biệt đâu là thực đâu là giả nữa?

Hoặc có lẽ, vốn chẳng có gì khác biệt, anh đã quá nghiêm túc rồi.

Anh ngòì đó, tay cầm ly nước trong veo, nhưng không uống, nhìn chăm chăm vào tay cô, trầm giọng: "Ngày đó bị thương? Bác sĩ nói thế nào?"

Anh đã quên chính cô cũng là bác sĩ? Kiều Diệp nhìn vào chỗ băng vải trắng, cười không chút để ý: "Không có gì, miệng vết thương không sâu, không cần khâu, chỉ là không được dính nước. Cho nên mấy ngày nay tôi toàn ăn ở ngoài, nếu không cũng sẽ tiếp đón anh được bữa cơm rồi."

Hạ Duy Đình ghét bỏ động khóe miệng: "Tôi cũng không tính ở lại ăn cơm. Nói thật, tài nấu nướng của cô rất tệ. Dùng nồi cơm điện cũng có thể nấu ra cơm sống, khó mà ăn được."

Trước kia anh cũng không phải nói như vậy. Khi tình cảm còn gắn bó, thiếu sót đều thành ưu điểm, thuốc đắng cũng xem như đồ ăn mà vui vẻ chịu đựng. Kiều Diệp chỉ khéo léo được trên bàn phẫu thuật, còn nấu nướng chẳng có chút sở trường nào, ngược lại Hạ Duy Đình nấu ăn rất khá. Hai người thường cùng nhau xuống bếp, mấy món "hắc ám" cô nấu ra đều do anh xử lý, nuốt cơm sống mặt cũng không cũng không hề biến sắc.

Hạ Duy Đình miệng lưỡi độc ác? Không, anh là người đàn ông khoan dung nhất trên đời.

Kiều Diệp cười đến chua xót: "Bây giờ đã tốt hơn rồi, không đến mức khó nuốt như vậy nữa."

Khi còn nhỏ mẹ cô cũng không thường xuống bếp, dù sao cũng chỉ có hai miệng ăn, ba bữa đều giải quyết ở căn tin trường học cạnh đoàn kịch; khi lớn lên gặp gỡ Hạ Duy Đình, rồi đến lúc cô chính thức sống một mình, cũng học được cách úp bát mì, xào nấu mấy món thường ngày. Hương vị chưa tới mức gọi là ngon, nhưng

so với trước kia quả thật tốt hơn nhiều, đáng tiếc sự thay đổi đó, anh không cách nào biết được.

Căn nhà được sắp xếp gọn gàng, duy chỉ có bàn trà phủ đầy văn kiện cùng sổ ghi chép. Các văn kiện đều được viết bằng tiếng anh, có đóng dấu logo đỏ thẫm của tổ chức bác sĩ không biên giới, Hạ Duy Đình không khỏi nhìn chăm chú.

Kiều Diệp có lẽ cũng phát giác, cô ngồi xổm xuống đất, thu dọn mớ văn kiện.

"Cô đang xem cái này? Bên đó lại phải nhiệm vụ?" Hạ Duy Đình nói có phần ngập ngừng.

"Không phải, đây đều là tư liệu cũ, giờ tôi mới có thời gian xem. Tôi đang tóm tắt lại, tương lai sẽ có chỗ dùng đến."

Cô không có dự định rời đi, anh thế nhưng có loại cảm giác thờ ra nhẹ nhõm.

Lời đến bên miệng, lại không có cách nào nói ra, anh cảm ly thủy tinh, ngồi yên tĩnh, ngón tay vuốt vuốt miệng ly.

Kiều Diệp biết anh có chuyện muốn nói, không gặng hỏi, cũng không ngồi xuống cùng anh trừng mắt to nhỏ. Chỉ là cô hơi chuyển động một chút, trước mắt Hạ Duy Đình đều là mảnh vải băng trắng trên tay cô, anh thấy không thoải mái, mở miệng liền hỏi: "Tôi gặp Diệp Triều Huy dưới lầu, hẳn ta tới tìm cô làm gì?"

Kiều Diệp dừng lại một chút: "Không có gì, anh ta biết tôi mới nghỉ việc, chắc là sợ tôi đến Diệp gia giờ trò lừa đảo, nên tới cảnh cáo trước."

"Không nói gì khác? Như là nhắc lại việc mấy năm trước, hay là sắp xếp công việc mới cho cô, buộc cô rời khỏi Hải thành?"

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Không thể không nói Hạ Duy Đình phi thường hiểu rõ đối thủ của anh, cho nên Kiều Diệp

cũng không có ý định giấu giếm anh: "Anh ta yêu cầu tôi ra tay với anh, từ trên người anh kiếm được bằng chứng Hạ thị có hối lộ, đưa cho bên kiểm sát, tôi không đồng ý."

Hạ Duy Đình một chút cũng không thấy ngoài ý muốn: "Đúng không, sao lại không đồng ý? Loại việc này không phải cô quen cửa quen nẻo, kinh nghiệm phong phú sao?"

Kiều Diệp cười cười: "Kinh nghiệm của tôi cũng không phải từ anh mà có sao? Lại dùng để đối phó với anh thì thật đúng là không biết lượng sức."

Hạ Duy Đình sắc mặt không đẹp: "Vậy thì đổi đổi tượng, liền không thành vấn đề?"

"Đổi đổi tượng ư..." Kiều Diệp cười như cũ, ánh mắt dời đi nơi khác: "Đại khái là có thể suy xét, không muốn làm bác sĩ nữa thì chuyển sang làm gián điệp thương mại, cũng sẽ không thất nghiệp chết đói."

Làm gì có đạo lý mọi loại cá đều dùng một môi câu, huống hồ cô cũng không phải hoa thơm quả ngọt được mọi người chào đón đến thế? Chẳng qua là cô lợi dụng đoạn tình cảm giữa cô và Hạ Duy Đình, cho nên cũng chỉ có thể áp dụng được với anh thôi.

Cô nản lòng. Người xem cô như công cụ mà tùy ý sử dụng, bỏ mặc cảm xúc của cô, vì sao đều là người thân máu mủ ruột thịt.

5 năm trước là mẹ cô, 5 năm sau là anh trai cô.

Hạ Duy Đình lại tưởng thật, có lẽ là do nghiêm túc đã quen, với lời cô nói anh cũng nghiêm túc xem xét. Anh nắm chặt tay, bỗng vươn người túm lấy cô, cách một bàn trà đem cô kéo tới sofa, áp người xuống: "Có phải hay không trong mắt cô, đàn ông đều dễ bị lừa như vậy? Cô cho rằng chỉ bằng một mình cô thì mọi việc đều sẽ thuận lợi đúng không?"

Ngón tay anh cố ý mơn trớn vết sẹo trên mặt cô, dùng phương thức ác liệt mà khiêu khích.

Kiều Diệp nhìn vào mắt anh, rồi dời sang chỗ khác: "Tôi trước giờ đều không nghĩ như vậy. Ngoại trừ anh... có lẽ sẽ chẳng có ai khác bị tôi lừa đâu?"

Loại chuyện bịp người này, vốn đều là anh tình tôi nguyện. Cho nên ngoài anh ra, cô sẽ chẳng lừa thêm được người thứ hai.

Dù sao cũng đều do anh ngu ngốc, Hạ Duy Đình tự giễu. Bằng không thì sao còn trông chờ rằng cô sẽ hối hận? Ánh mắt của cô một mảnh trong suốt, anh nhìn ra được, nếu thời gian có thể quay lại, cho cô một cơ hội lựa chọn nữa, kết quả cũng sẽ chẳng có gì thay đổi.

Anh buông cô ra, ngồi dậy sửa sang lại cổ áo: "Không phải cô muốn trả lại 300 vạn kia sao? Tôi cho cô một cơ hội - tiếp tục làm bác sĩ gia đình của tôi, 24/7 phải luôn trong trạng thái chờ lệnh, gọi lúc nào thì phải đến lúc đó, cho tới khi tôi không có yêu cầu gì nữa. Số tiền kia coi như lương trả trước, có thể không?"

Kiều Diệp cảm thấy ngoài ý muốn: "Có thể, nhưng vì sao anh...."

Lần trước ở Duy viên cô khẩn cầu anh việc này, anh không chịu, còn tức giận đẩy cô ngã, vết thương trên tay giờ vẫn còn hơi hơi đau. Cô thừa nhận rằng chính mình xúc động, nhìn thấy anh đã yếu ớt đến thế, đôi mắt mờ ảo gần như không nhìn thấy, vừa nóng lòng vừa đau lòng, hận không thể thổ lộ tất cả tâm tình. Nhưng với anh mà nói, một lần thất tín vạn lần bất tin, lại dựa vào cái gì để tin tưởng cô đây?

Nhưng hiện tại... Sao anh lại nghĩ thông suốt rồi?

Anh hồ hững nhìn cô: "Tôi không thể ở lại bệnh viện, bên người cần bác sĩ chăm sóc. So với những kẻ đang núp trong bóng tối chờ cơ hội để sắp đặt người vào bên cạnh tôi thì chọn cô vẫn tốt hơn."

Chiến lược kinh doanh của tập đoàn Hạ thị vẫn luôn vững vàng, ổn định, phát triển mối quan hệ tốt với các đối tác, đột nhiên xuất hiện bê bối hối lộ, dễ khiến người ta nghĩ rằng đã có người động tay động chân, muốn Hạ thị sụp đổ.

Đâm thẳng để tránh bản lén khó phòng, Hạ Duy Đình cẩn thận như vậy cũng là hợp lý.

Kiều Diệp hỏi: "Anh không sợ tôi giờ lại trò cũ?"

"Sợ?" Hạ Duy Đình cười, ẩn chứa một tia khinh miệt: "Giống như cô nói, mớ kinh nghiệm nông cạn của cô trong loại chuyện này đều từ tôi mà có. Giờ tôi đã có phòng bị, cô còn có thể giấu trời qua biển (*) hay sao? Cô đi nói với Diệp Triều Huy, cô đồng ý với hắn ta tiếp cận tôi, bảo hắn cứ ngồi đợi tin tức đi."

Man thiên quá hải-瞒天过海: giấu trời qua biển, lợi dụng sương mù để lẩn trốn. Đây là một kế trong 36 kế, bạn nào có đọc Tam quốc thì biết Khổng Minh có dùng kế tương tự để lừa lấy tên của Tào Tháo trong trận Xích Bích nhé.

Diệp gia bóc được vết sẹo của anh, đã vội vã vui mừng, vậy thì không thể trách anh khiến bọn họ nhiều loạn một phen, làm người thì không nên vội vã. Như vậy anh sẽ tranh thủ thêm được thời gian, trước khi bên kiểm sát đến gây rối, phải tìm được kẻ đang núp trong bóng tối.

Kiều Diệp mím chặt môi, cô không muốn giao tế nhất chính là mấy người Diệp gia, bây giờ cô ở lại bên cạnh anh thuần túy chỉ vì muốn chăm sóc anh, không muốn cùng kẻ nào khác có quan hệ. Nhưng nếu anh đã nói như vậy, nhất định là có dụng ý, cô đoán là lần này anh cùng Diệp Triều Huy sẽ giằng co một phen, ai cũng muốn nắm bắt cơ hội.

Anh thậm chí nhìn ra được Diệp Triều Huy nói điều kiện với cô: Chỉ cần bây giờ cô chịu hợp tác với bên kiểm sát, vụ việc tiết lộ thương nghiệp năm đó sẽ vĩnh viễn không truy cứu nữa.

Thật nực cười, ăn nói mâu thuẫn.

Cô rĩ lông mi: "Khi nào bắt đầu công việc?"

"Hôm nay." Hạ Duy Đình ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường: "17 giờ 55 phút, hợp đồng bằng lời này chính thức có hiệu lực. Còn hợp đồng giấy, tôi sẽ cho Ngô Dịch đưa tới cho cô ký tên, hiện tại cô có thể đi thu thập đồ vật."

"Thu thập cái gì?" Cô có chút khó hiểu.

Anh đứng lên, không kiên nhẫn mà đánh giá một vòng quanh nhà: "Thu thập đồ dùng tùy thân dọn đến Gia uyển của tôi, chẳng lẽ cô còn muốn ở lại loại địa phương này? Tôi nói rằng khi tôi gọi cô phải đến, cô không hiểu hả? Nơi này xe không tiến vào được, lỡ như tôi muốn tìm cô lúc 2 giờ đêm thì làm sao cô tới được?"

"Tôi có thể gọi xe, dùng điện thoại hay phần mềm đều rất tiện, cũng không phải rất xa." Gia uyển anh ở là biệt thự, cách đây khoảng 12km, nói gần cũng không phải gần. Gia uyển, tên này thật đẹp, ý nói năm đó tình cảm của hai người thặng hoa, gọi nơi này là tổ ấm tình yêu cũng không quá.

Bây giờ cảnh còn người mất, muốn cô tới ở chốn cũ, cô cũng không đủ dũng khí.

Chương 21: Trở về chốn cũ

Hạ Duy Đình cười lạnh: "Tôi không biết từ khi nào mà trị an ở Hải thành tốt như vậy, phụ nữ nửa đêm đón xe cũng không sợ bị cướp tiền cướp sắc."

Cô không đáp, dáng vẻ quẫn bách của cô đều bị anh thu vào mắt, thấy cô nghe được hai chữ Gia uyển thì sắc mặt thay đổi, anh liền rõ trong lòng cô đang băn khoăn điều gì.

Anh bỗng cao hứng khi thấy người gặp họa, hóa ra cô cũng sẽ cảm thấy không được tự nhiên? Vậy cô có nghĩ tới mấy năm qua anh sống ở đó như thế nào?

Trốn tránh, cả đêm mất ngủ, cuối cùng vẫn phải đến căn phòng kia, nơi mà hai người từng chung chăn chung gối quấn quít lấy nhau, mang đầy mùi hương của cô mới có thể ngủ được. Tỉnh dậy lại thấy thống hận, không biết là hận cô hay là hận chính mình, tâm lý vụn vẹo như vậy, có khi anh cảm thấy bản thân mình mới thật ghê tởm.

Những đồ vật cô từng dùng qua, về sau mới đem đi vứt, vứt bỏ từng chút cho tới không bao giờ nhìn thấy nữa. Chậm rãi rút lui chính mình, cho rằng rốt cuộc cũng có thể thoát khỏi, rồi cứ thế mà gặp lại cô.

Anh hô hấp sâu: "Yên tâm, tôi không xếp cô vào nhà chính, đừng quá để ý bản thân. Gia uyển rất lớn, sẽ có người sắp xếp chỗ ở cho cô, ngày thường chúng ta sẽ không có nhiều cơ hội chạm mặt. Chỉ là tôi không có thói quen chờ đợi người khác, đặc biệt là cô."

Vì thế, sau nhiều năm xa cách, Kiều Diệp một lần nữa trở về chốn cũ, đã từng nghĩ rằng đời này kiếp này cô và anh sẽ chẳng còn cơ hội sống chung dưới một mái nhà nữa, nhưng hóa ra đời này kiếp này cũng chỉ là một khoảng thời gian, so ra cũng chỉ dài hơn một giấc mộng đời chút.

Thân thể Hạ Duy Đình không tốt, Gia uyển gần sông gần núi, cách xa nội thành, có lợi cho anh tịnh dưỡng, nơi này vốn mua từ khi cha mẹ anh còn sống. Khi anh còn nhỏ cùng cha mẹ sống tại Duy viên, đó là nơi cha anh trưởng thành, cũng là nơi khi cha kết hôn, cùng mẹ anh ái ân, sau để thuận tiện cho việc học của anh nên mới rời đi, mang theo anh tới Canada, qua Mỹ, rồi trở lại đất nước, sau đó mới mua Gia uyển. Ký ức về một gia đình đầy đủ trọn vẹn cuối cùng được ghi dấu tại đây.

Vườn nhà Hạ Duy Đình có không ít người giúp việc, nhưng Kiều Diệp không nhận ra bất cứ ai trong số đó, kể cả Cát quản gia dẫn cô vào cửa, xếp chỗ cho cô.

Chú Cát là người đàn ông trung niên khoảng 40 tuổi, phong độ trầm ổn, xưng "chú" dường như hơi già, nhưng chủ yếu là để thể hiện tôn kính.

"Bác sĩ Kiều, về sau cô sẽ ở nơi này, có yêu cầu gì cứ nói với tôi, không cần khách khí."

Chú Cát không kiêu ngạo, không siểm nịnh, làm theo như Hạ Duy Đình đã thông báo. Mọi người đều thống nhất gọi cô là "bác sĩ Kiều", thân phận minh xác, mà không phải ái muội, mơ hồ như gọi "cô Kiều".

Cô biết năm đó sau khi cô rời đi, toàn bộ gia nhân đều đã đổi mới, hiện giờ đa số mọi người đều không biết khúc mắc giữa anh và cô.

Cũng tốt, dù sao thì không có gì hiếm hơn một khởi đầu mới.

Gia uyển ở lưng chừng núi, biệt lập giống như một trang viên, gần như đã tuyệt chủng trong các đô thị ngày nay. Nơi cô ở là sân sau, một căn nhà nhỏ tách biệt với nhà chính. Từ ngoài đi vào cô đã thấy hơi lạ, cô từng sống ở đây hơn một hai năm, vậy mà không nhớ ra liệu trước kia có hay không một căn phòng nhỏ độc lập đứng đây.

Cho dù có, khả năng cũng chỉ là một mảnh đồ nát.

Đẩy cửa bước vào, bên trong đã được thu dọn sạch sẽ, so với căn nhà cũ kia của cô thì lớn hơn một chút. Đồ nội thất đầy đủ, chỉ là không chia ra công năng. Giường, tủ quần áo, sofa hai người cùng bàn ghế đều đặt ở một chỗ, còn có ấm đun nước cùng lò vi sóng.

Cái chính là không có toilet cùng phòng tắm, như vậy sẽ có điếm phìền toái. Ăn cơm cũng phải chờ nhà bếp làm xong rồi cùng ăn với mọi người, vẫn là không tránh được phải vào nhà chính.

Vợ của chú Cát cũng làm ở chỗ này, chịu trách nhiệm về mọi thứ liên quan đến nhà bếp, bao gồm nấu cơm, sắc thuốc. Tận sâu bên trong Hạ Chính Nghi là một người phụ nữ Trung Quốc truyền thống, đối với chế độ ăn uống cùng trung y vô cùng tin tưởng. Thân thể Hạ Duy Đình không tốt, bà xem qua cả các loại trung y và tây y tốt nhất, có khi yêu cầu bổ sung thêm các loại trung y, cho nên người giúp việc không chỉ phải nấu ăn ngon mà còn cần hiểu biết việc sắc thuốc.

Còn có các dì dọn vườn, đều là đến làm theo giờ, không ở lại Gia uyển; chú Lưu tài xế đi theo Hạ Duy Đình ra vào, thường xuyên cũng không gặp mặt, nên ngày thường giao tiếp nhiều nhất vẫn là hai vợ chồng chú Cát.

So với chú Cát cẩn thận, dì Cát là người tùy tiện, hướng ngoại cá tính hơn, lớn hơn chú một tuổi, nhưng không già chút nào, mọi người đều gọi là "chị Thu". Ban đầu người làm không biết lai lịch Kiều Diệp, chỉ biết cô là bác sĩ, xinh đẹp văn nhã, so với bọn họ khác xa một trời một vực, vì thế đều cách xa cô, duy chỉ có chị Thu đối cô vô cùng thân thiện, gọi cô ăn cơm, buổi tối đến phòng bọn họ tắm rửa.

"Bác sĩ Kiều đừng quá câu nệ, Hạ tiên sinh tuy là thoát nhìn khó sống chung, nhưng đối với mọi người đều bao dung tử tế. Bây giờ mọi người với em chưa thân thiết, chờ thêm một chút sẽ ổn thôi. Nếu em thấy chán có thể đi dạo xung quanh, nơi này phong cảnh rất đẹp, trị an cũng không tồi, sớm hay tối gì cũng có người chạy bộ dọc theo đường núi. Có yêu cầu gì, em cũng đừng ngại mở miệng, lão Cát là đàn ông, nếu khó nói thì cứ thoải mái nói với chị nhé."

Kiều Diệp cảm kích: "Cảm ơn chị Thu ạ, về sau có lẽ sẽ làm phiền chị nhiều."

"Khách khí gì chứ, đều là người làm dưới trướng Hạ tiên sinh, đều hi vọng cậu ấy khỏe mạnh, không phải sao?"

Kiều Diệp ngẩng đầu nhìn sang phòng của Hạ Duy Đình, không sáng đèn, liền hỏi: "Duy... Hạ tiên sinh thường ngày rất khuya mới về sao?"

Chị Thu thở dài: "Hạ tiên sinh hay đi sớm về trễ, ở bên ngoài còn nhiều hơn ở nhà. Cậu ấy có nhiều việc phải làm, vô cùng bận rộn, muốn ở trong nhà không ra ngoài thì sức khỏe cũng không cho phép, bệnh mất nửa tháng mười ngày, khó chịu cực kì."

Thấy sắc mặt Kiều Diệp ngưng trọng, chị vội an ủi: "Không có việc gì, không có việc gì, sau này không phải đã có bác sĩ Kiều hay sao? Không cần đi bệnh viện cũng có bác sĩ chăm sóc, tình huống của cậu chủ chắc hẳn sẽ khá hơn nhiều."

Chị Thu nói có lý, nhưng anh dạo này hay về những lúc khuya xuân đầu mùa, như vậy không tốt đối với thân thể của anh. Anh vừa bận rộn công việc, vừa tiện thể tránh chạm mặt cô sao?

Mùa đông ở Hải thành không tính là giá rét, nhưng nhiệt độ trong không khí vẫn giảm xuống không ít, thỉnh thoảng còn có mưa đông. Từ góc độ dưỡng sinh mà nói, mùa đông mang theo khí lạnh, sau đó dần ấm lên, thích hợp bảo dưỡng tinh lực; nhớ đến thân thể Hạ Duy Đình, Kiều Diệp theo chị Thu xuống phòng bếp học sắc thuốc, muốn giúp anh bồi bổ thật tốt.

Từ khi cô dọn đến Gia uyển, không một bữa nào anh về nhà ăn cơm, hừ, sao lại kiêng kị như vậy, có nhà mà không thể về, chi bằng để cô sinh hoạt bên ngoài không phải tốt hơn sao.

Thuốc hầm rất thơm, cô múc lên ném thử một ít, phía sau bỗng vang lên thanh âm nghiêm nghị: "Cô đang làm gì vậy?"

Cô quay đầu lại, thế mà lại là Hạ Chính Nghi.

Rốt cuộc cô cháu hai người là người một nhà, Kiều Diệp không phải không nghĩ rằng sẽ gặp được Hạ Chính Nghi, chỉ là không nghĩ sẽ nhanh như vậy, hơn nữa còn gặp lúc chỉ có mình cô, không có Hạ Duy Đình bên cạnh.

Cô buông muống, tận lực làm ra vẻ điềm tĩnh: "Hạ nữ sĩ, xin chào... cháu... đang học sắc thuốc, bồi bổ sức khỏe cho Duy Đình trong mùa đông này."

Hạ Chính Nghi hừ một tiếng: "Tôi hỏi cô lấy thân phận gì mà đứng ở đây? Gọi thân mật như vậy, cô là cái gì của cháu tôi?"

"Cháu là bác sĩ tư của anh ấy. Gần đây anh ấy rất bận, lại không bằng lòng đi bệnh viện, có bác sĩ bên người vẫn tốt hơn ạ."

Bà nhìn cô lạnh lùng, yếm tiệt trung thu lần trước tan rã không mấy vui vẻ, bà vẫn chưa có cơ hội để nói chuyện với Kiều Diệp. Lúc mới nghe cô chuyển đến Gia uyển ở, bà còn tưởng mình nghe lầm.

20 năm qua bà cùng Hạ Duy Đình sống nương tựa lẫn nhau, đối với đứa trẻ mình nuôi lớn đương nhiên bà hiểu rõ. Lúc trước tình huống khốc liệt đến mức đất trời sụp vỡ, hiện giờ đã không có cách để quay lại. Không có lý do nào lại ngã hai lần cùng một chỗ, không phải sao?

Bà gọi Hạ Duy Đình đến nói chuyện, không nghĩ đến anh thế nhưng hào sảng thừa nhận: "Không sai, chính là ý của cháu. Bên cạnh cháu xác thực cần có một bác sĩ, nếu cô có yêu cầu gì, cũng có thể gọi điện đến Gia uyển bảo cô ấy sang. Y thuật của cô ấy cũng không tồi, có thể ứng phó với mấy cơn đau đầu, nhức óc mãn tính."

Anh tránh nặng tìm nhẹ(*), Hạ Chính Nghi cũng không có cách nào ép buộc anh, cũng không rõ anh đang suy tính cái gì, hoặc anh có lý do riêng nào đó.

Tránh nặng tìm nhẹ-避重就轻: thành ngữ, có 2 nghĩa. Nghĩa (1) ý chỉ né tránh những trọng trách, làm việc nhẹ nhàng. Nghĩa (2) chỉ né tránh chuyện chính, nói lảng sang những chuyện không quan trọng. Ở đây dùng với nghĩa (2).

Nhưng người phụ nữ Kiều Diệp này, tuổi còn trẻ mà đã tâm cơ như vậy, không đề phòng là không được. Năm đó cô ta mặt không đổi sắc mà lừa Hạ Duy Đình, chỉ kém chút nữa thôi đã vào cổng lớn của Hạ gia, nghĩ lại trong lòng vẫn không khỏi kinh động, bất luận thế nào cũng không thể giẫm lại vào vết xe đổ đó nữa.

Tiền bạc chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là Hạ Duy Đình, sẽ không chịu nổi nếu cảm xúc một lần nữa bị đả kích.

Cho nên một chuyến đến đây ngày hôm nay bà đã xác định sẵn mục đích, chính là yêu cầu Kiều Diệp rời khỏi đây, càng xa càng tốt, tùy điều kiện thương lượng.

Bầu trời bên ngoài ảm đạm, mây đen kéo dày trên đỉnh đầu, sấm chớp đánh đùng đùng, mang theo những hạt mưa nặng nề rơi xuống, không khí trong phòng liền trở nên ngột ngạt.

"Cô lại đây, tôi có lời muốn nói." Hạ Chính Nghi nhẹ nhàng nâng cằm, ý bảo Kiều Diệp bỏ đồ trong tay xuống: "Sau này cô không cần tiến phòng bếp, đồ ăn hàng ngày của cháu tôi không cần cô lo, thuốc cũng sẽ có chuyên gia đưa tới, cô không cần xen vào."

Kiều Diệp cười khổ, bà sợ cô hạ độc?

"Hạ nữ sĩ, mấy năm trước là cháu có tâm tư không đúng, là cháu lừa gạt anh ấy, là cháu sai. Nhưng mong bác tin tưởng cháu, cho dù bác có muốn mạng của cháu, cháu cũng sẽ không làm gì với thức ăn của anh ấy. Cháu với bác thật ra đều giống nhau, đều không muốn thấy anh ấy phải chịu chút thương tổn nào."

"Nói thật dễ nghe." Hạ Chính Nghi khinh thường cười lạnh: "Ba năm trước cô thiếu chút nữa muốn mạng của nó, kia chẳng lẽ không tính là thương tổn? Nó đối với cô thế nào, chúng tôi đều thấy rõ,

cuối cùng cô báo đáp lại thế nào? Hiện tại cô bỗng xuất hiện bên người nó, ai biết được cô có chủ ý gì!"

"Cháu xin lỗi." Kiều Diệp không thể nào biện giải, đặc biệt đối với những gì đã qua, cô có thể nói cũng chỉ có 3 chữ sáo rỗng này: "Bây giờ cháu chỉ muốn đền bù cho anh ấy, nếu khiến mọi người khó xử, cháu sẽ dọn ra ngoài. Nhưng ít nhất cũng phải thông qua sự đồng ý của anh ấy, đảm bảo tôn trọng đối với anh ấy."

"Không cần phiền toái, hiện tại tôi có thể nói ngay cho cô biết, tôi không đồng ý!"

Hạ Duy Đình không biết đã trở về từ lúc nào, nghe tiếng của anh, sau đó mới thấy anh mở cửa vội vàng bước vào, đứng ở cạnh cửa ho khế hai tiếng.

Chương 22: Dưới một mái nhà

Ngoài trời mưa tầm tã, tóc cùng áo sơ mi của anh thấm một mảng nước, có lẽ là xuống xe rất vội, áo khoác còn cầm trên tay, cả người toát ra hơi lạnh.

Anh đưa áo cho chú Cát, đi vào phòng bếp, không nhìn Kiều Diệp mà hướng Hạ Chính Nghi nói: "Cô, sao cô lại tới đây? Mưa to như vậy, đừng lên núi trơn trượt, cô có tìm cháu thì chỉ cần gọi cháu một tiếng, cháu liền tới Duy viên."

Bà trừng mắt nhìn anh: "Cháu bận rộn như vậy, đến văn phòng nói đôi câu cũng phải hẹn trước, gọi cháu đến Duy viên không biết phải tới chừng nào."

Hạ Duy Định đặt tay lên vai bà, nhẹ nhàng trấn an: "Gần đây chuyện công ty tương đối phiền toái, cháu muốn để tâm nhiều chút. Nếu đã tới, chúng ta cùng ăn cơm đi, cháu bảo chị Thu làm mấy món cô thích."

Hạ Chính Nghi cũng không quanh co lòng vòng, chỉ vào Kiều Diệp nói: "Hôm nay cô tới đây tìm cô ta, không phải cháu. Vị trí bác sĩ tư nhân đối với cháu rất quan trọng, cô ta đảm nhận không nổi, cô hi vọng cháu suy xét lần nữa."

Anh lúc này mới liếc mắt nhìn Kiều Diệp một cái, đẩy đẩy Hạ Chính Nghi ra ngoài: "Vậy cũng không đứng ở phòng bếp bàn bạc được, đến thư phòng cháu rồi nói."

Kiều Diệp đi theo sau bọn họ, tới thư phòng ở lầu 2, nhìn theo bóng dáng thon gầy của anh, cô muốn nói rồi lại thôi.

Cửa thư phòng đóng lại, Hạ Chính Nghi tựa hồ mới cảm nhận được bàn tay đặt trên vai bà có bao nhiêu lạnh lẽo, bà quay đầu nhìn Hạ Duy Đình: "Cháu nhìn xem, trên người đều ướt hết rồi, mưa

lớn như vậy vội trở về làm gì. Cô là hồ dũ sao, còn sợ cô ăn thịt cô ta?"

Tóm lại mọi cái sai cái tệ đều là do Kiều Diệp.

Hạ Duy Đình nhàn nhạt đáp: "Ngày nào mưa cũng thế này, cháu cũng không thể mãi không về được. Chẳng qua vừa lúc trùng hợp thôi, không liên quan đến người khác."

"Vậy cháu đi thay quần áo trước đi, dính nước mưa cần thận sốt đấy."

Hạ Duy Đình lắc đầu: "Thay quần áo xong liền phải lên giường nghỉ ngơi. Không giấu cô, hôm nay cháu rất mệt, tối qua mở cuộc họp tới khuya, còn chưa được chợp mắt. Về nhà chỉ muốn tắm nước ấm, thay quần áo rồi ngủ một giấc ngon lành."

Anh xác thực rất bận, người khác không rõ nhưng Hạ Chính Nghi sao có thể không rõ được, nghe anh nói vậy lòng bà đau như cắt. Hơn nữa ở tiệc trung thu gia đình lần trước đánh anh một bạt tai, việc đó vẫn luôn là cái gai trong lòng bà, không muốn ép buộc anh, bà đành nói ngắn gọn: "Thân thể cháu không tốt, hẳn là nên mời một bác sĩ đến bên cạnh. Nhưng cũng nên chọn ai đáng tin cậy một chút, nếu nơi này cháu không tìm được, cô cho Giang Khương sang nơi khác hỗ trợ tìm, không nhất định phải là Kiều Diệp. 3 năm trước cô ta làm cái gì, chúng ta đều biết rõ trong lòng, người như vậy sao có thể đặt bên cạnh mình?"

Kiều Diệp đứng gần đó, rũ mắt nhìn mũi chân, nghe bà nói như vậy, cũng chỉ mím mím môi, không định phản bác.

Hạ Duy Đình như cũ không nhìn cô, trong mắt người khác, phần lớn thời gian anh xem Kiều Diệp như không khí.

"Cô, là cô dạy cháu, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Nếu chúng ta đều đã rõ chuyện phát sinh 3 năm trước thì thủ đoạn của cô ấy chúng ta đều đã biết, so với người xa lạ càng dễ ứng phó hơn. Thời điểm này có hơi nhạy cảm, sắp xếp một bác sĩ khác đến bên

cạnh cháu, lỡ như bị người khác dụng tâm thì sẽ thế nào... Cô nghĩ trong lòng cháu chưa đủ chuyện phiền nhiễu hay sao?"

Hạ Chính Nghi nhíu mày: "Có thể để Giang Khương cùng Dung Chiêu giúp kiểm tra..."

"Giang Khương cũng rất bận việc công ty, chuyện cá nhân của cháu cũng không thể đẩy cho cô ấy được, cháu cũng không định tăng lương gấp đôi cho cô ấy. Còn Dung Chiêu..." Anh rút cuộc cũng liếc mắt nhìn Kiều Diệp: "Kiều Diệp trước kia làm việc tại bệnh viện của Dung Chiêu, là chính do cậu ấy đào tạo tốt như vậy."

Hạ Chính Nghi không nghe ra trong lời anh mơ hồ có chứa tia ghen tuông, vẫn cảm thấy lưu Kiều Diệp lại bên cạnh là không ổn, rồi lại không thuyết phục được anh.

Hạ Duy Đình đứng có chút không vững, anh ngồi xuống ghé tựa sau bàn, tay chống đỡ xương đùi để dịu bớt đau đớn. Kiều Diệp như nhìn ra manh mối, vừa muốn mở miệng, bị ánh mắt anh nhìn trở về: "Nơi này không có việc của cô, ra ngoài trước đi, tôi muốn nói chuyện riêng."

Kiều Diệp không tiện nói thêm gì nữa, cô nhìn Hạ Chính Nghi một cái, lặng lẽ mở cửa bước ra ngoài.

Thư phòng chỉ còn lại cô cháu hai người, Hạ Duy Đình không cần cố kỵ, đem việc Diệp Triều Huy muốn từ chỗ Kiều Diệp thu thập chứng cứ nói ra cho bà: "Công ty hiện tại là loạn trong giặc ngoài, có người muốn đập đổ Hạ thị, bất cứ ai cũng có thể là kẻ đó, làm gì có ai có thể toàn tâm tín nhiệm đâu? Ngược lại, Kiều Diệp hẳn không liên quan đến chuyện này vì trước đó cô ấy luôn ở châu Phi, mãi đến khi cháu nhận ra tình huống có chút kỳ lạ thì cô ấy mới về nước. Biết chuyện xưa của cháu và Kiều Diệp, đều sẽ giống như Diệp Triều Huy, cho rằng đây là một cơ hội, lợi dụng cô ấy để đối phó cháu, cháu tin rằng kẻ muốn đập đổ Hạ thị kia cũng sẽ không ngoại lệ."

Hạ Chình Nghi vừa nghe liền minh bạch: "Cho nên cháu muốn nói, để cô ta lại bên người, có thể dẫn ra kẻ đằng sau tấm màn?"

"Vâng, dụ rấn ra khỏi hang, sẽ có dấu vết để chúng ta nắm bắt."

Hạ Chính Nghi không tỏ ý kiến, biện pháp không tệ, nhưng trước giờ bà lo lắng nhất vốn không phải công ty thế nào, mà là Hạ Duy Đình thế nào.

Lỡ như Hạ Duy Đình lại một lần nữa chịu tổn thương, bà không dám nghĩ đến hậu quả.

"Không còn cách nào khác sao? Cháu có nghi ngờ ai không? Người kia cũng không nhất định phải biết chuyện giữa cháu và Kiều Diệp, cũng không nhất định vì cô ta mà lộ ra dấu vết."

Năm đó Hạ Duy Đình- người vừa mới tiếp quản tập đoàn Hạ thị- thông báo tin kết hôn, khiến mọi người không khỏi ghen tị cùng ca ngợi. Sau đó, hôn lễ bị hủy bỏ chỉ trong một đêm, không còn tin tức gì nữa, dù mọi người có đào sâu thêm nữa cũng chỉ là hợp khắc tỵ, không hợp khắc tan. Đặc biệt là hôn nhân hào môn, có lẽ không thỏa thuận được lợi ích liền kịp thời hủy bỏ, cũng không phải chưa từng có tiền lệ.

Ai có thể nghĩ được, bọn họ thật sự từng yêu, ít nhất là người đàn ông thiên chi kiêu tử này đã từng dồn hết tâm trí của mình để yêu, không giữ lại chút gì.

Thương trường cũng như chiến trường, điều tối kỵ là bị người khác cản tay, tình yêu chính là một điểm yếu, lộ ra trước mắt người khác khó đảm bảo sẽ không bị người khác lợi dụng. Cho nên tất cả những cấp dưới năm đó biết chuyện của anh cùng Kiều Diệp đã được thay mới toàn bộ, kể cả người làm ở Gia uyển.

Nhưng thời đại 4.0, tin tức vô cùng phát triển, muốn tìm hiểu gì đó ắt sẽ có con đường để tìm hiểu.

Hạ Chính Nghi đã lớn tuổi, không muốn tin vào hiện thực tàn khốc đó: "Xung quanh chúng ta đều là những người đáng tin cậy nhất, sẽ là ai chứ?"

Hạ Duy Đình lắc đầu, anh cũng không có manh mối, có thể là Ngô Dịch, là Giang Khương, có thể là một cấp cao nào đó trong công ty, cũng có thể là người bên cạnh.

"Cho nên cô cũng nên để tâm một chút, những lời này bất luận không thể nói cùng ai khác, kể cả Giang Khương hay chú Mạnh."

Hạ Chính Nghi có chút suy sụp, rốt cuộc đã sáu bảy chục tuổi, cả đời làm lưng vát vả, kết quả còn phải đề phòng người bên mình, trong lòng không dễ chịu, liền không có tâm tình quản chuyện Kiều Diệp nữa, lòng bà rối bời.

Nói cho cùng, công ty là tâm huyết của ba thế hệ họ Hạ, Hạ gia lại chẳng còn mấy người, chỉ có hai cô cháu nương tựa lẫn nhau, bà cũng không muốn vì một người ngoài mà gây gổ với Hạ Duy Đình.

Dù sao hẳn là anh sẽ có chừng mực, bên ngoài cũng có nhiều người theo dõi như vậy. Nếu có tình huống không đúng xảy ra, bà có thể ngăn chặn kịp thời. Giống như anh nói, đã có phòng bị, Kiều Diệp dù có tâm cơ cũng không có khả năng gây ra bão tố gì.

Mưa ngoài trời chưa dứt, nhưng đã tạnh bớt. Hạ Duy Đình bảo bà ở lại ăn cơm, bà xua tay: "Thôi, lão Mạnh còn đang chờ cô ở Duy viên, hôm nay ra cửa cũng chưa nói với ông ấy, về trễ sẽ khiến ông ấy lo."

"Vậy cháu sẽ không tiễn, cô đi về cẩn thận ạ, bảo Tiểu Vương lái xe chậm chút."

Một cặp vợ chồng đồng hành từ khi còn trẻ, Mạnh Vĩnh Niên ban đầu là tài xế của bà, làm bạn với bà hơn phân nửa cuộc đời, tuy rằng không có danh phận hôn nhân, nhưng phần tình nghĩa này đã vô cùng trân quý.

Trái lại với mình, mới vừa 30, tâm đã tang thương như ông lão xế chiều, tự cho rằng đã tìm được chân ái cuộc đời, hóa ra chỉ là một âm mưu lừa đảo.

Hạ Duy Đình ngồi trên ghế, mảng nước mưa lạnh lẽo dính trên người, qua một lúc mà vẫn chưa được hong khô, tay chân lạnh cứng, gương mặt lại từng đợt nóng lên.

Anh không xác định được có phải mình sốt hay không, muốn mở cửa ra hít thở không khí, nên anh thử đứng lên, đau buốt trong xương đùi vẫn không tiêu giảm, chỉ có thể chống đỡ trên bàn.

Những ngày mưa đáng giận!

Kiều Diệp đã đi vào, cô mở cửa sổ ra, lại bước tới dìu anh: "Có nặng lắm không, hay có chỗ nào không thoải mái?"

Hạ Duy Đình cất tiếng lạnh lùng: "Ai cho cô vào đây? Về sau không có sự cho phép của tôi, cô không được phép tiến vào."

Kiều Diệp biết trong lòng anh không thoải mái, cũng chỉ đi theo anh nói: "Được, về sau tôi sẽ không tiến vào. Quần áo với tóc anh còn đang ướt, tôi đỡ anh về phòng."

"Không cần cô đỡ, tôi tự đi được"

Kiều Diệp nghe lời anh, buông tay, anh bỗng lão đảo, tức giận quay đầu trừng cô.

Cô có chút bất đắc dĩ: "Không phải chân đau hay sao? Không cần gậy chống lại ượng ngạnh."

Anh không phải không cần gậy chống, thể trạng của mình, anh rõ ràng nhất, mấy ngày nay liên tục dầm mưa, ra vào đều dựa vào gậy chống gỗ, sớm đã thành thói quen, cũng không để ý tới ánh mắt soi xét của người khác.

Chẳng qua vừa rồi nghe Hạ Chính Nghi tới, một đường trở về lòng nóng như lửa đốt, vội vàng xuống xe, để quên gậy chống ghế

sau xe.

Anh không muốn Kiều Diệp thấy phần quần bách, vệt vàng này, chính anh cũng không rõ vì sao trong lòng lại khẩn trương như vậy.

May mà cô cũng không hỏi nhiều, an tĩnh dìu đỡ anh, lòng bàn tay mềm mại cách áo sơ mi truyền hơi ấm cho anh, khiến cánh tay lạnh cứng của anh dần ấm áp lên.

Phòng anh cách thư phòng chỉ một quãng ngắn, vậy mà anh ngỡ như mình đã đi rất lâu.

"Mau thay quần áo ướt ra rồi tắm đi, tôi chuẩn bị nước rồi." Cô hướng anh về phía phòng tắm, tường thủy tinh phủ lớp hơi mờ ảo, nước ấm đã đầy bồn.

Anh lạnh lùng cười nhạt: "Nhanh như vậy đã không đợi nổi muốn đem tôi lột sạch? Việc này không thuộc bổn phận của cô, về sau không tới phiên cô làm!"

Chương 23: Tham luyện hơi ấm của em

Kiều Diệp nhìn anh: "Nếu anh tiếp tục mặc quần áo ướt rồi phát sốt, lập tức trở thành bần phận của tôi rồi."

Cô biết điều anh kiêng kỵ nhất chính là cô vượt rào, nhưng so với việc anh khỏe mạnh sống tốt, có gì quan trọng hơn chứ?

Anh cũng không thích bị cô đụng vào, né khỏi tay cô, một mình đi vào phòng tắm.

Cô không dám rời đi, ngồi ngoài cửa chờ anh tắm ra, sợ rằng anh có điểm nào khó chịu mà lại không có ai bên cạnh.

Cô nhớ lại lúc hai người mới gặp gỡ, cũng trong một hoàn cảnh tương tự thế này, rốt cuộc thì Hạ Duy Đình trước giờ đều không phải một bệnh nhân tốt. Lúc đó vết thương của anh mới khỏi, gãy xương sườn lẫn xương đùi, tắm rửa thay quần áo so với điều hành công ty còn khó hơn, cởi xong quần áo đã ướt đẫm mồ hôi. Cô bắt đầu giúp anh. Lần đầu tiên, cô phát hiện Hạ tiên sinh cao cao tại thượng cũng sẽ có lúc đỏ mặt.

Kiều Diệp ngồi trong phòng anh, không gian kích thích không có gì thay đổi, nhưng cách cục bố trí đã khác, đã đổi mới trang hoàng, xóa sạch mọi dấu vết về những năm tháng anh cùng cô chung sống.

Chính là, làm sao bây giờ, cô vẫn có thể nhận ra hương vị của Hạ Duy Đình ở nơi đây, dù cho cách trang trí có thay đổi thế nào đi nữa, cũng chỉ là hình thức bên ngoài mà thôi. Tất cả tình yêu và hiểu biết cô dành cho anh đã khắc sâu trong tận xương tủy.

Qua một hồi lâu, vẫn không thấy anh bước ra từ phòng tắm. Kiều Diệp có chút lo lắng, giữa lông mày anh hiện rõ dấu vết của sự mệt mỏi, lở như anh ngủ quên trong bồn tắm, không nói tới đuối nước, cảm lạnh cũng là nguy hiểm đối với sức khỏe của anh.

Cô gõ nhẹ ngón tay lên cửa: "Duy Đình... Anh có nghe thấy tôi không?"

Anh không lên tiếng, nhưng tựa hồ có tiếng nước. Kiều Diệp lại muốn gõ cửa, tiếng anh truyền tới có tia không tự nhiên: "Lấy quần áo cho tôi!"

Hóa ra vừa rồi hai người đối chọi gay gắt, anh vội vàng vào phòng tắm, quên cả lấy quần áo.

Quần áo nhà của anh ở tủ trong phòng ngủ, còn âu phục sơ mi trang trọng được bày biện ở một phòng riêng cách vách.

Quả nhiên rất nhiều việc đều là do thói quen.

Kiều Diệp kéo ngăn tủ, mất chút thời gian tìm kiếm quần áo. Ôm bộ đồ sạch sẽ trong tay, vừa định gõ cửa đưa cho anh thì cửa phòng tắm bỗng nhiên mở ra.

Hạ Duy Đình chỉ quán một mảnh khăn tắm ngang hông, tầng hơi ẩm ướt trên người còn chưa vương đi, mùi hoa cúc từ muối tắm lan tỏa, mờ mờ ảo ảo, cứ như vậy đâm sầm vào mặt cô.

"Anh....S..sao lại bước ra thế này?" Mặt Kiều Diệp không khỏi đỏ lên, cô nói mà không ngẩng đầu, tầm mắt dừng ngang ngay ngực anh, không biết nên nhìn đi đâu.

Trước mắt là người đàn ông cô từng yêu, làm sao cô có thể tự nhiên được.

"Ai bảo cô lấy quần áo cũng lâu như vậy, nước nguội rồi!"

Yết hầu anh nghẹn lại, sắc mặt ửng hồng, mỗi bước dưới chân đều như đi trên lớp bông mềm mại. Kiều Diệp nhanh chóng phủ thêm áo tắm dài cho anh: "Vậy anh nằm nghỉ chút đi, để tôi đi đun cốc nước ấm."

Không chỉ có nước ấm, còn có trà gừng, chú Cát và chị Thu quả thật rất chu đáo, thấy Hạ Duy Đình mắc mưa, đã sớm chuẩn bị tốt

mấy thứ này.

Kiều Diệp bưng chén ngồi cạnh giường: "Ít nhiều cũng uống một chút, ra mồ hôi sẽ thoải mái hơn."

"Tôi không muốn uống, dọn đi"

Đàn ông có khi cũng giống như một đứa trẻ, ăn cơm uống thuốc cũng cần người dỗ dành khuyên bảo. Kiều Diệp vô cùng kiên nhẫn: "Uống một chút đi, so với thuốc uống hay tiêm thì tốt hơn nhiều."

Anh bướng bỉnh quay đầu: "Tôi không có bệnh!"

Kiều Diệp đặt chén lên kệ tủ đầu giường, thuận tay từ trong ngăn kéo lấy ra cái nhiệt kế đo tai(*): "Đo một chút liền biết có bệnh hay không."

Anh vừa lúc nghiêng mặt đi, cô đứng lên, cúi người là có thể đụng lỗ tai anh. Nhiệt kế vừa nhét vào vành tai, chưa kịp bấm nút đã bị anh tránh ra. Anh lật người lại, bắt lấy tay cô, gằn như kéo cô ngã lên ngực mình: "Không phải nói cô đừng đụng vào tôi sao?!"

Khoảng cách giữa hai người gần kề, khi tầm mắt anh rõ ràng, dường như anh chưa bao giờ gần gũi với cô như vậy, đến nỗi anh thấy chính mình phản chiếu trong con ngươi nâu sẫm của cô.

Con người đều vì một khoảnh khắc mà bất tri bất giác trở nên tham lam. Anh bỗng nhiên quên phản kháng, chỉ muốn thời gian dừng lại thời khắc yên tĩnh này, tốt nhất là để anh nhìn rõ hơn một chút, lâu hơn một chút nữa, để xem người phụ nữ trước mắt này rốt cuộc có phải là Kiều Diệp hay không, có phải là người phụ nữ mà anh từng yêu hay không.

Kiều Diệp cũng không dám động đậy, khoảng cách giữa hai người quá gần gũi, mỗi hơi thở đều phả lên mặt đối phương. Ngũ quan của anh hiện rõ trước mắt, bờ môi đầy đặn, sống mũi cao thẳng, mắt như sóng nước mùa thu, lông mày như núi mùa xuân; cho dù là

lúc anh đang bệnh, thần sắc có hơi tái nhợt, anh vẫn là người đàn ông đẹp trai nhất mà cô từng gặp.

Hốc mắt không biết vì sao có chút nóng rát, cô ngồi dậy, kéo giãn khoảng cách giữa hai người, nhẹ giọng nói: "Anh phát sốt, giữ ấm cơ thể trước đã."

Lúc này anh không giãy giụa, giống như một chú nhím bị thuần phục, để mặc cô muốn làm gì thì làm.

Phát sốt liền phải uống thuốc, Kiều Diệp đắp chăn cho anh, rồi ra ngoài lấy hòm thuốc, một lúc lâu mới quay lại, trên tay còn bưng bát mì.

"Phải ăn rồi mới uống thuốc được, nếu không dạ dày sẽ khó chịu."

"Mùi vị sao lạ kỳ lạ như vậy?" Hạ Duy Đình nhíu mày, buổi trưa anh cũng chỉ ăn sandwich qua loa, chạng vạng liền vội vã chạy từ công ty về, bụng rỗng tuếch, thực sự đói. Nhưng bát mì trước mặt có mùi thuốc đắng, không giống như hương vị chị Thu làm hằng ngày.

"Tôi mới nấu thuốc bổ, lúc nấu mì có bỏ vào chút ít. Anh ăn nhiều chút, rất tốt cho cơ thể của anh."

"Cô nấu?"

Kiều Diệp gật đầu: "Không khó nuốt lắm đâu, anh cứ ăn thử mà xem, nếu thực sự ăn không nổi tôi dọn xuống là được."

"Lúc này cô ở phòng bếp để làm cái này?" Hạ Duy Đình nhớ ra vừa về đã thấy cô cùng Kiều Diệp ở phòng bếp.

"Phải." Kiều Diệp cười tự giễu: "Hạ nữ sĩ lúc thấy tôi ở phòng bếp có chút khẩn trương, có lẽ là sợ tôi bỏ độc vào thức ăn của anh. Sau này nếu anh không yên tâm thì trước có thể để tôi ném thử."

Cô đã nói như vậy, còn từ chối chính là làm kiêu. Sắc mặt Hạ Duy Đình hơi trầm xuống, nhận lấy đĩa trong tay cô: "Tôi tự ăn được."

Nước canh nồng đậm, sợi mì đậm đà, hương thịt đều thấm vào trong canh, vị cũng không quá đắng mùi được liệu.

Không chỉ là không khó nuốt, ngược lại cũng khá ngon miệng.

Mười ngón tay không dính nước tháng 3(*), vậy mà giờ đây lại vì anh mà nấu mì.

Mười ngón tay không dính dương xuân thủy- 十指不沾阳春水: tháng 3 ở Dương Xuân nước rất lạnh, câu này thường chỉ những người phụ nữ không phải làm việc nhà vất vả, xuất phát từ thơ của Công Tử Hàng (Liu Xiyi), về sau do người thời nay thêm vào.

Phàm là nấu bằng tâm, đối phương không có khả năng một chút cũng không cảm nhận được.

Trong lòng hơi rung động, Hạ Duy Đình ăn hết nửa bát mì cùng trà gừng, sau đó mới súc miệng uống thuốc.

Anh nằm xuống, phát hiện di động không bên người, có lẽ ban nãy bỏ quên ở thư phòng, thuận miệng nói với Kiều Diệp: "Giúp tôi đem điện thoại tới đây, chắc là để trên bàn sách."

Kiều Diệp đặt túi chườm đá hạ sốt lên trán anh: "Được, anh nằm nghỉ ngơi đi."

Anh giống như chớp mắt đã quên lệnh cấm ban nãy, nhưng Kiều Diệp thì không, cô không đến thư phòng mà nhờ chú Cát giúp anh đem điện thoại tới.

Tình ngay lý gian, cô so với anh còn hiểu rõ điều này hơn.

Hạ Duy Đình nói: "Cô rất tự giác." Anh nhìn chăm chăm vào màn hình nhưng không đọc bất cứ mail nào: "Cô không thắc mắc vì sao tôi không cho phép cô bước vào thư phòng sao?"

Kiều Diệp nheo mắt. Có rất nhiều chuyện đều không cần hỏi, tựa như cách bố trí đồ đạc trong phòng đã thay đổi, nhưng cô vẫn có thể tìm thấy nhiệt kế đo tai trong kệ tủ. Từ sau khi anh bị tai nạn xe cộ nghiêm trọng, cô dạy anh đặt nó ở đó, nhiều năm như vậy, vẫn không có gì thay đổi.

Trước đây anh không hạn chế cô nhiều như vậy, nhưng cô phản bội anh, cũng là từ thư phòng mà bắt đầu. Đó là cái gai trong tim anh, cắm thật sâu, cũng chưa từng biến mất.

Thuốc đã bắt đầu phát tác, anh mơ màng buồn ngủ: "Cô ra ngoài đi, tôi muốn nghỉ ngơi."

Kiều Diệp kéo ghế dựa lại gần cạnh giường, ngồi xuống: "Anh ngủ đi, tôi ngồi đây một lát, chừng nào anh hạ sốt tôi sẽ rời đi."

Anh không kiên nhẫn: "Tôi nói không cần..."

"Tôi là bác sĩ anh tốn nhiều tiền mời đến, dù sao thì tiền nào của nấy không phải sao?"

Cô giống như luôn có lý, khiến người khác không phản bác được. Hạ Duy Đình buồn ngủ nhắm mắt lại, vốn cho rằng tránh mặt cô ở nhà là mọi thứ đều sẽ bình thường, chỉ không ngờ vẫn cảm thấy an ổn nhất dưới sự chăm sóc của cô, hơn nữa còn phát sốt.

Đổi túi chườm đá khác, dùng khăn lông ấm lau tay chân cho anh, mỗi 2 giờ lại đo nhiệt độ một lần... Những việc vụn vặt như vậy, cô không một lần than trách. Trong bóng tối cô lặng lẽ đánh giá đường nét của anh, giống như đứa trẻ nhỏ mấy khi được thả lỏng, có lẽ từ nay về sau trong lúc mơ màng mới đối với cô không chút phòng vệ như vậy.

Dẫu biết là hi vọng xa vời, vẫn luôn muốn có thể chăm sóc anh như vậy.

Ban đêm nhiệt độ cơ thể anh cuối cùng cũng hạ xuống, Kiều Diệp mệt mỏi, gục người lên mép giường anh ngủ gật. Hạ Duy Đình tỉnh lại,

trong phòng chỉ bật một chiếc đèn tường mờ nhạt, ánh sáng vàng ấm, nhưng cũng đủ để anh nhìn rõ người trước mặt.

Tư thế ngủ của cô vô cùng ngây thơ, đầu gối lên tay, để lộ ra vầng trán sáng bóng, chỉ lộ ra một bên sườn mặt.

Anh nhin không được xem tay cô, vừa rồi lúc cô đang bận rộn anh đã để ý, vết thương ngày đó ở Duy viên đã gỡ băng gạc.

Giống như Dung Chiêu nói, mấy vết xước dài ngắn đã thâm, dù cho có chăm sóc cẩn thận sợ là vẫn để lại dấu sẹo. Làn da cô quá non mịn, căn bản là cơ địa dễ để lại sẹo, lại rất thường xuyên bị thương.

Hiện tại đã có thể chạm vào nước sao? Bằng không thế nào lại xuống bếp nấu mì thuốc cho anh, còn chuẩn bị nước tắm, giúp anh tắm rửa thay quần áo....

Đây làm sao có thể là đôi tay của một bác sĩ?

Kiều Diệp ngủ rất nông, anh còn muốn xem xét vết thương kỹ lưỡng, cô đã tỉnh giấc, mê mang mở mắt ngẩng đầu, Hạ Duy Đình lập tức hất tay cô ra, giống như đụng phải hòn than bỏng.

Anh hắng giọng nói: "Cô thế nào còn ở đây? Tôi không sao rồi, cô về chỗ của mình ngủ đi!"

Nơi có cô, so với lửa còn ấm áp hơn nhiều, anh tự nhắc nhở chính mình không thể tham luyến hơi ấm đó, thế nhưng lại như quên mất cô sẽ sống tại đây qua suốt những đêm đông mưa dầm rả rích này.

Chương 24: Sao anh lại tới đây?

Kiều Diệp thật ra rất sợ lạnh, mùa đông đến tay chân cô đều lạnh cứng, trong phòng không có lò sưởi, có cuộn mình lại cũng không ngủ được.

Sáng sớm thức dậy liền phát hiện đầu cùng cổ họng đau buốt, thân thể rét run, cả người khó chịu. Cô ở châu Phi một đoạn thời gian dài, đối với những phản ứng của cơ thể vẫn phải cảnh giác. Nếu chỉ là cảm mạo bình thường còn tốt, sợ là mấy loại bệnh như sốt rét ác tính đã qua thời kỳ ủ bệnh.

Cô gọi điện cho Dung Chiêu: "Anh, gần đây anh có rảnh không? Em muốn tới bệnh viện làm.. kiểm tra sức khỏe."

Dung Chiêu vừa lúc cũng muốn gọi cho cô, nghe được giọng cô khàn khàn, không khỏi quan tâm nói: "Không thành vấn đề, dạo này anh cũng đang rảnh. Em sao vậy, thân thể không thoải mái?"

"Không sao. Chắc là do mấy ngày nay nhiệt độ giảm, hơi cảm lạnh một chút." Chưa làm kiểm tra sức khỏe, không cần phải sợ bóng sợ gió.

"Còn nói không sao, giọng em đã khàn thành cái dạng gì rồi? Lâu rồi em không ở Hải thành, một lần nữa phải thích ứng lại với khí hậu nơi đây, hơn nữa mùa đông năm nay là lạnh nhất trong suốt gần 10 năm qua."

"Được, em sẽ chú ý." Cô lúc này mới nhớ ra là nên mua một ít quần áo chống lạnh, sống ở xứ nhiệt đới đã lâu, khái niệm bốn mùa đều trở nên mơ hồ, thu hay đông đều chỉ mặc áo mỏng.

Cuộc sống của cô chính là một đoạn hành trình, đi qua áo gấm lụa là, tất thảy đều vứt bỏ, gói một hành lí đơn giản, xách ba lô lên vai là có thể khởi hành.

Cô không rõ đó là tốt hay xấu, có lẽ thời điểm sinh bệnh dễ dàng đa sầu đa cảm, nghĩ nhiều liền cảm thấy có chút cô đơn.

Cô hiếm khi cầu xin giúp đỡ, đột nhiên mở miệng nói phải làm kiểm tra sức khỏe, Dung Chiêu không khỏi lo lắng, buổi chiều liền lái xe tới Gia uyển.

Chú Cát nhận ra anh, tưởng anh đến tìm Hạ Duy Đình: "Bác sĩ Dung, Hạ tiên sinh còn đang làm việc ở công ty chưa về."

Dung Chiêu xua tay: "Tôi không đến tìm cậu ta, Kiều Diệp đâu?"

"Cậu tìm bác sĩ Kiều?"

"Đúng vậy, cô ấy ở đâu?"

Chú Cát có điểm khó xử, nhưng vẫn dẫn Dung Chiêu đi gõ cửa phòng Kiều Diệp. Dung Chiêu quả nhiên tức giận: "Cô ấy ở chỗ này? Là ý tứ của Hạ Duy Đình?"

Thật ra không cần phải hỏi, Hạ Duy Đình là chủ nhân Gia uyển, mặc kệ thân phận Kiều Diệp có là gì, đã tới cửa thì là khách, không có chỉ thị của chủ nhân ai dám sắp xếp cho cô ở đây.

Kiều Diệp ra mở cửa, nhìn Dung Chiêu với chút kinh ngạc nhỏ: "Anh... Sao anh lại tới đây?"

Không có một tia ấm nào hắt ra, nhiệt độ bên trong bên ngoài xem chừng là chẳng chênh lệch bao nhiêu, lạnh lẽo như nhau, xem ra thiết bị sưởi ấm đều không có. Lửa giận của Dung Chiêu nổi dậy, quay đầu trừng chú Cát một cái rồi kéo tay Kiều Diệp, nói: "Tôi không biết hóa ra Hạ gia đối đãi khách như thế này, em đi với anh!"

Kiều Diệp không rõ nguyên do, bị anh một đường kéo vào nhà chính. Nhiệt độ đột ngột ấm lên, Kiều Diệp có chút choáng váng, tức ngực: "Anh, rốt cuộc là chuyện gì?"

"Em đừng động. Không có chuyện gì thì không thể đến xem em sao?" Anh ấn cô ngồi xuống sofa, hướng chú Cát nói: "Đây là cách

các người đối đãi khách sao? Cả người cô ấy đều đông cứng rồi, còn ném cô ấy vào góc xó xỉnh, một ly nước ấm cũng không có? Đi đun cho tôi cốc nước ấm, cả trà gừng, nước đường đồ gì đó có hay không? Đem hết lại đây!"

Anh không coi mình như người ngoài. Căn biệt thự trống vắng lạnh lẽo này có khác gì tòa mộ cổ, đảo khách thành chủ thì thế nào, Hạ Duy Đình đã quyết định sống quãng đời còn lại cô độc một mình, anh không muốn để Kiều Diệp chôn cùng cậu ta đâu!

Chú Cát không nói gì thêm, hơi nheo mắt: "Hai vị ngồi đợi một chút, tôi sẽ đi sắp xếp."

Hạ Duy Đình mới vừa cảm lạnh, trà gừng đều đã có sẵn, phòng bếp còn cố ý chuẩn bị trà táo tàu đỏ, uống nóng đối với phụ nữ trẻ rất có lợi. Chú Cát cùng Phùng Thu đều là người linh lợi, sao có thể không nhìn ra Kiều Diệp là khách quý? Chẳng qua ở lại địa phương như vậy đều là cố ý ngăn cách với nhà chính, điều kiện hơi kém một chút, Hạ Duy Đình hẳn là có dụng ý, bọn họ cũng không tiện hỏi.

Bọn họ cũng biết quan hệ giữa Dung Chiêu và Hạ Duy Đình khá tốt, nếu anh đã lên tiếng, bọn họ cũng sẵn lòng làm theo, có vấn đề gì chờ anh ta gặp Hạ Duy Đình rồi nói, không cần để Kiều Diệp lại chịu tội.

Kiều Diệp nhẹ nhàng tránh khỏi tay Dung Chiêu: "Anh còn chưa nói, vì sao anh lại tới đây? Tìm anh ấy có việc?"

Bọn họ đều biết "anh ấy" ở đây là ai, Dung Chiêu không khỏi có tia chua xót trong lòng: "Tìm cậu ta làm gì chứ? Anh tới để xem em, chức vụ bệnh viện nói bỏ liền bỏ, thủ tục từ chức xong xuôi cũng không thấy mặt. Bệnh viện Long Đình thế mà không lọt vào mắt em hả?"

Kiều Diệp bật cười: "Anh nói gì vậy? Ngày đó em đến làm thủ tục cũng muốn gặp anh chút nhưng bí thư khoa vụ nói anh đi công tác, không rõ là trong hay ngoài nước. Em cũng chỉ chào hỏi viện trưởng

Lê với tiến sĩ Trương thôi, nghĩ là cơ hội gặp mặt anh cũng còn nhiều nên em không vội."

Thật ra nếu cô rời đi, lúc trước scandal cô cùng Dung Chiêu "trời sinh một đôi" tự khắc sẽ hạ màn. Vốn dĩ chỉ là kế sách tạm thời, đã đến lúc Dung Chiêu khôi phục vị trí độc thân hàng đầu được toàn thể cô gái ở bệnh viện mến mộ, không cần vì cô mà chậm trễ giá cả thị trường.

Dung Chiêu nghe cô nói vậy, tia chua xót ban nãy tan đi không ít: "Ừ, anh về nhà một chuyến, cho nên hôm nay thuận tiện đem quà đến cho em."

Anh lấy ra một chiếc hộp nhung buộc tơ lụa mềm mại: "Nào, mở ra xem thử có thích không?"

Kiều Diệp có chút tò mò, mở dải lụa ra: "Cái gì vậy?"

Trong hộp là một vòng cổ chuỗi ngọc trai, tươi đẹp ưu nhã, phản chiếu chút ánh sáng lấp lánh.

"Ngọc trai nước biển do nhà anh sản xuất, độ mịn rất tốt, anh cũng mời chuyên viên thiết kế trang sức đến thiết kế. Anh thấy nó rất đẹp, phù hợp với em, liền đem theo một vòng, hi vọng là em thích."

Dung gia ở Malaysia, phú hào nhà cao cửa rộng, sở hữu một đảo tư nhân để nuôi ngọc trai.

Không sai, cô rất thích ngọc trai, đã có lúc nắm tay Hạ Duy Đình, anh nhẹ nhàng quay đầu lại khẽ hôn lên vành tai cô rồi nói: "Ngọc trai rất thích hợp với em, đẹp lắm."

Anh có lẽ không biết, anh luôn mặc âu phục thanh lịch, cô đeo ngọc trai là để sánh bước bên anh, lại không quá mức chói mắt.

"Tiều Kiều... Tiều Kiều?" Dung Chiêu thấy cô sững sờ nhìn vòng cổ, tay quơ quơ trước mặt cô.

Kiều Diệp đóng hộp quà lại, có chút xin lỗi: "Cái này quý giá quá, em không thể nhận được."

Dung Chiêu đẩy hộp lại: "Quý giá cái gì? Đã nói là vật phẩm nhà làm, cũng chỉ là món quà nhỏ cho em thôi, không tốn bao nhiêu tiền."

Thật ra nhìn thấy cô lúc này, đưa cho cô một tấm khăn choàng lông dê còn tốt hơn.

Kiều Diệp thấy anh tựa hồ không cao hứng, thử giải thích: "Ngọc trai phải đi cùng với quần áo tương xứng mới thể hiện được vẻ đẹp của nó, anh xem mỗi ngày em đều ăn vận tùy ý như vậy, cũng không có cơ hội đeo. Như vậy hạt châu này ở chỗ em sẽ mai một dần, thật đáng tiếc."

"Ai nói không có cơ hội? Em biết cháu anh Đoàn Khinh Hồng không? Lần trước Hạ Duy Đình thiếu nó một ân tình. Lần này cậu ta tổ chức tiệc rượu, anh khẳng định cũng phải tới tiếp khách, vừa khéo thiếu một người bạn đi cùng. Em chiếu cố anh tới đó một bữa không được sao? Yên tâm, kỹ thuật khiêu vũ của anh không tồi, chuỗi ngọc này cũng có đất dụng."

Kiều Diệp ngẩn ra: "Anh ấy muốn mời mọi người tới nhà riêng?"

"Đúng vậy. Em có nhớ lần gặp anh ở cửa hông bệnh viện sau đó đưa em đến Dung thành không? Chi nhánh của Long Đình ở Hải thành mới hoạt động không lâu, Đoàn Khinh Hồng đã bố trí một biệt thự ở đó. Lần đó chính là mời bọn anh tới làm khách, đều theo thông lệ bình thường. Hạ thị và Long Đình vốn là đối tác làm ăn quan trọng, còn có các quan hệ bên trong khá phức tạp, vốn dĩ Hạ Duy Đình phải đến đó, nhưng bỗng dưng lại gặp em..."

Dung Chiêu muốn nói rồi lại thôi, nghĩ tới ngày đó ngồi trên xe tận mắt thấy dáng vẻ thâm trầm ảm đạm của bạn mình, có lẽ trên đời thực sự có cái gọi là tình thâm bất thọ (mối tình sâu đậm).

"Cuối cùng anh ấy không đi?" Kiều Diệp đã đoán được.

"Phải, em cho rằng có rượu ngon với người đẹp thật hả? Anh ở Hải thành ngần ấy năm cũng chưa thấy cậu ta chạm vào hai thứ đó bao giờ." Dung Chiêu không biết thế nào lại thành giúp Hạ Duy Đình nói chuyện, rốt cuộc vẫn là bạn tốt, chút lời thật cũng không thể giấu trong lòng: "Cho nên cậu ta thiếu cháu ngoại anh một cái ân tình, đây là thời điểm cần mượn sức đồng minh, cậu ấy cần phải củng cố các mối quan hệ."

Cảm xúc Kiều Diệp trở nên lộn xộn, đau lòng vì Hạ Duy Đình, lại không thể không lo lắng tình cảnh trước mắt: "Đoạn thiếu có làm khó anh ấy không?"

Dung Chiêu cười cười: "Sao có thể? Quan hệ họ hàng, hơn nữa không phải còn có em mà? Không phải em cũng quen biết Đoạn gia sao?"

"Em với Tô Dĩ, vợ của Đoạn thiếu, làm cộng sự ở châu Phi, con người cô ấy rất đáng yêu, khi về nước bọn em cũng có liên lạc."

"Vậy thì chẳng phải, đến lúc đó em cũng có mặt, mọi người đều là bằng hữu, gặp nhau là uống rượu tâm tình, sao có thể cố ý làm khó ai được?"

Kiều Diệp có điểm băn khoăn: "Em vẫn chưa bàn bạc với anh ấy về việc này, nếu em tùy tiện tham dự, sợ là anh ấy sẽ không cao hứng."

Dung Chiêu hừ một tiếng: "Lúc này là anh mời khách, xác thực rõ ràng, không lẽ cậu ta còn đuổi người?"

Hạ Duy Đình có khi tính tình cũng rất cổ quái, nói không chừng. Nhưng việc này cũng không quá quan trọng, cô cảm kích tấm lòng của Dung Chiêu, Hạ Duy Đình dù thế nào vẫn phải cùng cô phân chia ranh giới, cô cũng sẽ không phá vỡ thế cân bằng này.

Dung Chiêu còn muốn hỏi han sức khỏe Kiều Diệp thêm đôi câu, ngoài cửa đã truyền tới tiếng động cơ ô tô.

"Có lẽ là anh ấy trở về, hai ngày này anh ấy tương đối vất vả, lại vừa mới cảm lạnh phát sốt, về sớm nghỉ ngơi một chút cũng tốt. Anh ngồi một lúc đi, để em đi xem."

Khi Kiều Diệp nói những lời này, trong ánh mắt đặc biệt hiện lên ôn nhu. Cô ngày thường chỉ cười không nói, nhưng chỉ khi đối diện Hạ Duy Đình hay lúc nói về anh mới toát ra ánh sáng như vậy, xinh đẹp động lòng người.

Cô tự nhiên như vậy, tựa như một cặp vợ chồng thương yêu nhau cùng chung sống dưới một mái nhà. Cô như một người vợ nhỏ với đầy ắp tình yêu thương, trông đợi chồng về.

Dung Chiêu ngoại trừ rung động còn có cảm giác âm mộ. Nếu mỗi ngày có người ở nhà chờ anh về như thế, nhất định làm việc xong anh sẽ chẳng muốn đi đâu, chỉ muốn về nhà thật nhanh.

Chương 25: Lạnh lẽo

Thật ra khi Hạ Duy Đình thấy Kiều Diệp chạy tới mở cửa đón anh, trong lòng anh cũng có cảm giác tương tự. Phảng phất như tan tằm về nhà, cô vợ nhỏ cười tủm tỉm đứng mở cửa, mặt nhọc tích lũy cả ngày đều tan thành mây khói, tất cả nỗ lực đều đáng giá.

Cho nên khi bắt gặp ánh mắt của Kiều Diệp, anh cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Anh thấy cô xuất hiện ở nhà chính cũng không nổi giận, chỉ liếc nhìn cánh cửa một chút, trong mắt lấp đầy ôn nhu, thậm chí còn mang theo tia mong đợi nho nhỏ.

"Anh đã trở về? Hôm nay có chỗ nào khó chịu không?"

Yêu, không ai có thể cưỡng lại dịu dàng của đối phương, cho nên trái tim Kiều Diệp mềm mại, chút khó chịu trong cơ thể cũng không cảm giác được, trong tâm trong mắt đều là hình bóng anh.

"Khá hơn nhiều, sớm đã nói với cô, tôi không bị bệnh." Bệnh trong một khoảng thời gian dài, anh ngược lại không thích người khác xem mình như bệnh nhân, đặc biệt là mấy cơn sốt vật này, hai ba ngày liền khỏi, không tính là gì, người xung quanh cứ làm quá lên.

Chỉ là... Thấy cô lo lắng như vậy, anh không khỏi cảm thấy hạnh phúc.

Anh thuận tay cởi áo ngoài ra đưa cho cô, cô cũng nhận lấy, treo lên giá. Anh cúi đầu, nhìn hai bên má nhợt nhạt của cô có lúm đồng tiền, chỉ khi cô mím môi cười mới thấy rõ ràng như thế.

Cô đang cười ư? Ở cùng anh trong một không gian như vậy, cô không cảm thấy quẫn bách xấu hổ, mà còn thấy vui vẻ?

"Cậu về rồi?" Dung Chiêu dựa vào ghế sofa, không mẫn không nhạt hỏi một câu.

Hạ Duy Đình lúc này mới chú ý trong phòng còn có người khác, lại nhìn Kiều Diệp, trong mắt cô có ý cười, hàm chứa xin lỗi: "Dung Chiêu mới tới ban nãy, anh không có ở đây, cho nên tôi để anh ấy tới phòng khách ngồi trước."

Hóa ra nụ cười của cô chỉ là để lấy lòng anh, người thật sự cùng cô nói cười chính là Dung Chiêu.

Chút vui mừng cùng áy náy trong lòng Hạ Duy Đình chớp mắt liền trôi sạch. May mắn anh không thể hiện niềm vui ra mặt, nếu không nụ cười đó khẳng định sẽ trở nên cứng ngắc, người bối rối là anh.

"Ừ, tại sao cậu tới đây?" Anh cũng không lạnh không nóng mà đáp lại một câu, biết rõ là giận chó đánh mèo, nhưng mà giờ phút này anh nhiệt tình không nổi.

Dung Chiêu giống như không để tâm, đứng lên: "Không có gì, tôi tới xem Tiểu Kiều. Bác sĩ không tự chữa cho mình, vẫn là nên nghe ý kiến chuyên môn từ tôi thì tốt hơn."

Nói xong cũng không quan tâm đến sắc mặt ảm đạm của Hạ Duy Đình, quay đầu nói với Kiều Diệp: "Tuần này anh đều có mặt ở văn phòng, em có thể trực tiếp tới đó tìm anh. Nhớ kỹ buổi sáng không cần ăn gì trước, tới thì anh mời em một bữa ngon. Em xem mới có mấy ngày, em gầy hơn trước rồi."

Chẳng qua cũng là do cô mong muốn, rõ ràng cô muốn tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe, chỉ là Dung Chiêu cố ý nói lời ái muội như vậy, khiến Hạ Duy Đình không thoải mái.

Quả nhiên sắc mặt anh trở nên khó coi, cười lạnh nói: "Loại chuyện này nói qua điện thoại là được rồi, còn cần phải tới đây gặp trực tiếp?"

"Không tới làm sao biết được thân thể em ấy không thoải mái, người gầy rộc đi một vòng?" Khó chịu của Dung Chiêu đối với Hạ Duy Đình không hề che giấu: "Em ấy là bác sĩ tự cậu mời đến, nói

thể nào cũng xem như là khách, sao cậu có thể để em ấy chịu lạnh trong căn phòng đó, bị bệnh cũng mặc kệ?"

"Anh!" Kiều Diệp kịp thời chặn lời anh: "Em không có việc gì, anh về trước đi! Hôm nào em sẽ đến bệnh viện tìm anh."

Cô biết Dung Chiêu muốn tốt cho mình, nhưng khó khăn lắm Hạ Duy Đình mới có một người bạn tốt, náo đến mọi người đều không dễ chịu, làm sao cô có thể giải quyết được?

Dung Chiêu cau mày, anh xúc động đến người, muốn kéo tay Kiều Diệp chạy đi, mặc kệ cái gì gọi là chuyện xưa chuyện cũ, cái gì gọi là vợ của bạn.... Huống hồ em ấy còn không phải vợ của cậu ta? Nếu thực sự trân quý đoạn tình cảm kia, tại sao lại để em ấy chịu khổ như vậy?

Nhưng anh phải quan tâm đến cảm xúc của Kiều Diệp, giống như trước kia từng giáo huấn Hạ Duy Đình, rằng em ấy cũng có tôn nghiêm, cậu phải tôn trọng, không được khiến em ấy buồn.

Tương lai còn dài, bọn họ sẽ gặp lại nhau nhanh thôi, không phải sao?

Dung Chiêu vừa đi, bầu không khí trong phòng liền trở nên lạnh lẽo. Kiều Diệp ra cửa tiễn Dung Chiêu, Hạ Duy Đình một mình ngồi trên sofa, không biết từ đâu rót ra một ly rượu trên tay, là loại whisky on rock anh ưa thích.

Một ngày lạnh giá, viên đá tròn tằm mình trong màu rượu vàng lấp lánh, nhìn qua vô cùng chói mắt, khiến cả người rét run.

"Rượu ở đâu ra vậy?" Thanh âm của Kiều Diệp cũng có chút lạnh lùng, bướng bỉnh. Cô đã nói chuyện với chú Cát, đồ uống có cồn ở Gia uyển đều mang đi vứt, ngay cả hầm rượu trước kia anh yêu quý cũng bị đóng lại. Thân thể anh không thể đựng vào rượu, chính anh cũng biết, nhưng hiện tại mọi nỗ lực chỉ trong chớp mắt anh lại cầm ly rượu, tùy hứng với sức khỏe của chính bản thân mình, thân làm bác sĩ cô không có quyền nổi giận sao?

Hạ Duy Đình lại cong cong khóe môi: "Chai rượu này là giáng sinh năm ngoái Dung Chiêu mang tới đặt ở đây, cậu ta thích đùa giỡn, biết tôi không thể uống rượu, còn cố ý khiến tôi thêm mất. Thực châm chọc đúng không? Nhưng sự thật chính là như vậy."

"Cho nên hiện tại anh không màng tới sức khỏe của mình, muốn uống liền uống, làm như đáp trả?" Cô có chút đau lòng: "Anh thế nào lại tiêu cực như vậy? Anh ấy cũng là bác sĩ, là bạn tốt của anh, đương nhiên cũng hi vọng anh nhanh chóng khỏe lên. Làm sao anh biết anh ấy đem rượu đặt ở đây không phải có dụng ý khác? Thân thể tốt lên liền có thể rượu chè thoải mái, đây là cổ vũ không tiếng động đó, anh nhìn không ra ư?"

Hạ Duy Đình đặt mạnh ly rượu lên bàn, ly thủy tinh va chạm với mặt bàn cẩm thạch, phát ra âm thanh chói tai.

Anh hướng cô bước tới, cảm giác áp bách như bóng ma bao trùm lấy cô: "Cô biết lời tôi nói có nghĩa là gì."

"Tôi không biết." Kiều Diệp ngẩng đầu lên, cũng không sợ anh: "Mặc kệ anh hiểu làm cái gì, tôi hi vọng anh có thể rõ ràng, Dung Chiêu không có chút ác ý nào đối với tôi hay anh."

"Cậu ta đối với cô không ác ý." Hạ Duy Đình hơi híp mắt: "Cậu ta đối với cô là có ý, đừng nói cô không nhìn ra!"

Kiều Diệp mím môi, Dung Chiêu đối với cô đúng là có hơi khác biệt. Đại khái loại cảm giác này giữa nam và nữ, muốn nói không phát hiện ra chính là gạt người, cô cũng đã sớm không còn là cô gái chưa trải sự đời.

Nhưng anh ấy không làm rõ, cô cũng không thể nào từ chối, chỉ có thể xem anh như một người bạn hay anh trai, cô căn bản không muốn tổn thương anh. Tốt nhất anh ấy vĩnh viễn đừng bao giờ nhắc tới việc này, chờ anh gặp được ý trung nhân, một trang tình cảm này tự khắc sẽ được lật qua, bọn họ vẫn sẽ như hiện tại, như thế thật tốt.

Ý tưởng này dù sao cũng không thể cùng Hạ Duy Đình nói rõ, Dung Chiêu tôn trọng cô, cô đương nhiên cũng phải tôn trọng anh. Bởi vậy cô cũng chỉ nhàn nhạt cong môi hỏi: "Như vậy thì sao? Anh ấy có hảo cảm với tôi, thì liên quan gì tới Hạ tiên sinh đây?"

Đây là Kiều Diệp khiêu khích, chỉ có cô-- cũng chỉ có cô mới dám nói với anh những lời đó.

Hạ Duy Đình cười giận dữ: "Đúng là không liên quan tới tôi, nhưng chỗ này là nhà tôi, lúc tôi không có mặt ở đây cô cùng thằng đàn ông khác âm thầm tư thông, không thấy hổ thẹn hả?"

Anh nói cô không biết xấu hổ, Kiều Diệp cũng không muốn cùng anh so đo tâm tư. Trong phòng ấm áp, cơn đau đầu của cô dường như giảm bớt, có hơi buồn ngủ, cô chỉ muốn về phòng ngủ một giấc.

"Trên tay cô cầm cái gì đó?" Hạ Duy Đình hỏi khi cô quay người lại.

"Quà Dung Chiêu mang từ Malaysia về."

"Mở hộp ra."

Kiều Diệp vốn không nghĩ là anh sẽ hỏi tới, càng không nghĩ anh sẽ muốn xem: "Chỉ là một chuỗi ngọc trai thôi, không có gì hay đâu."

Trong mắt Hạ Duy Đình không có độ ấm: "Làm sao tôi biết được không phải thứ khác? Cái hộp lớn như vậy, usb hay tài liệu đều có thể bỏ vừa. Dù sao đồ vật trong nhà này bị cô lấy cũng không phải lần đầu tiên."

Anh hiểu lầm cô cùng Dung Chiêu có quan hệ cũng không sao, nhưng lời xúc phạm như vậy cô không thể chịu được. Ngực Kiều Diệp phập phồng, một hồi lâu mới tìm được giọng nói của mình: "Ở trong mắt anh, tôi vĩnh viễn là loại ăn trộm ăn cắp?"

Anh chuyển tầm mắt, không hé răng.

Kiều Diệp tự giễu gật gật đầu, không nói lời nào, mở hộp trên tay ra, đưa đến trước mặt anh: "Thấy rõ chưa? Có phải đồ vật của Gia uyển không?"

Hộp lót vải tơ nhung mịn, sợ anh nghĩ rằng phía dưới có giấu đồ, cô dứt khoát cầm chuổi vòng lên, đổ toàn bộ xuống.

Ngọc trai phủ bụi trần, bị cô nắm chặt trong tay một cách khó xử.

"Đủ rồi!" Hạ Duy Đình cũng cảm thấy đau đầu, lúc này chỉ uống một ngụm rượu, bây giờ trước mắt đã hoa cả lên: "Cầm đồ của cô lên rồi rút đi, tôi không muốn nhìn thấy cô."

Kiều Diệp nhìn anh một cái thật sâu: "Anh yên tâm, từ nay về sau trừ khi anh sinh bệnh gọi tôi, tôi sẽ không chủ động tiến vào cái nhà này."

Cô đi ra ngoài, cửa đóng sầm lại. Hạ Duy Đình vung tay hất ly rượu trên bàn đá cẩm thạch rơi xuống, viên đá lạnh vỡ tung tóe.

Anh đang làm cái gì đây? Anh tự hỏi chính mình. Anh cũng không rõ mình rốt cuộc đang làm gì nữa.

"Chú Cát!" Anh cao giọng gọi. Chú Cát nghe được tiếng ly vỡ mạnh cũng đã nhanh chóng chạy đến, chờ anh mở miệng.

"Dung Chiêu tới đây làm gì? Cậu ta nói ai sinh bệnh, bệnh gì, tại sao tôi không biết một chút gì hết?!"

Anh vô cớ tức giận, chú Cát cũng chỉ có thể trả lời theo: "Cậu ấy vừa tới không bao lâu, cùng bác sĩ Kiều hàn huyền vài câu. Bác sĩ Kiều hôm nay hình như không thoải mái, lạnh đến lợi hại, nhưng cô ấy là bác sĩ, chúng tôi cũng không tiện hỏi nhiều, trong nhà có đầy đủ rồi, cô ấy cũng không cho mua thêm."

Nghĩ nghĩ, lại nói: "Trong bếp có trà táo tàu đỏ, cô ấy chưa kịp uống, có cần đưa qua cho cô ấy không?"

Thật ra ông càng muốn biết, trong phòng Kiều Diệp không có thiết bị sưởi ấm, có cần trang bị cho cô hay không?

Hạ Duy Đình chỉ một mạch trầm mặc, anh cũng không biết là đang bực bội với ai, với chính anh, hay với Kiều Diệp? Dù sao cuối cùng, vẫn là anh kiệt sức.

"Không cần, cô ta muốn thì tự tới lấy, tôi mời là bác sĩ, chứ không phải Kiều công chúa cành vàng lá ngọc."

Chú Cát hơi cau mày, cậu chủ không nghe thấy câu cuối cùng bác sĩ Kiều nói trước khi ra khỏi cửa sao? Nếu không có nhu cầu khám bệnh, cô sẽ không tiến vào căn nhà này một bước.

Chương 26: Tương tư tận xương

Hạ Duy Đình cũng biết là hi vọng xa vời. Anh sắp xếp cho cô ở địa phương ngoài khu nhà chính, bày ra đủ tư thế kháng cự cô tới gần, chính là nghĩ muốn tra tấn cô, lạnh nhạt với cô, khiến cô nếm thử mùi vị đau khổ của việc có rồi lại mất, cầu mà không được.

Nhưng chỉ có anh biết rõ, nếu không phải vì trong phòng mình lạnh lẽo, không có thiết bị sưởi ấm, cô đại khái sẽ không bao giờ chủ động tiến vào nhà chính này một bước.

Anh biết, người phân ranh giới rõ ràng minh bạch, thật ra là Kiều Diệp.

Anh chẳng qua chỉ muốn cô đến phòng khách này nhiều một chút, dù chỉ ngồi trên sofa đọc một quyển sách cũng tốt, hay chỉ như ngày kia theo chị Thu học nấu ăn cũng tốt; bởi khoảng cách không xa không gần thế này, nhìn không thấy cô, lòng anh liền trở nên mong ngóng cô.

Đúng, cô chính là kẻ trộm. Trộm đi cái gì đều không quan trọng, cố tình trộm mất trái tim anh, khiến anh không thể tìm trở về.

Sáng sớm Hạ Duy Đình ra cửa, tài xế Lưu đã lái xe đến, mở cửa: "Chào buổi sáng, Hạ tiên sinh!"

Anh nhẹ nhàng gạt đầu, thấy sát cửa sắt khắc hoa có đậu một chiếc taxi, liền hỏi: "Ai gọi taxi vậy?"

Chú Lưu nói: "Tôi cũng nhìn thấy, vừa rồi có đi qua hỏi, tài xế nói là một vị tiểu thư họ Kiều đặt xe đến bệnh viện Long Đình."

Là Kiều Diệp?

Hạ Duy Đình vừa nghe cô muốn đến bệnh viện tìm Dung Chiêu sắc mặt liền trầm xuống: "Chú đem tài xế kia đuổi đi, nói là hủy đặt xe rồi trả tiền."

"Được." Chú Lưu làm theo lời anh, cũng không hỏi nguyên nhân.

Kiều Diệp nhận được thông báo tài xế đã đến mới ra cửa, nhưng ra ngoài lại chẳng thấy có ai, chỉ có mỗi chiếc Bentley Mulsanne đen của Hạ Duy Đình đậu bên làn đường.

Bình thường giờ này anh hẳn là nên trên đường tới công ty Hạ thị rồi.

Cô chậm rãi đi bên lề, cố gắng nhìn xem xe taxi rớt cuộc ở chỗ nào, Hạ Duy Đình lại hạ cửa xe xuống: "Lên xe."

Kiều Diệp sửng sốt một chút, anh cũng không nhìn cô, ánh mắt dừng ở khoảng không bên cạnh cô, thanh lãnh mà lặp lại: "Lên xe, đừng để tôi nói tới lần thứ ba."

Chiến tranh lạnh chưa dứt, cô cũng có phần bướng bỉnh: "Cảm ơn, không cần, tôi gọi taxi."

Hạ Duy Đình hừ lạnh một tiếng: "Cô ra trễ, tôi cho người đuổi xe taxi kia đi rồi. Về sau muốn ra ngoài, hoặc là nói chú Cát sắp xếp cho cô, hoặc là tự dùng hai chân của mình mà xuống núi. Gọi taxi ngay trước cửa, người không biết còn tưởng kinh tế Hạ thị đã đình trệ tới mức này, xe ra vào cũng không mua nổi, phải đi taxi thay vì đi bộ."

Kiều Diệp cắn môi, dường như bị lý luận này của anh chọc cười: "VẬY theo ý của anh, tôi bắt xe ở đây, cũng có khả năng ảnh hưởng đến niềm tin của các cổ đông với Hạ thị, tiện đà ảnh hưởng luôn cả giá cổ phiếu đúng không?"

"Không sai." Hạ Duy Đình như cũ nhàn nhạt: "Cô phải tin vào trí tưởng tượng siêu phàm của các cổ đông Trung Quốc."

Kiều Diệp ngẩng đầu nhìn trời, mây mù liên tục mấy ngày nay cuối cùng cũng tan, lộ ra màu trong xanh cùng ánh nắng ấm áp; một ngày đẹp trời hiếm thấy trong những ngày gần đây.

Hạ Duy Đình thấy cô không có ý định lên xe, tiếp tục nói: "Có đứng đây một ngày cũng chưa chắc gì có xe lên, cô đừng quá trông đợi vào vận may của mình. Còn với đi bộ... ít nhất cũng phải đi 5km mới ra được tuyến đường chính, cô muốn Dung Chiêu chờ cả buổi sáng?"

Kiều Diệp dừng bước chân, cô đi đâu, gặp ai, anh đều đã rõ rồi sao?

Cô liếc mắt nhìn anh, không giằng co nữa, mở cửa xe ra ngồi xuống cạnh anh.

Hai người một đường không hề nói chuyện, khoảng cách giữa họ chỉ có một thước, lại dài như con sông chia cách Sở Hán(*).

Sở hà Hán giới: điển tích này đại khái là nước Sở và nước Hán xảy ra chiến tranh liên miên khiến nhân dân lầm than, không phân thắng bại, hai bên chạy về nước cố thủ tới khi không còn sức lực để tiêu diệt nhau nữa thì quyết định lấy con sông ở giữa làm ranh giới hai nước. Đây cũng là con sông phân chia trên bàn cờ tướng nha.

Kiều Diệp hôm nay khoác một áo choàng bên ngoài, lông chồn dính trên vành cổ áo, vạt áo tua rua, có lẽ là bộ ấm áp nhất của cô.

Cô lại mặc nó đi gặp Dung Chiêu, trông trang trọng đến lạ, quả thật chẳng khác gì nam nữ đi hẹn hò.

Tầm mắt Hạ Duy Đình không dừng trên người cô, nhưng chân mày đã cau đến đỉnh đầu. Vóc dáng của cô vốn mặc cái gì cũng rất đẹp, nhưng hình như dạo này cô gầy quá, mặc áo khoác to như vậy, giống như đứa bé trộm mặc quần áo của người lớn. Tinh thần của cô cũng không tốt lắm, lúc này trông còn tệ hơn anh, bệnh cũng không khỏi hẳn, cả người sợ lạnh, ngồi vào xe một lúc rồi mà vẫn phát run.

"Chú Lưu, tăng nhiệt độ điều hòa lên chút, hôm này nhiệt độ ngoài trời lại giảm rồi."

"Vâng, Hạ tiên sinh."

Kiều Diệp cũng không có phản ứng gì đặc biệt. Nếu là quá khứ, cô ít nhất sẽ quay đầu cảm kích anh một cái. Chỉ là hôm nay, cô vẫn luôn gác trán trên cửa sổ, nhìn rất không thoải mái.

Hạ Duy Đình cau mày đến khẩn, không khỏi ngồi sát một chút, nhìn bóng dáng lẻ loi của cô không nhìn được xúc động muốn ôm cô vào lòng. Có lẽ là do thói quen, cô nhu nhược mềm mại như thế, luôn có thể khiến người khác tìm lòng không đậu, đâu phải lỗi của anh.

"Cô rốt cuộc bị sao vậy, bệnh rất nặng? Uống thức đúng giờ chưa?"

Anh cuối cùng cũng không nhìn được mà mở miệng, Kiều Diệp xoay mặt qua, vén sợi tóc đang rũ trước mặt ra sau tai: "Tôi không sao, hơi sốt một chút, mấy ngày nay đều lặp đi lặp lại như vậy."

Hạ Duy Đình không thích hành động này của cô, rất nhiều phụ nữ vén tóc ra sau tai theo thói quen, rất đổi bình thường, nhưng hành động này của Kiều Diệp mang một nét quyền rũ khó nói.

Cô chỉ cần vén tóc lên, để lộ ra vành tai trắng nõn ngọc ngà, hơi mang sắc hồng phấn, phẳng phất có lông tơ mềm mại, làn da trong suốt, non mịn như da em bé. Đây là một trong những khu vực miễn cảm nhất của cô, trước kia anh chỉ cần mút nhẹ hay vôn vê vành tai, cho dù là lúc động tình hay vô ý, đều có thể khiến cô nổi lên một tầng hồng nhạt. Khi cùng nhau trên giường, anh vuốt mái tóc cô sang, ở bên tai cô hôn say đắm, đó là ngôn ngữ của triền miên cực hạn mà không gì có thể hình dung nổi...

Chúa ơi, anh rốt cuộc là đang bị cái gì? Chẳng qua chỉ là nhìn cô nhiều một chút, lửa dục lại cuộn cuộn trong người, cuốn theo những tương tư đã khắc sâu vào xương cốt!

Không phải anh không yêu cô hay sao? Anh dùng mấy năm thời gian đó, hơn một ngàn ngày đêm để thuyết phục chính mình rằng

anh không hề yêu cô, như thế nào còn áp ử những tưởng niệm, để nó cháy lan ra khắp cơ thể, như muốn đem anh đốt cháy hoàn toàn?

Hai tay Hạ Duy Đình nắm chặt trên đầu gối, cố gắng biện minh cho suy nghĩ đáng xấu hổ này, cô nói cái gì cũng đều không nghe thấy.

Cô còn dám nói cô không cố ý? Chỉ trong gang tấc, khiến tay chân anh rã rời kiệt sức, cô như một vụ nữ hạ cổ dượng lên anh, mỗi cái giờ tay nhắc chân của cô, cũng đủ để phát tác chất độc bên trong anh.

Anh cảm thấy trán mình đau nhức, không phải vì sinh bệnh, mà bởi huyết khí dâng trào, mạch máu đập thành thịch.

"Hạ tiên sinh, bác sĩ Kiều, đã tới bệnh viện rồi."

Xe cuối cùng cũng ngừng ở cửa bệnh viện Long đình, Kiều Diệp đơn giản nói lời cảm ơn rồi mở cửa, Hạ Duy Đình ở phía sau nói: "Kiểm tra sức khỏe cẩn thận, tốt nhất là khám kỹ chút, không chừng có mấy loại bệnh truyền nhiễm kỳ lạ."

Anh cũng không thật sự nghĩ vậy, Kiều Diệp giống như không để ý: "Anh yên tâm, nếu có bệnh truyền nhiễm thật, tôi sẽ không tiếp tục ở lại ăn vạ bên cạnh anh đâu."

Cô nhẹ nhàng băng quơ, phảng phất như một quyết định đơn giản, không tha thiết gì cả.

Anh cắn răng nhìn bóng dáng cô đi xa, chú Lưu ngồi phía trước mới lên tiếng nhắc nhở: "Hạ tiên sinh, không phải ngài muốn mở họp sao? Ngài không xuống xe ở đây ư?"

Đúng vậy, với tư cách cố đồng của bệnh viện Long Đình, mỗi quý anh đều tổ chức cuộc họp thường kỳ, cho nên hôm nay đưa cô đến đây chỉ là thuận đường mà thôi, vì cái gì mà tâm trí anh lại rối bời như vậy?

Các cổ đông của bệnh viện đều tham gia cuộc họp thường kỳ này, đương nhiên Dung Chiêu cũng không ngoại lệ, nhưng cậu ta khoan thai tới trễ, vừa thấy Hạ Duy Đình trong mắt liền có tia phức tạp khó phân biệt được, ẩn chứa một chút khiêu khích.

Hội nghị đến giữa giờ nghỉ, Dung Chiêu nhận được điện thoại, nói chuyện thanh âm không nhỏ: "...Anh còn đang bận họp, xong việc em đến văn phòng của anh đợi một lát, đợi anh cùng đi nhận kết quả... Ừ, đừng lo lắng, sẽ không sao đâu, giữa trưa anh mời em một bữa ngon, không phải đã nói sao?"

Vừa nghe liền biết đối phương là ai, hơn nữa cậu ta ngồi đối diện Hạ Duy Đình, hoàn toàn không cố kỵ anh, thậm chí còn có biểu hiện đặc ý.

Hạ Duy Đình trên mặt không có biểu tình gì, không mừng không giận, nhưng đôi tay ở dưới bàn đã cuộn đến khấn trương. Đặc biệt là lời Dung Chiêu có vẻ thật sự chân thành, lo lắng, trong lòng anh căng thẳng, nghĩ tới những lời khó phân biệt sáng nay, chẳng lẽ anh đoán đúng.

Hơn nữa đó là người phụ nữ của anh, Dung Chiêu dựa vào cái gì mà hỏi han ân cần?

Người phụ nữ của anh...

Suốt quá trình họp Hạ Duy Đình có chút thất thần, trước khi cuộc họp kết thúc, anh thì thầm bên tai viện trưởng Lê Thu Hoa vài câu, thế nên ngay khi hội nghị kết thúc, Lê Thu Hoa gọi Dung Chiêu: "Này, Tiểu Dung, bác có mấy vấn đề muốn hỏi cháu."

Dung Chiêu bị vướng, Hạ Duy Đình thông dong đứng dậy, đi tới văn phòng Dung Chiêu.

Anh nhớ rõ vừa nãy trong điện thoại Dung Chiêu bảo cô chờ ở văn phòng. Có lẽ anh nên đi cảnh cáo cô một chút, dù cô có mắc bệnh gì, dù cho cô phải rời xa anh, thì cũng nên cách Dung Chiêu xa

chút. Cậu ta không phải người thích hợp với cô, Dung gia nhà cao cửa rộng cô trèo không nổi.

Nhưng rốt cuộc là cô mắc bệnh gì?

Anh một đường thấp thỏm, đã tới cửa văn phòng Dung Chiêu, lại như không có dũng khí, có thể hay không cô và anh lại phải xa cách.

Văn phòng Dung Chiêu ở tầng cao, rất yên tĩnh, bước vào liền thấy cửa kính trong suốt, một mảng trời trong xanh cùng các tòa cao tầng. Kiều Diệp ngồi im như một bức tranh vẽ, không một chút tiếng động.

Hạ Duy Đình nhíu mày tới gần, lúc này mới phát giác Kiều Diệp dựa vào sofa ngủ quên mất. Có quàng thâm dưới mắt cô, sự mệt mỏi hơi giãn ra một chút, giống như một đứa bé.

Rốt cuộc là cô buồn ngủ đến mức nào? Từ lúc Dung Chiêu nói chuyện điện thoại với cô chỉ mới 30 phút, cô thế nhưng liền không chịu nổi mà ngủ mất? Ngãm lại sáng nay ở trong xe cũng là bộ dáng thế này, khốn đốn, sợ lạnh, tận dụng mọi lúc để ngủ.

Ban đêm thực sự cô ngủ không yên ổn tới vậy? Cái phòng kia.... đúng là rất lạnh.

Kiều Diệp co rúm lại ngủ trên sofa, đây là địa bàn của Dung Chiêu, cô không chút phòng bị nào, khiến anh ghen đến đỏ mắt, nhưng càng nhiều hơn là chua xót không thành lời.

Người phụ nữ của anh.

Hạ Duy Đình cởi áo khoác ra, nhẹ nhàng đắp lên người cô, lại sợ cô tỉnh dậy, anh không kịp che giấu bộ dạng chật vật của mình, thế nên nhanh chóng mở cửa ra ngoài.

Chương 27: Dễ kiếm báu vật quý

Chú Cát đem người tới lắp thiết bị sưởi ấm cho Kiều Diệp. Cô có chút ngoài ý muốn: "Chú Cát, đây là..."

"Là ý của Hạ tiên sinh, cậu chủ cố ý dặn tôi nhanh chóng thu xếp cho xong, nhưng ít nhất cũng phải mất 4-5 ngày. Khoảng thời gian này đành ủy khuất bác sĩ Kiều, trước mắt cô chuyển đến ở với chúng tôi đi, lắp đặt xong rồi lại về."

Hạ Duy Đình biết cô khéo hiểu lòng người, sợ là bọn họ thương xót mà tự chủ trương lắp hệ thống sưởi cho cô, lỡ như anh biết được, không khỏi khiến mọi người đều khó xử.

Nhưng mà việc lắp đặt này, nói nhỏ không nhỏ nói lớn không lớn, nếu không phải ý tứ Hạ Duy Đình, bọn họ làm sao có thể giấu được?

Kiều Diệp trong lòng ấm áp, cô hỏi: "Có phiền toái lắm không? Tôi có thể về lại căn nhà cũ lúc trước tôi thuê, lỡ mà có việc gì, tôi có thể chạy tới, một hai lần đều không thành vấn đề."

Gần đây tình trạng sức khỏe Hạ Duy Đình khá ổn định, có lẽ 4-5 ngày này không cần tới bác sĩ gia đình đâu.

Thật ra xưa nay anh chưa bao giờ là kiểu đàn ông ấm áp. Ngày đó cô đi kiểm tra sức khỏe, không kiếm được ngủ quên ở văn phòng Dung Chiêu, lúc tỉnh dậy thấy trên người nhiều thêm một áo khoác cashmere(*) dày, màu xám đen đơn giản, ủ đầy hương tuyết tùng mà cô thân thuộc nhất. Cô liếc mắt liền nhận ra áo khoác của Hạ Duy Đình, anh lặng lẽ tới, cái gì cũng không nói, chỉ để lại quần áo rồi đi.

Cashmere: một loại len được làm từ lông của dê cashmere.

Khoảnh khắc đó, trái tim cô đau trướng, ôm áo khoác anh trong tay, lặp đi lặp lại mà vuốt ve, như ôm bảo vật vô song.

Chính anh là bảo vật trong lòng cô, không phải người ta nói: Dễ kiếm báu vật quý, khó tìm được tình lang(*) hay sao.

Dị câu vô giá bảo, nan đắc hữu tình lang- 易得无价宝, 难得有情郎: ý nói tiền tài vật chất đều dễ tìm, chỉ khó có được người yêu mình thật lòng. Trích trong bài thơ Tặng lân nữ của Ngự Huyền Cơ.

Áo khoác cô để trong phòng, nhưng không tìm được cơ hội thích hợp để trả lại. Cô vẫn luôn tuân theo lời hứa ngày đó, nếu không phải tới khám bệnh, cô sẽ không vào nhà chính nửa bước.

Nhưng bây giờ chú Cát lại sắp xếp cô tới sống ngay cạnh anh?

Vẫn là chị Thu ở một bên nghĩ sao nói vậy: "Đừng nhắc tới cái nhà cũ kia của em nữa, đã sớm bị dỡ bỏ rồi"

Kiều Diệp ngạc nhiên: "Bị dỡ bỏ rồi? Nhưng vẫn chưa đến kỳ hạn mà?"

"Là Hạ tiên sinh nói lão Cát đi dỡ bỏ, còn hơn nửa tháng nữa mới hết kỳ hạn nên không lấy lại tiền thế chấp, cậu chủ nói sẽ trả lại. Dù sao căn nhà đó chẳng có ai ở, dỡ bỏ là chuyện sớm muộn thôi." Chị Thu cẩn thận đánh giá thần sắc của cô: "Sao vậy, không lẽ em muốn rời chỗ này chuyển về đó?"

Kiều Diệp rĩ mắt, cô không nghĩ mình sẽ sống cả đời ở Gia uyển, sẽ có ngày cô phải rời đi. Thậm chí cô nghĩ sẽ chiến tranh lạnh với anh, lúc đó anh chướng mắt cô, không có khả năng lại cùng nhau sống dưới một mái nhà, cô về lại căn nhà cũ kia cũng không phải không được.

Chỉ là tình hình hiện tại, anh ngay cả đường lui của cô cũng chặt đứt.

Trên mặt chị Thu có loại biểu tình vui vẻ: "Ai nha, bác sĩ Kiêu, em đừng trách chị lắm miệng. Hạ tiên sinh làm vậy dụng ý đã rõ ràng, chính là không muốn em rời đi đó. Ngày đó thấy bác sĩ Dung đột nhiên chạy tới, cậu chủ vô cùng khẩn trương, giống như sợ xảy ra

biến cố gì, em cùng người khác đi mất, nên lời nói có hơi đả thương người. Cậu ấy, có đôi khi bộc tuệch, em đừng so đo, nha?"

Mặt Kiều Diệp đỏ lên, chị Thu cũng không biết đoạn tình cảm xưa của cô cùng Hạ Duy Đình, chẳng lẽ sóng ngầm giữa bọn họ bây giờ mãnh liệt vậy sao?

"Tính tình cậu chủ có phần kiêu ngạo, hiện tại chính là thiếu một bậc thang (*). Trong 4-5 ngày xây hệ thống sưởi này, em ở tạm đây, xem như là hòa giải, hai người đừng giận đối nhau nữa, có được không?"

Ý là chị Thu khuyên Kiều Diệp nên xuống nước, thỏa hiệp trước để mở đường cho Hạ Duy Đình, vì với tính cách của anh thì anh sẽ không nhận sai trước.

Được hay không, vốn cũng không tới phiên cô quyết định, anh đã sớm an bài, chỉ là thông qua chú Cát chị Thu thông báo cho cô thôi.

Nhưng chị Thu cũng không xếp cho bọn họ cách vách, mà để cô ở trên gác mái tầng cao nhất. Chú Cát có điểm băn khoăn: "Như vậy được sao? Hạ tiên sinh nói để cô ấy ở căn phòng đơn sát chỗ chúng ta mà?"

Chị Thu không hề để bụng: "Ông thì biết cái gì? Gác mái ngay đối diện chỗ rẽ phòng ngủ chính, chính là ngẩng đầu không thấy cúi đầu cũng thấy, hai người lúc lên xuống cầu thang đều có thể chạm mặt nhau, như vậy sẽ nhiều cơ hội gặp mặt hơn."

Chú Cát cẩn thận so sánh: "Có thể hay không lại âm ỉ như lần trước?"

"Đương nhiên sẽ không!" Chị Thu hạ giọng: "Ông có phải là già cả nên mắt mờ rồi hay không, chẳng lẽ không nhìn ra bọn họ là một đôi trời đất tác thành ư? Tiểu Hạ rõ ràng thích bác sĩ Kiều tới tim gan còn cào, lại ngại mặt mặt mũi không chịu nói rõ, cứ đoán tới đoán lui như vậy thú vị sao? Chúng ta nhân cơ hội này đẩy thuyền một phen, ít nhất để bọn họ có nhiều cơ hội chạm mặt, ai lại không vui chứ! Tôi

thấy bác sĩ Dung ưu tú lắm, hình như cũng có ý với Tiểu Kiều nữa, lỡ mà hai người bọn họ ở bên nhau, không phải chỗ này sẽ lại vắng vẻ hay sao!"

Chị Thu lớn tuổi hơn một chút, đều lên gọi mấy người trẻ hơn là Tiểu Kiều này Tiểu Hạ nọ, không chút câu nệ nào mà xem như bạn bè hay người nhà.

Gia uyển cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu một nữ chủ nhân, thiếu một chút hơi người. Kiều Diệp dọn vào ở, thật vất vả bọn họ mới thấy một tia hi vọng, sao có thể sống chết mặc bây được?

* * * * *

Hạ Duy Đình ngồi trên một băng ghế sofa thời thượng, trong tay cầm một ly nước chanh nguội lạnh, anh một ngụm cũng chưa uống, chỉ ngơ ngẩn nhìn lá rơi giữa dòng người đi lại ngoài cửa sổ.

Giang Khương mở cửa phòng thử đồ bước ra, trên người là bộ váy dài màu champagne lệch vai, vạt váy xẻ cao táo bạo, để lộ đôi chân trắng dài tuyệt đẹp, phối hợp với đôi cao gót màu đỏ ruby, rực rỡ như nữ vương.

Chỉ là dù có 99% quay đầu lại nhìn cô, thì cũng có 1% Hạ Duy Đình là ngoại lệ.

"Thế nào, đẹp không?" Cô nhìn ra tâm tư anh không đặt ở đây, nhưng dù sao đây cũng là một phần của công việc. Anh mời cô làm bạn gái trong tiệc rượu, ít nhất cũng nên cho cô tôn trọng mà cô xứng đáng.

Chọn váy áo, bông chút lời khen, cũng đâu có quá phận.

Tầm mắt Hạ Duy Đình rút cuộc cũng bị kéo về, nhưng cũng chỉ liếc nhìn cô một cái chóng vánh: "Đẹp, rất hợp với cô."

Giang Khương cười khổ, nụ cười của anh mang đầy vẻ công thức, nói thẳng ra là không mang chút màu cảm xúc nào. Dù cho cô

có đổi thành lễ phục xanh hồng đen trắng gì, kiểu dáng thay đổi, anh cũng vẫn sẽ nói đẹp.

Trong mắt anh, cô chỉ là đối tác công việc, không phải một người phụ nữ mặc váy đồ yêu kiều diễm lệ, anh có thưởng thức hay không cũng không quan trọng. Cô dám đánh cược, nếu các buổi giao thiệp thế này chấp nhận việc đàn ông mặc váy, anh khẳng định sẽ kéo Ngô Dịch cùng khiêu vũ, chứ không phải cô.

Cô thông thả đi theo nhà tạo mẫu tóc để chọn kiểu phù hợp, tiện thể phối luôn trang sức... Mặc cho cô có yêu thầm anh đi nữa, cô trước sau vẫn tin tưởng bản thân mình, Hạ Duy Đình vốn không đặt tâm tư lên người mình, chứ không phải cô có cái gì không tốt.

"Giang Khương." Anh bỗng nhiên gọi tên cô: "Cô cảm thấy bộ lễ phục màu xanh bên kia thế nào?"

Cô dờ mắt nhìn sang, một bộ váy màu xanh nhạt, dài chấm đầu gối, được đính những viên pha lê nhỏ, chỉ để lộ bên sườn bả vai, đẹp dễ sang trọng mà không mất vẻ tú lệ, chỉ sợ mặc lên người cô không toát được hết vẻ đẹp của nó, không phải phong cách của cô.

"Cũng không tệ lắm, anh thấy cái đó đẹp?"

Trong mắt anh có ánh ôn nhu dịu dàng: "Ừ, thoạt nhìn không tồi, cô mặc lên thử xem."

Giang Khương đành phải đi thay, dù sao lễ phục ngắn cũng có vẻ đẹp của nó. Thật ra dáng người cô cao gầy trời sinh, mặc cái gì cũng xinh đẹp.

Hạ Duy Đình rốt cuộc cũng không nhìn cho có lệ, mà ánh mắt dừng trên người cô thật lâu, thậm chí còn có tia bắt bẻ mờ nhạt.

Đây mới là cách mà đàn ông nên nhìn phụ nữ, thế nhưng, Giang Khương cảm nhận rõ ràng anh đang xuyên qua cô mà nhìn thấy một người phụ nữ khác.

"Rất đẹp, thay ra đi. Cả hai bộ đều gói vào."

Quả nhiên, anh vẫn để cô mặc bộ lễ phục kia, hoặc là nói, cô mặc cái gì anh cũng đều không quan tâm. Tất cả những gì anh chọn chỉ bao gồm bộ váy xanh nhạt đính pha lê mà thôi.

Anh ngồi trở lại trong xe, tựa hồ cảm thấy có chút mỹ mãn: "Vất vả rồi, ngày mai tôi cho xe lại đón cô."

Thật ra, anh mở miệng cũng có thể khiến người khác như tấm trong gió xuân, nhưng Giang Khương biết rõ, cô không phải người khiến anh đem mọi vui sướng giấu đi như thế.

"Yên tâm, tôi sẽ trang điểm cẩn thận, bảo đảm không làm Hạ tổng mất mặt." Cô cười cười, công việc chính là công việc, làm bạn gái cùng anh tham gia tiệc rượu, cũng chỉ là công việc mà thôi.

Anh nhàn nhạt cười, nâng cửa xe lên.

Trở lại Gia uyển, chú Cát ra mở cửa, anh từ trên xe bước xuống, mới vừa bước đến bậc thang, nghĩ nghĩ lại quay đầu nhìn về phía sân sau: "Thiết bị giữ ấm đang lắp đặt à?"

"Đúng vậy, cậu chủ. Bọn họ làm rất nhanh, phỏng chừng 4-5 ngày là xong."

Hạ Duy Đình thấy cửa phòng mở, hệ thống sưởi cùng công cụ thi công đều để bên ngoài, dù biết rằng Kiều Diệp cũng không có quá nhiều đồ tư mật bên trong, không hiểu sao trong lòng vẫn có chút khó chịu, anh nói với chú Cát: "Sắp xếp đồ đạc bên trong gọn gàng, bảo bọn họ động tác nhẹ nhàng chút, đừng tùy tiện chạm vào những thứ không nên chạm."

Chú Cát đáp được, trong lòng lúc này mới có tư vị-- hóa ra hai người này thật đúng là tình chàng ý thiếp, không khỏi âm thầm bội phục trực giác của phụ nữ trong phương diện tình cảm này, may là ông đã nghe theo ý của vợ mình.

Nếu đã vậy, còn có chuyện không thể không nói: "Hôm nay bác sĩ Dung có gửi tới một kiện chuyển phát nhanh, là cho bác sĩ Kiều, nhưng cô ấy không ở đây, tôi đang giữ nó, cậu chủ xem..."

Giọng Hạ Duy Đình trầm xuống: "Là thứ gì?"

"Là lễ phục của phụ nữ, còn có một thiệp mời, chính là tiệc rượu mà ngày mai cậu chủ tổ chức. Hình như bác sĩ Dung mời cô ấy làm bạn gái."

Chiếc hộp đẹp đẽ, gói bằng dây lụa trang trí, buộc không chặt, dễ dàng mở ra. Thiệp mời nằm ngay trên lễ phục, nhìn liền biết cậu ta lấy từ chỗ này, người bình thường không lấy được.

Cảm giác này rất kỳ quái, tiệc rượu mình tổ chức, người sống trong sân nhà mình, thế nào lại tới phiên người ngoài mời?

Nếu Hạ Duy Đình để ý người khác, loại sự tình này hẳn phải do anh làm mới đúng!

Nhưng anh chỉ ngẩng đầu lên, hơi híp mắt, cũng không thấy tức giận, còn có vẻ thỏa thuê đắc ý: "Đã biết, đem cái này tới phòng tôi, trước không cần đưa Kiều Diệp. Còn có, thiệp mời giữ lại, tính cả hộp màu xanh đậm trên xe tôi nữa, đưa cả hai cho cô ấy."

Không ai biết rõ hơn anh, pha lê cùng xanh biển hồ, nhất định vô cùng phù hợp với cô.

Chương 28: Khó tìm được tình lang

Ngón tay Kiều Diệp mơn trớn hộp giấy màu xanh đậm, trong hộp là thiệp mời của Dung Chiêu gửi tới. Ngày đó anh hứa dẫn cô tới tham dự tiệc rượu, thật sự đem lời hứa đặt trong lòng.

Ngay cả lễ phục cũng đưa qua, một bộ váy đính pha lê màu xanh nhạt, trang trọng xa hoa, là phong cách mà cô yêu thích.

Cô có phần tò mò, cô luôn cảm thấy Dung Chiêu 100% là một người đàn ông nghiêm túc cứng rắn trên bàn phẫu thuật, không am hiểu chuyện nữ nhi tình trường. Thế nhưng anh lại nhớ cô thích ăn bít-tết sốt rượu vang đỏ chín bảy phần, cũng chọn ra lễ phục vô cùng thích hợp với cô.

Anh như vậy khiến cô nhớ tới Hạ Duy Đình, người đàn ông mà cô nghĩ là am hiểu mình nhất.

Bàn chân cô giẫm lên thảm lông cừu dài Milan, sàn nhà đóng gỗ, mái nhà nghiêng cùng một cửa sổ lớn... Góc mái vẫn hết như cũ, vẻ ngoài hay cách bố trí đều không thay đổi chút nào, giống như bị lãng quên trong Gia uyển.

Thời điểm yêu nhau, cô muốn có một không gian riêng tư, trước kia cô coi nơi này như thư phòng của mình, mỗi khi Hạ Duy Đình bận rộn cô sẽ trốn trong đây mà đọc sách. Bệ cửa sổ làm bằng đá cẩm thạch, mặt sàn cũng vậy, bình thường cô đều ngồi tùy tiện, tay ôm gối tựa. Khi đó thân thể thật tốt, tuy gầy nhưng vòng nào ra vòng đó, tích trữ đầy năng lượng, cũng không cảm thấy lạnh.

Sau đó Hạ Duy Đình vẫn cho người đóng lại mặt sàn thành sàn gỗ, trải thảm lông cừu, bệ cửa sổ cũng được trang trí rèm ưu nhã, trong phòng nhiều thêm mấy cái đệm đáng yêu.

Như vậy cô có ngồi ở đâu cũng không thấy lạnh, ngồi chơi tiêu khiển hay ngủ thiếp đi cũng không sợ bị cảm.

Có khi anh xong việc liền lặng lẽ lên tìm cô, tháo giày, bước đi không tiếng động, từ phía sau mà vòng tay ôm eo cô, hôn lên sau gáy cùng sườn mặt, rồi gác đầu lên vai cô mà hỏi: "Đang nhìn cái gì, hửm?"

"Nói anh cũng không biết đâu."

"Nói anh nghe một chút xem."

"Không muốn, dù sao anh cũng không có hứng thú."

Anh lấy cuốn sách trên tay cô, lật sang trang bìa: "<<Vợ yêu tổng tài mang thai bỏ trốn>>... Em xem cái này?"

Cô vừa thẹn vừa bực, duỗi tay đoạt lại sách: "Đã nói anh sẽ không có hứng thú mà!"

Anh cười rạng rỡ, thậm chí còn có tư vị xấu xa, cầm sách giơ lên cao, không để cô chạm tới: "Anh không biết hóa ra bác sĩ Kiều cũng sẽ xem diễm tình tiểu thuyết đấy?"

"Cái gì mà diễm tình... Anh phát âm không chuẩn, là ngôn tình tiểu thuyết!"

"Được rồi, đều là sách, chỉ là cái tên này, mang thai bỏ trốn.... Haha!"

Anh ôm cô lăn xuống sàn nhà, nèn thảm trắng làm nổi bật mái tóc đen dài của cô, đẹp đến lóa mắt. Anh cứ như vậy mà ôm cô, dáng vẻ xấu hổ chu môi của cô đều bị anh thu vào mắt, ngón tay mơn trớn khuôn mặt cô, anh nói nửa đùa nửa thật: "Anh bây giờ là tổng giám đốc của Hạ thị, em cũng xem như cô vợ nhỏ của anh, có điều anh không cho phép em mang thai mà bỏ trốn. Nếu chúng ta có con... Thì phải sinh chứ."

Thời điểm yêu nhau, mọi khát khao đẹp đẽ đều có thể chỉ là một câu bông đùa. Mãi khi vật đổi sao dời, một ngày bách biến, nhớ đến

những khao khát ngày xưa, mới thấy trong lòng chua xót xiết bao, lại không cách nào giải thích.

Cô có đọc những loại sách chuyên môn, cũng như các loại văn học hay tự truyện, mấy quyển giải trí trên kệ sách của anh cô đã xem hết phân nửa. Cũng có khi hai người cùng nhau xem phim, thân thể dựa một chỗ, cho nhau nhiệt độ ấm áp, ôm ấp cả đêm cũng không thấy mệt.

Bọn họ cùng nhau xem phim điện ảnh. Khi đó thân thể Hạ Duy Đình vẫn tốt, nhưng thị lực bị tổn hại, không cách nào ngồi ở rạp chiếu phim xem 2 tiếng đồng hồ. Kiều Diệp tìm thấy sổ ghi chú vô số phim nhựa mới cũ của cô, hai người dựa sát nhau bên bệ cửa sổ hay đầu giường, nhìn nhau tình trong mắt.

Cả anh và cô đều thích xem phim cổ điển, để phù hợp với thị lực của anh, bộ phim phải xem nhiều lần mới xong. Mỗi lần xem <<Malèna>>(*) cô đều khóc sụt sùi, anh nhẹ giọng an ủi: "Đồ ngốc, khóc gì chứ? Không phải cuối cùng anh ta đã đi tìm Malèna hay sao?"

Đúng vậy, chiến tranh hay năm tháng đều không thể ngăn cách những người yêu nhau. Malèna trải qua kiếp nạn, vẫn phải chờ đợi người cô ấy muốn, cuối cùng đánh mất tôn nghiêm, rồi lần lần nữa tìm về tôn nghiêm.

Còn cô thì sao? Cô cùng anh... Thì thế nào?

Cuộc đời phù du, phải biết hạnh phúc.

Malèna- Mối tình đầu của tôi (2000): phim lấy bối cảnh ở Ý năm 1940 khi xảy ra Thế chiến thứ II. Malèna là một phụ nữ xinh đẹp, chồng cô ra chiến trận, do sự cô độc, cô hay lang thang trên các nẻo đường. Điều đó thu hút ánh mắt thèm khát của cánh đàn ông, và sự ghen tị cay nghiệt của cánh đàn bà. Malèna chính là nạn nhân của chiến tranh, của sự vô tình, tàn nhẫn của xã hội, của quấy rối tình dục,... Sau khi trải qua những biến cố trong cuộc đời, Malèna trở nên bất cần. Cô trở thành gái bán hoa như lời đồn thổi. Khi thị trấn bị

khủng bố, cô phải rời đi nơi khác. Chồng cô sau chiến trận may mắn sống sót trở về, anh đi tìm cô. Sau đó, Malèna cùng chồng trở về sinh sống tại thị trấn cũ, trải qua nhiều chuyện, người dân cũng không còn cay nghiệt với cô nữa. Phim được kể dưới góc nhìn của một cậu bé 12 tuổi đem lòng yêu mến Malèna. Mình tóm tắt sơ sơ vậy thôi chứ không lột tả hết được cái đẹp của phim đâu :)) Phim được giới chuyên môn đánh giá cao phết nên các bạn có thể cân nhắc xem thử, warning là phim có yếu tố tình dục nha.

Thả một chiếc ảnh xinh đẹp trong phim của nữ chính Monica Bellucci

Kiều Diệp lau khóe mi, lấy bộ lễ phục ra khỏi hộp, đẹp không tả xiết. Dù sao cũng là tâm ý của người ta, cô muốn mặc thử một chút.

Trên gác mái không có gương, không thấy được bản thân, chỉ có thể cảm nhận bằng trực giác. Cô gầy hơn trước kia, hơn nữa cũng đã quá lâu không mặc loại trang phục như vậy, vẫn cảm thấy không thỏa mãn, hình như không được đẹp lắm.

Hạ Duy Đình đứng từ xa nhìn về thân ảnh trên gác mái, dưới chân giống như bị đóng đinh, không tài nào nhúc nhích được.

Anh không phải cố ý nhìn trộm, càng không nghĩ chị Thu sắp xếp cho Kiều Diệp ở trên gác mái, cùng phòng của anh gần sát như vậy.

Nóc gác mái nghiêng nghiêng, trên nóc có cửa sổ, Kiều Diệp đại khái không quá để ý, hoặc có lẽ cô không biết từ phòng anh có thể nhìn tới, cho dù có kéo rèm lại cũng có thể thấy bóng cô rõ ràng.

Anh nhìn cô cởi ra bộ quần áo trắng bạch, dáng người mảnh khảnh vẫn xinh đẹp như trước, cũng không thay đổi gì nhiều, có lẽ hơi gầy đi chút, nhưng in bóng lên cửa sổ, mờ mờ ảo ảo, không cảm giác được.

Cô khom lưng, nhấc chân, mặc lễ phục có chút gian nan, không giống như Giang Khương, chớp mắt liền lưu loát thay xong như minh tinh màn ảnh. Nhưng chỉ cần cô hơi ưỡn ngực, hay quay đầu nhìn lại, đều khiến trái tim anh như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Thật ra cũng đâu có đẹp đến thế? Anh nhìn không rõ biểu tình cùng bộ dáng của Kiều Diệp, nhưng hình như có chút sai sót rồi? Có lẽ lễ phục mà anh chọn, đã không còn thích hợp với cô như trong quá khứ nữa.

Chỉ trong nháy mắt, bỗng không thấy bóng người bên cửa sổ nữa. Hạ Duy Đình ngẩn ra, lóe lên một tia hoài nghi rằng tất cả đều là ảo giác, không có Kiều Diệp nào ở đây cả, gác mái từ lâu đã không có người.

Cho nên khi nghe thấy tiếng bước chân từ cầu thang xuống, anh không nghĩ nhiều, liền mở cửa ra ngoài. Vừa lúc Kiều Diệp đi tới, trên người mặc bộ lễ phục, trong tay còn ôm quần áo sạch sẽ.

Tầm mắt hai người chạm nhau, đều có chút không được tự nhiên, đặc biệt là Kiều Diệp, trong tay cô ôm quần áo định đến phòng tắm thuận tiện tắm rửa thay đồ một chút.

Ai ngờ vừa vặn đụng phải Hạ Duy Đình.

"Anh..."

"Tôi..."

Hai người đồng thanh mở miệng, Hạ Duy Đình đã khôi phục được dáng vẻ bình tĩnh: "Cô nói trước đi."

Cô thật ra cũng chẳng muốn nói gì nhiều, chỉ giải thích đôi chút: "Tôi chỉ định mượn phòng tắm dùng tạm, phòng tôi đang lắp thiết bị sưởi ấm cho nên có khả năng sẽ ở trên gác mái này mấy ngày."

"Tôi biết." Sắc mặt anh mấy khi âm áp như vậy, đề tài cũng dời đi: "Ăn mặc trang trọng như vậy, cô muốn ra ngoài?"

"À, ừm, không phải, cái này... Là Dung Chiêu đưa tới, anh ấy muốn mời tôi cùng tham gia tiệc rượu ngày mai."

Cô không biết nên giải thích thế nào, ban đầu còn kiên định một hai nói rằng không vì đến khám bệnh sẽ không vào nhà chính nửa bước, nhanh như vậy đã nuốt lời, còn công khai nói rằng mình được mời đến tiệc rượu. Hạ Duy Đình dù sao cũng là chủ nhân Gia uyển, nếu anh không muốn, cô cũng không nên xuất hiện ở bữa tiệc làm gì.

Đuôi lông mày anh nhắc cao, cũng không tức giận, chỉ hỏi cô: "Cô biết ngày mai tôi mời vợ chồng Đoàn Khinh Hồng tới?"

"Ừ, biết."

"Nghe nói cô cũng quen biết hai người họ?"

"Vợ của Đoàn thiếu từng là cộng sự của tôi hồi ở châu Phi."

Anh không tỏ ý kiến gì, ánh mắt trước sau chỉ nhìn bộ váy trên người cô, qua một lúc sau mới lên tiếng: "Vậy thì tới đó cô xuất hiện chào hỏi đôi câu, nếu không thì có hơi thất lễ."

Nói vậy tức anh hoan nghênh cô đến? Kiều Diệp cảm thấy hôm nay anh có điểm kỳ lạ, nhưng cô cũng không rõ là kỳ lạ thế nào. Thật ra tình huống của cô hiện tại có phần khó xử, việc giao tế vô

tình là gánh nặng, không tham gia tiệc rượu ngược lại nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nhưng mà tựa như anh nói, cô và Tô Dĩ là bạn bè, nếu đã tới, dù sao cũng nên chào hỏi một cái.

"Được, ngày mai tôi sẽ tới đúng giờ. Có cần tôi giúp gì không?"

"Cô thì giúp được cái gì, chị Thu chú Cát đã sắp xếp ổn thỏa, cô đừng xen vào."

Trừ khi thân thể anh không thoải mái, cô không cần giúp đỡ gì hết.

Nói chưa dứt lời, xương đùi lại ần ần đau buốt.

Kiều Diệp thấy anh đứng chắn trước người, không có ý rời đi, không khỏi hỏi: "Còn việc gì sao?"

Anh chính là tức giận bộ dáng nhanh chóng muốn cùng anh phải sạch quan hệ của cô, giống như một khắc bên anh đều là giày vò đau khổ.

Anh cười một cái không rõ ý vị: "Không phải cô vừa hỏi có cần giúp gì hay không sao? Vừa hay đang có việc."

Anh nắm cổ tay cô, kéo từ hai bậc thang cuối lầu xuống, không nói hai lời liền đẩy cô vào phòng mình, đóng phịch cửa.

Trong lòng Kiều Diệp kích động: "Anh... muốn làm cái gì?"

Hạ Duy Đình không đáp, vặn dàn loa hifi sát tường, mở một điệu waltz du dương chìm đắm. Anh chống khuỷu tay lên tủ, trào phúng nói: "Cô cho rằng tôi muốn làm gì? Nhảy một điệu thôi, đừng nghĩ cô có thể từ chối."

Khiêu vũ bình thường không làm khó được cô, nhớ năm đó vì muốn tiếp cận anh, làm đủ mọi cách. Biết anh nhảy không tồi, cô liền

cấp tốc đi tìm thầy dạy. Có lẽ là thiên phú, hoặc thực sự có tâm, cô nhanh chóng học tới nơi tới chốn.

Chỉ là ai mà ngờ anh gặp tai nạn xe, nếu không phải chân bị thương không đứng dậy nổi, cô cũng không cách nào quen biết được anh. Cho nên cô đến bên anh vẫn là cái thân phận bác sĩ này, khiêu vũ gì đó đều chỉ là truyền thuyết, bọn họ chưa có cơ hội thực hành qua.

Loại tài nghệ như khiêu vũ không phải ngày một ngày hai là có thể học được, bọn họ sớm đã quên không ít. Nhưng như vậy thì sao? Ngày mai cô không phải bạn nhảy của anh, anh cũng đâu phải bạn nhảy của cô, hiện tình cảnh thiên thời địa lợi, lễ phục cũng đã mặc sẵn, ngại gì không thử một lần?

Trong lòng anh không khắc chế được xúc động, mà vốn cũng đâu cần gì phải đè nén chính mình như thế?

Cô mặc trên người lễ phục anh chọn, cùng anh nhảy một điệu, cũng đâu có gì quá phận.

Hạ Duy Đình không cho cô từ chối, cũng không đợi cô đáp ứng, anh kéo tay cô đặt lên vai mình, một tay kia nắm lấy tay anh: "Cho tôi xem, bản lĩnh năm đó của cô."

Chương 29: Tâm tư

Thân thể Kiều Diệp có chút cứng đờ, gương mặt lên nhìn anh.

Đúng, anh đã sớm biết, cái gì cần biết đều chẳng phải đã biết rồi hay sao, không cần tiếp tục hao tâm tổn trí giấu diếm anh.

"Tôi nhảy không được tốt lắm." Cô cũng không phải cố ý khiêm tốn, chỉ là thanh minh trước một chút, lỡ như phối hợp không ăn ý, anh có thể kêu cô dừng lại.

Cho dù anh cực lực khắc chế, cô vẫn nhìn ra được, cơn đau chân lại hành hạ anh. Thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ sợ cô dẫm phải thì không thể nói là giậu đổ bìm leo được.

Anh không đáp, dặt tay cô, tay còn lại đặt lên eo cô, tuy rằng đã thật lâu không nhảy, nhưng anh vẫn tràn đầy tự tin. Cũng đã thật lâu cô mới thấy vẻ hào quang trên khuôn mặt anh, có chút khiêu khích, nhưng không một chút cay nghiệt cùng ác ý nào, khiến cô nhớ đến thời điểm hai chân anh vừa khôi phục, có thể đứng lên đi lại được. Khi đó, trên mặt anh cũng là biểu tình như thế này.

Anh tiến, cô lùi, anh nghiêng, cô xoay người, cô ở trong lòng anh xoay tròn, bước nhảy nối tiếp nhau, vạt váy lung linh, thể nhưng lại giống như trên sàn nhảy, ưu nhã mê người.

Có lẽ do anh không chế tiết tấu tốt, hai người phối hợp không sai một bước nào, như thể họ đã nhảy với nhau từ lâu.

Ánh mắt hai người không tiếp xúc nhiều, nhưng nếu cô ngẩng đầu lên sẽ phát hiện đôi mắt anh vừa đen vừa sáng, giống như một biển hồ đầy sao, hàm ẩn một ý cười. Anh thật sự vừa lòng bộ lễ phục mà mình đã chọn cho cô, làn váy ngắn tinh xảo, không phô trương như vạt váy dài, khi cô xoay người, làn váy theo đó phấp phới, lộng lẫy bắt mắt.

Ngoài đường, đèn mới lên rực rỡ, cô cũng không phát giác được thời gian trôi, tựa như năm đó anh ôm cô ngồi trên bệ cửa sổ rộng lớn trên gác mái, chỉ ngồi đó thôi cũng đã qua một ngày.

Nếu năm đó anh có thể khiêu vũ, biết đâu anh có thể lưu giữ thêm một hồi ức tốt đẹp. Giống như bây giờ, cô không mang cao gót, chân trần bước trên sàn nhà, ngoài cửa sổ hắt vào ánh sáng trắng, không biết là ánh đèn hay ánh trăng, thật thanh lãnh lại nhu hoà, giống hệt như khoảng thời gian mà anh còn ôm ấp trong lòng.

Anh nhìn cô xoay người, nhìn mũi chân trắng muốt của cô, trong lòng chua xót khôn xiết.

Không phải cô là của anh hay sao? Bọn họ đã từng có nhau, rồi cuộc lại trở nên thế này, là gần trong gang tấc mà xa tận chân trời.

Kiều Diệp không biết bằng cách nào mà mình có thể trở lại được gác mái, hai người ôm lấy nhau khiêu vũ, một hồi hoa lệ đó, chỉ tựa như giấc mộng trôi.

Chân Hạ Duy Đình vô cùng đau đớn, bộ dạng khiêu vũ thành thạo ưu nhã đó cũng không giữ được bao lâu. Anh không muốn kết thúc một cách chật vật thế này, vẫy vẫy tay bảo cô lui.

Cô đứng bên cửa sổ trên gác mái, kéo tấm màn ra là có thể nhìn đến phòng anh. Cô nghĩ, có lẽ giờ phút này, anh cũng đã quên mất từ đây có thể nhìn thấy nơi kia. Anh vịn tay trên đui, cố đè nén cơn đau, mềm nhũn ngồi sụp xuống ghế, một hồi lâu cũng không đứng dậy được.

Nhạc khiêu vũ chưa tắt, anh lâm vào suy nghĩ riêng của mình, mãi đến khi cơn đau giảm bớt, mới đỡ góc bàn đứng dậy, bước đến giữa phòng.

Cô thấy anh tiếp tục nhảy, trong ngực không có ai, ôm lấy bóng hình ảo ảnh, bước chân chật vật, từng vòng từng vòng xoay tròn. Vẫn là người đàn ông tuyệt tác ưu tú đó thôi, nhưng trong lòng cô

độc xót xa không tả nổi, khiến người khác không nhận được mà rơi lệ.

Vừa rời cùng cô nhảy một đoạn, đã rút kiệt sức lực của anh, tựa như tình yêu năm đó của hai người.

Mặt trời mọc, vẻ đơn độc hẻo lánh của Gia uyển đã hoàn toàn biến mất, đó là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Chú Cát chủ trì đại cục, sáng sớm đã bận bịu từ trong ra ngoài, đến chạng vạng cuối cùng cũng sắp xếp xong, ông thay một âu phục màu tối, ra tiếp khách đến rồi dẫn mọi người vào trong.

Phòng khách được bày trí lộng lẫy xa hoa, ít nhất là thoát nhìn qua, không ai nghĩ tới ngày thường nó âm u thế nào. Tuy hầm rượu đã đóng nhưng rượu ngon vẫn chuẩn bị đầy đủ, thức ăn có chị Thu đảm nhiệm, tráng miệng do một đầu bếp khác đảm trách. Gần cầu thang có đặt một bàn dài, trên đó phủ đầy bánh redvelvet mini.

Dung Chiêu là vị khách tới sớm nhất, bạn gái tiệc rượu của anh sống ở đây, anh cảm giác được nguy hiểm, phải tới sớm đoạt trước.

Kiều Diệp bước ra từ cửa hông liền thấy xe của anh, trong lòng có tia khác thường, quay đầu lại nhìn phòng trên lầu.

Phòng Hạ Duy Đình mở cửa sổ, gió thổi lộng màn cửa, nhưng không có anh ở đó.

Dung Chiêu thấy cô, vẫy vẫy tay, lộ vẻ tươi cười: "Anh đến đúng giờ lắm phải không?"

Cô cười cười: "Cảm ơn anh vì bộ lễ phục nha, còn có, vòng cổ cũng rất đẹp."

Trên cổ cô đeo chính là chuỗi ngọc trai ngày hôm đó anh tặng, có điều, trừ cái vòng đó ra, trên người cô không mang thêm món nào khác do anh gửi tới nữa.

"Lễ phục kia... Em không thích?" Anh có chút thấp thòm, đành phải giả vờ phỏng đoán. Này giống như bị phát "thẻ người tốt" vậy--anh thật tốt, lễ phục cũng thật đẹp, chỉ là không thích hợp, em không thích, cho nên xin lỗi em sẽ không chọn anh.

"Sao lại không thích được? Em còn không biết hóa ra anh am hiểu việc giúp phụ nữ lựa đồ như vậy đó."

Vậy tại sao em lại không mặc? Dung Chiêu nhú mày, lại tinh tế đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần nữa, đẹp đến không bắt bẻ nổi, anh bỗng nhiên cảm thấy không cần dây dưa nhiều như vậy, thấp giọng khen một câu: "Hôm nay em đẹp lắm."

Cô mỉm cười, khoác tay anh bước lên bậc thang. Chú Cát nhận thiệp mời trong tay Dung Chiêu, trên mặt không chút gợn sóng: "Bác sĩ Dung, bác sĩ Kiều, hoan nghênh đã đến, xin mời đi theo tôi."

Trong sảnh lớn đã không ít khách khứa, chỉ là khách chính vẫn còn chưa tới, Hạ Duy Đình cũng chưa thấy bóng dáng đâu.

Kiều Diệp có phần lo lắng, tính tình anh hiếu thắng, ngày hôm qua chân đau đến lợi hại, hôm nay tham dự tiệc rượu còn phải khiêu vũ, là muốn cố hết sức hay đành chịu xấu hổ?

"Đoạn tiên sinh tới!"

Kiều Diệp vừa mới nhìn thấy chiếc xe Skyper phô trương của Đoạn Khinh Hồng chạy qua, đã nghe được động tĩnh phía sau. Khách mời chính đã tới, những vị khách khác tự động sôi nổi bưng rượu champagne ra tiếp đón.

Cô cùng Dung Chiêu chìm dần trong đoàn người, anh cười châm chọc: "Tiền hô hậu ủng, anh không biết hóa ra tiểu tử đó được chào đón tới vậy."

Đoạn Khinh Hồng mặc âu phục tối màu, cổ áo không đeo gì, chỉ mở một nút, ngược lại mang theo mị lực khó cưỡng. Anh ôm eo Tô Dĩ, cũng không giống những người khác điều chỉnh thành tư thế

nghiêm trang, tay người phụ nữ nhất định phải khoác lấy tay người đàn ông, mà tay bọn họ đan lấy nhau, tùy tiện mà bước vào, thỉnh thoảng nghiêng đầu chạm mắt, phi thường ân ái.

Tình cảm mãnh liệt sẽ không cách nào ngụy trang được, ít nhất là người mới quen biết bọn họ như Kiều Diệp cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Cô vừa muốn cùng Dung Chiêu lên chào hỏi, Hạ Duy Đình liền xuất hiện, bắt tay Đoàn Khinh Hồng: "Hoan nghênh."

Đoàn Khinh Hồng là con lai, đẹp một cách quá đáng, cười lên liền khiến chúng sinh điên đảo: "Hạ tổng, đã lâu không gặp."

Nhìn cũng không mấy thân thiện, sống trong thương trường khốc liệt, bọn họ đều có biện pháp đúng mực, không khiến đối phương cảm thấy quá lạnh nhạt, nhưng sẽ giữ một khoảng cách thích hợp.

Ít nhất bên cạnh Hạ Duy Đình còn có Giang Khương, một thân váy màu champagne đỏ, cười chào vô cùng thân thiện.

Kiều Diệp không biết họ từ đâu ra, gặp nhau lúc nào, nhưng giờ phút này họ là đối tác trong công việc, là bạn nhậu trong tiệc rượu, một đôi trai tài gái sắc, đứng chung một chỗ liền khiến người khác cực kỳ hâm mộ.

Dung Chiêu nhìn cô, hơi kéo tay: "Qua chào hỏi một chút?"

"Được."

Tô Dĩ lúc này cũng nhìn thấy Kiều Diệp, hướng cô vẫy tay, nhất thời mấy người đứng bên đó đều nhìn qua.

Giang Khương nhìn bộ lễ phục trên người Kiều Diệp, rồi ngược mắt nhìn Hạ Duy Đình, trên mặt anh biểu tình lãnh đạm, nhìn không ra cái gì.

Vốn dĩ cô cũng đã rõ, ngày đi chọn lễ phục hôm đó, bộ dạng của anh tiết lộ cũng đủ nhiều.

"Tiểu Kiều, không nghĩ tới đây còn gặp được cô, thật tốt!" Tô Dĩ thân mật kéo tay Kiều Diệp. Sau khi kết hôn, vợ chồng Đoạn Kinh Hồng sống ở Giang thành kể bên, đến Hải thành cũng chỉ là khách, có thể gặp được Kiều Diệp, cũng xem như ở nơi xa quê gặp được bạn cũ.

Kiều Diệp cũng vô cùng cao hứng: "Đúng vậy, thật là tốt. Khoai Môn đâu rồi, không tới cùng hai người à?"

"Con lớn liền không nghe lời mẹ nữa, thằng bé đi với bạn tham gia hội trại mùa đông rồi. Chỉ có hai người chúng tôi ở nhà, haizz, người già đành phải tự làm tổ cùng nhau thôi."

Kiều Diệp bật cười: "Già cái gì chứ, rõ ràng là trẻ đẹp như vậy. Không phải còn có Tiểu Đào Tô(*) hay sao? Bằng không suy xét sinh thêm đứa nữa cũng không tồi đâu!"

Đây là tiểu đào tô =))) còn gọi là bánh đào giòn á

Khoai Môn cùng Tiểu Đào Tô là một đôi nhi nữ của Tô Dĩ và Đoạn Khinh Hồng. Em gái Tiểu Đào Tô vừa mới biết bò, đáng yêu cực kỳ. Hai vợ chồng đều thích náo nhiệt, sinh thêm đứa nữa cũng không phải không có khả năng.

Đoạn Khinh Hồng cười khẽ: "Tôi thì không vấn đề gì, có điều phải nữ mấy em, đều sợ sinh con xong thân hình sẽ biến dạng. Vẫn là Kiều muội rộng rãi, không biết chừng tới khi đó biết đâu suy nghĩ sẽ thay đổi, tương lai em sẽ biết thôi."

Anh ta cố ý dùng ánh mắt ái muội mà nhìn Dung Chiêu cùng Kiều Diệp: "Trước kia không biết hai người có quen nhau, tôi mới nghe nói gần đây thôi. Như thế nào, có phải sắp có tin tốt hay không? Đến lúc đó nhớ phải tổ chức tiệc thật lớn, không thể chỉ đơn giản như thế này được đâu nhé. Yên tâm, khách sạn 5 sao Long Đình đều cho hai người tùy ý lựa chọn, người một nhà cả mà, tôi sẽ giảm giá hết mức có thể."

Đoạn Khinh Hồng vừa nói xong liền cảm nhận được Tô Dĩ kéo tay mình xuống, anh bất động thanh sắc mà dùng ngón tay gãi gãi lòng bàn tay cô.

Thứ lỗi cho anh đời này thích nhất là xem kịch ái tình, trước mặt là trận chiến của hai nhân vật lớn, một người là đối tác làm ăn, một người là chú ruột của mẹ. Cuộc chiến này rắc rối phức tạp, lại không rõ ràng, thật đáng trông đợi.

Anh như thế nào lại không biết chuyện năm xưa của Hạ Duy Đình cùng Kiều Diệp được. Năm đó vợ anh cũng vô cùng tò mò, hóa rạnam chính trong câu chuyện lại là Hạ thị gia chủ.

Cái này gọi là trùng hợp đến kỳ lạ, ở giữa hai con người tưởng như xa lạ đó hóa ra chỉ cách 7 mặt người mà thôi.

Anh cũng không có ác ý, ai bảo Hạ Duy Đình thủ đoạn cao thâm như vậy, phương án hợp tác một bước cũng không nhường, hại đoàn đội Long Đình một phen cân não, hết lần này tới lần khác còn

bị đối phương ra điều kiện vượt trội. Muốn nắm bắt thị trường Hải thành thì Hạ thị chính là sự lựa chọn ưu việt nhất.

Ha, ai mà ngờ, anh hùng cũng khó vượt ải mỹ nhân. Máy khi có cơ hội trên cơ Hạ Duy Đình, ngại gì không bắt lấy?

Hạ Duy Đình nghe vậy quả nhiên sắc mặt thay đổi, nhìn về phía Kiều Diệp cùng Dung Chiêu, hi vọng bọn họ có thể phủ nhận. Không có lý do tại sao, chỉ là anh không thích hiểu làm như vậy, Đoạn Khinh Hồng dù sao cũng là người ngoài không hiểu chuyện, cho nên anh trông cậy rằng Dung Chiêu cùng Kiều Diệp sẽ giải thích.

Kiều Diệp chưa kịp mở miệng, Dung Chiêu đã giành trước một bước: "Lời này chính miệng cậu nói, đến lúc đó đừng hòng quyệt nợ."

Chương 30: Ngoại truyện Hạ Duy Đình

"Đây là phương án marketing cuối cùng?"

Phòng họp hội nghị yên lặng không một tiếng động.

"Đây là thành quả của việc tăng ca tăng tâm ý? Các người định dùng phương án này để thuyết phục tôi, nhận lấy đơn hàng lớn nhất của Hạ thị sang năm... Có phải là hơi hoang tưởng không?"

Hạ Duy Đình như cũ thanh âm không gợn sóng, anh tháo mắt kính xuống, cùng với xấp tư liệu hội nghị trên tay, tất cả ném xuống bàn, bang một tiếng, đại biểu bên Ất không khỏi giật mình nháy dưng.

"Hạ tiên sinh..."

Hạ Duy Đình giơ tay: "Không cần nói nữa, 30 phút rồi các người nói đủ nhiều rồi. Còn có lúc trước cho các người thêm 3 ngày, hiện tại xem ra tất cả đều lãng phí!"

Ngón tay anh xoa xoa ấn đường, có phần mệt mỏi. Chỉ có thời điểm tăng ca cùng mở họp anh mới đeo mắt kính, gọng kính nhỏ hẹp đè lên sống mũi, anh một chút cũng không thích, nhưng không mang thì không được. Đặc biệt là mấy loại màn hình phóng to này, hai năm nay càng trở nên khó nhìn.

Là di chứng của vụ tai nạn kia, hay là anh bắt đầu già đi?

Sinh nhật thứ 30 còn chưa qua, đây là thời điểm nam nhân tinh lực dồi dào, nói già cả không khỏi hơi sớm.

Nhưng mà bác sĩ cũng đã nói, tai nạn xe cộ nghiêm trọng kia không chỉ gây cho anh thương tổn vật lý, sức sống cũng hao tổn không ít, không dưỡng tốt thân thể, "bộ máy" trong người liền sẽ thoái hóa, càng ngày càng mệt mỏi, chóng già.

Bác sĩ... Chỉ tiếc là vị bác sĩ nói với anh những lời này... đã sớm không còn ở bên cạnh anh nữa rồi.

Hội nghị kết thúc, anh sai bước rời đi. Máy đại biểu bên Ất vẫn còn ngây ngốc trước bàn, đi cũng không được, mà ở lại cũng không xong.

Thư ký Ngô Dịch liếc mắt nhìn bọn họ một cái, sau đó nhanh chân chạy theo xin chỉ thị của Hạ Duy Đình: "Hạ tiên sinh, nếu đã không vừa lòng với phương án của bọn họ, vậy thì cứ để họ rời đi, vẫn là..."

"Không được, thật ra đó là phương án tối ưu nhất ở thời điểm hiện tại. Cậu đi nói với Giang Khương, bảo cô ấy quan sát bọn họ, buộc họ phải tối ưu hóa phương án, giá cả giảm thêm hai khoản nữa."

Đại boss đã khổng chế thế cục, sau đó nhờ mỹ nữ đi chuyển lời, sao bọn họ có thể không hợp tác được?

Ngô Dịch gật đầu tỏ vẻ minh bạch-- chê trước khen sau, quả là một đạo lý bao đời nay.

Đi ngang qua khu vực trà nước cạnh phòng nghỉ, bỗng nghe tivi trên tường truyền phát tin tức: "... Theo Tổ chức Y tế Thế giới WHO báo cáo, châu Phi chính thức bùng nổ dịch Ebola. Số ca nhiễm lần này nhiều hơn so với đợt trước. Tổng số đạt mức..."

Bước chân Hạ Duy Đình dừng lại, hai chân giống như bị đóng đinh trên mặt đất, muốn bước lại không bước nổi.

Anh gắt gao nhìn mặt bàn phía dưới tivi, trên đó bày một dây máy pha cà phê tự động, anh bỗng thấy có chút khát nước, kéo kéo cà vạt, yết hầu cùng ngực như bị thiêu đốt đến phát đau.

Đang nói bỗng dừng im bật, thư ký tưởng anh thực sự khát nước, "Mở hộp nửa ngày cũng mệt rồi, boss nghỉ ngơi đi, em pha cho anh một ly nước mát ơng?"

Hạ Duy Đình không nói lời nào, nước tới trong tầm tay cũng không cầm lấy, ánh mắt vẫn luôn dừng trên máy pha cà phê.

"Tổ chức bác sĩ vô biên giới MSF vừa thông báo Ebola bùng nổ ở ạt, tình hình dịch đã mất khống chế. Một số nhân viên phòng chống bệnh của tổ chức đã xác nhận lây nhiễm, bao gồm 2 bác sĩ tình nguyện người châu Á..."

Thân thể Hạ Duy Đình lay động, dựa vào tường mới có thể đứng vững, thở sâu một lúc rồi mới mở miệng: "Cho tôi cà phê đen."

Ngô Dịch có chút khó xử, cựu giám đốc có nói qua rằng thân thể anh không thích hợp chạm vào đồ có cồn hay cà phê, thức uống phù hợp nhất chính là một ly nước trắng khuấy thêm mật ong, nhưng thời điểm anh đã quyết định làm gì có ai thay đổi được?

"Boss..."

"Tôi nói cà phê đen! Cà phê đen không hiểu hả? Mời các người tới làm việc làm gì, chút chuyện nhỏ như vậy cũng không làm được?!"

Người xung quanh lập tức im lặng như ve sầu mùa đông. Mấy nhân viên trong công ty tới đây pha trà ăn chút đồ vặt, thuận tiện xem chút tin tức cho khuây khỏa áp lực công việc, ngày thường ông rất ít khi thấy ông chủ. Không hiểu sao hôm nay anh lại xuất hiện, còn lớn tiếng như vậy, bọn họ nhất thời sợ hãi, động cũng không dám động.

Mặt Ngô Dịch nóng bừng, chỉ cảm thấy ly thủy tinh trên tay nóng muốn phỏng. Cậu ta chưa bao giờ thấy dáng vẻ này của ông chủ...

Ăn lộc của vua, phải hầu hạ vua, Hạ Duy Đình có tùy hứng cũng là sếp của cậu ta, anh muốn cà phê đen, cậu cũng chỉ có thể gác lại lời nhắc nhở của cựu giám đốc qua một bên mà phá lệ một lần.

Trên tivi vẫn còn đang đưa tin. Các ca lây nhiễm, chẩn đoán và tử vong, cùng với hình ảnh quần áo bảo hộ và mặt nạ phòng độc, thật

khiến người khác có cảm giác tuyệt vọng, dễ dàng liên tưởng đến dịch SARS trong nước năm đó.

Bọn họ không phải chưa từng trải qua thời kỳ kinh khủng đó, chỉ là khi đó còn quá nhỏ, còn ở trường đọc sách.

Vậy rốt cuộc vì sao anh lại tức giận? Ngô Dịch đưa lưng về phía Hạ Duy Đình, nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi, chẳng lẽ anh có bạn bè thân thích gì nhiệm trận dịch bệnh đó qua đời, thấy tình cảnh tương tự không nén được thương tâm?

Nhưng trước giờ cũng không thấy ông chủ nhắc tới.

Lưỡi dao nghiền nát hạt cà phê phát ra âm thanh ken két, cái màu vàng đen này ban đầu cũng là bắt nguồn từ châu Phi...

Hay là anh có bạn bè ở châu Phi?

Cậu ta bỗng nhiên nhớ ra, không lâu trước kia, cậu nhận được một bưu kiện kèm theo thư từ châu Phi gửi tới cho Hạ Duy Đình, bởi vì gửi tới từ nơi xa như vậy nên cậu nhớ rất kỹ dấu con tem. Thế nhưng Hạ Duy Đình liếc mắt một cái, lạnh lùng nói mà không ngẩng đầu lên: "Cầm đi, đừng để tôi thấy lần nữa."

Hiện tại ngẫm lại, làm thư ký cho anh 3 năm, mỗi năm đều nhận một bưu kiện như vậy, gửi vào khoảng thời gian này không sai biệt lắm, khoảng sinh nhật anh, đều từ châu Phi gửi đến.

Mà anh cũng chưa mở ra bao giờ, hai cái lần trước cậu để trong văn phòng anh, đều bị anh ném trở lại.

Là quà sinh nhật sao? Nếu vậy vì cái gì mà không chịu nhận lấy lời chúc từ phương xa này?

Thư ký đưa cà phê cho Hạ Duy Đình, các nhân viên bị dọa sợ đã rời đi hết. Mắt thấy không còn ai khác, cậu mới lấy hết can đảm hỏi: "Hạ tiên sinh, hai ngày trước có bưu kiện từ châu Phi gửi tới cho

anh, có phải anh có bằng hữu ở bên đó không, có cần liên hệ đại sứ quán hỗ trợ không?"

Những lời này phảng phất đánh thức Hạ Duy Đình, anh không thể tự thôi miên chính mình nữa.

Hạ Duy Đình cúi đầu uống một ngụm cà phê đen, cay đắng tràn đầy trong lòng, Bọt cà phê dần tan bớt, lộ ra cà phê đơn điệu màu đen sóng sánh, giống như cái hố đen sâu thẳm, hút anh vào bên trong.

"Pha thêm chút sữa bò... Nhiều sữa ít đường."

Anh đem ly cà phê đẩy ra ngoài. Trong hồi ức của anh, cũng có một thân ảnh nhỏ nhắn hay làm như thế, cà phê đen chỉ uống hai ngụm liền đẩy sang cho anh, lắc lắc tay anh làm nũng: "Em còn muốn có chất sắt, nhiều sữa ít đường, đừng làm sai mà."

Giống như đã trôi qua mấy đời.

Ngô Dịch tiếp nhận cái ly, cậu quyết định hôm nay có thể nào đi nữa cũng không làm trái ý đại boss, anh cao hứng là tốt rồi.

Ai ngờ vừa mới xoay người, liền nghe phía sau vang lên tiếng ngã nặng nề, cậu sợ tới mức buông ly trên tay, cà phê đổ đầy ra mặt đất.

"Hạ tiên sinh, Hạ tiên sinh.....Anh tỉnh.. tỉnh! Người đâu, Hạ tiên sinh ngất xỉu rồi, mau tới giúp một tay..."

* * * * *

Hạ Duy Đình nằm trên giường bệnh, đập vào mắt là một mảnh trắng toát.

Đã nhập viện chính là mất nửa tháng mười ngày, không đủ tiêu chuẩn đứng hòng rời khỏi đây nửa bước. Khu vip bệnh viện Long Đình trông coi bệnh nhân chặt chẽ chẳng khác gì giam giữ tù binh,

họ có phương pháp và y thuật hàng đầu, rất có uy tín trong ngành, không ủng hộ công Hạ thị đầu tư một nửa cổ phần tài chính.

Bác sĩ của anh đứng ở cuối giường, tay lật bệnh án xoành xoạch, ngữ khí kiêu căng, cũng không ngẩng đầu lên: "Hôm nay thấy thế nào rồi? Có cảm giác khó thở tức ngực hay mệt nhọc gì không?"

"Như cũ, không tốt không xấu. Cậu cho rằng thuốc quý bệnh viện đưa chính là tiên đan sao, ăn một viên liền có thể cải tử hoàn sinh? Tôi đã phối hợp kiểm tra xong rồi, chùng nào mới có thể xuất viện."

Dung Chiêu khép bệnh án lại, tầm tắc cảm thán: "Cậu như này cũng coi là phối hợp? Không phải tôi đã nói rồi hay sao, tình huống của cậu, 3 tháng nên đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe một lần, 6 tháng đến kiểm tra toàn thân. Cậu ngược lại, ba bốn lần mới còn không chịu đến, ngất xỉu mới chịu nhập viện, hiện tại còn âm ỉ muốn xuất viện. Người không biết còn tưởng bệnh viện của tôi y thuật không tốt, chữa cho bệnh nhân không khỏi, muốn đập bảng hiệu bệnh viện đó."

Hạ Duy Đình ngồi dậy, mày nhíu chặt không buông: "Tôi không có vấn đề gì, chỉ muốn biết khi nào có thể xuất viện thôi."

"Cũng không phải do tôi quyết định. Cậu té một chút không đau không ngứa, dù sao tôi cũng có cách làm cho cậu tỉnh lại, hiện tại y học rất phát triển, muốn chết cũng đâu có dễ như vậy. Nhưng tốt xấu cậu cũng phải biết chiếu cố cảm xúc của người nhà chứ, không biết cô của cậu đã phải lén lau nước mắt bao nhiêu lần."

Hạ Duy Đình xốc chăn lên, bước xuống giường: "Không cần đem cô ra uy hiếp tôi, thân thể của mình tôi hiểu rõ."

"Đi xuống hoa viên dưới lầu dạo mấy vòng cũng tốt, xuất viện thì cậu đừng hòng nghĩ tới." Dung Chiêu tính tình nóng nảy, rất ít khi tận tình khuyên nhủ người bệnh, nhưng anh vẫn luôn có cảm tình với Hạ Duy Đình: "Aida, cậu như vậy không được. Hoặc là mời bác sĩ gia đình đi, đối đãi với người ta đừng có khắc nghiệt như đối với nhân viên là được, sẽ luôn có người đảm nhiệm được."

Có bệnh giấu thầy là vấn đề chung của mọi người, ở Hạ Duy Đình lại càng thể hiện rõ ràng. Thân thể không tốt không chịu đi bệnh viện, bác sĩ hay y tá tư gì cũng không có lấy một người.

Nghe nói cũng không phải không có, nhưng anh luôn bắt bẻ tìm lý do, ai cũng không đảm việc được lâu dài.

Hạ Duy Đình không để ý tới Dung Chiêu: "Chuyện của tôi, không cần người khác phải nhọc lòng."

"Đúng, không cần nhọc lòng, vĩnh viễn giống như hiện tại, bị bệnh cũng không có ai hỏi han ân cần, cậu chờ làm người cô đơn cả đời đi!" Dung Chiêu đóng sầm cửa, hậm hực rời đi.

Người cô đơn sao? Nói cũng không sai, thư ký chức trách cũng bị anh đuổi đi, có lẽ nuốt không nổi ủy khuất, nói không chừng hai ngày sau liền đệ đơn từ chức.

Cậu ta cũng không làm gì sai, chỉ là lúc anh tỉnh dậy, hỏi đến phần bưu kiện từ châu Phi gửi đến, kết quả cậu ta ngập ngừng đáp: "Em đặt ở phòng tạp dịch, không ngờ bị dì lao công dọn đi rồi."

Đồ anh không cần, vứt đi như giày rách, há còn có thể trông đợi người khác sẽ quý trọng?

".... Bên trong là cái gì?"

"Không biết, em chưa mở ra."

Có lẽ vĩnh viễn anh cũng sẽ không bao giờ biết được vật bên trong bưu kiện kia.

Kết cục chính là như vậy, đời này kiếp này, mãi chẳng còn cơ hội chạm mặt nhau, vài đôi câu cùng lẽ vật cuối cùng cũng đều không có khả năng nhìn thấy nữa.

Chương 31: Cọng rơm cuối cùng(*)

Đây là thành ngữ "Cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà" ý nói một sự việc lâu ngày đè nén, đến khi chỉ cần một hành động nhỏ cũng đủ khiến mọi chuyện đổ bể, tương tự như "tức nước vỡ bờ" hay "giọt nước tràn ly".

"Được, được, ai cũng nói không lại chú, quân tử nhất ngôn, một lời đã định!"

Đoạn Kinh Hồng không nhịn được cười lớn, tuổi tác Dung Chiêu cũng tương đương anh, lại y vào thân phận trưởng bối để chỉnh đốn anh; nhớ thời điểm anh cùng Tô Dĩ chưa tu thành chính quả cũng bị Dung Chiêu chỉnh, lần này coi như hòa nhau một ván.

Anh cúi đầu nhịn cười, dẫn tay Tô Dĩ: "Khiêu vũ còn sớm, chúng ta đi xem một chút xem Hạ tổng chuẩn bị rượu ngon gì."

Về phần Dung Chiêu cùng Hạ Duy Đình, tình địch gặp nhau, hết sức đỏ mắt, trò hay chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi!

Còn lại bốn người họ, tình huống có phần xấu hổ, nhưng Giang Khương là người tinh tế, trong lòng tư vị phức tạp nhưng ngoài mặt biểu hiện vô cùng bình thản.

"A phải rồi, nhắc tới rượu, vừa nãy tôi thấy có brandy armagnac, vị rất thích hợp với phụ nữ, bác sĩ Kiều, không bằng chúng ta tới ném thử? Đã nói là hôm nay không nhắc đến chuyện công việc, có điều cái đó là chuyện chính của cánh đàn ông. Chúng ta đừng bỏ lỡ món ngon hôm nay, đều là tâm ý của Hạ tổng. Anh ấy không thể uống rượu được, chi bằng chúng ta cùng san sẻ cả phần của anh ấy nữa."

Biểu hiện của Giang Khương giống như một nữ chủ nhân, lời trong lời ngoài đều có ý nhắc nhở rằng Hạ Duy Đình không thể uống rượu, ngữ điệu cũng không khiến người khác chán ghét.

Kiều Diệp cũng hiểu là cô ấy đang cố hòa hoãn bầu không khí, chỉ ngẩng đầu dùng ánh mắt dò hỏi Dung Chiêu một chút, anh không có vấn đề gì, cô tự nhiên sẽ không từ chối lời mời này.

Về phần Hạ Duy Đình... Cô trước sau đều tránh ánh mắt anh, có lẽ anh cũng không muốn nhìn đến cô, là cô tự mình đa tình nên mới suy nghĩ nhiều như vậy, mới có cảm giác muốn thoát khỏi bầu không khí gượng gạo này.

"Uống nhiều quá dễ thất thố, cẩn thận vui quá hóa buồn." Lời này của Hạ Duy Đình rõ ràng nhằm vào Kiều Diệp và Dung Chiêu, lạnh lẽo chẳng khác gì băng giá.

Phòng khách Gia uyển được bao phủ bởi hoa viên, có các cửa sổ lớn giúp tầm nhìn không bị cản trở, ngoài ra sân thượng rộng rãi cũng được mở ra. Thời tiết hôm nay rất đẹp, còn gì thoải mái hơn tụ ba tụ năm lại trò chuyện, vui đùa cạnh hàng rào xanh mát.

Kiều Diệp cầm ly rượu dựa vào góc tường, Giang Khương đứng cạnh cô, không chút câu nệ, chống tay lên lan can, nói: "Cô đừng để ý, anh ấy vốn là như vậy."

Kiều Diệp biết cô ấy đang nhắc tới Hạ Duy Đình, cô tự giễu lắc đầu: "Tôi biết."

Ai có thể hiểu đối phương hơn những người đã từng yêu nhau?

Giang Khương liếc mắt nhìn Dung Chiêu ở trong sảnh lớn, cô cũng tự nhận mình biết đoạn quá khứ kia của Hạ Duy Đình, cho nên không hề che giấu sự hiếu kì của mình: "Cô với bác sĩ Dung là nghiêm túc sao? Tôi thấy hai người... có vẻ rất thân thiết."

"Ý cô là chuyện tôi làm bạn gái tiệc rượu của anh ấy ngày hôm nay sao?" Ánh mắt Kiều Diệp trong suốt: "Cô hi vọng nghe được câu trả lời gì?"

"Thật ra tôi đã biết đáp án." Giang Khương cười có tia chua xót: "Từ khi tôi thấy bộ lễ phục trên người cô... Không, từ khi tôi thấy anh

ấy chọn lễ phục cho cô, tôi đã biết, anh ấy trước sau đều không quên được cô, kể từ lúc cô ở vạ dạm xa xôi đã như thế, bây giờ cô trở lại thì càng không cần phải nói."

Kiều Diệp nghe xong có chút mơ hồ: "Cô nói Dung Chiêu?"

Cô cùng Dung Chiêu cùng lắm là tình bằng hữu, đồng nghiệp, cũng đâu có sâu xa hơn. Hơn nữa, lúc anh chọn lễ phục cho cô, sao lại có Giang Khương đi cùng?

"Đương nhiên không phải." Giang Khương cẩn thận đánh giá biểu tình của cô, tựa hồ đã rõ: "Cô không biết bộ váy trên người cô là do Hạ Duy Đình chọn ư?"

Kiều Diệp bên tai ong ong, thiếu chút nữa còn cho rằng mình nghe lầm: "Sao có thể? Là Dung Chiêu đưa tới cho tôi mà, kèm với thiệp mời đặt chung trong hộp..."

Nói chưa dứt lời, cô nghĩ nghĩ lại, đồ vật đưa tới tay cô có lẽ đã không còn như ban đầu nữa, mà những người có thể làm ra loại sự tình này, ngoài Hạ Duy Đình ra, cô không nghĩ được tới ai khác.

Nhớ lại ban nãy thần sắc Dung Chiêu khen cô xinh đẹp có phần phức tạp, Kiều Diệp chỉ cảm thấy quẩn bách khó xử, mà cảm thụ của Dung Chiêu lúc đó, hẳn là giống hệt như cô bây giờ.

Thật nực cười, cô còn thề son thề sắt nói rất thích lễ phục anh đưa, hóa ra trên người lại không mặc bộ đó.

Anh có lẽ sẽ cảm thấy giống như một con khỉ bị cô đùa giỡn? Hoặc cảm thấy cô là một nữ nhân trong ngoài bất đồng, thế nhưng còn khoác tay anh ra vẻ cười nói, thật là ghê tởm.

Cô ngẩng đầu uống cạn ly rượu, không biết đã uống mấy ly, mãi tới khi mùi rượu từ trong ngực men ngược lên, thậm chí loại có xúc động muốn đi chát vắn Hạ Duy Đình, vì cái gì lại làm ra chuyện tởm tệ như vậy?

Hạ Duy Đình hẳn sẽ cảm thấy rất buồn cười chẳng? Mặc lễ phục anh chọn, đứng bên cạnh người đàn ông khác, cười cười nói nói.

Cô vốn tưởng rằng, hai người không còn yêu nhau, hoặc còn yêu nhưng không thể nào ở cạnh nhau nữa, thì ít nhất cũng có thể cho đối phương sự tôn trọng tối thiểu.

Nhưng ngay cả điều đó, anh cũng không làm được.

Tối hôm qua ôm nhau cùng khiêu vũ, có lẽ thật sự chỉ là một giấc mộng mà thôi? Cuối cùng cũng có một khắc, cô tình nguyện trước nay đều không quen biết Hạ Duy Đình.

Khách khứa gần như đã đến đông đủ, tiệc rượu bắt đầu. Dung Chiêu bước tới tìm cô, thấy mặt cô ửng đỏ, giống như là uống không ít rượu, mà cũng giống như cô sinh bệnh, anh không khỏi quan tâm: "Em không sao chứ? Có chỗ nào không thoải mái không?"

Giang Khương mưu mô, khéo léo, sớm đã không biết rời đi đâu. Dung Chiêu ảo não, người phụ nữ này đầy tâm cơ, không nên để cô ta cùng Kiều Diệp ở riêng một mình, cũng không biết cô ta đã nói cái gì, người đều không thấy đâu, chỉ còn mình Kiều Diệp sắc mặt khó coi đứng đó.

Cô nghe được thanh âm của Dung Chiêu, ngơ ngẩn ngược đầu lên, không thấy chút biểu tình trách cứ trào phúng nào, chỉ thấy anh quan tâm chân thành.

Thời điểm cô gặp anh ở bệnh viện, đối với bệnh nhân cũng là vẻ mặt thế này, ánh mắt toát ra ấm áp, nhưng còn có một điểm nào đó khác biệt.

"Tiệc rượu bắt đầu rồi sao?" Cô hỏi.

"Ừ, vừa mới bắt đầu, em không nghe thấy tiếng Hạ Duy Đình gõ ly à?"

Anh nâng cằm chỉ sang, Kiều Diệp nhìn theo hướng anh chỉ, thấy chỗ rẽ cầu thang được dựng thành bực tạm thời, Hạ Duy Đình là chủ nên đọc một diễn văn chào mừng đơn giản.

Có lẽ do khoảng cách xa quá, cô căn bản không nghe rõ anh nói gì, chỉ thấy cánh môi mông mở ra khép lại, đại khái là nói lời vàng lời ngọc, khách khứa trình diện đều vui vẻ cười đáp. Ánh mắt anh cũng thỉnh thoảng nhìn về phía bên này, giống như cố ý tìm kiếm, lại giống như chẳng xem ai vào mắt.

Cho dù nhìn thấy cô, anh hẳn cũng chỉ xem cô như một trò đùa, để tìm niềm vui, để thỏa mãn ý muốn trả thù của anh, thậm chí không tiếc mà tổn thương người khác.

"Xin lỗi." Cô đối mặt với Dung Chiêu bỗng thấy khổ sở, không biết nên giải thích như thế nào, cũng chỉ có thể thốt lên 2 từ này.

Dung Chiêu hơi sửng sốt: "Đang yên đang lành, sao lại nói xin lỗi?"

Đúng vậy, sao lại nói xin lỗi? Có một số việc là cô đã từng sai, chuyện cô phải chịu trách nhiệm cô nguyện ý gánh vác, nhưng như hiện tại, đây không phải là kết quả mà cô muốn thấy, cô cũng đâu có làm sai điều gì chứ.

Đôi mắt cô hơi đỏ lên, nhưng khóe môi vẫn cười: "Em muốn biết... Lễ phục anh tặng cho em, màu gì, kiểu dáng gì? Em hình như, lầy sai mất rồi."

Dung Chiêu nhíu mày, anh vốn là người chậm chạp về mặt cảm xúc, nhưng có lẽ bởi vì đối phương là Kiều Diệp, ngữ điệu cùng thần sắc đó khiến anh dễ dàng hiểu được lời cô muốn nói.

"Em chưa nhìn thấy à? Màu hồng nhạt, hở vai, bó eo, kiểu dáng xem như cũng bảo thủ, anh sợ kiểu cách quá em ngại không mặc."

Cô cười cười: "Anh nghĩ em là người bảo thủ như vậy ư?"

Giọng anh càng thêm dịu dàng: "Anh cảm thấy bảo thủ cũng không có gì không tốt, hay nói đúng hơn là thực nữ? Phụ nữ các em không phải đều thích được khen là dịu dàng thực nữ hay sao?"

Nhạc điệu vang lên, Kiều Diệp đặt tay mình vào lòng bàn tay anh: "Đó là vì anh chưa hiểu hết con người em! Tới đi, nhảy một khúc, mấy khi có cơ hội như vậy, không nhảy thật đáng tiếc."

Cô không hề khiêm tốn, nhân sinh dù thế nào cũng phải vui vẻ, không phải có đạo lý như vậy hay sao?

Uống rượu xong trong người giống như có tiểu quái thú hoành hành, nhưng cô còn không chế được. Uống rượu cũng phải xem tâm trạng, trước kia cô tự xưng ngàn chén không say, vậy mà giờ đây chỉ vài ly brandy đã không tỉnh táo.

Vì có gì đâu? Hay vì loại armagnac đó, cũng từng là loại mà Hạ Duy Đình yêu thích nhất?

Cô nhảy rất khá, loại nghệ thuật khiêu vũ này, cho dù là trong không gian sinh hoạt, cũng cần xúc cảm mới biểu diễn tốt được. Tối hôm qua cùng Hạ Duy Đình ôm ấp, quá câu nệ, trong đầu chất đầy suy nghĩ, ngược lại bây giờ cô thoải mái hơn nhiều, đặc biệt cô còn mới uống rượu xong.

Những người khiêu vũ xung quanh cô ít nhiều đều là người có địa vị, được mời tới đều bởi những lý do lợi ích thực dụng, cho nên không thể toàn tâm toàn ý thưởng thức bữa tiệc này, nhưng Kiều Diệp thì không như vậy. Bước chân cô uyển chuyển nhẹ nhàng, kết hợp với lễ phục vô cùng đẹp mắt, vạt váy trước sau đều dính pha lê, khi xoay tròn dưới ánh đèn lung linh giống như có ma pháp, nhanh chóng thu hút không ít ánh mắt. Rất nhiều người không quen biết cô, nhưng đều biết Dung Chiêu, vì thế khó tránh khỏi có phỏng đoán giống như Đoàn Khinh Hồng khi nãy.

Ôm trong lòng một bạn nhảy xuất chúng như vậy, đừng nói là người mình thích, cho dù chỉ là bèo nước gặp nhau, cũng đủ để thoả mãn hư vinh trong lòng đàn ông. Dung Chiêu cũng biết đêm

nay cô có điểm không thích hợp, tuy miệng cười, nhưng không mấy vui vẻ. Nhưng có lẽ là bị cô lây nhiễm, thời khắc trước mắt là của riêng hai người, anh chỉ cần quý trọng thật tốt.

Đoạn Khinh Hồng xem kịch cười muốn nội thương, Tô Dĩ trừng anh: "Ngây ngốc cười cái gì? Tiểu Kiều xinh đẹp lại nhảy giỏi như vậy, anh đang biểu tình kiểu gì vậy hả?"

Anh dùng ngón tay quét vụn bánh trên miệng Tô Dĩ, chỉ hướng khác cho cô xem: "Phụ nữ mấy em nhìn vật chỉ biết nhìn bề ngoài, em phải nhìn biểu tình của Hạ tổng lúc này, mới biết cái gì là thực sự xuất sắc."

Tô Dĩ nhìn sang chỗ Hạ Duy Đình ở sảnh lớn, toàn bộ Gia uyển thấp đèn sáng trưng, anh lại "vô tình" ngồi ở một mảng bóng tối. Nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng từ góc độ bọn họ có thể thấy được rõ ràng, sắc mặt anh hết xanh lại trắng, tay gắt gao nắm trên thành ghế, mặc dù đã nỗ lực khắc chế, nhưng vẫn như một dây cung căng chặt, chứa đầy cô độc xen lẫn phần nộ.

Nhảy xong, Đoạn Khinh Hồng liếc mắt nhìn sang hai người vẫn đang chìm đắm trong không gian riêng của mình, không khởi nói: "Hạ Duy Đình quả thật không tồi, thiên chi kiêu tử mà cũng có thể kiên nhẫn như vậy, bị Dung Chiêu kích thích như vậy mà vẫn chưa mất bình tĩnh."

Tô Dĩ nghe anh nói xong bỗng có dự cảm bất thường: "Anh định làm gì?"

Anh buông ly rượu trong tay xuống, khẽ cười, vuốt vuốt nút tay áo bạch kim của mình: "Không có gì, chỉ muốn đẩy anh ta một phen thôi."

Tác giả có lời muốn nói: Cái gọi là cộng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, thật ra chính là Đoạn Đoạn $\sphericalangle(\overline{\nabla})\sphericalangle$, vì thế hôm sau phát sinh cái gì, các bạn đều biết nha ~

Chương 32: Quên hết tất cả

Kiều Diệp cùng Dung Chiêu nhảy xong một khúc, cô nhận ly rượu trên tay anh, vừa nhấp một ngụm, liền thấy Đoạn Khinh Hồng từ xa đi tới.

Đàn ông xuất sắc, đi đến đâu cũng giống như phát ra ánh hào quang, đặc biệt anh còn nở nụ cười, tùy tiện làm động tác nhỏ cũng ưu nhã đến mê người.

Anh duỗi tay ra với cô: "Muốn mời em cùng nhảy một điệu, không biết có chịu nề mặt tôi hay không? Quen biết đã lâu, tôi còn chưa nhìn được hóa ra kỹ năng khiêu vũ của Kiều muội lại quyến rũ động lòng người như vậy."

Nói xong, trong lòng anh hơi ê ẩm, giống như vừa rời trước mặt Hạ Duy Đình, cũng là cố ý lôi kéo tình cảm cùng Kiều muội, như thể hai người vô cùng thân thiết. Thật ra thân thiết đến mấy cũng chỉ trong giới hạn quan hệ của Tô Dĩ và Kiều Diệp, anh đối với phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ xinh đẹp như Kiều Diệp, trước nay đều luôn duy trì khoảng cách, đỡ phải phiền toái, bà xã ghen sẽ không hay.

Kiều muội là một cách gọi đùa mỗi khi anh cùng Tô Dĩ ngẫu nhiên nhắc tới Kiều Diệp. Bởi vì thời điểm mới quen biết cô gầy vô cùng, chẳng khác gì người suy dinh dưỡng, mà dung nhan của cô trước giờ đều giống như một đứa bé so với tuổi thật, giống như một tiểu muội muội nhỏ nhắn.

Mà đối với tiểu muội muội, anh sao có thể có ý nghĩ không an phận, chỉ có Hạ Duy Đình mới nghĩ như thế, à đương nhiên, hiện tại thêm vào Dung Chiêu nữa.

Dung Chiêu quả nhiên ra vẻ bảo vệ, tay khoác qua vai Kiều Diệp, ngữ khí không tốt lắm: "Cô ấy là bạn nhảy của tôi."

"Chặc chặc, tôi biết chú sẽ nói như vậy mà. Nhưng mà bạn nhảy cũng không có nghĩa là chỉ được nhảy với một mình chú! Chú đã hỏi qua ý kiến của em ấy chưa, biết đâu người ta muốn tự nhảy riêng đó!" Đoạn Khinh Hồng cười khanh khách nhìn Kiều Diệp: "Có nghe được bài nhạc đang mở không? Là điệu Tango, tôi biết em nhất định sẽ nhảy, chẳng qua có bạn cặp mới có thể tận hưởng được. Cho tôi một cơ hội đi, tôi còn chưa thể hiện được kỹ năng của mình trước mặt Tô Dĩ bao giờ."

Anh nhìn cô chớp chớp mắt, cách đó không xa là Tô Dĩ đang tràn đầy hứng thú nhìn bọn họ. Kiều Diệp không có lý do gì để từ chối, chỉ là lễ nghi xã giao thông thường thôi, không có gì phải ngần ngại.

Cô theo bản năng dời mắt tìm Hạ Duy Đình, anh ngồi ở đằng xa, không khiêu vũ, cũng không nói gì, thỉnh thoảng nâng ly xã giao cùng mọi người, uống một ngụm, cũng không biết trong ly là rượu hay là cái gì khác.

Đoạn Khinh Hồng vẫn tươi cười trước mặt, cô không biết vì sao anh lại có thể khẳng định cô nhất định sẽ nhảy Tango, giống như Hạ Duy Đình đêm qua, nhìn cô nói "Cho tôi xem bản lĩnh năm đó của cô", bất động thanh sắc, cũng ẩn hàm tia khiêu khích.

Những người đàn ông này, có trong tay phần lớn tài nguyên mà mọi người đều không có được, động ngón tay liền cho rằng có thể hiểu hết người phụ nữ bên cạnh mình. A, rốt cuộc là ai đã cho bọn họ tự tin như thế?

Kiều Diệp để Đoạn Khinh Hồng nhẹ nhàng nắm lấy tay mình, lần nữa trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người, lại gần anh, nhìn anh, ra hình ra dáng.

Hạ Duy Đình hiện tại mới nhìn ra bản lĩnh của cô năm đó, chỉ để lấy lòng rồi lường gạt, rõ ràng cũng một loại thủ đoạn, bây giờ lại cùng người đàn ông khác, sát lại gần như vậy.

"Chuyên tâm một chút, sắp bắt đầu rồi." Thanh âm Đoạn Khinh Hồng trầm thấp ôn nhu, trong mắt lung linh rục rịch, dùng âm lượng

chỉ đủ để hai người nghe thấy, quả thực giống như một loại dụ dỗ.

Dụ dỗ cô phạm sai lầm, dụ dỗ cô từ bỏ ước nguyện ban đầu, dụ dỗ cô lệch ra khỏi quỹ đạo vốn sẽ tốt đẹp ban đầu.

Tựa như Hạ Duy Đình năm đó.

Tiết tấu nhạc nóng bỏng dồn vang, cô tạm thời dẹp qua những suy nghĩ rối ren trong đầu, người trước mặt vũ bộ thành thạo, nhã nhặn tinh tế, mang cô xoay tròn, xoay tròn, có khoảnh khắc hơi thở gần lại nhau, không là biết hơi rượu tỏa ra từ ai, cô dần choáng váng, không còn phân biệt được phương hướng nữa. Bốn phía dần trở nên trống vắng, Kiều Diệu mơ màng ảo giác, đem người trước mặt biến thành Hạ Duy Đình.

Đoạn Khinh Hồng nhìn cô cười, lại nhìn đằng xa Hạ Duy Đình đã chống thành ghế đứng dậy, phát ra lửa giận, anh có chút vui sướng khi thấy người gặp họa, lại có tia thương hại nhàn nhạt.

Đều đã là những người trưởng thành, muốn yêu lại không thể yêu, muốn buông lại không nở buông, cảm giác này anh cũng từng trải qua. Hữu tình nhân chung thành quyến thuộc(*) nào có dễ dàng như vậy, chẳng qua anh đủ liều lĩnh, đủ thông suốt nên mới có được một cái kết đẹp.

Người có tình trong thiên hạ cuối cùng sẽ thành người một nhà.

Hừ, đờn lát nữa phải ôm Tô Dĩ nhảy hai bài nhẹ nhàng mới được, cô không thích khiêu vũ cũng không sao, chỉ cần ôm ở trong ngực là tốt rồi.

Một khúc sôi điệu, dù hai người tâm tư không cùng một chỗ, thế mà biểu diễn vô cùng hòa hợp, khuấy động toàn bộ tiệc rượu.

Hạ Duy Đình im lặng nhìn Kiều Diệp xoay tròn, bộ váy trên người vẫn xinh đẹp như cũ, mỗi lần xoay đều có thể nhìn thấy phần gáy trắng nõn mềm mại của cô, giống như một loại sứ thượng hạng, thậm chí còn hơn cả loại ngọc trai mà cô đang mang.

Mọi người đều thấy được vẻ đẹp của cô, đặc biệt là người ôm cô nhảy, ban nãy là Dung Chiêu, bây giờ là Đoàn Kinh Hồng. Cô không từ chối, thậm chí vô cùng hoan nghênh, cười đến xán lạn như vậy, kể từ sau lúc hai người chia tay, cô không muốn tiếp tục lừa dối anh, liền không bao giờ nhìn thấy cô cười như thế nữa.

"Bọn họ nhảy không tồi, không bằng chúng ta cũng tới đi? Tôi nhảy Tango tốt lắm đó, anh chỉ cần theo sát tôi là được."

Giang Khương thật ra cũng không đi đâu xa, đã sớm trở lại bên cạnh Hạ Duy Đình, nhìn thấu cô đơn kìm nén trong mắt anh, cô cũng muốn động viên anh lên nhảy một khúc. Anh là chủ nhân tiệc rượu, là vai chính trong ngày hôm nay, còn có một bạn nhảy xuất sắc như cô, vì sao phải áp lực như vậy?

Nhưng Hạ Duy Đình chỉ lắc đầu: "Chân đau không nhảy được, khỏi mất công kéo cô cùng mất mặt."

Thật ra anh học khiêu vũ đã rất lâu rồi, trước khi anh bắt đầu trốn tránh. Đã từng là niềm tự hào của mình, chớp mắt liền biến thành thứ nhược điểm đe dọa sinh mạng của mình, không phải ví dụ này này đã minh chứng rõ ràng rồi hay sao?

Anh nhảy không tốt, một chút cũng không tốt.

Hạ Duy Đình nhìn Kiều Diệp cùng Đoàn Kinh Hồng rơi vào cảnh đẹp, bỗng phát hiện ra rằng trên đỉnh đầu anh chiếu bóng dài xuống cũng không thể che khuất chặt vật trong anh, chỉ có thể chống thành ghế mà đứng lên, cơn đau ngay chân đã gần như tê liệt, không biết là do ngồi lâu quá hay do đấm đau đến chết lặng.

Đứng trên đồng lửa, ngồi trên đống than, hôm nay anh bỗng cảm nhận câu này thật rõ rệt.

Giang Khương còn muốn đỡ anh, đã bị anh hất tay ra, hướng bàn rượu trong góc vắng đi tới.

Anh không kiêng dè uống rượu, nhưng những người bên này, không cho anh động vào.

Không sao cả, anh có thể tự mình tìm được, brandy armagnac, hôm nay anh đã uống không ít. Chú Cát còn nghĩ rằng đã đặc biệt chuẩn bị giấm trái cây cho anh, thật ra anh đã sớm đem đổi.

Loại sự tình như vậy, gần đây đúng là anh đã làm không ít, lễ phục của Kiều Diệp cũng do anh trộm long tráo phụng, cũng có lúc anh nghĩ có khi nào cô đã sớm nhìn thấu tiểu xảo của anh hay không, mãi đến khi thấy cô mặc nó lên người, cùng Dung Chiêu gặp mặt, nội tâm anh mới ổn định.

Cô cho tới giờ vẫn chẳng hay biết gì chẳng? Nhất định cô không biết, bởi nếu cô biết được... Nhìn biểu tình say mê của cô khi Dung Chiêu ôm trong ngực, còn chìm đắm trong ánh mắt của Đoạn Khinh Hồng, nếu cô biết lễ phục này do chính tay anh chọn, còn cùng người đàn ông khác như vậy, sẽ không thấy ghê tởm sao?

Rượu đắng trôi xuống bụng, Hạ Duy Đình lại cười cười lắc đầu, thật ra người đáng ghê tởm là anh mới phải? Rõ ràng đã rời xa, tự mình huyễn hoặc rằng mình không yêu cô, cô chẳng qua chỉ là một bác sĩ mà thôi, chỉ giữ lại để trả thù, chỉ để đùa giỡn một chút, thế vì có gì anh lại tâm tâm niệm niệm giúp cô lựa chọn lễ phục, vì có gì lại thấp thỏm trông chờ xem cô có thích không, có mặc không?

Cô thích hay không... Cũng đâu liên quan tới anh.

Anh uống hơn phân nửa chai rượu, chân đau sắp không chịu nổi, thuốc giảm đau đã hết công hiệu, còn cũng không gây tê được, mà anh cùng Kiều Diệp, vẫn cứ cách nhau giữa biển người.

"Chú Cát." Anh hơi nâng tay, chú Cát nhanh chóng chạy tới, nhìn mắt anh đỏ rực, vội vàng hỏi: "Hạ tiên sinh, cậu không sao chứ?"

Anh cười cười, có loại bình tĩnh đến quỷ dị: "Không có việc gì, chỉ hơi mệt một chút, muốn lên nghỉ ngơi, chú ở đây giúp tôi xã giao là được."

Chú Cát nhíu mày, nhìn qua trung tâm sảnh lớn, lo lắng nói: "...Có muốn mời bác sĩ Kiều đến không?"

Hạ Duy Đình quay đầu, vũ khúc đã sắp kết thúc, giống như đã đến lúc làm Kiều Diệp tỉnh lại.

Anh cong cong khóe môi: "Có, nói cô ta đến phòng tôi, mang theo canh giải rượu."

Sắc mặt chú Cát thay đổi: "Cậu chủ uống rượu?"

"Không sao, chỉ uống một chút thôi." Ít nhất anh vẫn còn thanh tỉnh, Kiều Diệp mà biết anh uống rượu nhất định phản ứng còn dữ dội hơn so với chú Cát.

Đoạn Kinh Hồng cùng Kiều Diệp nhảy xong điệu Tango, cả hội trường vỗ tay rầm rầm. Mặt mày anh rạng rỡ, rồi lại nho nhã lễ độ: "Không nghĩ tới em lại có tiềm chất làm partyqueen như vậy, muốn nhảy một khúc nữa không?"

Kiều Diệp xua xua tay: "Là Đoạn thiếu dẫn dắt tốt, em đối với khiêu vũ vẫn còn nhiều xa lạ." Cô tủm tỉm cười đi tới Tô Dĩ duỗi tay: "Em còn phải trả lại Đoạn thiếu cho Tô Dĩ nữa chứ, hai người vốn là cán cân tương xứng, em nếu còn không biết điều chiếm lĩnh sẽ khiến mọi người chê cười."

Chú Cát lúc này đi tới, thì thào bên tai Kiều Diệp, quả nhiên mặt cô lập tức biến sắc: "Anh ấy ở đâu?"

Đoạn Kinh Hồng đã biết rõ còn cố ý hỏi: "Phát sinh chuyện gì?"

"Duy Đình.... Hạ tiên sinh không thoải mái, em đi lên xem anh ấy chút. Không có việc gì, mọi người cứ tận hưởng đi." Câu phía sau, Kiều Diệp không biết là đang an ủi bọn họ, hay là an ủi chính cô.

"Ừ nhỉ, thiếu chút nữa tôi quên mất, em là bác sĩ gia đình của anh ta."

Nửa câu châm chọc của Đoàn Kinh Hồng cô còn chưa nghe vào tai, vội vội vàng vàng xoay người lên lầu.

Tô Dĩ cầm tay Đoàn Kinh Hồng, có chút lo lắng: "Sẽ không sao chứ?"

Anh cười lớn: "Ở trong nhà của mình, còn có thể xảy ra chuyện gì được? Có điều chúng ta phải bận rộn rồi, Dung Chiêu ở đằng kia lẻ loi một mình. Anh hào phóng một chút vậy, em đi mời anh ta một điệu đi, còn có Giang Khương.... Anh đành hy sinh thôi!"

Chắc chắc, sàn nhảy tiệc rượu hôm nay để anh thâu hết vậy!

Kiều Diệp lên lầu, lầu hai một mảnh trống vắng, khác hoàn toàn với náo nhiệt bên dưới. Cô gõ cửa phòng Hạ Duy Đình: "Duy Đình, anh có ở bên trong không?"

Không có tiếng đáp lại, cô sốt ruột, chú Cát nói anh uống rượu, vốn dĩ thân thể anh chạm vào rượu đã là điều cấm kỵ, bây giờ lại nhốt mình ở trong phòng, lỗ như nôn mửa hít thở không thông, hậu quả thật không dám nghĩ tới.

Cô gõ lung tung hai lần, liền vịn tay nắm cửa, nghĩ cùng lắm thì cạy cửa đi vào, to chuyện thì thôi.

Cũng may cửa không khóa, trong phòng trống vắng, cũng không thấy Hạ Duy Đình đâu.

Cô đi đến bên cửa sổ, mới nghe được thanh âm lạnh lùng từ sau truyền đến: "Nhảy xong rồi?"

Chương 33: Hạnh phúc hư ảo

Kiều Diệp xoay đầu nhìn thấy Hạ Duy Đình đang tựa người ven tường, có lẽ vừa rồi bị vấy rượu lên áo, anh đã thay bộ mới, áo choàng tắm buộc lỏng lẻo, nơi cổ lộ ra một mảng da trắng trẻo.

Nhớ rõ thời điểm mới quen biết anh, làn da anh vẫn mang màu lúa mạch khỏe mạnh. Trước khi gặp tai nạn, anh vẫn thích vận động cùng tắm nắng, bụng hiện lên từng múi cơ mờ ảo, cánh tay gồng sức liền nhô lên một đồi núi nhỏ, vừa nho nhã, lại nam tính.

Tai nạn xe cộ là bước ngoặt trong cuộc đời anh. Mọi người thường nói đại nạn không chết tất sẽ hạnh phúc tới cuối đời, nhưng anh may mắn sống sót, không chỉ mất đi sức khỏe, mà còn gặp cô.

Kiều Diệp đi tới, phát hiện sợi tóc dính trên trán anh ướt ướt, có lẽ anh rửa mặt, nhưng cũng không che nổi vẻ ửng đỏ ngà ngà sau khi uống rượu.

"Anh uống rượu? Chẳng lẽ anh còn không biết tình trạng cơ thể mình không được phép uống rượu sao?" Cô không ngờ mình vừa mở miệng ra đã lên tiếng chát vắn, cô cảm nhận được mình tức giận, nhưng không hiểu vì sao lại tức giận.

Hạ Duy Đình hơi nghiêng đầu nhìn cô: "Vậy còn cô, không phải cô cũng uống không ít sao? Cảm giác say rượu thế nào, có phải lâng lâng không?"

Hơi thở của cô còn lưu lại mùi cồn, càng không cần nhắc tới chuyện anh chính mắt xem cô dáng vẻ say rượu mê người, ở trong lòng hai người đàn ông khác mà khiêu vũ.

Kiều Diệp đích xác cảm thấy hơi nặng đầu, nhưng hiện tại cô không muốn cãi nhau với anh, có điều, trên cương vị bác sĩ, cô không thể không nhắc nhở một chút: "Tôi với anh không giống nhau..."

"Đúng vậy, quả thật là không giống, cô vẫn khỏe mạnh xinh đẹp như cũ, có nhiều đàn ông vây quanh, hôm nay hai cậu cháu Dung Chiêu cùng Đoàn Khinh Hồng đều đã chứng minh được." Anh cắt lời cô, nhướn mày cười cười, vô cùng khinh miệt: "Thật không nghĩ tới mà Kiều Diệp, hóa ra đàn ông đã kết hôn cũng có thể quỳ dưới váy của cô, cho nên có thể nói là mị lực siêu phàm của cô vẫn không có điểm dừng chẳng?"

Sắc mặt Kiều Diệp hết đỏ lại trắng, hương rượu lần nữa men ngược trở lên, khiến cô có chút đứng không vững, thế nhưng lại tiến gần anh thêm một bước: "Nhảy một điệu liền nói quỳ dưới váy, vậy tới qua khiêu vũ cùng anh thì tính là gì? Dung Chiêu cùng Đoàn Khinh Hồng ít nhất vẫn vô cùng thẳng thắn, ngay trước mặt nhiều người như vậy mời tôi cùng nhảy một điệu, thích chính là thích, thưởng thức chính là thưởng thức, nhảy tốt hay không tốt, mọi người cùng lắm cười một tiếng rồi thôi, ai sẽ để trong lòng? Ngược lại anh thì sao, chủ nhân của bữa tiệc, vì có gì một điệu cũng không dám nhảy? Vậy tới hôm qua anh giữ chặt tôi, kéo tôi đến phòng anh tập nhảy để làm gì?"

Cô chăm chú nhìn sắc mặt tái nhợt của Hạ Duy Đình, môi anh mím chặt, cô thế nhưng ngoài ý muốn lại cảm thấy vui sướng trong lòng. Hóa ra đem tất cả ủy khuất cùng không cam lòng đổ lên trên người người khác lại thoải mái đến thế, khó trách anh vẫn luôn làm không thấy mệt.

"Hay là anh cảm thấy tôi đáng thương, cho nên bố thí tôi?" Cô không sợ hãi mà nhìn anh, ngực Hạ Duy Đình phập phồng, anh ngược lại bật cười: "Được, được, Kiều Diệp, cô làm tốt lắm. Đừng quên, cô thiếu tôi 300 vạn, chẳng qua là tôi tiêu tiền mua về đồ vật trang trí... Cô dựa vào cái gì?"

Đúng vậy, dựa vào cái gì? Chỉ bằng một câu nhẹ nhàng băng quơ của cô là có thể đập nát lý trí của anh, tựa như mấy năm trôi qua anh một sớm một chiều cực khổ xây dựng tâm đề phòng, thế nhưng chỉ một thoáng gặp lại tất thảy đều sụp đổ, nhắc nhở anh một ngàn ngày đêm kia đều là phí công vô ích.

Thật ra anh rất rõ, mà càng rõ, càng không cách nào đối mặt với chính mình như vậy.

Nghe anh nhắc tới 300 vạn, sắc mặt Kiều Diệp lập tức tái nhợt đi vài phần. Có một số việc giống như mụn độc ở trong lòng, bạn không chạm đến, nó vẫn ở đó, thỉnh thoảng nhói lên một chút, nhưng một khi đã chọc kim vào, mủ huyết loét ra, vừa đau vừa chật vật không chịu nổi.

"Tiền tôi sẽ trả lại cho anh."

"Dựa vào cái gì, dự chi tiền lương chẳng?" Anh cười khinh miệt như cũ: "Cô cho rằng mình đáng giá như vậy? Huống hồ tôi tùy thời điểm đều có thể thay người, nếu hiện tại tôi đuổi cô đi, cô lấy cái gì tới trả tôi?"

Cô cũng cười nhẹ nhàng: "Ngoại trừ tiền, ngoại trừ uy hiếp đuổi việc tôi, anh còn thủ đoạn gì khác không?"

Anh không nói lời nào, chỉ nhìn cô đầy vẻ nguy hiểm, ánh mắt lóe lên ánh lửa, phản chiếu sắc xanh lạ kỳ trên người cô.

"Nếu anh không sao, tôi đi xuống đây. Anh uống rượu, nghỉ ngơi cho tốt, tỉnh rượu hãy uống thuốc."

Ở lại đây khiến cô cảm thấy hít thở không thông, tốt nhất là thừa lúc lý trí cuối cùng của cô vẫn còn tỉnh táo, rời đi thôi.

"Lại muốn đi khiêu vũ?" Thanh âm của anh rất cuộc cũng vang lên: "Mặc lễ phục tôi mua, nhảy cùng người đàn ông khác... Dung Chiêu quả thật không hấp dẫn mà!"

Anh chưa dứt lời, đã khiến Kiều Diệp nhớ lại cảm giác bị lừa gạt này. Khi đó hẳn là anh từ đằng xa nhìn tới, cười nhạt đủ rồi mới tới đánh cho cô một cú thật tỉnh.

Anh không tôn trọng cô, cô còn chưa tính, nhưng Dung Chiêu kiêu ngạo như vậy, một mảnh tâm ý của mình bị người khác hủy

hoại, cho dù cô không yêu anh ấy, cũng không muốn anh phải chịu nhục nhã đó.

Cô quay đầu lại: "Quà là Dung Chiêu đưa cho tôi, chưa có sự đồng ý của tôi anh tự tiện mở ra còn đòi cả lễ phục bên trong, chúng ta đều không còn là trẻ con nữa, anh làm vậy không thấy buồn cười sao?"

"Buồn cười?" Anh nắm lấy cổ tay cô: "Tôi cảm thấy cô rất thích đấy chứ! Cô không phải mê đắm kiểu dáng này hay sao, không phải mặc nó thu hút được vô số đàn ông hay sao? Tôi chỉ muốn cho cô biết, tất cả thứ đó là ai cho cô, là Hạ Duy Đình tôi! Không có tôi, cô chẳng là gì cả!"

Đã đến lúc tỉnh dậy rồi, Lọ Lem, trên đời vốn không có giày thủy tinh cùng xe bí ngô đâu, qua 12 giờ phép màu sẽ biến mất, đó cũng chỉ là một trò lừa đảo mà thôi.

Kiều Diệp nhẹ nhàng lắc đầu, trong mắt đầy thất vọng, tựa như khi cô nói không bao giờ bước vào nhà chính nữa. Biểu tình của cô cũng làm ngực anh đau đớn co rút, anh muốn giữ chặt cô, cô đã liều mạng tránh ra: "Thứ tôi thiếu anh, tôi nhất định sẽ trả, nếu biết lễ phục này là anh mua, tôi sẽ không mặc."

Khóa kéo cửa bộ váy thiết kế ở bên hông, cô dùng sức mà giật, một giây trước còn ở trên người, giây sau liền rơi xuống. Cô vò bộ váy ở trong tay, gần như dùng hết sức mà ném lên Hạ Duy Đình: "Trả anh."

Anh cũng sửng sốt, nhìn đồ vật màu xanh thoảng qua, theo bản năng tiếp lấy, bộ váy vẫn còn vương mùi thơm trên cơ thể cô, anh ôm vào ngực, thật nhẹ thật mềm, lại như chiếc lông vây khốn lấy anh, trong nhất thời không thể động đậy, chỉ có thể đứng tại chỗ mà nhìn cô.

Trên người cô chỉ còn sót lại vài mảnh vải ren, không, dưới những lời lẽ xúc phạm hận không thể đem cô băm thành trăm mảnh của anh, cô thật ra đã không còn gì để che đậy chính mình nữa.

Mỗi một tác trên thân thể cô anh đều vô cùng thân thuộc, cô không có gì phải xấu hổ cả. Những gì đáng xấu hổ nhất ba năm trước cũng đều đã làm qua, nhìn anh hận cô như vậy, cô liền biết.

Cho nên cô xoay người rời đi, mọi thứ đã biến thành thế này, tất cả những gì cô còn lại chỉ có nỗi tuyệt vọng mà thôi.

Hạ Duy Đình lúc này mới phản ứng lại, nhanh chóng bước lên giữ chặt cô: "Cô muốn đi đâu? Cô muốn ra ngoài với bộ dạng này?"

Kiều Diệp bị anh kéo đến lão đảo, cánh tay bị anh nắm đến đau đớn, xương cốt như bị bóp nát, nhưng tất cả đều không thể so với tổn thương trong lòng cô: "Đúng vậy, tôi mặc thế này mà xuống lầu khiêu vũ, không phải anh muốn nhìn thấy như vậy hay sao?"

Anh muốn nhìn cái gì chứ? Anh muốn nhìn chính là Kiều Diệp, cô gái đêm qua mặc bộ lễ phục anh lựa trên người, gương ngưng thấp thỏm mà nhìn kính trang điểm, ở trong lòng anh mà nhanh nhẹn khiêu vũ, nhưng cô cũng thật keo kiệt. Từ lúc gặp lại, cô luôn không mừng không giận, không có chỗ nào giống như là sợ hãi, cho nên anh không sợ khiến cô đau, nhưng anh chưa từng nghĩ sẽ khiến cô nhục nhã trước mặt người khác như thế này.

Có lẽ cuối cùng cô cũng nổi giận với anh, giãy giụa đến lợi hại, thậm chí còn mở cả cửa phòng.

Hạ Duy Đình dùng sức đem cô trở về, phịch một tiếng đóng cửa lại. Cô bị đè ở trên cửa, cả người đã rệu rã đến trời đất quay cuồng, còn không kịp kêu đau, cánh môi đã bị anh chặn lấy.

Đó là cảm giác như thế nào? Giống gió cũng không phải gió, như mưa lại chẳng phải mưa, so với mùa xuân thì lạnh thấu xương, so với mùa đông lại vô cùng ấm. Qua đi lâu như thế, lại có thể hôn người mình yêu, đó là điều mà bao nhiêu người cầu còn không được, sao anh và cô cứ mãi mâu thuẫn, ngay cả vị ngọt nơi đầu môi cũng mang theo chua xót.

Cô đã quên đi hô hấp, mãi đến khi anh cạy môi cô ra, quần lấy đầu lưỡi, cô mới nức nở, như động vật nhỏ đang than khóc.

Thật ra anh so với cô còn khó chịu hơn, không thể mạnh mẽ mà chiếm đoạt cô, cũng không thể ôn nhu an ủi cô, anh không biết phải đối với cô như thế nào mới phải. Khoảnh khắc hai cánh môi chạm nhau, sợi dây trong lòng anh giống như đứt đoạn, hết thấy sau đó đều là bản năng, tựa như yêu cô, cũng là một bản năng.

Kiều Diệp gắt gao bám lên cánh tay anh, móng tay cách một tầng áo tắm vẫn bầu lấy da thịt anh, khiến anh không khỏi run lên. Anh đành phải ôm chặt cô, không tiếng động mà si mê quần quít, đòi cô đáp lại.

Mãi đến khi có vị mặn của nước mắt đọng trên môi anh, anh mới ngừng lại, lần nữa hôn lên mí mắt, lên trán, lên cổ cô, thanh âm khàn khàn: "Em cố ý...."

Từ một lần kia, anh liền không đoán được cô nữa, vì thế sau này mặc kệ cô có làm gì, anh cũng đều nghi ngờ cô có ý đồ, không bao giờ chịu tin cô, cho dù cô vẫn khiến anh say đắm. Điều tồi tệ nhất là anh không thể nào khống chế chính mình, những lời đáng lẽ sẽ không được nói ra giờ đây hóa thành lời tâm tình nỉ non bên tai những người yêu nhau, cùng với sự quen thuộc và vĩnh hằng, cuốn bọn họ vào chốn hồng hoang.

Hết thấy đều hỗn độn, nhưng lại như rõ ràng, hai người bám víu lấy thứ hạnh phúc hư ảo, rồi lại ôm đối phương hòa thành một thể.

Cô không khóc nữa, chỉ cất tiếng thổn thức, nhấn chìm lấy anh. Áo choàng tắm trên người anh không tiếng động mà tuột xuống, chắc là do cô kéo. Hai người đều uống rượu, có lẽ là say, những cái giam cầm bọn họ trước kia tạm thời bị quên lãng, một ký ức mới được tạo ra trong không gian ôn nhu tốt đẹp giữa hai người.

Cuối cùng, cả hai đều mệt mỏi, Kiều Diệp khép mắt lại ngủ, anh ở phía sau chống tay quan sát, cẩn thận nhìn những đường nét tinh tế

trên người cô, lông mi cô hơi run rẩy, trái tim anh ngay lập tức bỗng khấn trương.

Anh rút cuộc cũng đem đầu vùi trong gối, trên gối vương mùi thơm của cô, còn có mái tóc dài như sợi rong biển, giống hệt như trước kia, nhưng anh lại mở to mắt, thế nào cũng không thể chìm sâu vào giấc ngủ.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Hạ, chỉ vì hai tên oắt con kia, cậu cũng liều lĩnh lắm~

Đoạn Đoạn: Oa ha ha ha $\sim(\cong \nabla \cong)/\sim$

Dung Dung: Ô ô ô ô $\sim(\top \_ \top)$

Chương 34: Bỏ chạy trời chết

Kiều Diệp ngủ dậy sau một giấc, bên gối trống không, Hạ Duy Đình cũng không thấy đâu.

Cô chịu đựng cơn đau đầu do say rượu, ngồi dậy, vốn dĩ hôm qua cô cũng không uống nhiều lắm, mọi chuyện phát sinh vẫn nhớ như in. Nhưng toàn thân vẫn rã rời đau nhức, như một cỗ máy bị tháo ra rồi lắp ghép lại, rốt cuộc thứ khiến người ta say mê vẫn là người, chứ không phải rượu.

Hạ Duy Đình tối qua đã ngủ ở đâu? Gia uyển tuy rằng có rất nhiều phòng, nhưng giường anh chọn, lại bị cô hóa tu hú đến làm tổ, vậy anh sẽ ngủ ở đâu mới có thể yên giấc?

Đầu giường có một bộ quần áo mới, màu sắc tươi sáng, làm bằng vải cotton mềm, may theo số đo của cô. Lễ phục tối hôm qua cởi ra không thấy bóng dáng đâu, có lẽ đã vào thùng rác, cô chỉ có thể mặc bộ quần áo anh chuẩn bị sẵn mới rời được khỏi phòng này.

Trên mặt bàn còn có một hộp giấy nho nhỏ, đặt lên trên quần áo của Kiều Diệp, hiển nhiên là do anh đặt, là thuốc tránh thai khẩn cấp, mới mua, còn chưa gỡ tem ra.

Cô không diễn tả nổi tâm tình của mình lúc này, chỉ cầm cái hộp kia, đứng thật lâu.

Từ trên lầu đi xuống, Hạ Duy Đình biến mất cả đêm qua đang ngời ăn sáng, như thường lệ, anh mặc áo sơ mi cùng cà vạt windsor, trên mặt biểu tình nhàn nhạt, chuyên tâm ăn phần trứng ốp-la trên đĩa.

Vị trí đối diện anh đã dọn xong chén nĩa, chị Thu nhìn thấy Kiều Diệp xuống tới, từ phòng bếp đem ra một phần ăn sáng dinh dưỡng khác: "Bác sĩ Kiều, chào buổi sáng!"

Mọi người đều bình tĩnh, như lẽ đương nhiên, phảng phất mỗi buổi sáng ở đây đều thế này, sáng nay chẳng qua cũng chỉ là một buổi sáng như mọi ngày mà thôi.

Dấu vết tiệc rượu ngày hôm qua đã biến mất toàn bộ, cô cũng không cần phải hỏi lúc sau khách khứa rời đi bằng đường nào, bởi tiệc rượu cũng chỉ như một giấc mộng huyền hoặc mà thôi.

Cô ngồi đối diện Hạ Duy Đình, anh không giương mắt nhìn cô, thậm chí không một câu chào hỏi, so với trước kia còn lãnh đạm hơn. Thật ra cô cũng hoàn toàn không trông cậy vào những gì phát sinh hôm qua mà nghĩ quan hệ giữa bọn họ sẽ thay đổi, không có hy vọng, ắt sẽ không có thất vọng.

"Bữa sáng thơm quá, anh vẫn thích ăn trứng ốp-la à." Thật lâu không cùng ngồi ăn trên một bàn, có lẽ đây là điểm khác biệt duy nhất trong buổi sáng này, cho nên cô tận dụng khả năng mà tìm đề tài trò chuyện, để hai người đối mặt với nhau cũng không quá xấu hổ.

"Anh nên ăn nhiều thêm salad, bột yến mạch đậu nành, không sử dụng sữa tươi, đặc biệt là lúc anh ho..."

"Kiều Diệp." Anh không đợi cô nói xong đã buông dao nĩa, dùng khăn ăn lau nhẹ khóe miệng, nói: "Đừng tưởng rằng ngủ cùng tôi, thì có thể nhúng tay vào sinh hoạt của tôi. Sự việc tối hôm qua, là phát sinh ngoài ý muốn, hy vọng cô có thể nhanh chóng quên đi. Nếu cô muốn tiền, báo tôi một con số, tôi sẽ trả hết một lần cho cô."

Một chút tươi cười trên mặt Kiều Diệp lập tức biến mất, ngón tay cầm dao nĩa trắng bệch, một lúc lâu sau vẫn không tìm thấy âm thanh của mình.

Ánh mắt Hạ Duy Đình vẫn như cũ không nhìn cô, thời điểm xuất phát đến công ty, chú Cát đem áo khoác tới cho anh, anh đứng lên, vừa mặc vừa hỏi cô: "Uống thuốc chưa?"

Thanh âm của anh không lớn, từng câu từng chữ lại giống như mũi dao mà đâm thẳng vào tim cô. Cô thậm chí không cần thời gian để phản ứng, vừa nghe liền biết anh đang ám chỉ cái gì.

"Không uống." Cô cũng vô cùng thản nhiên, giọng nói lạnh lẽo, đôi mắt đen lãnh đến âm trầm, nếu anh có thể nhìn thấy rõ, đáy lòng nhất định sẽ phát run.

Động tác khoác áo của Hạ Duy Đình hơi ngừng lại, anh nghiêng đầu về phía cô: "Cô không muốn uống, rốt cuộc trong lòng vẫn trông chờ vào may mắn? Cô không phải bác sĩ sao, loại sự tình này ưu nhược điểm cô ắt hẳn phải hiểu rất rõ."

Kiều Diệp hít một hơi thật sâu, viên thuốc nhỏ ở trong lòng bàn tay cô đâm đến đau đớn. Cô mở lòng bàn tay ra: "Tôi không nghĩ sẽ phụ thuộc vào may mắn, viên thuốc ở đây."

Anh nheo mắt: "Vừa lúc, tôi nhìn cô uống."

Phòng ăn lập tức trở nên thật yên tĩnh, đến mức có thể nghe thấy tiếng đồng hồ đeo tay của anh chuyển động tí tách. Một cái Gia uyển to đến thế, thế nhưng chỉ như có hai người bọn họ, cả hai trầm mặc không lên tiếng, xung quanh như một tòa thành tịch mịch.

Kiều Diệp không nói thêm gì nữa, trong tay cầm ly nước ấm, đem viên thuốc bỏ vào trong miệng, viên thuốc bé xíu không chút trọng lượng trôi xuống, cùng với một viên vitamin uống vào chẳng có gì khác nhau.

"Hiện tại anh có thể an tâm đi rồi, nếu còn chưa yên tâm, tối nay máu xuống tới, có thể để chị Thu kiểm tra."

Hạ Duy Đình không hiểu lắm về nguyên lý của thuốc này, chỉ nghe thấy cô nhắc đến máu, sắc mặt liền nhợt nhạt.

Đàn ông tốt không để người phụ nữ của mình phải ăn loại đồ vật này, anh biết, cho nên trước kia cũng chưa từng dùng qua, đây là lần đầu tiên, cũng hi vọng là lần cuối cùng.

Anh gần như bỏ chạy trời chết, lúc sáng sớm trời đổ mưa rào, trên mặt đất ẩm ướt, chân anh đau đi không tiện, mắt lại không nhìn rõ, thiếu chút nữa bước hụt ngã lăn xuống cầu thang.

Thời điểm anh rời đi Kiều Diệp vẫn ngồi ở chỗ kia, không nhìn anh, cũng không ăn cái gì, chỉ cầm ly nước ấm, uống từng hớp từng hớp một. Cả người cô phản chiếu trong mắt anh là một bóng hình mơ hồ, tựa như luôn có thể biến mất lúc nào không hay.

Có lẽ may mắn là thị lực của anh càng ngày càng kém, động tác của cô anh đều không thấy rõ, càng không nói tới những biểu tình nhỏ trên khuôn mặt cô, cho nên mới có thể hạ tâm tàn nhẫn, bỏ qua những khúc mắc mà vong tình ngay cả khi đã phát sinh chuyện ngoài ý muốn đó.

Các tinh anh trong công ty mở cuộc hội họp, Hạ Chính Nghi ở công ty vẫn có chức vụ danh dự, cho nên thời điểm tới thăm công ty bà vẫn sẽ ngẫu nhiên dự họp. Hạ Duy Đình đeo mắt kính, một tay ấn ấn huyết thái dương, ngồi vị trí chủ thượng, không nói một lời, Hạ Chính Nghi nhìn ra anh có tâm sự, đem chuyện đẩy sang cho anh: "Duy Đình, cháu có ý kiến gì không?"

Hạ Chính Nghi đức cao vọng trọng, bởi vậy tầm mắt của mọi người đều rơi lên Hạ Duy Đình.

"Trần tổng vừa rồi đã làm bản tổng kết, số liệu cháu cũng xem qua rồi, không có vấn đề gì. Năm nay công trạng không tồi, mọi đều đã vất vả, qua năm mới hãy tiếp tục nỗ lực."

Chỉ như vậy? Anh chưa bao giờ khiến người khác thất vọng, có khi ngồi họp mà trông như tâm hồn phiêu xa, nhưng miễn là người nói ngưng lại, anh luôn có thể từ chỗ đó mà đặt ra câu hỏi. Không ai có thể tại nơi này mà qua mặt anh, hôm nay anh qua loa như vậy, đừng nói các cấp dưới, ngay cả Hạ Chính Nghi cũng là lần đầu tiên mới thấy.

Bà nhăn mày, quay đầu hỏi Giang Khương: "Giám đốc Giang, những cái vừa mới nói đó, liệu có ảnh hưởng đến bộ phận tiếp thị

của cô không?"

Giang Khương vẫn đang đùa nghịch chiếc bút pelikan trong tay, không biết suy nghĩ cái gì, Hạ Chính Nghi kêu cô cũng không nghe, đồng nghiệp bên cạnh phải chạm nhẹ vào khuỷu tay, cô mới như trong mộng tỉnh dậy, ngẩng đầu lên: "A... Vâng, chủ tịch nói gì ạ?"

Hai vị chủ quản công ty ngồi trên cao, nhìn nhau tự hỏi, âm thầm láy làm kỳ lạ, cả hai linh hồn của công ty ngày hôm nay đều có chút mất hồn mất vía, sự tình này vẫn là lần đầu tiên mới thấy!

Hạ Chính nặng nề mà thở dài: "Quên đi, cuối năm mọi người đều mệt mỏi rồi, cũng nên nghỉ ngơi để chỉnh đốn lại cho tốt, điều chỉnh lại trạng thái, để sang năm tiếp tục chiến đấu. Hội nghị hôm nay đến đây thôi, nếu không còn gì nữa, tan họp!"

Mọi người đứng dậy thu dọn đồ đạc ra khỏi phòng, Giang Khương có chút ngượng ngùng: "Chủ tịch, thật xin lỗi, cháu..."

Hạ Chính Nghi khẽ gật đầu: "Không có gì, làm việc vất vả cả năm rồi, đến lúc này khó tránh khỏi hơi chậm chạp. Cuối năm cũng có nhiều việc, nhiều mối làm ăn, đừng để bản thân mệt mỏi, nhớ dành thời gian với người thân trong nhà nữa."

"Cảm ơn ngài, chủ tịch."

Hạ Chính Nghi nhìn cô, rồi nhìn bóng dáng Hạ Duy Đình: "Giang Khương à, cháu... Có phải đang yêu không?"

Cô ngẩn ra, ửng đỏ trên mặt lan đến tận mang tai, mang theo tia xấu hổ, cô cố tỏ ra trấn định nói: "Tại sao ngài lại hỏi như vậy?"

Bà cười cười: "Cô tuy rằng không kết hôn, nhưng dù sao cũng là người từng trải. Cháu cùng Duy Đình đều thất thân, biểu tình giống nhau như đúc, cô vừa nhìn liền biết có tâm sự. Người trẻ tuổi thì có thể có tâm sự gì chứ? Không phải sự nghiệp thì chính là chuyện tình cảm, giấu được ai chứ! Nói cho cô biết một chút đi, đối phương là người như thế nào?"

Giang Khương minh bạch, đây rõ là nói bóng nói gió để hỏi xem cô cùng Hạ Duy Đình có ở bên nhau hay không, đáng tiếc là cô phải để bà thất vọng rồi.

Cô chỉ có thể nói gần xa: "Ngài đừng nói giỡn, cháu cùng Hạ tổng sao có thể đánh đồng với nhau được ạ? Anh ấy trên vai gánh trọng trách, việc cần suy xét chất chồng, có lẽ đúng như ngài nói, cuối năm rồi nên mệt mỏi, có phần phân tâm. Còn cháu gần đây chỉ là xã giao hơi nhiều, rất nhiều bạn học ở nước ngoài trở về nghỉ lễ giáng sinh, cho nên mới đi tụ hội, mà đã gặp nhau thì không thể không uống rượu, phóng túng một chút, cho nên khiến tinh thần hơi uể oải. Có điều ngài yên tâm, cháu sẽ kịp thời điều chỉnh, không để công việc bị ảnh hưởng."

Một người bản lĩnh, hiểu biết, lễ phép, lại còn xinh đẹp và có năng lực như Giang Khương, Hạ Chính Nghi trong lòng yêu thích không thôi, nhưng bắt mắt dĩ mắt nhìn của bà cùng cháu trai không giống nhau, bà có sốt ruột cũng vô ích.

Bà không nói thêm gì nữa, xua tay bảo cô ra ngoài, chính mình đi tìm Hạ Duy Đình.

Anh đang ngồi trong phòng, nhìn chăm chăm vào máy laptop, thấy Hạ Chính Nghi bước vào, liền vội vàng khép máy tính lại: "Cô, có chuyện gì sao?"

Bộ dạng khẩn trương của anh càng khiến bà thêm sinh nghi: "Lời này phải là cô hỏi cháu mới đúng, từ lúc mở họp đã thất thần, lúc này lại đang nhìn cái gì đó?"

Hạ Duy Đình đứng lên đỡ bà ngồi xuống sofa: "Không có gì đâu cô, vẫn là tư liệu của vụ hối lộ kia, chúng đều được mã hóa, thấy có người đến, cháu mới phòng bị như vậy."

Hạ Chính Nghi liền lo lắng: "Sự việc vẫn chưa được giải quyết sao? Nội gián là ai chứ, cháu vẫn chưa tìm ra phương hướng ư?"

"Cũng không phải hoàn toàn không có tiến triển, cháu cũng không sợ nói rõ ngọn ngành cho cô biết, chúng cứ máu chót đều này trong tay chúng ta, bên tài vụ đang chỉnh sửa chúng thành hồ sơ điện tử, gửi đến cho cháu. Bên kiểm sát muốn điều tra thêm, trừ phi nội gián này cung cấp thông tin cho bọn họ, cháu nghĩ rằng bọn họ tạm thời không thể từ chỗ cháu tra ra được gì đâu."

Hạ Chính Nghi hừ một tiếng: "Vậy cũng không hẳn, chớ có quên cái cô bác sĩ gia đình bên cháu! Cô ả thì có gì mà không làm được, ba năm trước đã cho cháu một bài học, mà cũng chỉ có cháu mới sẵn lòng tin cô ta."

Chương 35: Không về

Tình huống này đã quá quen thuộc, thời khắc máu chót của công ty, đâu đâu cũng phải phòng ngừa, thế nhưng lại bị người thân thuộc nhất bên gối tính kế.

Lúc nghe nói Kiều Diệp vào ở Gia uyển, bà vừa tức vừa lo lắng, lại sợ Hạ Duy Đình một lần nữa mù quáng. Nếu không phải lão Mạnh ngăn bà lại, bà đã đi tới đó thêm một chuyến, thế không đuổi được người sẽ không về.

Con cháu có phúc của con cháu, đạo lý này không sai, nhưng cháu bà từ khi gặp Kiều Diệp, mạng cũng chỉ còn nửa cái, làm gì có phúc nào để nói chứ?

Người phụ nữ đó rõ ràng là kiếp số, là họa thủy.

Nghe thấy Hạ Chính Nghi nhắc tới Kiều Diệp, tâm Hạ Duy Đình nháy dựng hai cái: "Cô, không liên quan đến cô ta, cháu sẽ cẩn thận quan sát, hơn nữa còn thể lợi dụng cô ta để che mắt Diệp Triều Huy. Hiện giờ tài liệu sổ sách quan trọng đều ở chỗ cháu, không sợ không dẫn ra nội gián, hơn nữa tám chín phần sẽ bắt đầu trên người Kiều Diệp, sử dụng mảnh khóc ăn cắp cũ rích của cô ta. Bây giờ đuổi cô ta đi, nói không chừng còn sẽ bứt dây động rừng."

Anh nói có lý, Hạ Chính Nghi cũng không tiện nói thêm gì nữa, bà đối với đứa cháu này đau lòng giống như con ruột, đương nhiên hi vọng anh sống thật tốt, nhưng anh cũng đã 30, cuộc sống phải đi như thế nào, đã không còn cần bà can thiệp.

Mạnh Vĩnh Niên gõ nhẹ lên cửa văn phòng, cô cháu hai người ngẩng đầu lên, Hạ Chính Nghi nói: "Cô đi về trước, cháu nhớ chú ý bản thân, mọi chuyện không cần quá cưỡng cầu, nhớ chưa?"

Bà vẫn là nói câu kia, cho dù có là cơ nghiệp của Hạ gia đi nữa, cũng không quan trọng bằng anh vui vẻ hạnh phúc.

Hạ Duy Đình gật đầu, đưa bà ra cửa, khách khí gọi: "Chú Mạnh."

Bộ dáng Mạnh Vĩnh Niên trước giờ đều luôn khiêm nhường tốt bụng, đón lấy túi xách của Hạ Chính Nghi trong tay, nói: "Chú nghĩ 11 giờ là hội nghị kết thúc, nhưng đã đợi gần 1 tiếng mà không thấy ai, cho nên mới lên xem một chút, sợ hai người lo công việc mà quên ăn uống."

Mặt Hạ Chính Nghi giãn ra: "Sao có thể? Giữa trưa không phải còn hẹn ông đi ăn cháo uống trà sao? Buổi chiều còn hẹn làm vài ván bài với lão Hoàng, không quên được."

Mạnh Vĩnh Niên cười nhu hòa, quay đầu lại hỏi Hạ Duy Đình: "Quán cháo cô chú hay ăn nấu không tòi đâu, cháu có muốn đem tới một phần không? Công việc có bận rộn cũng không thể quên ăn uống được."

"Đúng vậy, bồi bổ dạ dày một chút, so với chuyện thương vụ thì đồ ăn hấp dẫn hơn nhiều." Hạ Chính Nghi cũng cảm thấy đó là ý kiến hay: "Nếu không cháu cũng đi ăn với cô chủ luôn đi, giữa trưa cháu có hẹn không?"

Hạ Duy Đình từ chối: "Không cần đâu, cô cùng chú Mạnh cứ đi ăn đi, cháu giữa trưa còn phải thảo luận qua điện thoại. Yên tâm, cháu không bỏ đói chính mình đâu, cũng đâu còn là con nít nữa."

Kỳ thực anh hề có cảm giác thèm ăn, bữa sáng lúc này dường như không tiêu hóa nổi, giống như tảng đá mắc kẹt nơi dạ dày anh.

Anh đứng ở cửa nhìn hai lão gia nhân biến mất dần nơi ngã rẽ, như suy tư điều gì, anh ngỡ ngẩn, một lát mới quay lại văn phòng. Kết quả tìm kiếm trên máy tính vẫn còn đó, kích thích thần kinh của anh, anh bực bội khép màn hình lại.

Buổi chiều, anh đến văn phòng Giang Khương bàn công chuyện. Lúc anh đẩy cửa vào, cô còn đang nghịch đồ vật trên tay, chưa kịp thu lại, bang một tiếng rơi xuống đất, một hộp thuốc nhìn quen mắt,

chính xác là thứ anh đã đặt nơi đầu giường Kiều Diệp sau cuộc hoan ái.

Giang Khương có chút xấu hổ, dùng tệp tin che lại, trừng đôi mắt xinh đẹp nhìn anh, có ý trách cứ: " Sao anh không gõ cửa mà đã vào rồi?"

Hạ Duy Đình không bận tâm đến sự lố mãng của mình, anh nhíu mày nói: "Cô như thế nào cũng uống cái này?"

Cô đã bình tĩnh lại, hơi nâng cằm lên: "Ai nói tôi uống? Chỉ là phòng ngừa sẵn để bảo vệ bản thân thôi, không được sao?"

Cô giống như nuốt phải thuốc súng, rõ ràng tâm tình đang không mấy tốt đẹp, giống như anh vậy, anh cũng không so đo sự vô lễ khác thường của cô, hỏi: "Không phải tác dụng phụ của cái này rất lớn sao, uống vào sẽ rất khó chịu?"

Giang Khương cười nhạt: "Đương nhiên. Đau như trút da trút thịt, giày vò như phụ nữ chúng tôi mấy ngày tới tháng vậy, chảy rất nhiều máu, đương nhiên sẽ khó chịu. Tâm tình không tốt, chu kỳ rối loạn, lại phải uống thuốc giảm đau, khó chịu không tả nổi."

Hồ hấp Hạ Duy Đình dồn dập, sắc mặt tái nhợt, tư liệu vừa rồi tra trên máy tính hiện tại đã có người chính miệng chứng thực.

"Sẽ rất đau sao? Có muốn ăn cái gì... Hay là có cách nào để làm dịu cơn đau không?"

Cô nhìn chăm chăm biểu cảm trên mặt anh: "Anh cảm thấy tôi có kinh nghiệm ư?"

Không phải chỉ mình anh, mà cả trong mắt mọi người, có phải cô giống như một người phụ nữ mọi phương diện đều không tồi, chỉ có điều lớn tuổi rồi vẫn chưa gả, cá tính hào phóng nhiệt tình, ăn mặc trang điểm thời thượng một chút, chính là cuộc sống tự do tự tại?

Cô tự giễu cười cười: "Là sẽ đau đó, đau bụng, sợ lạnh, bụng rỗng mà ăn có khả năng sẽ nôn ra hết, tổn thương nguyên khí. Muốn nói biện pháp giảm đau... Đương nhiên tốt nhất là anh không làm, không để cô ấy phải uống thứ này, liền sẽ không đau nữa."

Thật ra cô đã đoán được vì sao anh lại hỏi như vậy. Tiệc rượu hôm qua mới được một nửa anh cùng Kiều Diệp đột nhiên biến mất, mãi đến khi kết thúc cũng không thấy xuất hiện, người không rõ sự tình chỉ nghĩ thân thể đương chủ Hạ gia không tốt, còn bác sĩ gia đình lại tận tụy chăm sóc, chỉ có cô lường trước được tình huống tồi tệ nhất.

Nói cô không ghen ghét cũng không phải. Người trong lòng bỗng quay lại với tình cũ, nói cách khác, cô không chiến mà bại, phần tình cảm thâm mến này chưa kịp nở hoa đã tàn phai khô héo.

Cô chính là cố ý chế giễu anh, ai bảo anh còn tới giậu đồ bìm leo, hỏi loại chuyện này mà không thấy xấu hổ?

Nhưng sắc mặt Hạ Duy Đình quả thật rất khó coi, ngày hôm qua nghe chú Cát nói anh uống rượu, tâm tình cô không thoải mái là thật, cho dù người kích thích anh không phải cô, cô cũng sẽ cảm thấy áy náy cùng không đành lòng.

Không đùa anh, cô nói: "Thật ta tôi cũng không rõ lắm, chắc là giống như phụ nữ tới tháng vậy, đại khái cũng chỉ có thể kiêng đồ lạnh, chú ý giữ ấm, uống trà táo tàu hay nước đường đồ gì đó. Thật ra ăn uống chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là phải có người bên cạnh săn sóc, anh chỉ cần có tâm, đau đớn của cô ấy sẽ giảm phân nửa."

Lời này là thật, xem biểu tình của anh liền biết anh không làm được. Thời khắc này Giang Khương bỗng nhiên thấu hiểu Kiều Diệp, hiện tại hai cô đều coi như đã trải qua chuyện giống nhau.

Đêm sau Hạ Duy Đình mới trở lại Gia uyển, ước tính hệ thống sưởi đã lắp xong, Kiều Diệp có thể trở về phòng bên đó. Không đối mặt, hai người tự khắc sẽ ít mâu thuẫn hơn.

Trời tối, Gia uyển đặc biệt yên tĩnh, mùa đông lại càng thêm hiu quạnh, anh bước vào trong sảnh lớn, bầu không khí có gì đó bất ổn.

"Chị Thu... Chị Thu!" Anh kéo cà vạt, muốn uống ly trà nóng, lại phát hiện trong ấm nước trống không, chuyện này trước đây gần như chưa bao giờ xảy ra.

Chị Thu từ phòng bếp bước ra: "Hạ tiên sinh, có chuyện gì vậy?"

Hạ Duy Đình không mở miệng, chú Cát đứng một bên đưa mắt ra hiệu: "Trong ấm không còn trà nóng nữa, mình mau đi hâm!"

Chị Thu cầm ấm trà đi, rất nhanh chóng đã quay trở lại, trước sau đều không nở nụ cười: "Trà tới rồi, mời cậu chủ dùng."

Lạnh nhạt cùng không tán đồng hiện rõ trên mặt chị, Hạ Duy Đình cũng không phải người chủ quá khắc nghiệt, chỉ hỏi: "Hai ngày tôi không có ở đây, có phát sinh gì không?"

Chú Cát muốn nói rồi lại thôi: "Không có chuyện gì to tát, bà ấy có chút cáu kỉnh với tôi, cậu chủ đừng để bụng."

Giác quan thứ sáu của Hà Duy Đình bỗng làm trái tim anh nhảy dựng, anh liếc mắt nhìn chị Thu một cái rồi hỏi: "Kiều Diệp đâu?"

Phùng Thu vốn là người thẳng tính, thật sự nhịn không nổi: "Bác sĩ Kiều không ở nhà, ngày hôm qua đã đi ra ngoài rồi. Buổi sáng hôm qua chưa kịp ăn chút đồ ăn nào đã phải uống thuốc, lúc cậu chủ rời đi cô ấy nôn đến trào cả mật, ngòi xồm bên bồn cầu, chốc chốc lại rơi nước mắt, chúng tôi nhìn đều lo lắng, khó chịu vô cùng. Thật vất vả mới ngừng lại, cô ấy cả ngày nhốt mình trên gác mái không chịu lộ mặt, tôi với lão Cát đều lo muốn chết, sợ rằng phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Tôi đứng ngoài cửa gác mái canh giữ, sau đó hình như nghe thấy cô ấy tiếp điện thoại, rồi mới thay quần áo. Lúc này mới bao lâu chứ? Một ngày một đêm, cả người cô ấy như tiều tụy hẳn, quần áo mặc trên người, giống như một trận gió cũng có thể thổi đi hết. Cô ấy nói muốn ra ngoài, cũng không biết đi đâu, chỉ là muốn đi giải sầu, tôi với lão Cát thấy như vậy còn đỡ hơn

tự nhốt mình trong phòng, nên đã nói tài xế đưa cô ấy đi. Lúc trở về tài xế nói là cô ấy đến dinh thự Thiên Hà, chỗ ở của vợ chồng Đoàn thiếu ở Hải thành, chúng tôi mới yên tâm. Buổi tối, Đoàn thiếu phu nhân gọi điện đến nói rằng bác sĩ Kiều ở đó qua đêm, vừa lúc cậu chủ cũng không trở về, chúng tôi liền không nói gì."

Tay Hạ Duy Đình nắm chặt, run nhè nhẹ: "Tối hôm qua cô ấy không về?"

Chú Cát sợ anh tức giận, an ủi nói: "Là Đoàn thiếu phu nhân gọi tới, nói rằng vợ chồng bọn họ sắp rời Hải thành, muốn lưu bác sĩ Kiều ở lại một đêm, bạn bè tâm sự, nói không chừng có thể khiến cô ấy vui vẻ hơn, quay lại sẽ gọi điện báo cáo cho tiên sinh. Vừa lúc cậu không trở lại, cho nên chúng tôi chưa nói gì hết."

Kiều Diệp cũng không phải bán mình cho Gia uyển, cô tự do, Hạ Duy Đình không ở đây, cô muốn đi đâu, bọn họ cũng không có lập trường để ngăn cản.

Hạ Duy Đình đã đứng lên, có chút lung lay sắp đổ, chú Cát muốn tiến lên đỡ anh, bị anh tách ra.

"Nói lão Lưu chuẩn bị xe, đi dinh thự Thiên Hà!"

Ôn chuyện gì chứ? Tối hôm qua vợ chồng Đoàn thị không hề gọi điện cho anh, Kiều Diệp lại càng không.

Bọn họ chính là cố ý, cố ý đem người giấu đi, muốn nhìn anh nóng lòng, muốn đùa giỡn anh tìm niềm vui.

Khung cảnh thành phố bên ngoài cửa sổ vụt qua nhanh chóng, anh chậm rãi thả lỏng xương cốt đã muốn bóp nát trong tay, lòng bàn tay vương đầy mồ hôi lạnh. Anh cho rằng mình ghê gớm lắm sao, một đêm không về là có thể khiến người khác nhưng nhớ, khiến hai người có thể bình tĩnh lại? So với anh Kiều Diệp tiêu sái biết bao, vẫy ống tay áo nói đi liền đi, không chút lưu luyến gánh nặng gì, hơn nữa cô trước nay đều là như thế.

Anh biết cô tuyệt vọng. Anh không cần cô mang thai, không cần cô sinh con cho hai người, anh bức cô uống thuốc, bức cô nôn mửa, bức cô tự nhốt chính mình. Bất cứ một người phụ nữ nào cũng đều sẽ tuyệt vọng, đặc biệt bọn họ vẫn còn yêu nhau quá.

Bên tai văng vẳng khúc hát: Chúng ta từng yêu nhau, nghĩ lại thật chua xót.(*)

Một bài hát của Lin Yoga.

Anh không có cách nào để khiến cô biết, một mối tuyệt vọng cùng xót xa trong lòng anh, so với cô còn mãnh liệt gấp trăm lần.

Chương 36: Tình giấc mộng đẹp

Thời điểm Hạ Duy Đình đuổi tới biệt thự Đoàn gia, trời đã tối. Mùa đông mặt trời lặn sớm, thật ra vẫn chưa muộn lắm, chỉ vừa mới qua giờ cơm, phòng khách bật đèn sáng trưng, chính là thời khắc ấm áp để cả nhà quây quần bên nhau.

Chỉ có Hạ Duy Đình là cô đơn lẻ loi. Mùa đông ở phía nam vẫn có hoa nở, một mảnh hoa hòe vàng chói, anh đi dọc vào theo con đường rợp bóng xanh. Xuyên qua cánh cửa rộng lớn, anh thấy Kiều Diệp ngồi quỳ gối trên thảm lót trong phòng, trong tay cầm hai món đồ chơi đùa nghịch, bên cạnh có hai đứa nhỏ cười tít mắt.

Cô mặc áo len cao cổ màu trắng, váy xám viền lông dê, tóc buông xõa sau đầu, an tĩnh ngồi trên thảm hoa vẫn chơi cùng bọn nhỏ, trông có vẻ dịu dàng khác thường.

Hai đứa bé, anh trai cũng chỉ mới 4, 5 tuổi, em gái giống như chưa đầy 1 tuổi, còn đang bò bò, lăn lộn bên người Kiều Diệp, kéo váy bò lên đùi cô, núm vú cao su trên miệng rơi xuống, Kiều Diệp nhặt lên, bé liền vênh miệng hôn hôn.

Cô liền buông đồ chơi trong tay ra, ôm bé, ôm thân thể mềm mại hưng phấn vào lòng, làm mặt quỷ trên đầu bé. Bé gái nhỏ liền cười khúc khích, tay chân mập mập múa may lung tung, cuối cùng đặt lên hõm vai Kiều Diệp, muốn nắm lấy tóc cô. Kiều Diệp cố ý tránh né, bé càng ra sức muốn bắt lấy, chơi đến vui vẻ, bật cười khách khách, băng đô buộc nơ màu hồng trên đầu hơi rung rung.

Thân ảnh Hạ Duy Đình ẩn mình sau tán cây, ngơ ngẩn nhìn hoạt cảnh sau tấm kính, trong lòng không nhịn được mà cuộn cuộn sôi sục, phảng phất như có thanh kim sắt nhọn bên trong đó, không ngừng khuấy động, khiến lòng anh trào dâng như thủy triều, hướng thẳng đến hốc mắt mà cuộn chảy. Anh liếc mạng cản răng đè nén, rằng mình không nhìn sẽ không khổ sở, nhưng ánh mắt không cách nào dời đi nơi khác.

Anh nên vui mừng vì hàng ổ của Đoàn Kinh Hồng được chọn ở một nơi thật tốt, cây xanh rợp bóng, vừa lúc che khuất bộ dạng chật vật của anh, không một ai chú ý tới anh.

Người đầu tiên phát hiện ra Hạ Duy Đình là Tiểu Đào Tô, bé ghé lên vai Kiều Diệp, vừa vặn nhìn ra góc cửa sổ nơi anh đứng, tò mò mà nhìn anh chăm chăm, mút ngón tay trong miệng, đôi mắt to tròn thuần khiết như hai viên thạch anh tím.

Hạ Duy Đình tự cảm thấy mình không thích con nít lắm, nhưng giờ khắc này, bị đôi mắt ngây thơ nhìn như vậy, trong lòng lại mềm mại muốn tan chảy.

Vợ chồng Đoàn gia nhìn thấy anh một chút cũng không ngoài ý muốn, Tô Dĩ đón anh vào nhà, Đoàn Kinh Hồng không nhịn được cười lớn: "Anh nói mà, cho dù em không gọi điện cho Hạ Duy Đình, anh ấy cũng tới. Chẳng qua tới hơi chậm, anh cho rằng suốt đêm qua Kiều muội không về anh ấy liền sẽ tìm tới cửa chứ, không nghĩ tới thế nhưng chậm mất một ngày."

Hạ Duy Đình nhàn nhạt nhìn về phía Kiều Diệp, cô vẫn đang chơi cùng hai đứa bé, anh thấp giọng: "Tối qua tôi tặng ca, không trở về Gia uyển."

Anh cũng không biết vì sao mình lại phải giải thích, nhưng chính anh cũng cảm thấy mình tới quá muộn. Có lẽ bởi vì bây giờ anh đang cảm thấy không an toàn, giống như quá cưỡng cầu một thứ không thuộc về mình, đều luôn có cảm giác như vậy, phảng phất rằng trễ một giây một phút thôi, có thể sẽ mất nhau mãi mãi.

Thời điểm, đối với anh mà nói, vô cùng quan trọng. Đúng người sai thời điểm, nhân sinh của anh còn gì tiếc nuối và đau đớn hơn thế nữa.

Tổ Dĩ lắc đầu, lúc này cô cũng không có cách nào để giúp anh, vốn tưởng hai người khổ tận cam lai có thể gương vỡ lại lành, thế mà anh vẫn tàn nhẫn đẩy Kiều Diệp ra.

Kiều Diệp không nói chuyện, cũng không ngẩng đầu lên nhìn anh. Tiểu Đào Tô vẫn còn nằm trong lòng cô, trên tay mê mẩn quả bóng gai cao su, chơi đến vui vẻ; anh trai Khoai Môn là một đứa bé hiểu chuyện, đem hai cái bánh quy mới ra lò trên bàn ra, một cái đưa cho Kiều Diệp, còn lại bưng đến cho Hạ Duy Đình: "Chú, cho chú cái này, bánh cháu cùng mẹ vừa mới nướng ạ."

Hạ Duy Đình không thích đồ ngọt, cũng không nhớ rõ đã bao lâu không ăn qua, nhưng anh nhìn thấy Kiều Diệp cẩn thận nhai bánh quy, phát ra tiếng động nho nhỏ, mùi thơm của sữa và bơ bỗng tỏa ra mê người.

Bánh quy cầm trên tay còn hơi nóng, Khoai Môn nóng lòng nhìn anh: "Ăn ngon không ạ?"

"Ừ." Anh khẽ đáp một tiếng, xem như là trả lời.

Khoai Môn lại có vẻ rất vui sướng: "Rất ngon đúng không chú? Là cháu cùng mẹ cùng dì Kiều Diệp cùng làm ạ, khuôn bánh là lần trước dì Kiều mua cho cháu đó!"

Hóa ra cô có tham gia làm bánh, chẳng trách anh ăn thấy hương vị không bình thường như vậy.

"Nhưng mà..." Khoai Môn có điểm nghi hoặc: "Sao chú lại không cười? Không phải ăn đồ ngon sẽ cười hay sao?"

Không phải chỉ có chú này, dì Kiều từ lúc có khách đến cũng không thấy cười nổi một cái!

Đoạn Khinh Hồng đứng một bên giải thích: "Đó không phải là do bánh quy con làm không ngon, mà vì chú này đã làm sai một chuyện, chọc dì Kiều tức giận, cho nên chú mới cười không được."

Khoai Môn trừng to đôi mắt: "Dì Kiều mà cũng tức giận ạ? Chú ơi rốt cuộc chú làm sai chuyện gì vậy, chú đã xin lỗi dì chưa?"

Dưới đôi mắt trẻ nhỏ, Kiều Diệp tốt tính biết bao, nhờ gì cũng làm, không giống như mẹ suốt ngày lải nhải hay cha lúc nào cũng khắc nghiệt, vĩnh viễn ôn nhu cười nhạt, bồi bé cùng em gái chơi đùa, không ngại đường xa mà mua quà đến cho hai đứa.

Hạ Duy Đình chỉ lắc đầu: "Chuyện của người lớn, cháu không hiểu."

Lại nhìn về phía Kiều Diệp, cô rút cuộc cũng không còn thờ ơ nữa, ôm Tiểu Đào Tô đứng lên, đem bé trả lời cho Tô Dĩ: "Đã không còn sớm, tôi xin phép về trước."

Tô Dĩ nói: "Nhanh như vậy đã đi à? Ở thêm hai ngày nữa đi, ngày kia chúng tôi đưa cô về."

"Không được, đã quấy rầy hai người hai ngày nay rồi, thật ngại quá, cũng nên tới lúc trở về."

Trở về, về nơi đó chẳng? Hải thành rộng lớn như thế, chỗ cho cô dung thân, cũng chỉ có Gia uyển.

Tiểu Đào Tô đang được ôm trong lòng Tô Dĩ, vươn vươn tay ra, muốn cha tới ôm. Đoạn Khinh Hồng đứng dậy đón bé, ôm tâm can bảo bối vào vòng tay, sau đó mới nói: "Có gì mà quấy rầy chứ, trước kia Tô Dĩ đến châu Phi xa lạ, ít nhiều nhờ có em chiếu cố, hiện tại em gặp tình huống khó xử đương nhiên chúng tôi phải giúp đỡ chứ. Đừng nói chỉ hai ngày, cho dù sau này chúng tôi không còn ở đây nữa, nếu em nguyện ý cứ dọn lại đây ở, chúng tôi sẽ không thu một chút tiền nào, còn vô cùng cảm tạ em đã thay chúng tôi chăm sóc vườn cây đấy."

"Đúng đó ~ dì Kiều ở lại đây đi, lần sau chúng ta đến Hải thành có thể tìm dì chơi ạ!"

Khoai Môn hoan hô nhảy lên, vỗ vỗ tay, cảm thấy rằng đó là ý tưởng không tồi. Hai cha con đồng lòng, Đoạn Khinh Hồng cong khóe môi liếc trộm qua Hạ Duy Đình, quả nhiên, sắc mặt anh hết xanh lại trắng.

"Không được, Kiều Diệp còn có công việc, ở lại Gia uyển tương đối thuận tiện hơn. Ý tốt của Đoạn tổng tôi thay cô ấy nhận, cũng đa tạ mọi người đã chiếu cố cô ấy ngày hôm qua. Lần tới, khi nào cả nhà mọi người đến Hải thành lần nữa, tôi sẽ cố gắng chiêu đãi hết sức với tư cách chủ nhà." Hạ Duy Đình nói xong liền nắm chặt cổ tay Kiều Diệp: "Xe đậu ở bên ngoài, chúng ta đi."

Kiều Diệp cũng không phản kháng, để mặc anh kéo đi, nhưng Tiểu Đào Tô lại không vui, ở trong lòng ba đập chân loạn xạ, miệng ê a ê a.

"Tiểu Đào Tô ngoan, lần tới dì sẽ đến chơi cùng cháu, ngoan ngoan nghe lời cha mẹ, có được không?" Kiều Diệp vuốt ve đỉnh đầu mềm mại của đứa bé, thơm lên má bé một cái, nắm lấy bàn tay nhỏ xíu: "Bye bye ~"

Đào Tô nghe không hiểu, chỉ không muốn cô rời đi, cái miệng nhỏ liền chu lên, oa oa khóc lớn.

Kiều Diệp chỉ có thể đem tiếng khóc ném lại phía sau người, khổ sở nhưng không thể quay đầu lại. Cô biết cha mẹ Đào Tô có thể dỗ dành bé, đó không phải chuyện cô cần bận tâm.

Bước chân Hạ Duy Đình cứng đờ, lòng bàn tay đang nắm chặt cổ tay cô lạnh toát. Thật ra anh vốn không sai, cô cùng anh, quá khứ lẫn hiện tại, chất chứa bao nhiêu khúc mắc, nếu thực sự có con với nhau, không biết tim gan sẽ còn đau đớn đến nhường nào.

Hai người ngồi trên xe không nói một lời nào, anh vẫn luôn nhìn cô, nhưng tầm mắt cô lại hướng ra ngoài cửa.

Thời điểm xe dừng lại ở Gia uyển, Kiều Diệp đã ngủ say. Anh không gọi cô dậy, bảo tài xế xuống trước; anh ngồi ở hàng ghế sau lặng lẽ ngắm nhìn dung nhan của cô, tựa như đêm đó anh nằm bên người cô sau trận hoan ái.

Anh mở cửa kính ra, đêm nay không khí không rét lạnh thấu xương. Bốn mùa Gia uyển đều được bao bọc dưới những bông dạ

hộp xinh đẹp, hương hoa nhàn nhạt thổi vào trong xe, mỹ nhân đang ngủ vẫn chưa tỉnh.

Anh nhớ cô thích nhất cái tên dạ hộp này, ngày nở đêm gập, tựa như ngày hôm qua còn bên nhau, vị lưu luyến ái muội còn vương nơi đầu lưỡi, tựa như vì tình yêu mà rộ nở.

Hoa có đẹp, cũng không bằng một nửa nụ cười của cô, chỉ là, hoa có gốc có rễ, còn cô thì không.

Không biết qua bao lâu, Kiều Diệp rớt cuộc cũng mở mắt ra, nhìn cảnh vật quen thuộc ngoài cửa xe, cô hỏi: "Tới rồi?"

"Ừ. Em ngủ quên trên xe, cho nên tôi không gọi em dậy."

Trên người cô còn đang đắp áo khoác của anh, khiến cô bỗng nghĩ tới ngày đó đến bệnh viện làm kiểm tra, cô thiếp đi trong văn phòng Dung Chiêu, thời điểm tỉnh lại trên người cũng là áo khoác của anh, nhàn nhạt hương bách tùng, muốn quên cũng quên không được.

Bọn họ đều cho rằng đó chính là ôn nhu, nhưng rớt cuộc thì thế nào đâu? Còn không phải giống như con nhím hay sao, xù lên gai nhọn, phòng bị lẫn nhau, làm nhau đau.

Cô nghe thấy giọng nói của mình lạnh nhạt: "Về sau không cần phải như vậy, trực tiếp gọi tôi dậy, xuống xe là được."

Cô đem áo khoác trả lại cho anh, cố ý phân rõ giới hạn, tay đặt nơi cửa xe, định bước xuống.

Hạ Duy Đình lại không định để cô đi như vậy, anh kéo tay cô về. Cô tránh né, nhưng anh không nhân nhượng, dùng hết sức bình sinh, khiến cô tránh không nổi.

Cô chỉ cảm thấy, nơi da thịt hai người chạm nhau nóng như bàn ủi, muốn thoát khỏi, nhưng anh lại vô cùng cố chấp, lôi lôi kéo kéo, trong xe vốn rộng rãi liền trở nên chật chội, khiến cô khó thở.

Hạ Duy Đình rất cuộc cũng không kiên nhẫn được nữa, vất vả chế trụ đôi tay Kiều Diệp, cúi người xuống mà hung hăng gặm lấy môi cô.

Mộng đẹp tỉnh giấc, uất hận nhân sinh. Kiều Diệp hoảng hốt nhìn khuôn mặt tuấn nhã phóng đại trước mắt, khắp người giống như bị điện giật tê liệt, không cách nào nhúc nhích.

Tác giả có lời muốn nói:

Đoạn Đoạn: Oa ha ha, để tôi nhìn xem đồ mặt than ngào kiều nhà anh làm thế nào thu phục được Kiều muội ~

Tiểu Đào Tô (phun bong bóng, chớp mắt):.....?

Đoạn Đoạn: Ngoan bảo bối, chừng nào con lớn, nhớ tìm cho cha một trung khuyển về ở rể, mấy tên ngào kiều mặt than như vậy đã hết đi ~

Tô Tô: #

Chương 37: Càng lún càng sâu

Anh cũng không nhắm mắt, có quá nhiều cảm xúc phức tạp xen lẫn trong đôi mắt anh, đỉnh mày nhướng cao, như thể anh đang ẩn nhẫn một nỗi thống khổ thật lớn. Cho nên anh nhìn thẳng vào mắt cô, để tìm xem liệu cô có đang chịu đựng giống như mình không.

Cho nên anh hôn cô thật thô bạo, như là cắn xé, không cho cô lối thoát, hận không thể nuốt cô vào trong bụng, mút đến đầu lưỡi cô tê dại.

Tay Kiều Diệp siết chặt, để trên ngực anh, muốn đẩy ra nhưng chỉ phí công phí sức. Cô đành phải gậy ông đập lưng ông, cắn xuống thật mạnh, nơi môi lưỡi tư giao liền có vị tanh máu.

Nhưng Hạ Duy Đình một chút nhăn nhó cũng không có, ngược lại bị loại đau đớn này kích thích, hai người cắn xé nhau mãnh liệt, thân thể căng như dây cung, không biết khi nào sẽ bất ngờ đứt gãy.

Kiều Diệp nức nở, cô không muốn bị anh đối xử thế này. Từ hôm qua tới bây giờ, bọn họ có vô số lần thân mật, cô cũng không kháng cự anh tới gần, nhưng hiện tại đã không giống vậy nữa, cô không muốn bị anh đối đãi như thế!

Cô đẩy anh, đánh anh, anh vẫn tiếp tục chế trụ đôi tay cô, người mất đi lý trí tạm thời có bao nhiêu là đáng sợ, cô tránh không thoát. Nhưng anh buông lỏng tay, tùy ý cô đánh, nắm chặt vạt áo anh, lại như đang nắm trái tim anh, chỉ có lực đạo trên môi vẫn không giảm, anh muốn cô bình tĩnh, muốn cô lắng nghe anh, nhưng cô không chịu, anh cũng biết tất cả đều do anh mà ra, nên muốn nói gì cũng không nói nên lời.

Cuối cùng anh cũng buông cô ra, đôi môi cô đỏ ửng, sóng mắt rưng rưng, nhưng không khóc, chỉ giơ tay tát anh một cái.

Một tát này không mạnh, có lẽ vì cô luyến tiếc, nhưng vẫn khiến anh xoay mặt đi chỗ khác, không thể nào nhìn thẳng vào mắt cô nữa.

Cả hai đều sững sờ một lát, là anh mở miệng trước: "Giận à?"

Kiều Diệp buộc mình phải nuốt trọn những giọt lệ đọng trên khóe mắt xuống, thanh âm khản đặc, lại vô cùng chói tai: "Hạ Duy Đình, anh tỉnh táo lại đi!"

Anh không tỉnh táo ư? Anh sao có thể không tỉnh táo được, nghe thấy cô gọi cả họ tên mình ra, có mấy khi đâu, dấu cho ý thức anh hỗn loạn, khiến anh như chìm vào mê giấc, anh vẫn muốn vực linh hồn mình dậy mà đáp cô một câu.

"Tôi rất tỉnh táo." Trong bóng đêm, anh nhẹ nhàng nhìn cô: "Không phải em giận tôi bắt em uống thuốc hay sao? Một viên thuốc đổi một cái tát của em, còn chưa đủ?"

Không phải anh làm sai sao, không phải anh cần nói xin lỗi sao? Được thôi, xin lỗi thì xin lỗi, anh nghĩ kỹ rồi, ai ngờ bàn tay cô đã nhanh chóng đánh tới.... Thật kỳ lạ, cũng không đánh chết được những kiêu ngạo trong anh, cũng không đau gì mấy; chỉ là anh cảm thấy như vậy cũng tốt, vừa lúc thành toàn cho anh, đổi lấy những nỗi xót xa mà cô đè nén, hai người không ai nợ ai.

Nhưng Kiều Diệp chậm rãi lắc đầu, tựa đầu vào cửa kính, rúc người trong góc xe, giọng nói vẫn đều đều: "Hôm nay chúng ta cùng nhau nói rõ ràng-- tôi không giận anh, cũng như tôi lần nữa về nước không phải vì anh, ngày hôm nay trở về càng không liên quan đến anh. Ba năm trước là tôi sai, tôi chảy trong người dòng máu của Diệp gia, tôi không cam lòng thân phận con ngoài giá thú, tôi tham lam cánh cửa nhà họ Diệp, cho nên ăn cắp tài liệu mật của anh, giao cho Diệp Bình, khiến anh thu mua Diệp thị không thành. Từ lúc bắt đầu động cơ của tôi đã chẳng sạch sẽ, bụng dạ khó lường, lừa anh còn nghĩ sẽ lừa được anh cả đời, thiếu chút nữa đem hôn nhân của anh đập vào mộ phần. Không có hôn lễ, quét sạch toàn bộ mặt mũi Hạ gia, tôi thật xin lỗi, thật áy náy, cộng thêm mấy năm nay thân thể

anh không tốt, tôi biết bởi vì anh giận tôi, tốt nhất tôi đừng nên xuất hiện nữa, tốt nhất hai ta vĩnh viễn cũng đừng gặp lại! Chỉ là làm sao bây giờ... Tôi có một tia hi vọng, rằng mình phải sống sót thật tốt, tôi muốn sinh tồn, cũng không bỏ xuống được trách nhiệm, cho nên mới cấp thiết quay về. Tôi muốn ở lại bên cạnh anh, chiếu cố anh, bởi vì tôi áy náy, bởi vì tôi muốn sửa chữa những sai lầm trước kia, chứ không phải vì tôi còn yêu anh."

Hạ Duy Đình lạnh lùng cười, chỉ là trên mặt nạ lạnh giá dường như có vết rạn vỡ: "Em không yêu tôi? Không yêu tôi sẽ cùng tôi lên giường? Em không nhớ ngày đó em nhiệt tình thế nào ư, tôi xoa nhẹ liền mềm nhũn như nước..."

"Không phải tôi uống say sao? Anh cũng uống rượu, say rượu mất trí, ai cũng đều sẽ phạm phải sai lầm, không có gì hiếm lạ. Tôi ở lại cạnh anh bởi đã từng đối xử với anh không đúng, nhưng với thân phận là bác sĩ, trị bệnh cứu người, không hơn, không bao gồm loại phương thức quá mực này."

Anh ngồi trong bóng tối, tuy rằng ngồi ngay ngắn, thân thể rất cuộc vẫn có chút lung lay sắp đổ. Cũng không phải vì một tát kia của cô, cũng không phải vì gió trời se se lạnh, đều không phải... Nhưng rất cuộc vì đâu, anh không thể nói rõ.

Say rượu mất lý trí chẳng? Những xúc cảm, những va chạm mãnh liệt không thể kiểm soát đó, quy lại vẫn chỉ bằng 5 chữ thô bạo đó?

Anh cố chấp, cố chấp nghĩ rằng cô giận anh, giận anh có thể đã bóp chết cơ hội sống của một sinh mạng nhỏ, cho nên anh nói thử một giả thiết mà chính anh cũng thấy tuyệt vọng: "Nếu tôi chấp nhận... Chuyện chúng ta có con, cùng nhau nuôi nấng nó, giống như vợ chồng Đoạn Kinh Hồng thì..."

Không đợi anh nói hết, Kiều Diệp bỗng cười rộ lên, giống như thương hại lại giống như thờ dài: "Anh còn chưa hiểu sao? Thật ra hơn ai hết tôi cũng không muốn sự tình đó xảy ra, viên thuốc kia, cho dù anh không bắt tôi uống, tôi cũng sẽ tự mình đi mua."

Hạ Duy Đình nghe xong bỗng cảm thấy hoảng hốt, cuối cùng cũng không biết như thế nào mà mình có thể trở về phòng. Hai người đường ai nấy đi, anh chỉ nhớ bóng dáng thon gầy đó, dần dần, dung nhập cùng bóng đêm.

Hóa ra cảm giác bị phủ định hoàn toàn cùng cực tuyệt là thế này, nói tự rước lấy nhục cũng không sai, anh rất cuộc cũng rõ cảm nhận của Kiều Diệp-- chuyện sinh con hay không, tuy trong lòng hiểu rõ, nhưng nghe chính miệng đối phương nói, trong lòng đau xót khôn tả.

Hóa ra từ đầu đến cuối, là anh tự mình đa tình, cô trước nay đều không muốn có thêm một vương bận nào với anh nữa.

Phòng Kiều Diệp đã lắp đặt hệ thống sưởi xong xuôi, cô dọn từ gác mái xuống, không cần phải vào tình thế ngắc đầu không thấy cú đầu thấy nữa, sáng sớm lúc rời giường, Hạ Duy Đình như cũ ngồi trên bàn ăn một mình.

Anh ngần ngợ nhìn đĩa ốp-la bơ tươi, đối diện không có ai, lại không có ai cùng anh tán chuyện phiếm, "Anh vẫn là thích ăn bầy phần chín..."

Anh gọi chị Thu tới: "Ngày mai chuẩn bị thêm một phần salad, còn có... sữa bò đem đổi thành sữa đậu nành."

Thật ra những lời mà cô nói, anh đều ghi nhớ.

Buổi tối Hạ Duy Đình tăng ca đến khuya, không biết có phải dạo gần đây uống thuốc đúng giờ hay không, thân thể anh không yếu ớt như thủy tinh nữa. Đêm đó cùng Kiều Diệp mãnh liệt hoan ái, va chạm kịch liệt, kích thích đến tâm hồn muốn nứt vỡ, anh cũng không sinh bệnh hay té xỉu gì.

Anh ngược lại không cảm thấy chút may mắn nào, không phải bị bệnh mới có thể giày vò cô hay sao? Hiện tại cô nhàn hạ, anh vẫn như cũ khó chịu, mỗi ngày tỉnh lại đều thấy thống khổ, mãi cho tới đêm tàn tĩnh mịch mới có thể an ổn.

Anh cười nhạo chính mình, khi đó cô tát anh một cái, cũng chưa thể đánh cho anh tỉnh ra. Chấp niệm tựa như một vũng bùn, càng lún càng sâu.

Rạng sáng 1 giờ, phòng Kiều Diệp còn sáng đèn. Đúng vậy, anh không chỉ tự ngược, còn lén lút nhìn sang chỗ của cô, để cô ở nơi mình có thể nhìn thấy. Những lý do kia của cô, đều là tự lừa mình dối người mà thôi.

Ngày thường cô đi ngủ rất sớm, 10 giờ đã tắt đèn, cho nên hôm nay nhìn thấy ánh sáng lờ mờ kia, anh liền cảm thấy có chút bất thường. Anh gọi chú Cát: "Tôi có điểm không thoải mái, đem bác sĩ Kiều lại đây."

Không nghĩ tới chú Cát rất nhanh đã quay lại, thở hồng hộc, thần sắc mang vẻ khẩn trương, hoảng loạn: "Hạ tiên sinh, bác sĩ Kiều hình như có chút không thích hợp, giống như sinh bệnh, cậu chủ có muốn đi xem không? Hay chúng ta trực tiếp gọi xe cứu thương?"

Hạ Duy Đình đang đứng bên cửa sổ, ly thủy tinh trong tay lập tức rơi xuống sàn nhà, anh cũng mặc kệ. Anh chạy xuống cầu thang, hỏi: "Tài xế Lưu đâu, mau đưa xe tới!"

Anh không bị bệnh, ngược lại Kiều Diệp bị bệnh, cô là bác sĩ lương cao anh mời đến, bệnh nặng tới mức phải kêu xe cấp cứu, như thế nào lại có chuyện vớ vẩn như vậy?

Anh xông vào phòng cô, cô nằm đó, mặt đỏ bừng, bọc trong chăn nhưng vẫn không ngừng run rẩy. Anh cái gì cũng không kịp nghĩ, giơ tay sờ trán cô, nóng muốn phỏng tay, nhưng thân thể lại lạnh như đang ở Bắc Cực, lật bật run rẩy không thôi.

"Sao lại lạnh đến thế này? Không phải đã đắp lò sưởi sao, tại sao em vẫn lạnh như vậy?!" Hạ Duy Đình vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, anh chưa từng thử qua loại cảm giác này bao giờ.

Kiều Diệp không cách nào đáp lời anh, cô còn ý thức, mở mắt ra vẫn có thể nhìn thấy anh ngồi ngay mép giường, chỉ là cô muốn mở

miệng, khớp hàm đều truyền đến từng cơn run rẩy, thanh âm đứt quãng: "Gọi... Điện thoại... Dung Chiêu... Bệnh viện.."

Anh hiểu rõ lời cô nói, nhưng anh không chấp nhận: "Toàn thế giới chỉ có một mình Long Đình là bệnh viện thôi ư? Bệnh như vậy còn trông cậy vào cậu ta, cậu ta có thể bay tới cứu mạng em sao?"

Anh hung hăng quay mặt lại: "Xe đã chuẩn bị xong chưa?"

Chú Cát khoanh tay đứng bên cạnh: "Đã xong thưa cậu chủ. Cậu muốn đưa bác sĩ Kiều đi bệnh viện ư? Để tôi bế cô ấy qua!"

Hạ Duy Đình sớm đã ôm Kiều Diệp vào trong ngực, cô yếu ớt biết bao, theo bản năng tựa gàn vào nguồn nhiệt, giống như động vật nhỏ bị dọa sợ, run lên bần bật, như thế nào cũng không giảm được cơn sốt. Ngay cả nhiệt độ cơ thể anh cũng không giúp được gì.

Cô sốt cao như vậy, anh biết rằng tình trạng hiện tại của cô nghiêm trọng hơn gấp nhiều lần trước kia, lúc đó cô chỉ mệt mỏi, sợ lạnh...

Anh ôm ngang cô lên, thế nhưng không tốn chút sức nào. Đêm đó lúc hai người thân mật, anh cũng ôm cô như thế, cả người giống như dẫm lên đám mây, anh cho rằng đó chỉ là ảo vọng, nhưng giờ anh mới biết, cô so với trí nhớ của anh, còn nhẹ hơn nhiều.

Kiều Diệp ...Sao em lại biến bộ dáng của mình ra nông nổi này?

Anh ôm cô ngồi vào trong xe, nhiệt độ không khí bên ngoài cũng không quá thấp, anh vẫn bảo tài xế chỉnh điều hòa lên cao nhất. Hàng ghế sau có đệm êm, phủ tấm chăn mềm, anh lấy nó bao bọc người Kiều Diệp, phân nửa cơ thể mình đang ôm cô cũng che lại, trên trán rịn xuống mồ hôi, nhưng cô vẫn lạnh đến phát run.

Có lẽ cô cũng cảm thấy hình ảnh hai người đối lập thật buồn cười, há miệng thở dốc, không đầu không đuôi mà nói một câu: "... Xin lỗi... "

Chương 38: Muốn bỏ chạy?

Môi Hạ Duy Đình mím lại thành một đường thẳng tắp, tựa như đang đè nén cơn giận, ôm cô càng chặt, qua một lúc lâu anh mới nói: "Mặc kệ em xin lỗi tôi vì cái gì, tôi đều không chấp nhận; cho nên hiện tại tốt nhất em câm miệng lại cho tôi!"

Xe ngừng trước cửa khám khẩn cấp của bệnh viện, Hạ Duy Đình ôm cô xuống xe, bác sĩ trực ban nhận ra Kiều Diệp, nhanh chóng sắp xếp cho cô lên giường đẩy, ngăn anh ở ngoài cửa: "Bệnh nhân cứ giao cho chúng tôi, tiên sinh xin vui lòng đợi bên ngoài!"

Bàn tay anh nắm chặt, lại không cách nào bước vào phòng bệnh được. Tài xế Lưu dìu anh ngồi xuống: "Hạ tiên sinh, ngài cứ ngồi đây nghỉ ngơi một lát, có nhiều bác sĩ y tá như vậy, bác sĩ Kiều sẽ không sao đâu. Ngài có cảm thấy ổn không, có muốn mời bác sĩ đến kiểm tra một chút?"

Hô hấp anh dồn dập, đôi mắt kết mạch máu, mồ hôi trên trán giọt nào giọt nấy to tướng, thoạt nhìn cũng không mấy thoải mái.

Nhưng anh chỉ xoa xoa tay, ra cửa quá vội vàng, áo ngủ cũng chưa kịp thay, đọng một mảng mồ hôi ướt sũng trên vạt áo màu ngà. Kiều Diệp ban nãy dựa vào vị trí này, cho nên cũng không rõ là mồ hôi của ai nữa.

Dung Chiêu hay tin đã nhanh chóng chạy tới, dù sao anh cũng là người sở hữu bệnh viện, không lâu trước kia mọi người còn tưởng anh cùng Kiều Diệp trai tài gái sắc một đôi, nay tình huống hung hiểm, tự nhiên sẽ thông báo cho anh đầu tiên.

"Tiểu Kiều đâu, em ấy thế nào?"

Hạ Duy Đình ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt nôn nóng trước mắt, nghẹn uất giống như tìm được chỗ phát tác, anh đứng lên nắm cổ áo Dung Chiêu: "Cậu còn hỏi tôi cô ấy thế nào ư! Không phải cô ấy

từng tới kiểm tra sức khỏe hay sao? Thân thể cô ấy thế nào cậu cũng không biết, cậu làm bác sĩ kiểu quái gì vậy!"

Dung Chiêu ngừng lại một chút, lần này đúng là anh có sai: "Báo cáo thử nghiệm máu của em ấy mới ra, tôi chưa có thời gian để nói với..."

"Hai người gần đây như thế nào đều mắt hờn mắt vía!" Hạ Duy Đình cắn răng: "Cô ấy rốt cuộc bị bệnh gì? Nói đi, rốt cuộc là bệnh gì?"

Dung Chiêu cũng tức giận, đẩy tay anh ra: "Cậu quan tâm em ấy như thế, vì sao đến bây giờ mới hỏi han? Em ấy gần kề với cậu nhất, sinh hoạt dưới cùng một mái nhà, thân thể em ấy không tốt chẳng lẽ cậu không nhận ra ư? Cũng đúng, trong đầu cậu chỉ nghĩ tới hận thù cùng không cam lòng, nào có bao giờ quan tâm liệu em ấy có ổn không, có vui vẻ hay không!"

Hai người đàn ông xuất chúng cứ vậy mà giằng co ngoài phòng cấp cứu, không ngừng thờ hồng hộc, cuối cùng, Dung Chiêu dụ lại trước, thanh âm trầm thấp: "Là bệnh sốt rét, hẳn là bị lây nhiễm lúc làm nhiệm vụ ở châu Phi. Lúc còn ủ bệnh, em ấy cũng cảm nhận được, nên đã đến làm kiểm tra."

Cố tình phòng xét nghiệm gặp trục trặc, tất cả mẫu máu thử đều không dùng được, cô phải tới lần thứ hai mới xét nghiệm thành công, nếu chậm trễ một chút thôi, cộng với vấn đề thời tiết này... Dung Chiêu bận nghĩ tới chuyện đó, hơi thất thần, báo cáo ra tới cũng không gửi liền cho Kiều Diệp, bằng không đã sớm định ra phương pháp trị liệu.

Hạ Duy Đình giống như bị rút kiệt sức lực: "Có nguy hiểm lắm không? Có trị được không?"

"Có thể, hiện tại đã có thuốc đặc hiệu, cộng thêm nghỉ ngơi, ăn uống đều đặn, có thể khỏi hẳn. Có điều bệnh này có khả năng lây nhiễm, thời tiết Hải thành nóng ẩm, quanh năm suốt tháng đều có muỗi truyền bệnh, vì lý do an toàn, không thể để em ấy ở lại chỗ của

cậu nữa. Tốt nhất là nằm viện cách ly trị liệu một thời gian, chùng nào ổn định rồi lại tính."

Hạ Duy Đình cười chua xót, khó trách vừa rồi cô nói xin lỗi, hóa ra là chỉ cái này. Anh đã từng khắc nghiệt hỏi cô có mắc bệnh truyền nhiễm không, cô chỉ nói nhất định sẽ không liên lụy đến anh, lỡ như có nhiễm bệnh, không cần anh đuổi sẽ tự khắc dọn ra ngoài.

Cô chính là biết mình có khả năng nhiễm bệnh, không cách nào ở lại Gia uyển làm bác sĩ được nữa, nên mới nói xin lỗi.

Em thật ngốc.

Kiều Diệp hạ sốt, ngủ thiếp đi trong phòng bệnh. Một giấc ngủ thật dài, cực kỳ an ổn, không mơ mộng gì cả, nếu không phải nghe được có người gọi tên, cô cũng muốn cứ vậy mà ngủ tiếp, không cần tỉnh lại nữa.

Hạ Duy Đình ngồi trên ghế cạnh giường, nắm tay cô, thấy cô trợn mắt, mới đem tay cô đặt về dưới chân, nhàn nhạt mở miệng: "Cuối cùng cũng tỉnh?"

Anh vẫn cao cao tại thượng như cũ, đặc biệt là trong môi trường như bệnh viện, anh cũng không vì đang chăm sóc bệnh nhân mà ôn nhu dịu dàng, cho dù chỉ là một chút thân thiện.

Kiều Diệp muốn ngồi dậy nhưng cả người mềm nhũn, anh mới tới đỡ cô.

Cô hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

"Bằng không tôi nên ở đâu?" Anh có vẻ vô cùng thản nhiên, tựa như vừa rồi gắt gao nắm chặt bàn tay cô, mơn trớn, hôn lên, nhưng nói buông ra liền buông, không một lời giải thích.

"Đừng quên là ai đã đưa em tới bệnh viện, thay quần áo cho em. Chẳng lẽ em cho rằng ngay từ đầu em đã có thể nằm thoải mái như vậy?"

Kiều Diệp đột nhiên phản ứng lại, lúc đó cô sốt cao, quần áo thấm đẫm mồ hôi, ý thức mơ hồ khó chịu, bây giờ đã được đổi thành quần áo mới sạch sẽ.

Cô có chút quần bách cùng khăn trướng, tất cả đều được Hạ Duy Đình thu vào mắt, anh trào phúng nói: "Em sợ gì chứ? Chuyện thân mật hơn cũng đã làm, còn sợ tôi chiếm tiện nghi của em?"

Anh quay mặt đi chỗ khác, che giấu tia đỏ ửng nhàn nhạt trên mặt. Quần áo là anh bảo tài xế Lưu đem tới, nhờ một nữ y tá thay cho cô, chỉ có điều anh không rời phòng bệnh, đứng đó quan sát mà thôi.

Anh chính là muốn cô hiểu lầm, rằng hai người thân mật khăng khít, rằng khi cô yếu đuối xấu hổ, là anh ở cạnh bên, đỡ cho cô lại tìm cách kéo xa khoảng cách hai người ra.

Kiều Diệp gật nhẹ đầu: "Cảm ơn anh."

Anh hừ một tiếng: "Lúc trước nói xin lỗi, bây giờ lại nói cảm ơn, từ khi nào mà em trở nên khách khí như vậy?"

Kiều Diệp không đáp lời, chỉ nhìn chăm chăm bình nước đầu giường. Bởi vì toát ra một lượng lớn mồ hôi, cơ thể mất nước, cổ họng cô khô rát.

Hạ Duy Đình cẩn thận rót nước ra ly, đưa tới tay cô: "Chậm thôi."

Cô uống một hơi hết hai ly, anh cũng không nói lời nào, lẳng lặng nhìn cô uống xong.

"Là bởi vì chuyện này sao?" Anh bỗng nhiên mở miệng, đôi đồng tử sâu như đáy đại dương: "Là bởi vì căn bệnh này, cho nên em không định sinh con, có phải không?"

Kiều Diệp giật mình: "Anh đang nói bệnh sốt rét ấy hả?"

Cô cũng còn chưa xác định liệu mình có bị bệnh này hay không, chỉ là từ dấu hiệu bệnh, 8,9 phần sẽ không sai.

"Phải, muốn trách thì trách tên Dung Chiêu kia, đem báo cáo tới chậm trễ."

Trong lúc cô hôn mê, anh lên internet tìm hiểu loại bệnh này, biết được bệnh có khả năng gây tử vong, hận không thể đem Dung Chiêu tới đánh một trận.

Cô cười cười: "Hiện tại biết cũng chưa muộn, y học đã rất phát triển rồi, bệnh sốt rét không phải nan y, ở châu Phi cũng chỉ như bệnh truyền nhiễm thông thường mà thôi. Mặc dù thuốc chloroquine cùng artemisinin bọn tôi mang tới đó không đắt đỏ gì, nhưng cũng vô cùng hữu hiệu với những người bệnh."

Nhớ tới trải nghiệm công tác đầy nguy hiểm kia, trên mặt cô ngược lại sáng rực rỡ.

Hạ Duy Đình không cắt lời, chỉ lắng nghe cô nói. Cô rất ít khi kể cho anh về những năm ở châu Phi đó, có lẽ bọn họ đều đang trốn tránh những năm tháng kia-- anh chịu đủ giày vò, cô lại tự do tự tại, nghĩ thế nào cũng thấy cô có lỗi với anh.

Nhưng hiện tại xem ra, không phải cô không khổ sở, chỉ là người khác không cách nào biết được.

Cô tựa đầu vào thành giường, chậm rãi nói: "Tôi còn nhớ năm đầu tiên đến châu Phi, gặp được một thai phụ sắp sinh con, vì bệnh sốt rét mà không ngừng phát sốt, chúng tôi vẫn luôn do dự không biết có nên làm phẫu thuật sinh mổ cho cô ấy hay không. Tình huống của cô ấy không tốt lắm, cuối cùng bảo vệ được tính mạng, nhưng không giữ được đứa nhỏ nữa."

Cô dường như vẫn còn tiếc nuối: "Chúng tôi vẫn luôn tự trách, nếu phán đoán chuẩn xác hơn, nhanh chóng hơn, có lẽ kết cục sẽ khác."

Thấy anh không nói gì, cô cười cười: "Thật ra ở châu Phi có rất nhiều thai phụ, có thể sinh con trong điều kiện y tế khó khăn như vậy cũng không phải là ít. Tôi chỉ muốn nói cho anh biết, bị sốt rét cũng

không phải không thể mang thai, không phải vì lý do này mà tôi không muốn sinh con, có điều nếu nghĩ vậy có thể khiến anh dễ chịu một chút, anh tạm thời cứ cho là vậy đi!"

Sắc mặt Hạ Duy Đình lập tức biến đổi: "Kiều Diệp, em đủ chưa?"

Kiều Diệp không còn nhìn anh nữa, tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ: "Anh đi về nghỉ ngơi trước đi, bệnh này nói nặng cũng không nặng, chỉ là có lây nhiễm. Thân thể anh miễn dịch yếu, cần phải đặc biệt chú ý để không bị lây. Là bác sĩ gia đình của anh, tôi muốn chiếu cố anh, giúp anh khỏe mạnh vui vẻ một chút, nhưng mà tình hình hiện tại, xem ra là không được rồi. Có lẽ là do ý trời, chúng ta bác sĩ bệnh nhân cũng không có duyên phận, quá cưỡng cầu đều sẽ bất lợi đối với mọi người."

Hạ Duy Đình tựa hồ mất rất nhiều sức lực mới hiểu được lời của cô, giận quá hóa cười: "Kiều Diệp, em muốn giữa đường bỏ chạy, cứ như vậy mà từ chức? Em cho rằng Hạ Duy Đình tôi là ai, Gia uyển là chốn nào, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi? Đừng quên em còn thiếu tôi 300 vạn dự chi tiền lương!"

"Tôi là đang nghĩ cho anh. Còn 300 vạn kia... tôi sẽ nghĩ cách khác để trả anh."

Hạ Duy Đình cười lạnh: "Còn thế nào nữa? Tìm Dung Chiêu mượn, hay là tìm Diệp gia? Em suy nghĩ cũng thật đơn giản. Tôi liền không ngại nói cho em biết một chút, hiện tại đã không phải 300 vạn nữa, mà là 600 vạn. Tiền vi phạm hợp đồng tương đương như số tiền dự chi, em không đọc kỹ hợp đồng sao?"

Cô đúng là không đọc kỹ, lúc ấy chỉ nghĩ ở bên cạnh anh, chăm sóc anh thật tốt, thiếu nợ thì phải trả, cô chỉ nghĩ đơn giản thế thôi. Nhưng tình huống như bây giờ, hai người sao có thể tiếp tục chung đụng với nhau được nữa?

"Em suy xét cẩn thận." Anh ngược lại chắc chắn, đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô: "Cho dù em có đi tìm người khác vay mượn,

cũng không đủ 600 vạn để trả cho tôi đâu. Chi bằng cứ dưỡng tốt thân thể, chừng nào khỏe lại, trở về bên cạnh tôi... tiếp tục trả nợ."

Lúc nói câu cuối, anh hơi khom người, giọng nói chứa vài phần ngả ngớn, ám chỉ ái muội bất quá vô cùng rõ ràng.

Anh muốn kích thích cô, một Kiều Diệp lặng lẽ như mặt hồ thể này, thật sự không phải là điều mà anh muốn nhìn thấy.

Chương 39: Sinh biến

Kiều Diệp ở lại bệnh viện cách ly đặc trị, mỗi ngày đều nhìn thấy Hạ Duy Đình. Cô cũng không hỏi anh dùng cách nào, tốt xấu gì anh cũng là đại cổ đông, anh mà đã cố chấp thì Dung Chiêu cũng không ngăn nổi, viện trưởng Lê Thu Hoa còn phải nể mặt vài phần.

Thời điểm không phát bệnh cô không có chỗ nào không thoải mái, nhàn đến hốt hoảng, chợt nhớ tới Dung Chiêu có từng nhắc qua rằng có một luận văn cần được phiên dịch, hiện tại cô có thời gian rảnh rỗi, cho nên đã liên lạc với anh.

Dung Chiêu mang tài liệu cùng usb tới, thấy cô mặc quần áo đơn bạc, liền nhăn mày hỏi: "Sao lại mặc ít như vậy? Cần thận cảm lạnh phát sốt."

Cô cười cười: "Lò sưởi trong bệnh viện lắp đặt đầy đủ, sao có thể lạnh được chứ? Thật ra em sợ lạnh cũng do bệnh này mà thôi, bây giờ đã ổn hơn rồi, chứng tỏ em đã hồi phục không tệ đó. Ngày đó sốt cao mồ hôi nhễ nhại, như hiện tại là vừa vặn."

Có lẽ bọn họ đều nghĩ tới phản ứng kích động của Hạ Duy Đình ngày đó, cho nên một tác cũng không rời xa cô, thậm chí cả lúc cô thay quần áo, khiến cô có hơi xấu hổ.

"Tài liệu đều ở chỗ này, anh biết trình độ tiếng Anh của em tốt, phương diện học lực cũng rất khá, nhưng dù sao cũng là bệnh nhân, tịnh dưỡng thân thể mới là điều quan trọng nhất. Không cần quá miễn cưỡng, làm được bao nhiêu thì làm bấy nhiêu, anh sẽ trả thù lao cho em."

Kiều Diệp lắc đầu: "Lần này nằm viện ít nhiều cũng nhờ có anh chiếu cố, em còn cảm tạ không kịp, thù lao gì chứ, chỉ là nhàn rỗi quá tìm chút chuyện làm thôi. Làm xong chính là báo đáp rồi, lỡ như làm không tốt, cũng đành xin anh thông cảm."

Dung Chiêu nhìn cô, muốn nói lại thôi, cuối cùng không nói thêm gì nữa, chỉ dặn dò cô nghỉ ngơi cho tốt rồi rời đi.

Anh giống như cố ý né tránh cô, hai người gặp mặt khó tránh khỏi bối rối, Kiều Diệp cũng nhận thức được chuyện đó, chỉ là cô không hỏi điều gì. Mỗi người đều có điểm khó xử riêng, cô sẽ đợi tới khi anh nguyện ý nói ra.

Hạ Duy Đình đối với chuyện cô ngồi ở phòng bệnh viết viết vẽ vẽ dịch tài liệu phản ứng rất lớn, trực tiếp tịch thu dây nguồn laptop của cô.

"Em ngại mình sống lâu quá đúng không? Bệnh chưa khỏi đã hao tâm tổn sức làm mấy loại chuyện này, Dung Chiêu trả cho em bao nhiêu tiền lương để em bán mạng vì cậu ta như vậy?"

Cô thử kiên nhẫn giải thích: "Thời điểm không phát bệnh vẫn có thể sinh hoạt bình thường, không cần nằm nghỉ cả ngày trên giường. Tôi cũng không phải vì tiền mới giúp anh ấy..."

"Không phải vì tiền thì chính là vì tình sao? Thế nào, gần đây em không thấy cậu ta có tâm sự ư? Lần này em nhập viện cậu ta cũng không giống như lần trước chạy tới chạy lui hỏi han, theo lý thuyết có cơ hội tốt như vậy đáng lẽ ra cậu ta sẽ không bỏ qua mới đúng. Chẳng lẽ là do thấy em mắc bệnh sốt rét, trong lòng có điểm kiêng kỵ, nhanh như vậy liền từ bỏ theo đuổi?"

Lời trong lời ngoài đều có ý vui sướng khi người gặp họa, Kiều Diệp biết tính tình của anh, không giải thích nhiều nữa, chỉ đáp nhẹ: "Anh ấy không phải người như vậy."

Cô nói giúp Dung Chiêu, tóm lại là anh không cao hứng, quyết định không trả lại dây nguồn cho cô.

Cô đành phải đến thư viện mượn, quản lý ở đó có quen biết với cô, cũng luôn chuẩn bị sẵn dây nguồn dự phòng cho các y tá, bác sĩ.

Trong giờ làm việc thư viện rất vắng người, cô liếc mắt một cái cũng nhìn thấy Hạ Duy Đình ngồi bên cửa sổ. Trước mặt anh bày một quyển sách dày cộm, áo khoác thẫm màu treo trên lưng ghế, áo sơ mi trắng xắn đến khuỷu tay, để lộ loại đồng hồ quen thuộc, những ngón tay thon dài trắng ngần chống bên má, ánh mặt trời chiếu rọi vào người anh, sắc vàng lộng lẫy vây lấy anh, tựa như một bức họa đẹp đẽ.

Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp anh cũng chính là lúc anh đang ngồi đọc sách như thế này, kể cả lúc gặp lại cũng vậy. Cô vừa rồi cảm thấy bọn họ hẳn là không có duyên phận, nhưng cố tình vận mệnh lại sắp xếp cho bọn họ vô số trùng hợp, muốn tránh cũng tránh không khỏi.

Cô thấp giọng hỏi quản lý Hạ Duy Đình mượn sách gì, đáp án là anh mượn sách về bệnh sốt rét cùng các dịch tễ khác ở châu Phi, một quyển dày như vậy, hoàn toàn viết bằng tiếng Anh, ngoại trừ thư viện bệnh viện hay các hiệu sách chuyên môn, bên ngoài khó mà tìm được.

Kiều Diệp từ xa nhìn anh, nhìn từng ngón tay anh lật qua trang sách, mày hơi nhíu lại, thần thái nghiêm túc không khác gì lúc xem hợp đồng đầu tư tiền triệu.

Cảm xúc trong lòng ngổn ngang, hốc mắt cô nóng rục, đau rát, trái tim khó mà đè nén nhịp đập đang gia tăng. Mặc cho bao nhiêu năm trôi qua, cô vẫn không cách nào khắc chế tình cảm dành cho người đàn ông này.

Những ngày ở bệnh viện không mấy dễ chịu, rốt cuộc Kiều Diệp cũng hiểu vì sao Hạ Duy Đình lại bài xích nằm viện như vậy.

Thuốc đặc trị cô dùng có công hiệu rất tốt, hơn nữa mỗi ngày đều được ăn đồ ăn chị Thu làm, uống canh chị ấy nấu, sắc khí cô khá lên không ít, khuôn mặt cũng đầy đặn ra.

Chị Thu cảm khái: "Như thế này thật tốt, khỏe mạnh, ăn được ngủ được, mạnh mẽ hơn tất cả, em cũng ngày càng xinh đẹp tràn sức

sống nữa. Ánh mắt của Tiểu Hạ thật tốt mà, thích người như bác sĩ Kiều đây, không như đám oanh oanh yến yến thùng rỗng kêu to ngoài kia. Lúc này thật tốt, hai đứa sinh hoạt hòa thuận, đừng nhìn thằng bé suốt ngày trưng ra bộ dạng thờ ơ, thật ra cậu ấy lo cho em muốn chết. Đêm đó em sinh bệnh, đôi mắt cậu chủ đỏ ngầu, chỉ trước giờ còn chưa thấy qua bộ dạng đó bao giờ... Mấy ngày em nằm viện, cậu ấy vừa chạy đến công ty vừa chạy đến bệnh viện, cả người hốc hác đi thấy rõ. Trước kia muốn cậu ấy đi bệnh viện khó khăn nhường nào, hiện tại vì em đó, cái gì cũng không sợ, cũng không để bụng."

Kiều Diệp nghe được, trong lòng không khỏi khổ sở, nhưng lại không biết phải đáp lời thế nào. Chị Thu tựa hồ nhìn ra cô có nỗi khổ tâm, an ủi nói: "Có phải em sợ người nhà không đồng ý không? Em lo cô cậu ấy sẽ phản đối ư? Aii, cô Hạ không phải người xấu đâu, tuy là đôi khi thái độ có hơi cứng rắn, nhưng cũng là vì một lòng một dạ đối đãi với người nhà thôi. Hai người bọn em thương nhau thật lòng, cô ấy sẽ không chắn đường hai đứa đâu."

Hạ Chính Nghi cả đời không kết hôn, mọi người vẫn gọi bà là cô Hạ theo phong tục địa phương. Thật ra Kiều Diệp chưa từng oán giận ai cả, chỉ là chuyện năm đó Hạ Duy Đình không muốn để người khác biết, cô cũng không thể tiết lộ quá nhiều.

Thời điểm cô xuất viện, đã gần tới Tết Nguyên đán. Hạ Duy Đình phái tài xế Lưu cùng chị Thu đến đón cô, cũng xác định với cô rằng ngoài Gia uyển ra cô không thể đi đâu khác.

Có những lúc anh bá đạo, không thềm nói đạo lý. Cô gọi điện cho anh, đầu kia truyền đến tin nhắn thoại, nói rằng đang chuyển máy tới điện thoại của thư ký Ngô Dịch. Cậu ta nói cho cô là Hạ Duy Đình đã đi công tác cùng Giang Khương, nhưng sẽ sớm trở về.

Lúc nhận điện thoại Ngô Dịch hơi khẩn trương, còn muốn giải thích nhiều thêm đôi ba câu, sợ cô hiểu lầm. Kiều Diệp cười cười, Hạ Duy Đình công tự phân minh, cô cũng không có ý định ghen tuông, chỉ là có chút bất đắc dĩ.

Lúc cô ngồi lên xe, màn hình hiển thị người gọi đến là Thẩm Niệm Mi, trong lòng cô thành thích nháy dựng, bắt máy, giọng Niệm Mi ở đầu kia nghẹn ngào: "Tiểu Diệp, đã xảy ra chuyện."

* * * * *

Hạ Duy Đình cùng Giang Khương vừa kết thúc một hồi đàm phán ở nơi đất khách, anh tháo nơ ra, nhàn nhạt nói: "Tôi hi vọng đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tôi phải tự thân ra ngoài. Qua năm mới nếu cô không đảm đương một mình thị trường phía Bắc nữa thì Hạ thị chắc chỉ có nước đóng cửa."

Vốn dĩ cũng chỉ là nói đùa, hiếm khi lời nói của anh chứa ý trêu chọc, nếu là ngày thường Giang Khương hẳn đã cười ra tiếng, tuân mệnh kiêu quân đội. Nhưng hôm nay cô chỉ một mạch trầm lặng, qua thật lâu mới cười gượng gạo: "Anh cũng quá coi trọng tôi rồi, nếu tôi đi thật thì phải làm sao bây giờ? Công ty ai rời đi cũng không quan trọng, chỉ có anh là không được, anh mới là cốt lõi của Hạ thị."

Anh quay đầu nhìn cô một cái: "Cô có dự định gì mới sao? Ai muốn đào góc tường công ty tôi? Hắn ta cho cô điều kiện gì, tôi bảo đảm tôi sẽ cho cô nhiều hơn số đó."

Cô buồn cười: "Anh cũng thật thẳng thắn, đừng nói ngày thường anh cũng giao tiếp với Kiều Diệp theo kiểu này nha."

Hạ Duy Đình im lặng, chứng tỏ cô đã đoán đúng, anh cùng Kiều Diệp chính là nói cái gì cũng động tới điều kiện, thủ đoạn nào cũng sử dụng.

Giang Khương thở dài một hơi: "Anh đừng đoán mò, năm đó tôi ký hợp đồng với Hạ thị, cũng không dự định sẽ chuyển công tác nhanh như vậy, hưởng hồ mấy năm nay anh cùng chủ tịch đối xử không hề tệ với tôi, uống nước thì phải nhớ nguồn, tôi không muốn làm bạch nhãn lang."

"Vậy thì vì sao?"

"Cũng không phải nguyên nhân đặc thù gì, có lẽ bởi vì tôi là phụ nữ đi!" Cô thấy ánh mắt anh có tia phức tạp: "Rất nhiều phụ nữ đến tuổi này đều đã có con đi nhà trẻ, vốn dĩ tôi cũng muốn kết hôn sinh con. Nếu không thể cân bằng cả hai, tôi có thể phải để sự nghiệp nhường đường cho chuyện này, nói chung là phải chuẩn bị tâm lý trước."

Hạ Duy Đình có phần hoang mang: "Nhưng cô còn chưa kết hôn... Vậy cô đang có đối tượng?"

Giang Khương không trả lời, lúc này, điện thoại Hạ Duy Đình vang lên, cô nói anh cứ bắt máy trước đi.

Người gọi tới là chị Thu, ngữ khí nôn nóng: "Hạ tiên sinh, cậu đang ở đâu? Tôi cũng không biết có phải mình nói gì sai không nữa.... Bác sĩ Kiều, vừa mới xuất viện đã thu dọn hành lý rời đi, tôi cùng lão Cát sợ là ngăn không nổi, cậu mau trở về đi!"

Sắc mặt Hạ Duy Đình đại biến: "Các người tạm thời giữ chân cô ấy, tôi lập tức trở về!"

Giang Khương hỏi: "Sao vậy, phát sinh cái gì rồi?"

"Không có gì, chúng ta mua vé máy bay chuyển mấy giờ? Lập tức sửa thành chuyến gần nhất."

Cô nhíu mày: "Được, tôi sẽ liên hệ với bên bán vé để thay đổi..."

Anh một phút cũng không muốn chờ, cầm lấy vali cá nhân nhanh chóng chạy tới sân bay.

Từ Nam qua Bắc đến Hải thành có hàng chục chuyến bay trong ngày, chỉ là chuyến sớm nhất thì không có khoang hạng nhất. Hạ Duy Đình chen chúc trong khoang phổ thông chật hẹp, eo lưng cứng còng đau nhức, nhưng giờ khắc này anh không màng gì cả, trong đầu chỉ có một ý niệm-- Kiều Diệp dám rời đi như vậy, anh đào ba thước đất cũng phải tìm cho ra cô!

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay tôi mang Tiểu Tiểu Hoàn đi xem con vịt vàng gốc manh, trong lòng đã được chữa lành ~ cho nên sắp tới muốn viết gì đó ấm áp, mọi người hãy tin mị! ヽ(̄▽̄)h

Chương 40: Tôi không mù

Khi Hạ Duy Đình về tới Gia uyển mặt trời đã sắp lặn, mới chỉ 3, 4 tiếng trôi qua, lại giống như đã 3, 40 ngày đằng đẵng, khiến anh cạn kiệt tinh lực.

Khi chuyến bay hạ cánh, tài xế đã đợi sẵn bên ngoài, Giang Khương vẫn luôn căn dặn tài xế lái xe chậm một chút, dù sao tai nạn kia thiếu chút nữa đã đoạt mạng của anh, ai cũng không muốn chuyện đó xảy ra lần nữa. Nhưng lòng quan tâm cùng buồn bã mất mát của cô vĩnh viễn bị anh lãng quên phía sau, anh chỉ liều mạng muốn nhanh hơn nữa, tốt nhất là nhanh đến mức khi anh mở mắt ra đã thấy mình ở Gia uyển, không phải tốn nhiều thời gian trì hoãn trên đường.

Nhưng anh sợ mình lại bỏ lỡ Kiều Diệp, nếu cô khẳng khẳng muốn đi đám người chú Cát làm sao có thể cản nổi, có phải hay không cô đã trên đường cao tốc đến sân bay? Có thể nào không hai người sẽ thoáng chạm mặt rồi lướt qua nhau ngay lúc này?

May mắn thay, khi anh về tới Gia uyển, chú Cát ra đón, nói rằng Kiều Diệp còn ở trong phòng chưa đi.

Hạ Duy Đình muốn bước vào chát vắn, nhưng mới đi hai bước, eo lưng liền cứng đờ đau nhức, mỗi bước đi đều thập phần gian nan. Chú Cát muốn lên dìu anh, bị anh ngăn lại, anh không muốn chịu yếu thế. Dù sao anh cũng đã thành ra như vậy, cô có bản lĩnh thì cứ trực tiếp đẩy ngã anh đi.

Anh gian nan đi đến phòng Kiều Diệp, gõ mạnh vài cái, Kiều Diệp thấy anh không khỏi giật mình: "Sao lại về sớm như vậy, không phải 8 giờ mới bay hay sao?"

Hạ Duy Đình nhìn vali đã thu thập đầy đủ trên mặt sàn, ánh mắt sắc bén khóa chặt lấy cô: "Chuyến bay của tôi khởi hành lúc mấy giờ em cũng rõ như vậy, xem ra đã sớm có tính toán? Em muốn đi

đâu, nếu tôi thật sự 8 giờ mới bay, có phải hay không tất cả những gì còn lại chỉ là căn phòng trống? Em muốn đi luôn đúng không, Kiều Diệp, tôi nói cho em biết, trên đời không có chuyện dễ như vậy đâu!"

Kiều Diệp cố gắng giải thích: "Không phải, anh hiểu làm...."

"Tôi không hiểu làm. Tâm em vốn không đặt ở chốn này, tôi biết sớm hay muộn cũng sẽ có ngày em rời đi. Tôi dùng hợp đồng giữ em lại, em hẳn cảm thấy bị tôi cưỡng ép, em hẳn cảm thấy không cam lòng! Nhưng em cũng thật không biết nhìn lại chính mình, thiếu tiền của tôi, thiếu 300 vạn, lỡ có vi phạm hợp đồng liền tăng thành 600 vạn, rất nhiều người dùng cả đời cũng không kiếm nổi con số này, đây đều là em thiếu tôi! Không phải em nên trả cho xong rồi mới đi hay sao? Đồ đạc đã thu dọn xong, em muốn không từ mà biệt? Kiều Diệp, chút thể diện cuối cùng này, em cũng quyết định không cần nữa, phải không?"

Anh nói một hơi, hai người đều vô cùng an tĩnh, không khí giống như đọng lại.

Kiều Diệp lặng thinh, giống như thừa nhận mọi điều anh nói. Hạ Duy Đình khó chịu trong lòng, còn có nản chí. Anh đã thỏa hiệp đến mức này, tựa như buông bỏ nốt phần phản kháng hèn mọn trong mình, nhưng cô trước sau vẫn không tiến lên một bước, thậm chí còn muốn không từ mà biệt.

Không từ mà biệt... 4 chữ này có bao nhiêu quen thuộc, ba năm trước là như vậy, ba năm sau chẳng đổi thay, người không thể buông bỏ, trước sau đều chỉ có anh. Nhưng nhân sinh có bao nhiêu cái "ba năm" để mãi phí hoài như thế đâu?

Anh nắm vành cổ áo, dường như lồng ngực anh đang bốc cháy, hút cạn hết oxy xung quanh. Trái tim kịch liệt co rút đau đớn, không cách nào hô hấp, cơ thể anh lung lay, đứng phải kê gối trên giá, bình hoa cùng mô hình tượng đất rơi xuống, vỡ tan tành.

Kiều Diệp chạy lại ôm anh, không để anh ngã xuống, nếu không kịp, chỉ sợ những mảnh vỡ kia cửa anh đến trầy da tróc thịt.

"Thuốc, thuốc đâu... Có mang theo trên người không, để chỗ nào?" Cô nôn nóng đến phát khóc, tay ôm lấy anh, cuối cùng cũng tìm được lọ thuốc trong túi áo khoác.

Anh khẩn trương biết bao, áo khoác chưa cởi đã chạy đến tìm cô, nhưng cũng may rằng anh chưa cởi áo khoác, bằng không, cô chạy ra ngoài tìm thuốc, một đi một về, cô sợ trái tim mình chịu không nổi.

Mắt Hạ Duy Đình không nhắm, mở to nhìn cô. Sức lực cô thật lớn, đỡ anh nằm xuống, tay run rẩy rót nước, giúp anh uống thuốc, sau đó giúp anh cởi áo, tháo thắt lưng, cởi giày.

Vẻ phong trần theo đó tan biến, mấy ngày làm việc vất vả cùng nỗi canh cánh trong lòng lập tức tiêu tan, chỉ cần có cô, mọi thứ thật tốt... Hóa ra, chỉ cần có em là đủ.

Hạ Duy Đình quay đầu đi, vùi mặt vào gối, ngửi thấy hương vị đặc trưng của cô, nhanh chóng mơ màng ngủ thiếp đi.

Thời điểm tỉnh lại, Kiều Diệp vẫn còn ở trong phòng, bốn phía đều ngập tràn hơi thở của cô. Cô chưa đi đâu cả, vẫn luôn ngồi ngay mép giường giữ tay anh.

"Anh tỉnh rồi, có chỗ nào không thoải mái không? Ngực có đau không?" Cô vừa nói, vừa phủ bàn tay lên trán anh, tựa như đối đãi với một đứa trẻ bị bệnh.

Anh lắc đầu: "Tôi ngủ bao lâu rồi?"

"Từ chạng vạng hôm qua tới bây giờ, suốt một đêm. Tôi ở đây canh anh, chưa đi đâu hết." Cô cuối cùng cũng chờ được cơ hội để giải thích rõ ràng với anh: "Ngày hôm qua tôi cũng không định một đi không trở lại, nhưng gọi anh không được, nên tôi định sẽ bay lúc 10h, biết đâu vừa vặn gặp được anh xuống tới, hoặc ít nhất, anh có thể nghe điện thoại của tôi. Tôi phải về nhà, mẹ tôi cùng Niệm Mi ở đó xảy ra chuyện."

Dường như anh nghe rõ, lại giống như mơ hồ, đôi mắt hẹp dài phủ một tầng sương mỏng ngơ ngẩn nhìn cô, vài giây sau mới hỏi: "Trời đã sáng rồi ư? Vì sao không bật đèn?"

Kiều Diệp giống như bị sét đánh: "Anh... không nhìn thấy ánh sáng?"

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng len lỏi qua khe rèm khép hờ, trong phòng đèn sáng trưng, nhưng anh lại không nhìn thấy.

Hạ Duy Đình hơi ngưng lại, tựa hồ nhận thức được tình huống hiện tại, anh rõ ràng đang tỉnh táo. Lời nói kẹt lại nơi cuống họng, như tảng đá đè nén thanh âm.

Anh chống tay ngồi dậy, thu hồi ánh mắt đặt trên người cô lại, nhàn nhạt nói: "Không phải muốn về nhà hay sao? Hiện tại còn sớm, em gọi cho Ngô Dịch bảo cậu ta đổi vé máy bay cho."

Kiều Diệp gắt gao che miệng, ngăn không cho tiếng nấc nghẹn ngào của mình phát ra. Anh đã không thể thấy vẻ chật vật, thương cảm của cô lúc này, cô cũng không muốn anh nghe những thanh âm nức nở đó.

Thị lực anh rất tệ, thật ra anh cũng biết rõ, nhưng anh lại kiềm chế, lại hiểu thẳng như vậy, không phải rất vất vả hay sao?

"Tôi không đi đâu hết." Cô cực lực đem nước mắt nuốt ngược xuống, thanh âm nghẹn ngào: "Anh nói đúng, tôi mắc nợ anh nhiều như vậy, sẽ có lúc phải trả lại tất cả. Lúc trước tôi sinh bệnh đều nhờ có anh chiếu cố, bây giờ để tôi chăm sóc anh, mặc kệ có gì đi nữa."

Hạ Duy Đình không điếc, anh nghe ra được Kiều Diệp đang khóc. Anh hận nhất là sự thương hại của người khác, hiện tại biết rõ cô chỉ là đang thương hại anh mà thôi, thế nhưng anh cảm thấy không sao cả.

Khoảnh khắc anh xông vào căn phòng này, mọi thứ đã sáng tỏ. Chỉ cần cô ở lại bên cạnh anh, dù là tình yêu, lòng thương hại, hay

bất cứ thứ gì khác, anh cũng nguyện chấp nhận.

Chỉ là như vậy, thật đáng buồn.

"Tôi không mù, nhưng có lẽ sẽ sớm thôi." Anh bình tĩnh như cũ, có điểm tự giễu: "Mỗi lúc tỉnh lại tầm mắt ngày càng mờ hồ, gần đây thời gian không thấy rõ càng kéo dài. Có lẽ không bao lâu nữa, cả ngày cũng chỉ có thể nhìn được bóng mờ, đối phương là ai cũng không nhận ra nữa, nam hay nữ cũng không phân biệt nổi. Hoặc dứt khoát giống như hôm nay, tỉnh lại một mảnh tối mịt, về sau có lẽ cũng sẽ sống trong bóng tối."

Còn nhận ra được ai chẳng, có lẽ chỉ có cô. Từng hơi thở, từng hương vị, chỉ cần lại gần anh một chút, anh sẽ liền nhận ra, cho dù không nhìn thấy, cho dù không nghe thấy, tựa như một bản năng của động vật.

Anh bị cô hấp dẫn. Cô là một nửa thuộc về anh, không ai có thể thay thế.

"Sẽ không." Cô cầm tay anh: "Trình độ của tôi thấp, tốt nghiệp trường y liền theo làm bác sĩ đa khoa; mắt cùng hệ thần kinh đều không phải sở trường của tôi. Nhưng trong ngoài nước đều có rất nhiều các chuyên gia, bệnh nan giải cỡ nào cũng đã thấy qua, như anh thì tính là gì chứ? Anh trước mắt hẹn thử một vài người xem, nhất định sẽ khá lên."

Anh khinh thường hừ lạnh: "Em thật không biết an ủi người khác."

Nhưng xúc cảm đích xác hồi phục không ít, những suy nghĩ cực đoan cùng tuyệt vọng giống như mây đen trôi đi hết. Anh không đẩy tay cô ra, để cô tùy ý nắm, lỗ trống trong lòng dần được lấp đầy, qua một hồi lâu mới hỏi: "Em nói nhà em xảy ra chuyện gì? Loại chuyện gì khiến em nhất định phải quay về?"

Kiều Diệp lác đầu: "Hôm qua tôi đã gọi điện cho Thẩm Niệm Mi rồi, cô ấy nói sẽ tới Hải thành hôm nay, chuyện này phải gặp nhau

mới nói rõ được. Sự việc cũng đã xảy ra, cũng không phải một hai tôi nhất định phải trở về, dù sao có về cũng không thay đổi được gì."

"Rốt cuộc là chuyện gì?"

"Tôi không muốn nói."

Hạ Duy Đình nhíu mày: "Em có ý tứ gì, sao lại không thể nói ra? Em sợ tôi lấy đó để đe dọa em?"

"Tôi sợ anh hiểu lầm." Anh hà tất phải đem quan hệ hai người nói đến mức khó chịu như thế?

"Em không nói, tôi cũng đã hiểu lầm."

Kiều Diệp châm chước một chút, mở lời: "300 vạn lần trước tôi mượn anh.... Đã biến mất rồi. Mẹ tôi bị người ta gài bẫy trong hợp đồng. Lúc đó mẹ tôi rất háo hức và mong chờ, rốt cuộc bị vây vào tầm ngắm, một phen tiền cũng không thể lấy trở lại, tất thảy biến thành con số 0, khốn cảnh đùm lấy khốn cảnh."

Tay Hạ Duy Đình vẫn nắm lấy tay cô, sắc mặt anh thay đổi: "Em ở lại đây, vì tiền đã hết, muốn mượn tôi lần nữa?"

Mà không phải bởi vì anh yêu cầu cô, hay cô muốn cùng anh làm bạn?

Kiều Diệp cười trào phúng: "Tôi đã nói, anh nhất định sẽ hiểu lầm, cho nên tôi mới không muốn nói. Nếu anh đã nhận định về tôi như vậy, tôi có giải thích thế nào cũng vô dụng."

Cô đứng lên, buông tay ra, năm ngón tay anh lại quán lấy không buông; cô bướng bỉnh tránh thoát, anh nóng nảy, vươn người tới bắt lấy cô, bởi vì tầm mắt không thấy rõ, suýt chút nữa ngã sầm xuống giường.

Kiều Diệp vội vàng xoay người ôm lấy anh, trong lòng chốc chốc lại khổ sở: "Anh không thể ngừng lại một chút được hay sao? Sao cứ phải tự hành hạ mình như thế!"

Tác giả có lời muốn nói: Hạ ngạo kiêu đại khái là bị khoang phổ thông chen cho mù rồi... ㄟ (ㄟ ~~~~~ ㄟ) ㄟ

Gần đây cập nhật tương đối trễ, xin thứ lỗi cho mị ~

Chương 41: Cố nhân tới

Phân nửa trọng lượng thân thể Hạ Duy Đình đều đè lên người cô, ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, mặc cho tư thế có hơi khó chịu, anh thế nhưng cảm thấy thật tốt.

Anh ôm cô gắt gao: "Rõ ràng là do em gấp không chịu nổi, còn đổ lỗi cho tôi? Nếu em muốn tôi tin tưởng, vậy hãy nói hết ra, cứ úp úp mở mở, em bảo tôi phải thấy thế nào?"

Kiều Diệp bất lực: "Trước hết để tôi đỡ anh lên đã, tôi không thờ được."

Nam nhân cao 1m8, tuy gầy nhưng săn chắc, đè lên cũng có thể khiến người khác không động đậy được.

"Muốn nói thì cứ như vậy mà nói, còn không đừng nói gì cả."

Anh bá đạo ôm cô không nhúc nhích, Kiều Diệp đành phải cùng anh ngồi trên tấm thượng, dựa vào thành giường, bình tĩnh nói: "Kỳ thực tình huống cụ thể tôi cũng không rõ lắm, nhưng nhìn bộ dạng nóng lòng của Niệm Mi qua điện thoại, tôi liền muốn trở về, dù sao cũng sắp tới Tết đoàn viên, cũng nên theo bọn họ về ăn tết."

Có nhiều năm cô không về nhà, càng không cách nào đối mặt với người thân, những khổ sở đó cô không thể kể tỉ mỉ cho Hạ Duy Đình.

Thời điểm còn ở bên nhau, cô cũng mấy khi nhắc về chữ "nhà", anh chỉ biết cô lớn lên trong gia đình đơn thân, cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau. Tuy nhiên, giống như những người làm nghệ thuật khác, mẹ cô chỉ quan tâm đến nghệ thuật tự do phóng khoáng bên trong mình, còn đối với con gái hoàn toàn là ơ thờ, mặc kệ.

Tình cảm mẹ con tự nhiên sẽ không mấy thân thiết, lúc đó cô không đề cập tới, không cho anh gặp, anh cũng tôn trọng cô. Dù sao sính lễ vẫn không thể chuẩn bị ít, thiệp mời kết hôn cũng phải đem

đến tận tay người nhà. Những lễ nghĩa nên làm, anh vẫn làm đầy đủ, đó là thể diện của Hạ gia, cũng là bổn phận của con rể.

Ai mà ngờ, hôn lễ không diễn ra, thu mua Diệp thị thất bại, dưới cơn thịnh nộ anh đuổi cô đi, cũng mất đi cơ hội nhìn thấy vị Kiều nữ sĩ thần bí này. Sau một thời gian suy nghĩ, Kiều Diệp dám lừa dối anh, vậy anh cũng không ngại điều tra gốc gác của cô, làm cô thân bại danh liệt không còn chỗ nương náu.

Nhưng người của anh đến tiểu thành Giang Nam để điều tra liền xác nhận Kiều Phượng Nhan bị ung thư, anh không còn dũng khí để xuống tay nữa.

Cho dù có điều tra Kiều Diệp, tìm ra chân tướng mà cô che giấu thì sao? Cũng chỉ là tăng thêm phiền não mà thôi.

Anh cùng cô, rốt cuộc đã không thể quay lại, chỉ còn cách chia tay từ đây.

Hiện tại anh tâm tình anh đã khác, cho nên anh nói: "Không cần phải trở lại đó, em đem bọn họ đến Hải thành, ăn tết ở đây hay ở đó cũng tương tự thôi."

Kiều Diệp gật đầu, cô cũng định như vậy.

"Bất quá dịp tết tôi cũng không thể thiếu em bên cạnh được, ngoại trừ đêm giao thừa em được tự do, những lúc khác, tôi gọi em phải có mặt. Nếu em thấy không tiện thì cứ bảo bọn họ dọn đến Gia uyển ở cùng là được."

Kiều Diệp chấn động, theo bản năng từ chối: "Không cần, cảm ơn. Tôi sẽ sắp xếp khách sạn cho bọn họ."

Bất luận thế nào, cô cũng không muốn anh và mẹ mình chạm mặt.

Hạ Duy Đình không cao hứng hừ một tiếng: "Tùy!"

Cô cố gắng giải thích: "Mẹ tôi là người bệnh, tính tình có hơi cổ quái, tôi sợ lại gây thêm phiền phức cho mọi người."

Anh nghĩ tới căn bệnh ung thư của mẹ cô, nhiều năm trôi qua, có lẽ tình huống vẫn không khá khẩm hơn, vạn nhất tái phát.... Nhân sinh liệu có mấy mươi ngày nữa đâu?

"Khi nào bọn họ khởi hành, tôi bảo tài xế Lưu đến đón."

"Không cần, tôi đi là được."

Hạ Duy Đình trừng mắt nhìn cô. Cô bỗng nhớ tới lúc trước cô đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe anh từng nói rằng chỉ cần cô ra vào Gia uyển, hoặc là nói chú Cát sắp xếp xe, hoặc là cô tự đi bằng hai chân mình.

Kiều Diệp cân nhắc một chút, đành thỏa hiệp: "Được, vậy tôi đi cùng chú Lưu."

Chỉ là cô không nghĩ tới, Hạ Duy Đình cũng đi cùng cô.

"Thật sự không cần làm phiền đến anh đâu, tôi đi đón là được, thân thể anh cần phải nghỉ ngơi."

Hạ Duy Đình mí mắt cũng chưa nâng: "Em cho rằng tôi là vì em? Mẹ em làm mất 300 vạn, số tiền đó là mượn từ chỗ tôi, tốt xấu gì tôi cũng là chủ nợ, dù sao cũng nên để tâm đến nó. Em còn có tiền án, tiền thế đề phòng em tới đó rồi mua vé cao chạy xa bay mất."

Kiều Diệp dở khóc dở cười, lại không cách nào phản bác, chỉ có thể bảo đảm với anh: "Tiền tôi nhất định sẽ nghĩ cách trả lại."

(*): Quên nói với mọi người là 300 vạn là khoảng hơn 10 tỷ bên mình đó nha.

Hạ Duy Đình tựa lưng vào ghế, nhắm mắt, không nói nữa.

Sân bay lúc nào cũng chật cứng người, Kiều Diệp nói Hạ Duy Đình ngồi trong xe nghỉ ngơi, còn cô ra sảnh đợi. Một lát sau, anh lại

xuất hiện bên cạnh cô, đưa cho cô một ly cà phê.

Cô nhìn ly trong tay anh, tựa như biết cô sắp nói gì, anh hạ mắt uống một ngụm, không tự nhiên nói: "Là sữa đậu nành."

Cà phê rang hơi cháy, nhưng Kiều Diệp uống vào trong miệng một chút cũng không thấy đắng.

Cô đích thực rất khẩn trương, mà Hạ Duy Đình nhớ rõ, một ly cà phê có thể giúp cô bình tĩnh lại lúc này.

Hai người đứng sóng vai, không nói chuyện với nhau, thẳng đến khi Thẩm Niệm Mi xuất hiện mới phá vỡ sự yên tĩnh này. Thẩm Niệm Mi để tóc dài, buộc bằng khăn lụa, nghiêng nghiêng rũ một bên vai, phía trước đẩy một bà lão ngồi trên xe lăn, đến gần một chút Kiều Diệp mới nhận ra đó là Kiều Phượng Nhan.

Dăm ba năm, đối với người trẻ mà nói, có khi dài như một đời, nhưng đối với người luống tuổi, chỉ như một cái búng tay mà thôi.

Đã từng là người phụ nữ yêu cái đẹp, trang nhã, trong chớp mắt liền biến thành một bà lão tiều tụy, gầy còm như da bọc xương, một vòng hóa trị đã làm bà bỏ đi hơn phân nửa mái tóc, may mắn bây giờ là mùa đông, bà có thể đội mũ len dẹt, phía dưới còn không quên đội tóc giả, che đi mái đầu hói bi ai.

Yêu cái đẹp đã trở thành bản tính của Kiều Phượng Nhan.

Mà khiến người khác kinh ngạc nhất là, ngoại trừ Kiều Phượng Nhan cùng Thẩm Niệm Mi, còn có thêm một người nữa, người này thế nhưng lại là Diệp Triều Huy!

Anh ta đẩy xe hành lý, Kiều Diệp nhận ra cái vali trắng đó là của Thẩm Niệm Mi, đã luôn cùng cô ấy lưu diễn từ Nam ra Bắc, tuyệt đối không nhìn nhầm.

Cô theo bản năng giương cao cảnh giác, nhìn qua Hạ Duy Đình, chỉ thấy anh hơi nhú mày, không nhìn ra cảm xúc gì khác thường.

"Tiểu Diệp..." Thẩm Niệm Mi nhìn thấy cô, trăm mối cảm xúc ngôn ngang, hốc mắt đỏ lên, cùng cô ôm ấp thắm thiết, sau đó ngồi xổm xuống bên xe lăn Kiều Phụng Nhan mà nói: "Cô, không phải người vừa hỏi Tiểu Diệp bây giờ béo hay là gầy sao? Cô ấy hiện tại đã đứng trước mặt người rồi, người không nhận ra ư?"

"Con gái chính tôi sinh ra, sao có thể không nhận diện? Đầu óc tôi còn chưa hồ đồ đâu." Kiều Phụng Nhan chỉ hơi nâng mí mắt, không nóng không lạnh. Nhìn thấy bên cạnh Kiều Diệp có Hạ Duy Đình, đôi mắt vẫn đục của bà nhanh chóng hiện lên một tia lóe sáng: "Vị tiên sinh này là ai, Tiểu Diệp, con không giới thiệu một chút?"

Kiều Diệp rũ mắt nhìn người trước mặt, tuy rằng ngồi trên xe lăn, vẫn không khiến bà thấp đi chút nào, bộ dạng vẫn vênh mặt như cũ. Cô khấn trương, hai tay vãn vãn góc áo, tựa như lúc còn đi học ở quê, phát phiếu điểm đều là đầu bảng cùng nhận xét tích cực, khi đó cô cũng như thế này, tay nắm chặt, chờ đợi một câu khen ngợi từ bà.

Giống như những đứa trẻ khác, nếu đạt được điểm tốt liền có phần thưởng nhỏ, thậm chí cùng ba mẹ ra ngoài ăn bữa cơm. Đó là những điều cô không dám nghĩ tới.

Mặc dù vậy, đáp lại cô là tiếng "ừ" hờ hững của Kiều Phụng Nhan, hoặc là mượn đề tài đó để chứng minh rằng cô học hành nhiều thì có ích gì, rồi lại đem chuyện suy tàn của đoàn kịch đổ lỗi rằng do cô không chịu học hát côn khúc.

Hiện tại vẫn như thế, cô muốn nghe một tiếng hàn huyên, hoặc chỉ cần duỗi tay với cô, gọi cô bằng tên thân mật, cô nguyện ý buông bỏ quá khứ, đến gần mà ôm bà một cái.

Nhưng mà, điều bà quan tâm chỉ có Hạ Duy Đình là ai, thật nực cười, đây là người mà 5 năm trước bà cầm ảnh chụp đưa cho con gái, sai sử cô đi cầu dẫn anh. Thế mà bây giờ, bà lại hỏi là ai.

Kiều Diệp hít một hơi sâu, không biết làm sao vẫn nở nụ cười: "Vị này là Hạ Duy Đình, giám đốc chấp hành của Hạ thị, con tưởng

Diệp kiểm cũng quen biết."

Chỉ thiếu phần ôm lấy cánh tay Hạ Duy Đình, là đã có thể diễn ra một tiết mục ám áp. Cảnh tượng như vậy thật vớ vẩn và lạ lùng với cô, nhưng lại tựa như vô cùng thân thuộc. Có lẽ trong lòng cô đã sớm chuẩn bị một màn gặp mặt như vậy, đáng lẽ ra 3 năm trước nên có, cô thậm chí đã nghĩ kỹ phải ứng đối như thế nào, cho nên mới có thể thông dong bình tĩnh như vậy.

Diệp Triều Huy ở một bên cười thầm, hướng Hạ Duy Đình duỗi tay: "Không sai, đã lâu không gặp, Hạ tiên sinh."

Hạ Duy Đình cũng bắt tay lại, nho nhã lễ độ khom lưng về phía Kiều Phương Nhan: "Chào cô, cháu là Hạ Duy Đình."

Không thể bắt bẻ, Kiều Phương Nhan cười cười, gật đầu với anh: "Đã sớm nghe qua danh cháu, đúng là hậu sinh khả úy(*)."

Hậu sinh khả úy: chỉ thế hệ sau thật tài giỏi, đáng nể, vượt qua người đi trước.

Kiều Diệp lúc này mới hỏi Thẩm Niệm Mi: "Hai người sao lại đi cùng với Diệp kiểm? Là vô tình gặp gỡ trên chuyến bay, hay là tiện đường?"

Niệm Mi chưa kịp trả lời, Kiều Phương Nhan đã chen vào: "Kêu Diệp kiểm, Diệp kiểm xa lạ như vậy làm gì? Đó là anh trai con, phải kêu là anh."

Kiều Diệp mím môi, Hạ Duy Đình cũng nhíu mày chặt, chỉ có Diệp Triều Huy bộ dạng không thèm để ý mà nói: "Đúng vậy, đều là người một nhà, không cần khách sáo như vậy. Kiều Diệp, sau này cứ xưng là anh Diệp đi thôi."

Tâm tư anh ta kín đáo, kỹ thuật diễn chuyên nghiệp, có thể đi thăm dò mà nhận giải Oscar. "Anh" cùng "Anh Diệp" chỉ hơn nhau một chữ, lại tựa như một dặm. Kiều Phương Nhan vô cùng thỏa mãn với

cách gọi này, tự nhiên coi bà cùng Kiều Diệp trở thành một phần của Diệp gia.

Khuôn mặt Thẩm Niệm Mi hiện lên tia đờ ửng nhàn nhạt: "Chúng tớ từ Tô thành đến đây cùng nhau. Đoàn kịch xảy ra chuyện, không có tiền, bọn An Tử không phục, tìm bọn người kia trả thù, kết quả đánh người bị thương nên bị cảnh sát mang đi. May mắn nhờ có anh Diệp hỗ trợ, đem người thả ra, giúp chúng tớ lập án về vụ lừa tiền kia. Nếu tình hình thuận lợi, số tiền kia vẫn có thể lấy lại được."

Diệp Triều Huy tao nhã mà khiêm tốn: "Anh cũng là vừa vặn đến Tô thành phá án, vô tình gặp gỡ, cho nên ra tay giúp đỡ, chuyện nhỏ ấy mà, không tốn công sức gì, không cần để trong lòng."

Chương 42: Tiền không thành vấn đề

Kiều Diệp cùng Hạ Duy Đình trong lòng ngảm hiểu mà im lặng, bọn họ đều biết rõ Diệp Triều Huy nào phải người tùy tiện ra tay giúp đỡ như vậy. Thật là trùng hợp, có điều Kiêu Diệp cũng không cần truy vấn chuyện này phát sinh như thế nào, điều không ổn nhất trước mắt chính là thái độ của Thẩm Niệm Mi đối với anh ta-- loáng thoáng ngượng ngùng cùng sự tín nhiệm không chút che đậy, lúc nhìn anh ta trong mắt đều là sóng tình.

Cô chưa bao giờ thấy Niệm Mi dùng ánh mắt như vậy nhìn một người đàn ông, hiển nhiên đã xem Diệp Triều Huy thành một người đặc biệt, anh ta chắc hẳn cũng biết rõ điều đó, cũng vui vẻ tiếp nhận, nhưng chưa hề có ý định làm sáng tỏ chuyện đó.

"Đa tạ Diệp kiếm đã lo lắng." Hạ Duy Đình mở miệng, nhàn nhạt nói: "Tôi thấy dì Kiêu cùng Thẩm tiểu thư đều đã mệt mỏi, không bằng lên xe rồi lại nói. Đã đặt phòng khách sạn chưa? Tôi có thể liên hệ thư ký đặt trước, hoặc là đến Gia uyển ở cùng với Kiêu Diệp đi. Ở đó lưng chừng đồi núi, không gian vô cùng tốt, đối với thân thể của dì rất có lợi."

Niệm Mi xua tay: "Không cần đâu, làm phiền anh quá, Diệp đại ca đã sắp xếp khách sạn chu đáo rồi ạ, cách Gia uyển cũng không xa, gặp mặt Tiểu Diệp cũng tiện."

Diệp Triều Huy cười cười: "Đúng vậy, đã sắp xếp hết rồi. Vừa lúc tiện đường, để tôi đưa mọi người đi, xe nhà tôi phải tới đang đậu ngoài sảnh chờ."

Anh ta cố ý cường điệu hai từ "nhà tôi", Kiêu Diệp cơ hồ nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt Kiêu Phượng Nhan biến hóa vi diệu. Quả nhiên, bà nhanh chóng gật đầu: "Chúng ta ngồi xe Diệp Triều Huy đi, Kiêu Diệp, con vẫn cứ nên ngồi xe Hạ tiên sinh mà về. Chờ thu xếp xong, chúng ta sẽ liên lạc lại với con."

Giờ phút này, bà giống như quên đi Kiều Diệp mới là con ruột do bà sinh ra, cũng mặc kệ người ngoài đánh giá thái độ bỏ gần tìm xa của bà. Có điều, bà vẫn luôn thể hiện thái độ vừa lòng với Hạ Duy Đình, trước khi đi cũng không quên khách sáo khen ngợi anh vài câu: "Hạ tiên sinh, hôm nay vất vả cho cháu rồi."

"Đừng khách khí, cô là trưởng bối, đây cũng là điều cháu nên làm."

Hạ Duy Đình vẫn duy trì phong thái nên có, nhưng chuyện diễn ra trước mắt, nếu anh không nhìn ra mẹ con Kiều Diệp có hiềm khích, thì đúng là không nói nổi.

"Em không có lời nào muốn nói với tôi ư?" Trên đường về, anh hỏi Kiều Diệp.

Cô ngấm nhìn khung cảnh lùi dần bên ngoài cửa kính, khẽ cười: "Kỳ thật không có gì để nói cả, mẹ tôi tính tình cổ quái, ở chung không hợp."

Anh không nhịn được châm chọc cô: "Chỉ là không hợp ở chung với em thôi, tôi thấy bà ấy đối xử với những người khác cũng đâu tệ lắm. Ai bảo em không biết lấy lòng người khác?"

Kiều Diệp im lặng. Anh không biết, những trò tăng bốc, lấy lòng đó, cô đã sớm dùng hết, nhưng từ nhỏ tới lớn, số lần mẹ cười với cô cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Tình mẹ con máu mủ ruột thịt, không phải là điều hiển nhiên hay sao? Có lẽ duyên phận của cô với người thân thật nông cạn, thứ tình cảm mà đại đa số mọi người đều được hưởng, thậm chí còn có những người lãng phí nó, với cô chỉ là thứ tình cảm cô phải mong cầu, để rồi cuối cùng tựa như nắm cát trong tay, nắm càng chặt, giữ được càng ít.

Về ẩm đạm của cô, Hạ Duy Đình thu hết vào trong mắt. Không nghĩ tới chỉ định trêu chọc cô một chút, thế nhưng chọc phải vết thương hở sâu kín trong tim cô.

"Muốn đi đâu ăn?" Anh hắng giọng, chuyển chủ đề: "Hồng Lư Sơn Trang hay là Thiên Thủy Các, em chọn đi."

Đều là những nhà hàng cao cấp nhất Hải thành, tầm nhìn đẹp, cảnh quan sinh động. Thuở còn yêu nhau, hai người ngồi sát cửa sổ ngắm phong cảnh, nhâm nhi tách cà phê, cũng hết một buổi chiều.

Anh dạy cô phẩm rượu, ném thức ăn, dùng muỗng nhỏ làm từ vỏ sò múc cho cô một muỗng trứng muối màu hoàng kim. Cô không quen ăn loại thực phẩm có mùi tanh đặc thù thế này, anh nhân cơ hội hôn lên bên môi cô một cái: "Vậy sao anh lại thấy thật ngọt?"

Thế gian xoay vần, năm tháng đổi thay, ngọt ngào ngày xưa bây giờ bỗng chốc hóa thành thứ rượu vừa cay vừa đắng. Cô không cách nào nói cho anh biết, lưỡng tình tương duyệt lúc xưa chỉ là để lấy lòng mẹ cô, từ điển thành thật, vốn tưởng rằng kết cục sẽ khác đi, quay đi ngoảnh lại, vẫn trốn không thoát tròng phật của số mệnh.

Cho nên thứ rượu vừa cay vừa đắng kia, chỉ có thể tự mình nuốt xuống, chua xót nơi đầu lưỡi lan ra khắp lòng ngực.

"Anh chọn đi, tôi không muốn ăn."

Hạ Duy Đình không cao hứng: "Ai nói muốn chiếu cố việc ăn uống của em? Còn không phải vì muốn bày tiệc chiêu đãi mẹ em hay sao? Chuyện khách sạn đã bị Diệp Triều Huy chiếm trước, chỗ ăn cơm cũng không thể quá tùy tiện được."

Cô hơi kinh ngạc: "Anh nói muốn cùng bọn họ ăn cơm? Không cần, thực sự không cần."

Anh dường như nhìn thấu, cười cười: "Em đang lo về Diệp Triều Huy?"

Không thể nghi ngờ, Diệp Triều Huy từ xa đã an bài tốt mọi chuyện cho Thẩm Niệm Mi cùng Kiều Phụng Nhan, đương nhiên anh ta sẽ không rời đi nhanh như vậy, mục đích chưa đạt được, anh ta sẽ còn bám riết theo hai người bọn họ.

Quan hệ của Diệp Triều Huy cùng Kiều Diệp, cộng thêm ân oán với Hạ thị, nghĩ thế nào cũng thấy khó xử.

Hạ Duy Đình trong lòng sớm đã có tính toán: "Bởi vì có anh ta, cho nên càng muốn mặt đối mặt mà tán gẫu một chút."

Tiệc gặp mặt diễn ra buổi tối tại Thiên Thủy Các, Thẩm Niệm Mi cùng Diệp Triều Huy đến đúng hẹn, còn Kiều Phượng Nhan lấy cơ thân thể không khỏe nên nghỉ ngơi lại khách sạn.

Bà hiển nhiên biết bọn họ sẽ trò chuyện về vấn đề gì, tiền là do bà làm mất, tính tình bà sĩ diện như vậy, đương nhiên sẽ không tới.

"Bà ấy không sao chứ?" Kiều Diệp vẫn không nhìn được mà quan tâm, dù sao chuyện bà ung thư cũng là một sự thật không thể chối cãi.

Niệm Mi ngồi đối diện cô, vẻ mặt cũng rầu rĩ: "Tình huống của cô không tốt lắm, lúc tới Hải thành, trừ thời gian gặp cậu, tớ cũng muốn sắp xếp cho cô nhập viện. Điều kiện y tế ở Hải thành tốt hơn nhiều so với Tô thành, hơn nữa Diệp đại ca cũng đã liên hệ với chuyên gia điều trị, không cần phải chờ ra sau Tết âm lịch, ngày mai liền có thể làm thủ tục nhập viện."

Ánh mắt Kiều Diệp lạnh lẽo nhìn sang Diệp Triều Huy, anh ta vẫn giữ thái độ vân đạm phong khinh, bình tĩnh uống trà: "Sao có thể không biết xấu hổ như vậy được? Chuyện khác không nói, nhưng chính tớ cũng là bác sĩ, chuyện chữa bệnh điều trị tớ có thể lo liệu được, không cần làm phiền Diệp kiểm. Nếu anh thực sự có lòng, xin hãy điều tra về hợp đồng lừa đảo kia, chúng tôi sẽ vô cùng cảm kích."

Diệp Triều Huy buông chén trà trong tay xuống: "Đều là chuyện nhỏ, không tốn mấy công sức, nào có ý tranh công đâu. Nếu Kiều Diệp không tin tưởng tôi, về sau chuyện của Niệm Mi cùng mẹ cô, tôi không nhúng tay vào là được."

Niệm Mi vội vàng hòa giải: "Diệp đại ca đừng nói như vậy, Tiểu Diệp chỉ là không muốn làm phiền anh."

Diệp Triều Huy ở dưới bàn nắm lấy tay Thẩm Niệm Mi, vỗ vỗ trấn an, mười ngón tay lồng vào nhau chặt chẽ.

Hô hấp Niệm Mi hơi đình trệ, sắc mặt ửng đỏ, gương mặt cùng vui sướng giống như thủy triều cuộn tới, lại không cách nào nhìn vào mắt anh, trả lời anh, thậm chí không cách nào rút tay về, chỉ chờ người mặc cho anh nắm.

Hạ Duy Đình vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt lúc này mới mở miệng: "Ai lo chuyện nhập viện cũng không quan trọng, chỉ là điều kiện càng tốt tức chi phí phải trả càng cao. Nếu tôi đoán không sai, lúc trước Kiều Diệp mượn tôi 300 vạn là để chữa bệnh cho mẹ? Hiện tại tiền đã mất, ai sẽ thanh toán chi phí đây?"

Kiều Diệp quay đầu sang nhìn anh, anh lại cố tình tránh ánh mắt cô, ngón tay vân vê miệng tách trà.

Đúng, anh nhìn thấy thái độ đèn tắt dầu cạn của Kiều Phượng Nhan, rốt cuộc cũng có thể khẳng định suy đoán của mình, đem hiện thực khốn khổ của Kiều Diệp nhìn rõ một chút, cảm giác tựa như đám mây trôi đi để lộ ánh mặt trời. Vì 300 vạn này, cô chịu đựng những lời lẽ khắc nghiệt và nhục nhã của anh, thậm chí chủ động ôm hôn anh, rồi đổ máu bị thương, đến lưu lại bên anh làm việc cật lực. Nhưng mẹ cô có tiền trong tay, nhẹ nhàng bâng quơ một câu mà nói bị lừa mất rồi, hoàn toàn không để cô trong lòng.

Kiều Diệp cũng từng là một kẻ lừa đảo, một tên trộm, nhưng hiện tại, anh cảm thấy tất cả hành động của cô đều không đáng.

Thật buồn cười đúng không, người phụ nữ đã từng lừa anh thê thảm, thế nhưng bây giờ anh lại thương tiếc thay cô.

Diệp Triều Huy cười cười: "Tài nguyên của Hạ thị đúng là rất nhiều, nhưng dì Kiều cũng không phải hai bàn tay trắng. Lần này đến Tô thành phá án, tôi nghe nói mảnh đất bị chiếm kia của đoàn

kịch đáng giá ngàn vạn, bán lấy tiền chữa bệnh hẳn không thành vấn đề."

"Em vẫn còn một ít tiền tiết kiệm, có lẽ không chống đỡ được bao lâu, nhưng gần đây em nhận được mấy tài nguyên lưu diễn, có công ty quản lý coi trọng khuôn mặt, muốn thuê em làm người mẫu." Thẩm Niệm Mi cắn răng nói: "Nhưng bất luận thế nào, em cũng sẽ không động đến đoàn kịch, mảnh đất kia em không bán, cũng sẽ không giao lại đoàn kịch cho người khác."

Cổ chấp của Thẩm Niệm Mi, Diệp Triều Huy có lẽ không thấu, nhưng Kiều Diệp lại vô cùng minh bạch. Đây cũng là lý do vì sao Niệm Mi đến Hải thành để gặp Kiều Diệp-- bởi số tiền kia mất đi cô cũng có phần nào trách nhiệm, nhận tội là thứ nhất, vì chữa bệnh cho Kiều Phụng Nhan là thứ hai. Kiều Diệp có thể cúi đầu trước hiện thực, cô cũng có thể.

Bởi cô phải chiến đấu hết sức để bảo vệ những điều quý báu, Kiều Phụng Nhan đối với cô không chỉ là một người thầy, mà còn giống như mẹ ruột của mình.

Sắc mặt Kiều Diệp lập tức thay đổi: "Niệm Mi, cậu không cần phải... Làm người mẫu? Cậu vì đoàn kịch mà bôn ba vất vả như vậy, ngày thường còn nhận diễn xuất, cậu muốn tự hành hạ chính mình ư?"

Chị em cùng nhau lớn lên, Kiều Diệp biết Thẩm Niệm Mi kêu ngạo thế nào.

Những năm thanh xuân bùng nổ trên sân khấu, không ít người mời Thẩm Niệm Mi làm người mẫu, chụp quảng cáo, kiếm được không ít tiền, nhưng cô ấy chưa từng động tâm một lần. Vốn không có quy định gì, đến khi Kiều Phụng Nhan lui về tiếp quản đoàn kịch liền ban xuống một nội quy-- cho dù có khó khăn thế nào, cũng không được từ bỏ nghệ thuật mà ra ngoài trình diễn, bằng không thì đừng bao giờ quay về.

Bây giờ tình huống cấp bách, đương nhiên Kiều Phượng Nhan cũng sẽ không trực xuất Niệm Mi khỏi đoàn kịch, nhưng đó mới là điểm mấu chốt, cô ấy phải túng quẫn tới mức nào mới nghĩ đến chuyện này?

Diệp Triều Huy cười nhạt: "Là tôi đường đột. Kỳ thực tiền bạc không thành vấn đề, tôi có thể cho các em mượn trước."

"Diệp đại ca?"

"Yên tâm đi, đây là tiền của tôi, sẽ không khiến mấy em khó xử."

Niệm Mi có chút khẩn trương: "Vậy cũng không được, không phải anh định dùng số tiền này để mở một văn phòng luật sư hay sao?"

Hạ Duy Đình nhướn mày: "Nguyên lai Diệp kiểm đã tính toán đến chuyện đơn thương độc mã mở văn phòng luật? Từ bỏ bát sắt(*), không cảm thấy đáng tiếc hay sao? Còn có bản án kia... cũng từ bỏ luôn chẳng?"

Bát sắt: chỉ công việc tại cơ quan nhà nước.

Diệp Triều Huy vẫn giữ điệu cười thong dong như cũ: "Làm việc thì phải đến nơi đến chốn, tôi định giải quyết nốt bản án cuối cùng đó rồi từ chức, chứ chưa từng nghĩ đến việc bỏ dở."....

Chương 43: Tổng cữu nghinh tân(*)

Tổng cữu nghinh tân: đưa cái cũ đi, chào đón những điều mới tốt đẹp, đây còn là một phong tục vào dịp Tết.

Trong tay Diệp Triều Huy chính là bản án nghi ngờ nhận hối lộ của Hạ thị, một khi tội danh thành lập, Hạ thị có khả năng phải đối diện với một khoản tiền phạt khổng lồ, thậm chí các quản lý cấp cao trong công ti có thể sẽ phải chịu cảnh lao tù.

Lật đổ Hạ thị, nổi danh lập uy, Diệp Triều Huy lại là con trưởng của Diệp gia- một gia tộc năm đó thiếu chút nữa bị thu mua chặn đường sống, tương lai nếu anh muốn tự lập cũng không lo không có chỗ đứng trong dòng họ.

Nguyên lai tâm tư của Diệp Triều Huy chính là cái dạng này.

Hạ Duy Đình cũng không sợ hãi, những người có mặt trên bàn ăn đều là người trong cuộc, vậy nên anh cũng không có gì để che giấu. Anh ngửa người tựa lưng vào ghế, ung dung nói: "Đúng là đã bắt đầu thì nên kết thúc, chẳng qua bằng chứng xác thực cũng không dễ tìm, hi vọng Diệp kiểm không làm chuyện vô ích."

Lời nói không hợp nhau, nửa câu cũng thấy nhiều, một bữa cơm bốn người đều không mấy thoải mái. Thời điểm sắp chia tay, Diệp Triều Huy đi lấy xe, Thẩm Niệm Mi nhân cơ hội giữ Kiều Diệp lại trò chuyện.

"Tiểu Diệp, có phải cậu cùng Thẩm đại ca có gì hiểu lầm không? Tớ biết lần trước ở tiệc Trung thu anh ấy đến Duy viên mang Hạ thiếu đi khiến mọi người đều khó chịu, nhưng đó cũng chỉ là do một phần công việc thôi, không còn cách nào khác. Lúc này anh ấy có tâm giúp đỡ tớ cùng cô, cùng ở Tô thành một thời gian, tớ cảm thấy anh ấy không phải là người xấu."

Kiều Diệp không trực tiếp trả lời, chỉ hỏi: "Niệm Mi, cậu thích anh ta?"

Thẩm Niệm Mi cúi đầu che rặng đỗ ửng trên mặt, nhẹ nhàng đáp: "Phải."

Kiều Diệp thở dài một hơi, Diệp Triều Huy xác thực không thể coi là người xấu, chỉ là lòng dạ anh ta quá sâu, tính kế quá nhiều. Loại người này thường vô cùng ích kỷ, không từ thủ đoạn, cùng với Thẩm Niệm Mi đơn thuần thiện lương nhìn thế nào cũng thấy không xứng đôi. Kỳ thật cô thấy Diệp Triều Huy thế nào không quan trọng, cốt yếu là Niệm Mi đã động tâm với anh ta, có một câu rất đúng, rằng tình nhân trong mắt đều hóa Tây Thi. Con người đều có một phần tâm lý phản nghịch trong người, nếu bây giờ mà nói anh ta không tốt, chỉ khiến tình cảm của Niệm Mi càng thêm kiên định.

Cô chỉ có thể khuyên nhủ: "Hai người mới quen biết nhau chưa bao lâu, vẫn nên tìm hiểu nhiều hơn. Cậu biết mà, mẹ anh ta là vợ kết tóc của Diệp Bình, cùng mẹ tớ tranh giành đàn ông, cuối cùng uất ức mà qua đời. Anh ta sẽ không chấp nhận mẹ tớ, hiện tại đột nhiên tốt với cậu như vậy, tớ có hơi lo một chút...."

Niệm Mi cầm chặt tay cô: "Tớ biết, những ủy khuất mấy năm qua mà cậu cùng cô phải chịu đựng tớ đều hiểu. Nhưng hiện tại tình huống đã khác, cô đã thành ra như vậy, trong mắt anh ấy cũng lắm chỉ là một bà lão bệnh tình nguy kịch mà thôi. Anh ấy bây giờ đã là một kiểm sát trưởng uy nghi, trọng nghĩa, giàu có, những tức giận thời niên thiếu đều đã sớm trôi sạch, huống hồ hai người còn có quan hệ huyết thống.... Có giúp chúng ta cũng là lẽ thường tình!"

Lời Thẩm Niệm Mi nói đều có lý, chỉ là hình dung như vậy về Diệp Triều Huy thực sự quá đơn giản. Ít nhất trong tay anh ta vẫn còn nắm giữ bản án của Hạ thị, một lòng đem Hạ thị dồn đến vạn kiếp bất phục(*).

Vạn kiếp bất phục-万劫不复: muôn đời muôn kiếp không thể quay trở lại.

Kiều Diệp vuốt vuốt đuôi tóc dài qua vai Thẩm Niệm Mi, cười nói: "Chuyện tình cảm, chính tớ cũng giải quyết hồng bát, không thể cho cậu lời khuyên gì, cho nên chỉ cần tùy tâm cậu thôi. Mặc kệ thế nào, chúng ta vẫn là chị em tốt, tớ sẽ luôn tôn trọng quyết định của cậu, biết chưa?"

Nước mắt Thẩm Niệm Mi trào chực: "Tớ biết, Tiểu Diệp.... Tớ biết. Thực xin lỗi."

Kiều Diệp biết Niệm Mi đang áy náy chuyện tiền bạc, cô vòng tay ôm cô ấy: "Đừng hồ đồ, không liên quan đến cậu, đừng ôm đồm mọi thứ lên vai mình, cậu đã làm đủ tốt rồi. Tiền chúng ta sẽ lại nghĩ cách, còn việc nhập viện cho mẹ, tớ sẽ sắp xếp. Diệp Triều Huy cho dù có tâm giúp đỡ đi chăng nữa, dựa dẫm vào anh ta cũng thật ngượng ngùng mà, không phải sao?"

Niệm Mi gật đầu: "Tớ biết rồi, trong lòng tớ hiểu rõ, sẽ không khiến cậu cùng anh ấy khó xử."

Kiều Diệp liên hệ với Dung Chiêu, nhờ anh trợ giúp, đem Kiều Phượng Nhan chuyển vào khoa điều trị ung thư tại bệnh viện Long đình.

Khoảng thời gian này Dung Chiêu đang tránh mặt Kiều Diệp, không nghĩ tới lúc gặp mặt lại là tình huống này, cũng không biết mẹ cô đã mắc ung thư giai đoạn cuối.

"Việc nằm viện không cần phải lo lắng, anh đã sắp xếp ổn thỏa, đảm bảo bà ấy nhận được điều kiện tốt nhất. Tiền viện phí em cũng không cần quá để tâm, cứ chăm sóc tốt cho mẹ em là được."

"Cảm ơn anh." Kiều Diệp cảm kích: "Còn có, em nghe nói Long đình từng hợp tác với một chuyên gia điều trị ung thư buồng trứng, có thể nào mời ông ấy tới Trung Quốc một lần không?"

Dung Chiêu nghĩ nghĩ: "Ông ấy đúng là rất có quyền uy, nhưng rất khó mời. Giáo sư Phong có quan hệ không tồi với ông ấy, hợp tác với Long đình lúc trước đều nhờ công giáo sư. Hay là em đến nhờ

giáo sư thử xem sao? Giáo sư Phong thường thức em như vậy, trước kia em không tiếp tục học nghiên cứu, giáo sư tiếc hận biết bao nhiêu, hiện tại em gặp chuyện khó xử, giáo sư nhất định sẽ vui lòng giúp em thôi."

Kiều Diệp gật đầu: "Được, em sẽ liên hệ với giáo sư."

Phong Ưng Thời là giáo sư ở trường y của cô, đồng thời là thầy của Dung Chiêu lúc ở Mỹ, cho nên cô mới gọi Dung Chiêu một tiếng "anh", hai người xem như cũng có tình đồng môn.

Lúc trở về, Kiều Diệp liền soạn thảo một email vô cùng chân thành, một bản tiếng Trung một bản tiếng Anh, gửi cho giáo sư Phong, sau đó gọi điện cho ông giải thích tình huống trước mắt, ông đồng ý hỗ trợ, nhưng nước Mỹ xa xôi, có thể tới hay không, khi nào mới tới, đều không thể xác định được, chỉ có thể tận lực tranh thủ thời gian.

Cô cũng biết hi vọng không phải quá lớn, kế tiếp có thể sẽ là một khoảng đợi chờ mòn mỏi, mà bệnh tật của mẹ cô thực sự không còn nhiều thời gian nữa, ít tới mức mọi người đều nói uống thuốc cũng chẳng có công dụng gì. Cho dù có mời được chuyên gia tốt nhất, uống loại thuốc tốt nhất, cũng chỉ là kéo dài một tia hi vọng, kéo dài nhân thể của bà ấy thêm chút nữa, nhưng chỉ cần còn hi vọng, cô sẽ không từ bỏ.

Mẹ cô không tính là đối xử với cô tốt lắm, nhưng dù sao cũng là máu mủ ruột thịt của cô.

Nháy mắt liền tới Tết ông Táo, chị Thu chuẩn bị đồ ăn cùng canh tịnh dưỡng bỏ vào trong hộp giữ nhiệt, đưa cho Kiều Diệp để cô mang đến cho Kiều Phượng Nhan ở bệnh viện. Thời điểm Kiều Diệp nằm viện, Hạ Duy Đình chỉ định nhà bếp làm thực đơn dinh dưỡng tốt nhất bồi bổ cho cô, rất nhiều loại thuốc bổ đáng lẽ ra là chuẩn bị cho anh, cuối cùng lại dùng hết cho cô. Lúc này Kiều Phượng Nhan nằm bệnh viện cũng nhận được ưu ái tương tự, dù không ai nói rõ, nhưng cô biết đều do một tay Hạ Duy Đình mà ra.

Chị Thu nói với cô: "Bác sĩ Kiều, mấy năm trước gia đình chị đều ăn Tết ở Gia uyển, con cái sống xa, chị cùng lão Cát đều xem nơi này như là nhà. Nhưng năm nay con trai chị chuẩn bị kết hôn, bọn chị muốn trở về gặp con dâu tương lai, tiện thể đón Tết ở đó luôn. Nhưng thân thể Hạ tiên sinh, em biết mà, bên cạnh cậu chủ không có người là bọn chị không an tâm, cho nên không biết năm nay em dự định đón Tết thế nào? Nếu không được, chị hoặc lão Cát sẽ ở lại."

"Mẹ em năm nay tới Hải thành, trừ đêm Giao thừa ra, có thể em sẽ chăm sóc cho bà ấy, các ngày còn lại em đều ở chỗ này, sẽ không đi đâu khác. Chị Thu, chị cứ yên tâm về nhà ăn Tết đi ạ, ở đây có em, em sẽ không để anh ấy xảy ra chuyện."

Sự bồn chồn trong lòng chị Thu bây giờ mới ngưng lại, có chút ngại ngùng: "Năm nay, tài xế Lưu già cũng trở về quê, nếu bọn chị cũng đi, chỉ sợ Hạ tiên sinh không thể tự chăm sóc mình."

Kiều Diệp hiểu rõ: "Có em ở đây, không sao đâu. Em sẽ đi nói với anh ấy rằng mọi người xin nghỉ phép, cứ an tâm về ăn Tết đi ạ!"

Hạ Duy Đình ở trong thư phòng, vùi đầu vào một đống văn kiện, cũng không thèm nhìn tới cô: "Người làm của tôi muốn xin nghỉ, cho nên em đến làm thuyết khách(*)?"

Thuyết khách (từ cũ): người dùng lý lẽ để thuyết phục người khác, thường dùng để chỉ việc ngoại giao thời phong kiến.

Kiều Diệp nói: "Tôi không định can thiệp vào quyết định của anh, chỉ là cảm thấy chị Thu chú Cát phục vụ nhiều năm như vậy cũng đã vất vả, cho bọn họ về nhà đoàn viên cũng là chuyện nên làm. Nếu anh lo Gia uyển không có người, tôi có thể đảm bảo rằng tôi sẽ ở lại đây."

Hạ Duy Đình dừng bút trong tay: "Đó là đương nhiên, đừng quên em chỉ có một ngày nghỉ vào đêm Giao thừa, khoản này sẽ được thêm vào thỏa thuận bổ sung hợp đồng của em, lần này nhớ đọc thật kỹ."

Cô gật đầu: "Anh yên tâm, tôi không quên đâu.... Còn có, chuyện của mẹ tôi, cảm ơn anh."

Anh không để bụng: "Lời này hẳn là nên nói với Dung Chiêu mới phải, tôi cũng không giúp em cái gì."

Kiều Diệp phớt lờ ý tứ ghen tuông trong lời anh: "Anh ấy đối với hệ thống bệnh viện quen thuộc hơn, cho nên tôi mới không làm phiền anh. Nhưng anh để chị Thu chăm sóc cho tôi cùng mẹ, đã là giúp đỡ rất lớn, chuyện này phải cảm ơn anh."

Hạ Duy Đình qua nửa ngày mới đáp lời: "Còn chuyện gì không? Tôi còn phải họp video."

Cô hỏi: "Không có việc gì, chỉ muốn hỏi một chút, anh định đón đêm Giao thừa thế nào?"

"Tới Duy viên cùng cô và chú Mạnh, có thể qua 3 ngày mới trở lại." Dứt lời anh rút cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn cô: "Em đừng tưởng không có tôi ở đây thì muốn nghỉ ngày nào liền nghỉ, tôi có thể gọi em tới bất cứ lúc nào."

Kiều Diệp cười cười: "Tôi không có. Anh đi Duy viên cũng tốt, cô chú anh khó có dịp về nước, anh nên chăm sóc bọn họ nhiều hơn."

Khi người thân của bạn vẫn khỏe mạnh, bạn thực sự nên ở bên cạnh họ nhiều hơn.

Kỳ thật Kiều Diệp không cần thêm ngày nghỉ nào, bệnh viện có quy định thời gian thăm hỏi, cô cùng Kiều Phượng Nhan lại không mấy thân cận, đối diện nhau cũng chẳng biết nói gì, chỉ thêm xấu hổ, cô không thể nào ngồi lì đó cả ngày được.

Từ giờ đến Giao thừa Thăm Niệm Mi còn bận biểu diễn, những người khác trong đoàn kịch đều đang nghỉ ngơi, nên Niệm Mi chỉ mang theo một hai người cùng đi diễn. Hơn nữa muốn tìm lại số tiền bị mất kia cũng không phải chuyện dễ, Diệp Triều Huy cũng chạy khắp nơi giúp Niệm Mi, cả ngày không nhìn thấy người.

Kiều Diệp ngẫu nhiên gặp Thẩm Niệm Mi một lần ở phòng bệnh của Kiều Phụng Nhan, dưới mắt cô ấy hẳn rõ quàng thâm. Ngày thường quen thuộc trang điểm, hiện tại lại trang điểm để che giấu vẻ tiều tụy của chính mình.

Áp lực của Niệm Mi cũng rất lớn, Kiều Diệp không đành lòng trách móc Diệp Triều Huy cái gì, có lẽ anh ta thực sự giúp các cô không ít. Khốn cảnh bây giờ, nếu không có anh duỗi tay tương trợ, có lẽ tình hình đã tồi tệ hơn.

Trước Giao thừa một ngày, Dung Chiêu đột nhiên gọi điện cho Kiều Diệp: "Em mau tới bệnh viện một chuyến."

Kiều Diệp nhất thời chưa phản ứng được rằng anh đang nói tới ai, chờ tới khi nhớ lại, cô liền vội vàng cúp điện thoại.

Vui sướng trong lòng cô không thể nào diễn tả, cô mặc áo khoác vào, cơ hồ không tin nổi mình lại có được vận may như vậy.

Tác giả có lời muốn nói: Thật xin lỗi, hôm nay muộn quá (T__T), rất nhanh sẽ có biến chuyển ~ Đêm Giao thừa vui mừng ấm áp, mọi người đoán xem tôi sẽ để hai người kia làm gì đây.

Chương 44: Thanh xuất vu lam(*)

Thanh xuất vu lam- 青出于蓝: ý chỉ người đời sau tài giỏi hơn người đời trước, tương tự câu "trò giỏi hơn thầy", "hậu sinh khả úy".

Quá trình tư vấn trị liệu toàn bộ đều bằng tiếng Anh, tốc độ nói rất nhanh, ngoại trừ Kiều Diệp, cùng Kiều Phụng Nhan, không còn ai khác trong phòng. Dung Chiêu nói anh tới bệnh viện lúc này chủ yếu chỉ vì chuyện của mẹ cô, cho nên không bố trí bác sĩ thực tập theo cô học hỏi gì, để Kiều Diệp tránh bớt phiền nhiễu.

Cô mím môi lặng lẽ nghe, thỉnh thoảng nhìn về phía Kiều Phụng Nhan. Bà không hiểu tiếng Anh, cố gắng mở to hai mắt hỏi cô: "Ông chú mắt xanh đó nói gì?"

Cho dù mang bệnh, trên mặt bà vẫn giữ nụ cười như có như không, đặt biệt danh cho chuyên gia chữa trị cũng rất đơn giản, hóm hỉnh. Nếu không phải mắc bệnh trầm kha(*), loại phong tình mềm mại của phụ nữ phương Đông trên người bà, đích xác không mấy nam nhân có thể chống cự được.

Trầm kha: mắc bệnh nghiêm trọng, lâu ngày, khó chữa.

Kiều Diệp an ủi bà: "Chưa nói gì hết. Ông ấy nói sẽ điều chỉnh phương pháp trị liệu."

Kỳ thực, tể bào ung thư của Kiều Phụng Nhan đã khuếch tán khắp bộ phận cơ thể, các biện pháp trị liệu hiện tại đã khó mà ức chế được nữa. Cuối cùng chỉ đành tiếc nuối mà nói với Kiều Diệp rằng cô nên chuẩn bị sẵn tâm lý, nhiều nhất thì 3 tháng, chậm thì 1 tháng, mẹ cô đành phải rời bỏ nhân gian.

"Bà ấy còn tâm nguyện gì chưa thực hiện xong, hãy cố gắng giúp đỡ bà ấy, chỉ sợ rất nhanh sẽ không còn cơ hội nào nữa." Nói xong câu đó, chuyên gia rời đi, tới nhà giáo sư Phong ăn Tết. Ở nơi tha hương đón ngày lễ truyền thống long trọng nhất đối với người dân

nơi đây, cũng là một trải nghiệm vô cùng mới mẻ với ông, cho nên có thể nói chuyện này đi coi như không phải uổng phí.

Nhưng ông cũng thẳng thắn thừa nhận, ngồi máy bay mười mấy giờ liền tới đây tham gia náo nhiệt, ngoại trừ nể mặt mũi của người bạn cũ, quan trọng nhất chính là ông cảm động trước tấm lòng chân thành của các cổ đông lớn trong bệnh viện Long đình.

Nguyên lai là nhờ Hạ Duy Đình, cô nên sớm nghĩ đến.

Kiều Diệp muốn nói lời cảm ơn với anh, nhưng anh đã đến Duy viên đón Tết cùng Hạ Chính Nghi. Cô gửi tin nhắn cho anh, tay hơi run, cứ viết rồi lại xóa, mấy lần mới gửi đi.

Cô ngồi một mình trên băng ghế ngoài phòng bệnh, biết rõ rằng sẽ không có kết quả, sẽ không có kỳ tích, nhưng trong lòng vẫn nhen nhóm một tia hi vọng, mà hiện tại, chút hi vọng mong manh đó rốt cuộc cũng bị dập tắt. Bệnh của Kiều Phượng Nhan đã không phải ngày một ngày hai, cô cho rằng mình có thể bình tĩnh mà tiếp nhận, sẽ không khổ sở, thế nhưng giây phút này, trên mặt vừa ướt lại vừa lạnh, nước mắt vẫn như cũ giàn giụa.

Đây là một quá trình chậm rãi, chậm rãi mất đi, khiến cho người khác khó nén nỗi bị thương. Kiều Diệp không tưởng tượng được, năm đó Hạ Duy Đình mất cả cha lẫn mẹ, sẽ còn tuyệt vọng đến mức nào?

Khi đó anh chưa lớn, vẫn chỉ là một thiếu niên, có phải hay không cũng giống như cô lúc này. Lẻ loi cô độc, ngồi một mình trên hành lang dài lê thê, không một bóng người, sâu thẳm ảm đạm, lại không một ai an ủi.

Di động yên lặng, tin nhắn cô gửi, anh vẫn chưa hồi đáp.

Tình huống xấu nhất về bệnh tình của Kiều Phượng Nhan, cô không nói cho bà biết. Kỳ thực, mang bệnh lâu ngày, cô cảm thấy mẹ cô chắc hẳn hiểu rõ bệnh trạng của mình hơn ai hết.

Đều nói con người trước khi chết, lời nói cũng trở nên tốt đẹp, nhưng Kiều Phượng Nhan không như vậy. Bà ngày càng khó tính, bắt bẻ, chỉ trích từng li từng tí. Đêm Giao thừa, bà không chấp nhận sự qua loa, đồ ăn cùng canh chị Thu mang tới bà không nhận, vẫn là Kiều Diệp đến nhà hàng mua mấy món tinh xảo bà mới bằng lòng.

Niệm Mi cũng tới, nhưng chỉ vội vàng ăn hai miếng đành phải rời đi, buổi tối còn phải biểu diễn trên thuyền ven sông. Rất ít người nhận diễn vào đêm Giao thừa, cho nên tiền cát-xê đặc biệt cao, đúng là cầu còn không được.

Niệm Mi đi rồi, Kiều Phượng Nhan hiếm khi ôn hòa thế này, bà giữ tay Kiều Diệp: "Chén bát để tối hăng dọn, ta có chuyện muốn thảo luận với con."

"Được, chuyện gì?" Kiều Diệp ngồi xuống trước mặt bà, lúc này mới phát hiện, hóa ra những đợi chờ bấy lâu nay trong lòng cô, cũng đã phai nhạt theo năm tháng.

"Có phải chuyên gia người Mỹ hôm qua lấy phí khám bệnh rất cao không? Còn có bệnh viện này, ta đã hỏi qua y tá, nguyên lai là chỗ làm việc của con từ sau khi về nước; người sắp xếp cho ta nhập viện bác sĩ Dung kia, vốn là lam nhan tri kỷ của con, khó trách lại chiếu cố ta như vậy. Nhìn phòng bệnh này mà xem, phòng của cán bộ cao cấp Tô thành cũng không bì được."

Kiều Diệp nhíu mày: "Không phải như mẹ nghĩ đâu..."

Bà lắc đầu cười: "Đàn ông cùng phụ nữ, nếu không phải như vậy, còn có thể là gì nữa? Tiểu Diệp à, con so với mẹ, quả thật thủ đoạn còn nhiều hơn. Lúc ở sân bay thấy con xuất hiện cùng Hạ Duy Đình, ta mới có thể thừa nhận sự thật này. Nam nhân từng bị con lường gạt, lợi dụng, kết quả vẫn ngoan ngoãn đi theo con, khuất dưới váy con, không mấy phụ nữ làm được chuyện đó đâu, vẫn là con có bản lĩnh. Hơn nữa còn có bác sĩ Dung..."

"Đừng nói nữa!" Tay Kiều Diệp nắm chặt, cơ hồ muốn đẩy ghế ra đứng lên: "Con nói, không phải như mẹ nghĩ đâu."

Kiều Phượng Nhan vẫn thong dong cười như cũ: "Được được, ta không nói nữa, con đừng nóng giận. Thật ra con biết mà, con chọn ai ta cũng sẽ không can thiệp, bọn họ đều ưu tú, quan trọng là đều khẳng khái một mực với con, có thể đảm bảo cho con nửa đời sau không lo cơm áo. Không giống ta, cả đời chỉ chấp niệm một người đàn ông họ Diệp kia, chỉ nghĩ đến chuyện chính thức bước vào cổng Diệp gia mà làm vợ Diệp Bình. Kỳ thực ta cũng chỉ muốn tốt cho con, làm gì có ai muốn cả đời mang trên mình cái danh phận làm con ngoài giá thú đâu? Sau này kết hôn càng không có tiếng nói trong nhà."

Kiều Diệp lạnh lùng cười: "Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, cuộc đời vốn dĩ cũng không thể dài hơn được. Thời kỳ nhạy cảm, khó chịu nhất đã qua đi, hiện tại cùng tương lai thì tính là gì? Lại nói mẹ cũng không phải chỉ có một nam nhân, cần gì phải ra vẻ đường hoàng như vậy?"

Thời trẻ, bà phong lưu có tiếng, đàn ông bên người thấy như đèn kéo quân, có hay không nghĩ đến thanh danh của con gái?

Bà không phải chấp niệm một người đàn ông, mà là chấp niệm một danh phận.

Kiều Phượng Nhan cũng không tức giận, chỉ tiếp tục nói: "Nhân sinh ngắn ngủi, Diệp Bình không chỉ có một nữ nhân bên người, chẳng lẽ ta còn phải thủ tiết? Ông ấy bất nhân, ta bất nghĩa mà thôi. Con so với ta còn tốt, Hạ Duy Đình từ đầu đến cuối chỉ có mỗi con không phải sao? Ít nhất con không phải đi tranh giành, bất quá ta phải nói, cậu ấy không phải đối tượng con nên kết hôn, rốt cuộc quá khứ giữa hai đứa vẫn ở đó, bên trên còn có Hạ Chính Nghi, con làm sao có thể tiến vào nhà bọn họ đây? Còn có căn bệnh ung thư buồng trứng này của ta, con chưa từng gặp gỡ bà ngoại, lỡ như là bệnh di truyền, con xác định cậu ấy không ngại?"

Lòng Kiều Diệp hung hăng chấn động: "Con là bác sĩ, chuyện này không cần mẹ nhắc nhở."

"Bệnh trạng của ta, ta có thể hỏi đúng chứ? Vậy ta hỏi con, điều kiện phòng bệnh, toàn bộ thiết bị hỗ trợ cùng thuốc nhập khẩu, cùng chuyên gia người Mỹ kia, chữa trị cho đến khi ta chết, cả thầy bao nhiêu tiền, con có tính qua chưa?"

Kiều Diệp không hé răng.

"Bảy vạn sáu, đây chỉ là tính tới ngày hôm nay thôi, về sau còn phát sinh cái gì chưa thể xác định được." Ánh mắt Kiều Phượng Nhan sáng quắc: "Nhưng bọn con không cần lo, Diệp gia đã phái người đưa tiền qua cho ta, là ý tứ của lão Diệp cùng Diệp Triều Huy."

Sắc mặt Kiều Diệp thay đổi: "Mẹ nhận rồi?"

"Đương nhiên, sao lại không? Đó là ta nên nhận được! Gần đây thân thể lão Diệp không tốt lắm, hai năm trước bị đột quỵ, huyết áp không kiểm soát được, đi đường cũng không nhanh nhẹn nữa..." Kiều Phượng Nhan cười đến có chút vặn vẹo: "Nhưng ông ấy đã đáp ứng mấy ngày nữa tới thăm ta, còn nói thời điểm ta xuất viện, sẽ cho ta vào biệt thự Diệp gia ở vài ngày. Diệp Triều Huy cũng không phản đối, con biết điều này có nghĩa là gì không? Tiểu Diệp, nguyện vọng cả đời của ta vẫn có thể thực hiện được."

Một câu cuối cùng, bà chậm rãi nói, hoàn toàn đắm chìm vào hạnh phúc.

Đêm Giao thừa, pháo đốt lung linh ngoài cửa sổ, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng vang to, Kiều Diệp cơ hồ nghe không rõ bà nói gì.

"Lúc trước chuyện ta làm mất tiền không phải là giả, nhưng ta cũng là vì muốn tiền sinh tiền, giảm bớt gánh nặng giúp các con. Phương pháp này có thể hơi nóng vội, nhưng hiện tại ta đã có biện

pháp khắc phục, ít nhất không cần các con chịu tiền chữa bệnh cho ta."

Kiều Diệp hô hấp thật sâu: Rốt cuộc mẹ muốn nói gì?"

Vòng vo quanh co, dùng tình cảm nói lý lẽ, đều là để làm nền, kỳ thực mấy chuyện đó đều không phải điều bà muốn nói.

Kiều Diệp quá hiểu bà. Trong thế giới của Kiều Phượng Nhan, bà là nữ vương, là thượng đế, bà cho rằng mình đang chuẩn bị thần dân một kinh hỉ, cuối cùng đều là kinh hách; nhưng bà mặc kệ, bà chỉ lo hưởng thụ nhân sinh, còn rất vui vẻ hô mưa gọi gió mà thay đổi vận mệnh người khác.

5 năm trước cũng như thế này, bà mắc bệnh ung thư, gọi con gái tới trước giường. Vẫn là tâm nguyện đó, vẫn là cảnh tượng đó, lời nói cũng không khác là bao, muốn Kiều Diệp tiếp cận Hạ Duy Đình, còn chúc hai người bọn cô hạnh phúc cả đời.

Nhiều năm trôi đi, Kiều Diệp đánh mất không ít, thế nhưng vận mệnh lại một lần nữa kéo cô về khởi điểm. Cô nghe thấy lời Kiều Phượng Nhan văng vẳng bên tai, lúc này giọng bà đã không còn mềm mỏng nữa: "Kiều Diệp, còn vốn mang họ Diệp, lúc này xem như quy tông nhận tổ, con là em gái của Diệp Triều Huy, là người của Diệp gia, nhớ rõ phải biết theo phe nào. Diệp gia muốn lật đổ Hạ gia, con đừng đứng nhầm phía. Nghe Diệp Triều Huy nói mọi chứng cụ máu chốt đều nằm trên tay Hạ Duy Đình, mà con là người thân cận nhất với cậu ta, thời điểm có thể giúp sức, con phải ra tay giúp anh trai một phen, biết chưa?"

Thấy không, nhân sinh quả thực là một vòng tròn buồn tẻ.

Pháo đốt nổ lộp độp bên ngoài khung cửa, ánh đèn neon không ngừng thay màu trên các tòa building rực rỡ, cảnh sắc vô cùng náo nhiệt. Tivi bệnh viện phát các khúc ca xuân vui vẻ cùng các tin tức mùa Tết. Nhưng tất thảy những thứ đó đều không can hệ đến Kiều Diệp. Cô chỉ thấy tay chân lạnh ngắt, lồng ngực giống như bị ai

khoét một lỗ hồng, cả người không có sức lực, hai chân không chạm được mặt đất.

Di động trong túi không ngừng vang lên, cô không nhìn vào màn hình, lắng người mà ẩn nghe.

Mặc kệ là ai, chỉ cần cứu cô thoát khỏi hiện thực khốc liệt này.

"Alo?" Hạ Duy Đình ở đầu kia gọi vài tiếng nhưng không thấy ai trả lời, rõ ràng đã bắt máy.

"Kiều Diệp, em có nghe thấy tôi không?" Anh mang dép lê, đứng ngoài đình thủy tạ tại Duy viên, tránh mặt Hạ Chính Nghi, gọi điện cho Kiều Diệp. Khăn quàng cổ, bao tay đều chưa đeo vào, gió lạnh thổi từng cơn vào người, còn không thể nói chuyện quá lớn tiếng, chỉ có thể dùng tay che mic lại, chờ cô đáp lời. Cảnh tượng giống như cặp học sinh lén la lén lút giấu phụ huynh nấu cháo điện thoại, vừa ngốc nghếch lại đáng yêu.

Vậy mà Kiều Diệp lại cố tình bắt máy rồi làm thinh.

Tác giả có lời muốn nói: Tôi biết mọi người đang đợi cái gì, vậy nên ngày mai sẽ vui vẻ một chút, cho nên... Comment tiếp động lực cho mọi người ~ \

Chương 45: Tôi muốn nghe đáp án của em

Kiều Diệp đi đến cầu thang bệnh viện, không khí quanh quẽ âm ỉ, cô rút cuộc cũng gian nan tìm thấy thanh âm của mình: "Ừ, tôi đây."

"Em sao vậy, lúc này đi đâu?"

"Tôi đang ở bệnh viện, vừa rồi tín hiệu không tốt lắm, hiện tại đã ổn rồi, anh có gì thì nói đi!"

Hạ Duy Đình nhíu mày thật sâu: "Giọng em làm sao vậy, khóc?"

Kiều Diệp ngửa đầu khịt mũi: "Không có, tôi bị viêm mũi dị ứng. Bên ngoài nổ pháo nhiều quá, mùi nitrat rất khó chịu, cho nên tôi liên tục hít hơi mấy cái."

"Tật xấu của em đúng thật không ít." Hạ Duy Đình ngẩng đầu nhìn bầu trời: "Thời gian không còn sớm, mau lái xe đến đón tôi."

"Đi đâu?"

"Còn có thể đi đâu nữa, về Gia uyển."

Kiều Diệp còn muốn hỏi thêm nhưng anh đã cúp điện thoại.

Đồng hồ chưa điểm 0 giờ, đêm 30 vẫn chưa trôi qua, anh nói có thể sẽ ở lại Duy viên 3 ngày, không nghĩ tới lại về sớm như vậy.

Tài xế đã nghỉ, Kiều Diệp không lái chiếc MuShang đen mọi ngày Hạ Duy Đình hay đi, cô lái một chiếc BMW 7 màu sâm panh.

Đường thành phố hiếm có ngày vắng vẻ như đêm 30, hơi ẩm từ cơn mưa ban ngày còn lưu vết trên mặt đường, phản chiếu những sắc màu rực rỡ. Thế nhưng lại không có người thưởng thức.

Kiều Diệp lái xe rất nhanh, hóa ra tốc độ thực sự có thể khiến người khác đạt được khoái cảm, đem những buồn bực trong người phát tiết ra ngoài.

Hạ Duy Đình đứng ở cửa Duy viên, cách một cửa xe mà quan sát cô: "Em vừa rồi thực sự ở bệnh viện? Từ thành Bắc đến thành Nam mà chỉ tốn 20 phút, em lái kiểu gì đấy?"

Cô cố nhin cười: "Hiếm khi trên đường không có xe, đại khái là tôi đạp phanh hết mức."

Kiều Diệp bước xuống xe, đánh vòng đi qua mở cửa cho anh, Hạ Duy Đình liếc mắt nhìn cô ý vị thâm trường, cũng không nói gì thêm, lúc lên xe mới nhàn nhạt mở miệng: "Lái xe đi, lần này nhớ lái chậm một chút."

Hai người một đường không nói với nhau câu nào, Kiều Diệp lái vô cùng quy củ, hương vị của Hạ Duy Đình phảng phất bên người cô. Thẳng đến khi về lại Gia uyển, cô lại bước xuống mở cửa cho anh, anh mới giương mắt hỏi: "Xả ra cái gì rồi?"

Cô ân cần như vậy, khiến anh không tự chủ được mà sinh nghi, có phải cô đang che giấu cảm giác tội lỗi, hay là cảm xúc gì khác hay không.

Kiều Diệp bướng bỉnh đưa tay cho anh: "Hôm nay trời đổ mưa lạnh, chân của anh chắc là lại nhức rồi, mà anh không cầm theo gậy chống, nên tôi đoán anh sẽ hơi bất tiện một chút, không có ý gì khác đâu."

Hạ Duy Đình nhìn cô thật sâu, qua một lúc giữ tay cô, mượn lực đứng lên, thuận thế nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, lúc này anh mới phát hiện, ngón tay cô lạnh băng, lòng bàn tay đỏ trào mồ hôi lạnh.

Cô dìu anh tới cửa, sau đó xoay người lái xe cất vào gara, rồi trở về phòng. Cô không hỏi vì sao anh lại về sớm như vậy, thậm chí cũng không có cảm giác buồn bực khi bị chiếm dụng ngày lễ.

Kiều Diệp vô cùng cảm tạ Hạ Duy Đình đã an bài cô ở một nơi hiu quạnh như vậy. Để khi cô cần được yên tĩnh ít nhất cũng có một không gian riêng tư, để người khác khó mà thấy được dáng vẻ chật vật của cô.

Cô ngã xuống giường, đem mặt vùi vào gối, nước mắt trào ra như đê vỡ, rốt cuộc cũng không nhịn nổi mà chảy xuống. Cô không thể nào bước thật nhanh, vừa rồi đứng trước mặt anh chân cô mềm nhũn, khoảnh khắc từ bệnh viện bước ra chính là như vậy, mỗi bước đều đau như đi chân trần trên lưỡi dao nhọn. Những lời Kiều Phụng Nhan nói tựa như lưỡi dao đâm khoét vào trái tim cô, mỗi câu chữ đều khiến cô đau đến rỉ máu.

Tay cô nắm chặt drap trải giường, trước đây không lâu Hạ Duy Đình từng nằm đây, hơi thở anh tựa như còn vẫn vương, cô tham lam muốn ôm lấy, muốn tới gần, rồi lại nhịn không được mà khóc đến thở không nổi.

Vốn dĩ hai người bọn họ đã có thể hạnh phúc, vốn dĩ anh đã bình phục trở lại, là cô đã bức anh đến mức này, nhưng vì cái gì đâu.... Rốt cuộc là vì đâu, cô nghĩ mãi nhưng đầu óc trống rỗng, không tài nào nhớ nổi.

Cô vì một người không yêu mình, mà tổn thương sâu sắc người yêu cô nhất trên đời.

Khóc đến người mệt lả, thương tâm như cũ không dứt, nước mắt lại trào không nổi nữa, Kiều Diệp mới đứng dậy rửa mặt chải đầu. Nước lạnh quật lên mặt, đau đến thấu xương, đặc biệt là vết sẹo ngay đuôi mắt kia, tựa như một lần nữa bị mổ xẻ, nhắc nhở cô, về một quá khứ tưởng chừng như qua đi, thực chất vẫn luôn nằm im đó.

Cửa phòng bị gõ mấy tiếng, thời gian này ở Gia uyển, bên ngoài chỉ có thể là Hạ Duy Đình.

Cô cố gắng lấy lại tinh thần, đi ra, nhẹ giọng hỏi: "Có chuyện gì?"

"Em ở bên trong làm gì? Mở cửa mau!"

"Đã khuya rồi, tôi không định đón Giao thừa, muốn đi ngủ."

Ngoài cửa an tĩnh một lát, Hạ Duy Đình giống như bị những lời này chọc giận, một lúc lâu sau anh mới lên tiếng: "Tôi đói bụng."

Kiều Diệp rút cuộc cũng mở cửa, cô đứng trong bóng đêm, thấy rõ ánh sáng nơi anh, còn anh lại chẳng thấy vẻ khác thường của cô.

"Tôi đói bụng, đi nấu cho tôi chút gì đi." Anh vênh vác ra lệnh, bày ra dáng vẻ thiếu gia, bởi vì chỉ khi anh như vậy, cô mới không cách nào cự tuyệt.

Gia uýễn chỉ có hai người bọn họ, trước lúc chị Thu cùng chú Cát về quê, cô đã đáp ứng sẽ chăm sóc tốt cho sinh hoạt của Hạ Duy Đình, bao gồm cả việc nấu ăn cho anh.

Cô hỏi: "Không phải anh đã ăn ở Duy viên rồi hay sao?"

Hạ Duy Đình giơ tay nhìn đồng hồ: "Em cũng không xem lại bây giờ đã mấy giờ rồi hả, ăn bữa khuya cũng không được?"

Kiều Diệp có chút bất đắc dĩ, đành phải đi vào phòng bếp nấu cho anh. Thị lực anh không tốt, có lẽ càng sợ bóng tối, toàn bộ đèn trong phòng đều bật sáng trưng. Cô bắc nước, chuẩn bị nấu mì, Hạ Duy Đình bước vào, khinh khỉnh nhìn nồi nước sôi ùng ục tỏa hơi trắng: "Em có phải chỉ biết nấu mì thôi hay không, đêm 30 Tết mà em để tôi ăn cái này?"

Cô nắm túi mì đứng đó, không biết phải làm thế nào. Hạ Duy Đình lắc đầu, xoay người đi xuống tầng hầm, thấy cô vẫn đứng sững người, không khỏi bất mãn lên tiếng: "Em còn đứng đó làm gì, lại đây giúp một tay."

Trong tầng hầm trước kia có một hầm rượu lớn, sau này đã đem cải tạo lại, nhưng nhiệt độ trong hầm vẫn không đổi, thích hợp lưu trữ dụng cụ, thực phẩm hơn cả phòng bếp.

Hạ Duy Đình tìm được một lò nướng mini, không lớn hơn tô canh của nhà bình thường bao nhiêu, nhìn cổ kính. Than nướng, còn đặc vẫn còn nguyên xi, bộ đánh lửa còn chưa gỡ mạc, dụng cụ kẹp thịt cũng còn mới toanh. Anh giống như làm ảo thuật, kéo ra một cái rổ nhỏ, phủ đi bùn đất, rêu xanh bên trên, thế nhưng lại một rổ nấm tùng nhung.

"Hiện tại muốn ăn cái này?"

Hạ Duy Đình đem đồ nhét vào lòng ngực cô: "Đem cái này lên phòng khách, ngâm tùng nhung vào nước pha rượu sake, tôi sẽ lên liền."

Nấm tùng nhung tươi ngon, căng mọng, anh sợ cô không biết nấu, đem những món khác chuẩn bị tốt rồi mới trở lại phòng bếp, vớt nấm lên, tay nhẹ nhàng rửa lớp bùn đất bên ngoài.

"Nhìn thấy không, nếu muốn rửa sạch, không thể chà xát quá mạnh tay, nếu vẫn còn bùn thì hãy dùng dao cắt bớt... Haizz, đưa tôi bộ tạp dề."

Anh gọi cô đến nấu ăn, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là mình tự làm. Bộ dạng đeo tạp dề của anh có chút lạ lẫm, kể cả lúc còn bên nhau, cô cũng không thấy được mấy lần, cho nên bây giờ ánh mắt không tự chủ được mà si mê.

Đặc biệt là ngón tay của anh, thon dài sạch sẽ, từ trong nước vẫn đục vớt nấm tùng nhung lên, rửa đến chuyên tâm nghiêm túc. Nước rất lạnh, ngón tay anh nhanh chóng nhiễm hồng, cô đã nắm được cách sơ chế, cho nên cũng tới giúp một tay.

Bàn tay hai người ở dưới nước, lơ đãng mà chạm vào nhau, không nhìn nhau, cũng không nói một lời, nhưng hơi thở lại vô tình quán quít.

Anh kiên nhẫn hướng dẫn cô, đem nấm tùng nhung cắt thành những lát mỏng, rồi đãi gạo, cho vào nấu cơm điện, thả thêm vài lát tùng nhung vào nấu, phần dư còn lại đem lên phòng khách.

"Ăn đồ nướng trước, chờ cơm chín rồi ăn sau."

Kiều Diệp lúc này mới phát hiện trên bàn đá cẩm thạch không chỉ có lò nướng mini mà còn có thịt bò, bánh bông tuyết giòn(*), cộng thêm một đĩa nấm tùng nhung nữa, yêu cầu của Hạ Duy Đình về một bữa ăn khuya cũng không đơn giản chút nào.

Bánh bông tuyết giòn

Anh tháo tạp dề ra, ném qua cho cô, kéo cô ngồi xuống thăm lót nhưng dài, hướng dẫn cô cách dùng cồn đặc để châm lò, đặt khung nướng lên, rồi mới dùng dụng cụ kẹp cho từng miếng lên đó. Chờ đến khi than nóng, nấm hơi cong lại, ngả vàng, lật sang mặt kia tiếp tục nướng cho đến khi hai mặt đều màu, hương thơm xộc vào mũi, anh gấp ra, đặt lên đĩa Kiều Diệp: "Ném thử xem."

Anh vờ như không thấy đôi mắt đỏ hoe như con thỏ nhỏ đáng thương đó, vờ như không thấy bộ dáng lạc lõng của cô, vờ như

không thấy cô chật vật che giấu sự mệt mỏi của chính mình, đem đồ ăn mà mình cảm thấy ngon miệng nhất đưa tới trước mặt cô; cho cô một chút bận rộn, cho cô một chút công việc, hi vọng rằng ít nhất trong một khắc này, cô có thể đem những điều không vui về đó để lại theo năm cũ sắp qua.

Tiếng chuông điểm 0 giờ đã gần vang lên, nếu cô vẫn ử oải như vậy, năm mới đại khái cũng sẽ không mấy vui vẻ.

"Ngon không?" Anh chỉ có thể nhìn thấy mái tóc và hàng mi dài của cô, nhưng không hiểu sao trong lòng vẫn có chút thấp thỏm. Anh không bao giờ ngần ngại đưa cho cô những điều tốt đẹp nhất, chỉ sợ cô căn bản không hề muốn tiếp nhận.

Kiều Diệp gật gật đầu. Cô không muốn ăn, nhưng người trong lòng tự tay nấu, sao cô có thể không ăn được?

Anh thế nhưng lại lộ ra ý cười, cao hứng nướng nốt phần tùng nhung còn lại, sau đó đến thịt bò, thanh âm xì xèo vang lên giữa đêm tĩnh mịch, hương thơm ấm áp tràn ngập khắp căn nhà.

Anh mở tivi, tắt âm thanh, trước mắt chỉ có hình ảnh sinh động của mỹ thực. Anh cùng cô, giống như bao cặp vợ chồng bình thường khác, cùng nhau ăn uống, cùng xem hội xuân, cùng nhau lắng nghe tiếng pháo nổ lách tách bên ngoài, rốt cuộc cũng có một chút hương vị Tết.

Anh rót cho cô rượu gạo hương mạn đào, mùi thanh ngọt dễ chịu, hòa quyện với hương đồ nướng thơm nồng, một chút cũng không cảm thấy khó uống.

Kiều Diệp ngửa đầu uống một ngụm cạn ly, Hạ Duy Đình lại rót cho cô thêm ly nữa, cô lúc này mới sực nhớ ra phải quản lý anh: "Anh không thể uống rượu."

Hạ Duy Đình quơ quơ ly trên tay: "Tôi biết, tôi đang uống trà mà."

Nguyên lai, cô không thắng nổi rượu, uống hai ly mặt liền đỏ lên như rắng mây chiều, miệng liến thoắng, chống cánh tay lên bàn, nghiêng đầu hỏi anh: "Anh sao lại giấu nhiều đồ ngon như vậy, ở Duy viên ăn không no hả?"

"Cô tôi sống với chú Mạnh nhiều năm như vậy, khẩu vị cũng đã điều chỉnh theo sở thích chú ấy, đầu bếp toàn làm mấy món Hoài Dương, tôi ăn không quen. Bọn họ đã về nghỉ sớm, tôi đón Giao thừa một mình cũng không có nghĩa lý gì, cho nên mới trở về."

"Trở về cũng chỉ có một mình mà!" Nghĩ nghĩ, cô lại cười ngây ngốc: "Hức, còn có em mà. Nhưng mà em sao có thể tính là một người chứ, xấu xa như vậy..."

Nửa câu sau cô lẩm bẩm trong miệng, Hạ Duy Đình nghe không rõ, anh chỉ lo ngắm cô cười, bên má hiện lên lúm đồng tiền mờ nhạt, phảng phất như bi thương, khổ sở đều cất giấu trong đó.

Từ sau khi đuổi cô đi, Hạ Duy Đình bỗng cảm thấy mình chưa bao giờ hiểu về Kiều Diệp, chưa bao giờ nhìn thấu cô, nhưng chỉ cần cô rộ cười một cái, anh không tự chủ được mà nghĩ về cô gái nhỏ năm nào động viên anh mau khỏe mạnh, chui vào lồng ngực anh mà làm nũng, một chút cũng chưa từng đổi thay.

Anh không dám nhìn nhiều, tay gấp đồ nướng lên đĩa. Anh nướng không ít, hai người nãy giờ ăn cũng không bao nhiêu.

Trên màn hình tivi người ta bắt đầu đếm ngược, tiếng chuông mừng năm mới rớt cuộc cũng sắp phải vang lên. Kiều Diệp tự rót cho mình một ly đầy, rồi lại đẩy ly trà vào tay Hạ Duy Đình, thanh âm có chút phấn khởi: "Chúng ta cùng ly đi, năm mới sắp đến rồi!"

Ly sứ nhỏ men xanh ôn nhuận nằm trong lòng bàn tay, nước trong ly sóng sánh, phản chiếu lên hai bóng hình đơn độc với trái tim vụn vỡ.

"Anh biết không? Từ nhỏ em đã không thích đón Tết, một chút cũng không thích. Bởi vì em không có ba, cho nên không mang

trong mình hi vọng ngóng chờ ông ấy. Khác với mấy bạn nhỏ cùng tuổi, có cả ông bà ba mẹ cùng đoàn viên, nhà chúng em chỉ có 3 người, nào có khác mọi ngày bình thường đâu. Còn tội tệ hơn nữa là mấy tiệm bán đồ ăn đều đóng cửa vào dịp Tết, mẹ em không biết nấu ăn, bữa cơm còn chẳng ngon miệng bằng mấy ngày trong năm. Em cùng Niệm Mi đành phải làm bánh trôi xen kẽ với sủi cảo ăn đến hết ngày 15, đến Tết Nguyên Tiêu nhìn lại bánh trôi, sủi cảo liền cảm thấy khó chịu."

"Chẳng trách em không biết nấu cơm, nguyên lai mẹ em cũng không."

Kiều Diệp cười cười: "Sau này lớn lên một chút, Niệm Mi theo chủ một tiệm cơm học nấu ăn, tình hình mới khá khá lên được. Nhưng khi đó em đã lên trung học, ở trọ trong trường, kỳ nghỉ lại ra ngoài làm thêm, thời gian ở nhà cũng không bao nhiêu."

Hạ Duy Đình yên lặng lắng nghe, quá khứ của cô anh không tham dự, cho nên tất cả đều là một đoạn lữ trình xa lạ.

"Từ lúc nhỏ em đã muốn học y, bởi vì mỗi khi em hỏi mẹ rằng ba đâu rồi, bà ấy đều đã nói ông mất rồi, mất vì bệnh tật. Cho nên em nghĩ, khi lớn lên em phải trở thành bác sĩ, nhờ đâu gặp người bệnh giống như ba em, nhất định phải chữa khỏi cho họ. Chỉ là đến lúc lớn lên lại phát hiện ra rằng, ba em không chỉ chưa qua đời, mà còn có vợ con, có sự nghiệp cùng tài phú, so với bọn em hạnh phúc hơn nhiều."

"Cho nên em hận người Diệp gia?"

Kiều Diệp lắc đầu: "Em không hận, với em bọn họ bất quá cũng chỉ là những người xa lạ mà thôi, em đâu quen biết chứ. Người vẫn luôn thống hận là mẹ em, hận mình không thể bước vào cổng Diệp gia, hận mẹ Diệp Triều Huy vẫn bám víu lấy người đàn ông của bà mà không chịu ly hôn, đến khi lìa đời cũng không buông tha danh phận vợ Diệp Bình. Chúng em cũng đều đã lớn rồi, em không mở lời, Diệp Bình vĩnh viễn cũng sẽ không để mẹ em vào cửa."

"Vậy em vì cái gì mà bán mạng cho Diệp gia như vậy.... Vì cái gì mà phản bội tôi?"

Trong mắt anh có lửa, sống lưng căng cứng đến thẳng tắp, cứ như vậy mà nhìn cô sáng rực.

Hơn ba năm nay anh vẫn luôn đợi một đáp án, anh đã nghĩ có khi mình phải đợi cả một đời. Hiện tại cô ngồi ngay đối diện, anh muốn nghe từ chính miệng cô nói, chuyện năm đó rốt cuộc là thế nào?

Có hay không, em đã từng yêu tôi một lần?

Chương 46: Tham hoan

Cô thấy trong mắt anh có lệ, lấp lánh như những vì sao vụn vỡ: "Anh còn không hiểu ư? Vô công bất thụ lộc, mẹ em muốn bước vào cánh cửa của Diệp gia, hưởng thụ nửa đời sau vinh hoa phú quý, lấy cấp bí mật thương nghiệp của Hạ thị chính là mục tiêu của bọn em, chỉ có thể thành không thể bại. Thật ra em cũng có chút tâm tư... Khi đó em nghĩ, mình rút cuộc cũng có ba, sinh nhật cũng được người xoa đầu tặng quà, Tết đến cũng có thể ngóng ông ấy về...."

Nước mắt cô tuôn trào, bỏng rát. Hạ Duy Đình tức giận, người hơi run lên: "Em biết tôi đối xử với em như thế, vậy mà em chỉ một lòng đi kiếm công trạng? Mẹ con hai người lên kế hoạch từ lâu rồi, từ khi Hạ thị vừa mới chú ý đến Diệp gia, hai năm bên tôi, có phải mỗi ngày em đều chỉ nghĩ đến làm thế nào để ăn cắp mà không bị phát hiện? Vậy còn tôi? Nếu người thu mua Diệp gia không phải là Hạ thị, không phải là tôi..... Có phải hay không với em mà nói.... Đối phương là ai cũng không quan trọng?"

Kiều Diệp lắc đầu: "Không... không phải như vậy..."

"Vậy thì thế nào?" Hạ Duy Đình giữ chặt tay cô: "Dụng tâm lương khổ, chỉ cần đối phương có thể giúp em đạt được mục đích, em đều không oán trách mà hiến thân, không đúng sao?"

Đáp án quả thực rất sinh động. Hóa ra không phải bởi vì yêu anh, mà chỉ vì anh vừa lúc xuất hiện, mang theo thân phận CEO Hạ thị, nắm trên tay sinh mệnh của Diệp gia, tất thấy những điều đó mới là thứ hấp dẫn cô!

Tiền tài, danh vọng là giấc mơ mà mỗi người đều ông đều tha thiết theo đuổi, thế nhưng lúc này đây, lần đầu tiên anh cảm thấy ghét bỏ rằng vì sao mình lại có hết tất cả!

".... Ban đầu em chỉ nghĩ sẽ trà trộn vào làm nhân viên bình thường trong Hạ thị. Em từng tìm hiểu mảng tài chính, tiếng Anh

cũng không tệ, cho nên làm việc gì em cũng không sợ vất vả. Nhưng khi đó anh vừa gặp tai nạn xe cộ, quá trình hồi phục không tốt, cảm xúc thất thường, cả công ti đều im ắng như ve sầu mùa đông, chuyện đó lúc em tới phỏng vấn cũng mới biết được. Cho nên em tự hỏi, sao lại không dùng thân phận bác sĩ đến bên cạnh anh... Bác sĩ khám chính cho anh khi đó, là người đã dẫn dắt em trong kỳ thực tập..."

"Vậy trước kia sao em không nói ra? Hai năm bên nhau, thiếu gì cơ hội để em thành thật với tôi, em biết tôi yêu em, em muốn gì tôi đều có thể cho em, vì sao không cùng tôi thương lượng?"

"Mẹ em..."

"Đừng nhắc tới mẹ em!" Anh phẫn nộ ném tay cô ra: "Bà ta không xứng được gọi là mẹ, cũng như em không xứng được gọi là bác sĩ!"

Động tác của anh quá mạnh, lò than cùng chén bát trên bàn, tất cả bị một tay anh hất tung xuống sàn, vỡ loảng xoảng.

Mọi việc diễn ra quá nhanh chóng, anh không kịp phản ứng, cũng không kịp nói một câu "Cẩn thận!", đã ngã nhoài ra phía sau. Kiều Diệp chắn giữa anh và bàn trà, đồ vật rơi xuống đều nện lên người cô.

Những cái khác đều không sao, nhưng còn lò than đang cháy rực!

Chóp mũi người thấy mùi khét, sắc mặt Hạ Duy Đình trắng bệch, theo bản năng ôm lấy cô: "Em thế nào, có sao không?"

Lệ trong mắt Kiều Diệp như sương mù mãi không tan, không biết là vì những lời anh vừa nói hay vẫn vì cố nhịn đau. Hạ Duy Đình lay người cô: "Em ngồi dậy đi, để tôi xem."

Phía sau cô một mảnh hỗn loạn, lò than cùng chén bát rơi tứ tung trên sàn. Mấy mảnh than hồng vương ra khắp nơi, đốt cháy vài lỗ trên phần eo áo của cô, thậm chí dài cũng bị thiêu đến không còn hình dáng.

Hạ Duy Đình vén áo cô lên, muốn xem xét vết thương, Kiều Diệp không nhịn được quay đầu lại nói: "Em không sao, dập than trước đi, nguy hiểm quá."

Hạ Duy Đình đem lò than hồng thô bạo thả vào trong bồn nước, gấp gáp trở về ôm cô: "Mau lên lầu!"

Cô không nhúc nhích, nằm trong lòng anh, ngẩng đầu nhìn xương hàm đẹp đẽ, tiếp tục đề tài ban nãy: "Em muốn nói với anh, nhưng sợ anh không tha thứ cho em. Em không muốn mất anh... Từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên em nhận được nhiều sự quan tâm như vậy, cho nên em không muốn đánh mất."

Anh nghe thấy đáp án mình trông đợi, nhưng dường như đã chẳng còn nghĩa lý gì nữa.

"Lên lầu đi!" Thanh âm anh có phần nghẹn ngào, lặp lại lần nữa. Anh hận chính mình sao không đủ sức lực để trực tiếp bế cô lên.

Kiều Diệp lắc đầu, giống như đang cười, lại tựa như đang khóc: "... Khi đó mẹ em chẩn đoán mắc bệnh ung thư buồng trứng, là bệnh nan y. Em chỉ muốn bà ấy vui vẻ một chút, vì đó có thể là nguyện vọng cuối cùng trong đời bà."

"Tôi nói em im miệng, nghe không rõ hả?" Anh mạnh bạo vén hết lưng áo cô lên: "Em rốt cuộc bị thương ở đâu?"

Trên người truyền đến cơn đau bỏng rát, nhưng Kiều Diệp tựa như đã quen, cô chết lặng, hình như vết thương cũng không đau đến thế. Cô chỉ si mê mà nhìn anh, hôm nay cô không uống say, nhưng vẫn nhờ rượu để nói ra hết những lời trong lòng.

Anh đang nghĩ gì về cô? Là gieo gió gặt bão, con hư tại mẹ, hay vẫn nghĩ đây là chiêu trò mới để lừa gạt anh?

Tay cô phủ lên mặt anh, vuốt ve gò má: "Hạ Duy Đình...."

Thanh âm của cô rất êm tai, mềm mại dễ nghe, hơi run rẩy, chỉ vừa thốt ra ba chữ, anh đã cúi người xuống, đem những lời còn lại cắn nuốt vào miệng.

Anh biết cô muốn nói điều gì. "Thực xin lỗi" hoặc là "Em yêu anh", tình yêu nam nữ, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có ba chữ đơn giản như vậy. Anh không muốn nghe, kỳ thực tất cả đều đã không còn quan trọng, kể từ khoảnh khắc cô che chắn trước người anh, mọi thứ đều đã không còn quan trọng.

Hạ Duy Đình dùng hết sức lực để hôn cô, cảm thụ hương vị của cô, không chút cản trở, thậm chí còn cảm nhận được cô đang đáp lại, chiếc lưỡi nhỏ nhắn linh hoạt câu dẫn anh.

Hơi thở cô chứa đầy mùi còn nóng rực, giữa môi lưỡi còn vương mùi mơ ngọt, khiến anh trầm luân mê mẩn, khó lòng kiềm chế. Hết mút rồi liếm, anh thô bạo như giao cả mạng sống cho cô, môi lưỡi truy đuổi, nhiệt độ trên đầu ngón tay nóng như lửa đốt.

Bàn tay anh rong ruổi trên người cô, muốn tìm ra vết thương, than hồng nóng như thế, nếu dính trên da, không xử lý sẽ để lại sẹo. Tất nhiên anh cũng mang một chút tâm tư mà mơn trớn vòng eo cô, đường nét đó, anh vẫn ghi tạc ở trong đầu. Không biết thế nào lại đi quá giới hạn, tay anh chạm phải vùng rón lồm mềm mại, anh xoay cô lại đối mặt với mình.

Đó là cử chỉ của sự chiếm hữu, hận không thể hợp nhất với cô, quỵện lẫn với những xúc cảm mạnh mẽ, phần nộ,-- một hương vị triền miên trước nay chưa từng có.

"Có đau không?" Anh buông lỏng môi cô, hỏi. Cả hai đều thở hồng hộc, phản chiếu bóng hình nhau qua đôi mắt, Kiều Diệp không dám động đậy, sợ rằng mình vừa động sẽ không kiềm được dòng lệ muốn chực trào.

Cô vòng tay qua cổ Hạ Duy Đình, dùng sức kéo anh lại gần mình hơn, cánh môi dán sát. Tư vị ướt át, mềm mại mà cả hai đều trông đợi.

Hạ Duy Đình thuận thế ôm lấy cô, đặt cô trên người anh. Thảm nhung dài đã bị anh ném đi xa, sàn gỗ tặc bóng lạng lại lạnh băng, lưng anh dán chặt lên đó.

Cô phát hiện ý định của anh, không nhịn được siết vạt áo kéo anh lên. Anh luyến tiếc rời khỏi môi cô, mấp mờ lên tiếng: "Giúp anh cởi đi... Anh không lạnh."

Ở nhà, anh chỉ mặc một lớp áo len cashmere mỏng cùng với áo sơmi. Hình ảnh cùng hương vị quen thuộc trước mắt bỗng đánh thức những xúc cảm nguyên thủy ngủ yên bấy lâu nay trong lòng cô.

Cô hôn anh, muốn anh. Nghe thấy tiếng rên trầm thấp phát ra từ cổ họng Hạ Duy Đình, thế nhưng trong lòng cô lại ngập tràn vui sướng.

Bởi vì ngay khoảnh khắc này đây, cô có thể khiến người mình yêu hạnh phúc. Kiều Diệp không cảm nhận được đau đớn trên người nữa, chỉ cần tim không đau, tất cả đều tốt đẹp.

Cô ôm anh thật chặt, cho phép anh chậm rãi lấp đầy khoảng trống trong tim cô. Lần trước rất đau, cảm giác khó chịu tựa như cát tạt từng lớp da thịt, cô không biết anh cũng sẽ lỗ mẫn như vậy. Nhưng lần này không giống, anh vẫn là Hạ Duy Đình trong trí nhớ của cô, dịu dàng ôn nhu, luôn chiều theo cảm xúc của cô. Đôi mắt anh trong như con suối xanh ngắt, chiếu thẳng vào trái tim cô.

Hai người đối mặt nhìn nhau, không biết thế nào lại nghĩ tới những năm tháng chia lìa. Là tương tư tận xương, là nghìn dặm cách trở, chỉ vì một thứ tình thân rỗng tuếch, thiếu chút nữa nước mắt lại tuôn trào.

Kiều Diệp chỉ có thể ôm lấy bả vai anh, cắn xuống, không mạnh không nhẹ, đem nước mắt nuốt ngược trở về. Trên người Hạ Duy Đình thấm ướt một mảng mồ hôi nóng ẩm, nếm thử sẽ thấy vị hơi mặn, tựa như nước mắt của cô.

Anh cường ngạnh, nhưng rồi lại dịu dàng, sợ làm cô đau. Anh khẽ cắn lên vành tai non mềm của cô, hơi thở ấm áp vương vấn bên tai, đó là một loại an ủi không tiếng động.

Cô được bao quanh trong biển tình dịu dàng này. Kỳ thực, anh cũng vậy. Ấm áp nồng nàn men lên giữa nơi hai đôi môi giao thoa, mãi đến khi hô hấp khó khăn, mới chậm rãi thối lui, trả lại không gian thoải mái cho hai người.

Bọn họ ngủ thiếp đi trên sàn nhà, đắp một tấm chăn lông dê, thả mình trong nhiệt độ cơ thể của đối phương, một chút cũng không thấy lạnh.

Nửa đêm Kiều Diệp khát nước tỉnh dậy. Đèn trên trần tắt tối om, chỉ bật một chiếc đèn bàn gần sofa. Hạ Duy Đình không biết đã tỉnh dậy từ khi nào, anh quán khăn choàng tắm lỏng lẻo, ngồi bên chân cô.

"Sao anh không ngủ?" Cô cũng quán chăn ngồi dậy, chỉ để lộ bả vai cùng xương quai xanh quấy rầy.

"Đừng lộn xộn, gót chân em có vết bồng."

Chỉ lo tham hoan, kết quả là anh không tìm được vết thương trên người cô. Mãi đến khi nửa đêm tỉnh giấc, anh mới tìm lại lần nữa.

Kiều Diệp ngược lại ngủ miên man, anh phá bọt nước khử trùng cho cô, cô cũng không biết đau.

Bất quá lúc này cả hai đều không thể ngủ thêm nữa, Kiều Diệp mím môi, Hạ Duy Đình nâng bàn chân cô lên xem qua, bôi thuốc, sau đó cẩn thận ôm cô vào lòng, cầm ly nước trên bàn đưa cho cô: "Có muốn uống nước không?"

Tác giả có lời muốn nói: Như bây giờ đúng thật khó viết, về sau vẫn là nên bật đèn thì hơn _(:3" <)_

Chương 47: Cầu hôn

Dẫu đã nhiều năm trôi đi, Hạ Duy Đình vẫn ghi tạc những thói quen của cô ở trong lòng.

Đầu Kiều Diệp trống rỗng, cô nhận ly nước, ngửa đầu uống một hơi. Từng lỗ chân lông trên cơ thể giống như nở ra, cả người hạnh phúc khoan khoái.

Anh ôm cô vào lòng ngực, kéo chăn lông bao trùm lấy người cô: "Bệnh chưa khỏi hẳn, hiện tại em còn thấy lạnh không?"

Nhớ lại lần trước chứng kiến Kiều Diệp phát bệnh trên giường, Hạ Duy Đình sợ hãi cực điểm. Cô nói rất đúng, vì anh quá để ý, trước kia chưa từng để ý như vậy, cho nên mới đánh mất cô.

Kiều Diệp lắc đầu: "Đã uống thuốc, em đỡ nhiều rồi, sẽ không phát bệnh lại đâu. Thân thể này vẫn ổn, chút bệnh nho nhỏ thì có là gì."

Hạ Duy Đình cười lạnh một tiếng: "Đó là trước kia, bây giờ em gầy thế này, đã thiếu máu còn mắc bệnh truyền nhiễm, vậy mà cũng dám nhận thân thể tốt?"

Cô cong khóe môi cười không đáp, rúc vào người anh, tham lam hưởng thụ hương vị của riêng anh.

Ngón tay anh vuốt ve mái tóc rối bời của cô, để lộ vết sẹo ngay khóe mắt, cánh môi anh dần miết đến, hôn lên vết sẹo, không hề ái ngại vẻ xấu xí, dữ tợn của nó.

Kiều Diệp cứng đờ người, giơ tay lên muốn che lại, bị anh nắm lấy: "Anh có quen một bác sĩ thẩm mỹ, hoặc liên hệ với bác sĩ bên Hàn cũng được, làm mờ vết sẹo này lại."

Cô hơi xấu hổ: "Xấu lắm sao?"

Giọng anh nhàn nhạt: "Xấu, không làm mờ sao có thể mặc áo cưới được? Không phải phụ nữ các em đều để ý hình tượng lúc kết hôn à?"

Câu này làm cô đơ người toàn tập: "Kết hôn?"

"Ừ, kết hôn. Chẳng lẽ em cho rằng mặc xong quần áo liền có thể xem mọi chuyện như chưa từng xảy ra? Kiều Diệp, em nợ anh một hôn lễ, đã nợ rất nhiều năm, cũng nên trả rồi."

Lần cầu hôn đó, anh dùng tất cả tâm tư, mua chiếc nhẫn kim cương hồng 2 cara, dưới nến và hoa tại nhà hàng Tây sang trọng, quỳ một chân cầu hôn cô. Rốt cuộc, tất cả chỉ là một âm mưu.

Lần này đủ trực tiếp, anh thậm chí không hề kiêng dè rằng mình vừa hoan ái với cô, hai thân thể còn đang dán chặt. Không chút kinh hỉ, chỉ một lời muốn cô giao nửa đời sau cho mình. Sau này, mỗi một đêm Giao thừa, anh sẽ đều có cô bên cạnh, tựa như hôm nay.

Không phải người ta thường nói con người sẽ không quên sơ tâm của mình đấy hay sao? Anh không rõ ý sơ tâm là gì, nhưng nhiều năm trôi đi, anh vẫn như cũ mà mong cùng người phụ nữ trong ngực trải qua một đời một kiếp. Anh không ngại việc cô từng lừa dối anh, vì người khác mà phản bội tình yêu của bọn họ, anh vẫn một lòng kiên trì. Có lẽ đó chính là sơ tâm.

Kiều Diệp vẫn còn đang ngỡ ngàng, Hạ Duy Đình mơn trớn vết sẹo trên khuôn mặt cô: "Em đã như thế này, ngoại trừ anh, còn có người đàn ông nào nguyện ý cưới em sao? Ra ngoài người khác hỏi nguồn gốc của vết sẹo này, em phải trả lời thế nào, chẳng lẽ lại nói bị một nam nhân khác tổn thương?"

Cô cười cười: "Người khác sẽ không trực tiếp hỏi loại chuyện này, mà nếu có hỏi thật, ăn ngay nói thẳng cũng đâu có làm sao!"

Hạ Duy Đình cắn răng: "Em thực sự định kết hôn cùng người khác?"

"Em chưa nói gì hết, rõ ràng là anh mà..."

Cánh tay đang ôm ngay eo cô bỗng siết chặt, anh vùi đầu vào cổ Kiều Diệp: "... Anh không cho phép. Vết thương là do anh gây ra, phải để anh chịu trách nhiệm."

Kiều Diệp cảm nhận được nỗi đau của anh, cô đưa tay đặt lên gò má anh: "Đều đã qua cả rồi, còn nhắc lại làm gì nữa?"

Sao có thể không nhắc lại? Đó là cơn ác mộng hành hạ anh mỗi đêm, là hình ảnh cuối cùng cô để lại cho anh- một khuôn mặt tuyệt vọng đầy máu tươi nhưng vô cùng bình tĩnh.

Kiều Diệp cũng nhớ rõ buổi tối hôm đó. Sắp tới giờ tiến hành hôn lễ, váy cưới cô đã treo sẵn trên đầu tủ, nhà thiết kế gọi điện cho cô nói khăn voan đội đầu đã chỉnh sửa xong, bảo cô qua thử. Mọi thứ đều hoàn mỹ, cô cầm khăn voan trở về, Hạ Duy Đình lặng lẽ ngồi trong bóng đêm đợi cô.

Những lo lắng, thấp thỏm cùng dự cảm bất an trong lòng cô nay hóa thành hiện thực. Anh phát hiện cô phản bội anh, cô dâu nhỏ của anh chẳng qua chỉ là một kẻ lừa đảo, một kẻ ăn trộm. Anh không ngừng lặp lại câu hỏi "vì sao", nhưng cô không thốt lên nổi một lời.

Chứng cứ rành rành, giấy trắng mực đen, thậm chí còn có biên bản ghi chép đoạn hội thoại giữa cô và người Diệp gia. Cùng với tin tức Hạ thị thu mua thất bại, tất cả được xếp chỉnh tề ngay ngắn thành một xấp thật dày. Hạ Duy Đình không nén được cơn thịnh nộ, cầm đồ ném lên mặt cô, chiếc kẹp sắt đuôi dài sượt qua khóe mắt, chất lỏng nóng ảm chảy xuống, cô cũng không biết đó là máu hay nước mắt nữa.

Anh nói cô cút đi, nói không bao giờ muốn nhìn thấy cô nữa. Anh túm lấy cánh tay cô kéo xuống lầu, đẩy ra ngoài cửa.

Hôm đó trời đổ cơn mưa phùn, bầu trời sẫm tối, cô té ngã ngoài cửa, lúc ngẩng đầu lên chỉ thấy cửa lớn trước mặt đã đóng sầm lại.

Kể từ khoảnh khắc đó, khoảng cách giữa anh và cô đã không còn là một cánh cửa, mà là cả một thế giới.

Kiều Diệp như cái xác vô hồn đi lang thang trên đường, có lẽ máu tươi trên mặt quá chói rọi, người qua đường bàn luận sôi nổi về cô. Cô dùng đồ vật ấn lên miệng vết thương, cô cũng chẳng biết mình đang cầm thứ gì, mãi đến khi đi được thật xa, cô mới phát đó chính là tấm khăn voan đội đầu. Từ trong Gia uyển bước ra, trong tay cô chỉ mang theo mỗi vật này.

Cô bỗng ý thức được mình giờ đây đã hai bàn tay trắng. Khăn voan màu ngà bị máu thấm cho không còn hình dáng.

Tình yêu hóa hận thù, mộng ảo tan thành bọt biển. Muốn cùng người yêu răng long bạc đầu, rõ ràng đã gần như gang tấc, cuối cùng vẫn xa tận chân trời.

Kiều Diệp không ý thức được mình đã khóc, thẳng đến khi Hạ Duy Đình mở miệng: "Không muốn thì thôi, em khóc gì chứ?"

Anh dường như không bao giờ biết cách nói chuyện nhỏ nhẹ với cô, luôn tỏ vẻ lạnh lùng, thiếu kiên nhẫn. Thế nhưng mỗi anh lúc này đã hôn dọc theo những hàng nước mắt của cô.

"Em đâu có nói không muốn..." Anh càng hôn, cô càng khóc đến lợi hại. Cô sợ, là cô nợ anh, có lẽ cả đời cũng không trả được.

Hạ Duy Đình chỉ nghĩ cô đang ngượng, anh hôn lên mắt cô, lên chóp mũi, rồi lại dờ xuống in dấu lên môi cô. Một nụ hôn triền miên ướt át, như hút cạn linh hồn Kiều Diệp, nhưng thế nào cũng có cảm giác không đủ, bàn tay anh lần mò vào trong tấm chăn lông.

Thân mật một hồi, rốt cuộc cô cũng ngừng khóc, lúc này đổi lại cô bắt lấy tay anh, thở dốc: "Không được, thân thể anh..."

Anh rùng mình: "Thế nào, em ghét bỏ?"

"Không phải..."

"Vậy do lần trước làm không tốt?"

Kiều Diệp xoay người, đảo khách thành chủ, hôn anh tới tấp, nước mắt cô còn chưa tan hết: "Tốt, cực kì tốt, chỉ là tương lai còn dài, không thể quá phóng túng."

Anh bị cô kích thích, tay vuốt ve khuôn mặt cô: "Ngày mai... À không, hôm nay là mừng 1, em cùng anh đi Duy viên chúc Tết, chuyện của chúng ta, cùng nhau nói với cô. Mọi thứ cứ giao cho anh, em không cần lo gì hết."

Cô khảy khảy sợi tóc của anh: "Đường đường là tổng tài Hạ thị, sao lại giống như thanh thiếu niên thế này? Mới ném được chút mật ngọt mà đã muốn kết hôn chóng vánh rồi à?"

Anh đem ngón tay cô kéo đến bên miệng, khẽ cắn: "Kết hôn chóng vánh gì chứ, chúng ta đã quen nhau 6 năm."

Năm nay đã là năm thứ sáu, nếu bọn họ có thể ở bên nhau từ thuở đầu, thì chắc hẳn con cái đều đã lớn.

Trong mắt Kiều Diệp chứa cô đơn không giấu được, cô ngòl thẳng lưng: "Em biết anh nghiêm túc, cho nên có chuyện này, em nghĩ anh nên biết."

Hạ Duy Đình nhíu mày: "Chuyện gì?" Cô nghiêm túc như vậy làm anh không khỏi bất an. Lo được lo mất, có lẽ chính là như thế.

Cô không trả lời: "Lần trước anh có nói, án hồi lộ của Hạ thị, Diệp Triều Huy vẫn chưa nắm được chứng cứ chủ chốt. Hiện tại thế nào rồi?"

"Sao em lại hỏi chuyện này, Diệp Triều Huy bảo em hỏi?"

Kiều Diệp lắc đầu: "Không phải nói bên trong công ti có nội gián hay sao, đã tìm được chưa?"

Biểu tình Hạ Duy Đình giống như giữ kín như bưng: "Có một ít manh mối, còn chưa xác định được, nhưng anh biết không phải em,

không cần thanh minh."

Cô cười: "Hiện tại không phải em, nhưng tương lai khó nói, dù sao em cũng có tiền án. Một lần thất tín, vạn lần bất tin, không phải sao?"

Hạ Duy Đình cực kì không thích cảm giác bất an này: "Rốt cuộc em muốn nói gì?"

Cô nhìn anh: "Mẹ em muốn em giúp Diệp Triều Huy đẩy ngã Hạ thị, thời gian còn lại của bà ấy không còn nhiều lắm, nhưng bà vẫn nghĩ rằng mình có thể tiến vào cửa Diệp gia mà làm Diệp phu nhân. Diệp Triều Huy là con trai trưởng Diệp gia, hiện tại mọi chuyện nhà họ Diệp đều do anh ta định đoạt, mẹ em muốn nhân chuyện này lấy lòng anh ta."

Hạ Duy Đình cảm thấy buồn cười, đồng thời cũng thấy bị ai cho cô: "Anh không nói sai, bà ta sao thể xứng làm mẹ em? Lợi dụng em một lần chưa đủ, còn nghĩ đến lần thứ hai? Diệp Triều Huy là ai? Nếu hắn ta nguyện ý cho mẹ con các em vào cửa, hắn đã nguyện ý từ 3 năm trước, hà tất gì phải chờ đến lúc hai người thoi thóp rồi mới ra tay trượng nghĩa!"

Kiều Phượng Nhan thoát nhìn là một người khôn khéo, thực chất vẫn có phần ngu ngốc, thế nhưng lại một lần nữa tin vào lời nói dối này.

Chỉ có Kiều Diệp hiểu rõ, bà không ngốc, chỉ là nhìn không thấu, cả đời vương mãi một chấp niệm đến ám ảnh.

Hạ Duy Đình bình tĩnh lại: "Lần này em không định giúp bà ta, cho nên hỏi qua ý anh?"

Cô trở lại Gia uyển, về lại bên cạnh anh, phảng phất như thể muốn cùng anh triền miên dù ngày mai có như thế nào. Có phải hay không cô đã hạ quyết tâm cùng Kiều Phượng Nhan quyết liệt?

Cô cười lạnh: "Thật ra 3 năm trước cũng có một lần em suýt cùng bà ấy đoạn tuyệt quan hệ mẹ con, lần đó cũng cương quyết lắm. Mấy năm ở nước ngoài, ngoại trừ gửi phí sinh hoạt cho bà ấy, em không hề liên hệ việc gì khác. Nhưng nghe thấy bệnh ung thư của bà tái phát, em không nhịn được quay về. Em cho rằng, ít ra còn có thể tiến bà một đoạn nhân sinh cuối cùng, xem như hoàn thành bổn phận làm con. Nhưng hóa ra ý bà vốn không phải như thế."

Hạ Duy Đình ôm chặt cô, trong lòng đã có tính toán: "Chi bằng chúng ta để bà ta được như ước nguyện."

Chính xác hơn là, khiến bà nghĩ rằng mình được như ước nguyện.

Tác giả có lời muốn nói:

Hạ ngạo kiêu: xxoo xong liền muốn đi, không dễ vậy đâu! Cầu chịu trách nhiệm ~~

Tiểu Diệp: ~>_<~

Chương 48: Tránh xa

Hạ Duy Đình cùng Kiều Diệp lên xe, chạy đến Duy viên.

Kiều Diệp do dự mãi: "Hay thôi em không vào nhé. Chút nữa anh chúc Tết xong, ăn bữa cơm rồi gọi cho em, em đến đón anh."

Hạ Duy Đình nhíu mày: "Em thực sự nghĩ mình là tài xế rồi? Không phải lúc ở nhà đã nói xong rồi hay sao, gặp cô cứ ăn ngay nói thật là được, bà ấy có chỗ nào không thông cảm được, anh sẽ giải thích. Lỡ như bà ấy nói lời hơi khó nghe, em chỉ cần kiên nhẫn một chút. Người như Kiều Phượng Nhan em còn nhịn được không ít năm, chẳng lẽ điều bé xiu này lại không vượt qua được? Cô anh tốt hơn bà ta gấp trăm lần, em sợ gì chứ."

"Em sợ khiến anh khó xử." Cô nắm chặt bàn tay anh. Hạ Duy Đình kiêu ngạo như vậy, cô không muốn thấy anh cam chịu vì cô, huống hồ đối phương còn là người thân duy nhất của anh.

Nhiều năm trước là cô sai, thế nên mọi thứ hẳn phải do cô gánh vác, anh đã quá vất vả rồi.

Hạ Duy Đình kiên định: "Anh hiện tại cũng thấy khó xử rồi, phải làm sao bây giờ? Nếu không anh ở đây với em, xe đậu ngoài cửa một lúc tự khắc sẽ có người vào báo cho bọn họ. Em muốn đợi cô phải ra tận cửa mời chúng ta vào sao?"

Kiều Diệp hết cách, đành xuống xe cùng anh. Năm ngón tay anh giữ chặt lấy cô, không một chút khoảng cách.

Hạ Chính Nghi ngồi ngoài sảnh, bà biết Hạ Duy Đình sẽ đến, chỉ là không ngờ còn mang theo Kiều Diệp. Nhìn bộ dạng thân mật của hai người cùng biểu tình cứng rắn trên khuôn mặt Hạ Duy Đình, bà lập tức hiểu rõ.

Cùng một chỗ ngã hai lần, đó là điều cấm kỵ trên thương trường. Bà đã sớm dạy cho anh, thế nhưng Hạ Duy Đình vẫn không qua nổi

cửa ả Kiều Diệp này.

"Cô, chú Mạnh, cháu tới chúc Tết hai người, năm mới vui vẻ, vạn sự như ý." Tay anh nắm lấy tay Kiều Diệp không buông, trên môi có ý cười nhàn nhạt hiếm thấy.

Kiều Diệp cũng nói theo anh: "Hạ nữ sĩ, Mạnh tiên sinh, năm mới vui vẻ ạ."

Sắc mặt Hạ Chính Nghi không mấy dễ coi, nhưng hôm nay là mừng 1 đầu năm, tức giận sẽ khiến năm mới không thuận lợi.

Mạnh Vĩnh Niên hòa ái hơn: "Được rồi, mau tới đây nào. Hôm qua bọn chú đi nghỉ sớm, sau đó nghe nói cháu đã về, chỉ lo thân thể cháu không thoải mái, ở lại Gia uyển không ai chăm sóc. Không có gì là tốt rồi. Máy khi cả gia đình có dịp tề tựu thế này, mau đi ăn cơm thôi. Hôm nay nhà bếp có chuẩn bị vài món điểm tâm kiểu Tô thành, chắc hẳn sẽ hợp với khẩu vị của bác sĩ Kiều."

Kiều Diệp cười cười: "Mạnh tiên sinh gọi cháu là Tiểu Kiều được rồi ạ."

"Được, vậy cháu cũng đừng một hai gọi Mạnh tiên sinh xa lạ như vậy. Cứ gọi là lão Mạnh hoặc chú Mạnh giống Hạ Duy Đình là được."

Ông đỡ Hạ Chính Nghi lên, thấp giọng trấn an bà mấy lời, rồi yên tĩnh ngồi xuống bàn cơm.

Chỉ có 4, 5 người ngồi cùng nhau, không có tiếng cười đùa của trẻ nhỏ, bầu không khí phi thường quạnh quẽ. Hạ Chính Nghi không nói lời nào, mọi người cũng đều trầm mặc, chỉ có hai người đàn ông thì thào vài lời lúc gấp thức ăn.

Hạ Chính Nghi tùy tiện ăn hai miếng liền buông đũa, hỏi Hạ Duy Đình: "Gần đây thân thể thế nào, tình trạng mắt có chuyển biến xấu không?"

Hạ Duy Đình không nhanh không chậm đáp: "Thân thể đã khá lên nhiều, nhưng mắt thì vẫn vậy, lúc ngủ dậy nhìn không rõ, lưng thì vẫn ổn ạ."

Hạ Duy Đình sống trong cảnh thái bình giả tạo, không ai so với Kiều Diệp hiểu rõ hơn. Thị lực của anh ngày càng kém, bọn họ đến giữa trưa mới đi Duy viên cũng bởi vì buổi sáng anh không nhìn rõ.

Cô dừng đũa, đây là chuyện mà cả Hạ Chính Nghi và cô đều quan tâm, bất an trong lòng dâng lên, tựa hồ cô đã đoán được bà sẽ nói gì.

Quả nhiên, Hạ Chính Nghi thu hết phản ứng của Kiều Diệp vào trong mắt, bà thấp giọng nói với Hạ Duy Đình: "Cô đã liên hệ với bên bệnh viện Canada giúp cháu, hai vị chuyên gia có thể xem bệnh bất cứ lúc nào, từ đó lên kế hoạch điều trị. Điều kiện, hoàn cảnh bên kia có lợi cho cháu dưỡng sức, chi bằng chờ đến sau Tết qua đó vui vẻ một chuyến, xem tình hình thế nào rồi lại nói."

Hạ Duy Đình cười: "Cô, cuộc sống vui vẻ ở Canada là phúc phần của cô và chú Mạnh, không phải của cháu. Máy ngàn người trong công ty vẫn đang chờ phát lương, cháu đi rồi ai sẽ giải quyết đây ạ?"

Hạ Chính Nghi biết anh sẽ nói như vậy, hiển nhiên đã sớm nghĩ kỹ đối sách: "Không phải còn có Giang Khương hay sao? Trước hội nghị ngày 15, cô sẽ cử con bé đến giữ chức Phó tổng giám đốc, tiện thể điều chức luôn vài giám đốc khác. Năng lực của Giang Khương đủ để thuyết phục mọi người, giao việc cho con bé cô cũng thấy yên tâm. Nếu sức khỏe cháu chuyển biến xấu, nói không chừng chức Tổng giám đốc cũng sẽ do con bé đảm nhiệm. Như vậy cháu có thể thường trú tại Canada, thời gian sinh hoạt thoải mái, có thể gặp gỡ nhiều người khác."

Ý tứ của bà, Kiều Diệp không thể nghe không ra. Hạ Chính Nghi tính toán như vậy cũng không phải mới ngày một ngày hai, mấy tháng trước bà cũng đã thảo luận với Giang Khương, muốn cho Hạ Duy Đình đi nước ngoài tịnh dưỡng. Khi đó bà không biết Hạ Duy

Đình sẽ gặp lại Kiều Diệp, nếu không bà đã cho anh đến Canada từ sớm chứ không chậm trễ như bây giờ.

Kỳ thực hiện tại vẫn còn kịp, Hạ Chính Nghi tuy đã bước vào tuổi xế chiều, nhưng không có nghĩa là bà mất đi quyền thế của mình. Chỉ cần Hạ Duy Đình đi Canada, bà không thiếu cách để khiến hai người bọn họ mãi mãi không bao giờ gặp lại.

Đầu bếp Duy viên làm món bánh mật hoa quế cùng bánh mứt táo, ngọt thơm nức mũi. Nhưng không hiểu sao Kiều Diệp ăn vào chỉ thấy ngọt gay gắt, nghẹn ứ trong cổ họng, nuốt không trôi, chỉ có thể liên tục uống nước.

- Bánh mật hoa quế -

- Bánh mứt táo -

Hạ Duy Đình không đồng ý: "Cô, năm đó cô giao Hạ thị cho cháu cũng không phải nói như vậy. Trừ khi Hạ gia không còn người kế nghiệp, nếu không vì sao phải giao Hạ thị cho người ngoài? Mấy năm nay cháu vô cùng nỗ lực, ngay cả lúc thân thể kiệt sức vẫn có thể chịu đựng được, bây giờ càng không có lý do gì để từ bỏ."

Hạ Chính Nghi cười lạnh: "Cháu là không từ bỏ được công ty, hay vẫn là không từ bỏ được vị bác sĩ Kiều này?"

Cô cháu giống nhau, lúc Hạ Chính Nghi nhếch môi cười châm chọc, quả thật có vài phần giống Hạ Duy Đình như đúc.

Kiều Diệp cũng đã buông đũa, đôi đũa bạc trên tay như nặng ngàn cân. Cô vừa há miệng muốn nói, Hạ Duy Đình liền dùng sức nắm chặt tay cô: "Cả hai đều không thể từ bỏ, cho nên hẳn là cô đã rõ, những thứ cháu không bỏ được đều ở Hải thành. Tựa như cô có đi bao xa, bao lâu, cũng nhớ về cội nguồn nơi đây mà muốn trở về. Bên cạnh cô đã có chú Mạnh, cháu cũng muốn có Kiều Diệp, cháu không nghĩ sẽ sống cô độc cả đời!"

Hạ Chính Nghi hung hăng đập bàn: "Cô ta lấy cái gì để so với lão Mạnh? Hai người bọn cô đã cùng nhau nương tựa một đời mới đi đến như ngày hôm nay, còn Kiều Diệp đã làm được gì cho cháu? Cháu có biết bên ngoài đồn thổi khó nghe như thế nào không? Lừa cháu một lần chưa đủ, lúc này còn muốn đem vuốt của Diệp Triều Huy chĩa lên người cháu, có phải cô ta muốn cháu ngồi tù mới cam tâm đúng không?"

Trong mắt Hạ Duy Đình xẹt qua tia thống khổ, anh bình tĩnh nói: "Có lẽ cô không nhớ khoảng thời gian sau vụ tai nạn đó, nếu không có cô ấy, bây giờ cháu chỉ có thể ngồi xe lăn, đứng dậy cũng không nổi. Chuyện công ty lần này không liên quan đến Kiều Diệp, nếu cháu thực sự muốn ra nước ngoài dưỡng bệnh, cô ấy cũng phải đi theo."

"Đi theo làm gì, một bác sĩ đa khoa như cô ta thì giúp gì được cho cháu?" Hạ Chính Nghi cảm nhận được chuyện không đúng lắm: "Đừng nói hai người..."

"Không sai, cô, cháu đã cầu hôn Kiều Diệp, nếu đi Canada, chúng cháu sẽ đăng ký kết hôn ở bên đó." Một câu khó nhằn nhất cũng đã nói lên, hóa ra cũng không phải khó nói đến thế.

Nhưng Hạ Chính Nghi phản ứng vô cùng kịch liệt, bà chỉ tay vào bọn họ, run run: "Cháu... Các người... Hồ đồ!"

Tim bà không ổn định, cảm xúc vừa kích động lồng ngực liền khó chịu, bà nắm chặt tay áo, muốn đứng dậy nhưng lực bắt tòng tâm, ngã ngồi trên ghế. Mạnh Vĩnh Niên cùng Hạ Duy Đình vội vã lại đỡ bà.

"Hạ nữ sĩ có sao không ạ? Có mang thuốc theo không?" Kiều Diệp muốn lại gần giúp bà. Cô có thể nhìn những lời không mấy dễ nghe của Hạ Chính Nghi, nhưng người bệnh trước mặt, cô không thể thờ ơ được.

Hạ Chính Nghi xua tay, điều chỉnh lại hô hấp, cố sức nói: "Kiều tiểu thư, tôi mặc kệ cô ở đây lúc này vì mục đích gì, nhưng hi vọng

cô hiểu rõ rằng không một ai có thể chịu đựng trò khôi hài hoang đường như ba năm trước thêm lần nào nữa. Cho dù còn chút cảm tình với Hạ Duy Đình đi chăng nữa, xin cô hãy tránh xa thằng bé, đừng khiến nó thêm khó xử. Tôi biết cô cần rất nhiều tiền để chữa bệnh cho mẹ, tôi có thể giúp cô, nhưng hạnh phúc cả đời của Hạ Duy Đình còn to lớn hơn cả con số đó..."

"Cháu hiểu." Kiều Diệp nghẹn ngào, đột nhiên nói không nên lời.

Hạ Chính Nghĩa rất không thoải mái, Mạnh Vĩnh Niên đỡ bà đến sofa nằm nghỉ. Kiều Diệp dứt thuốc, đo huyết áp cùng nhịp tim cho bà, mặc dù bà lạnh mặt cự tuyệt.

"Nghỉ ngơi thật tốt có lẽ sẽ không có chuyện gì đâu."

Mạnh Vĩnh Niên nhẹ nhàng thở ra, Hạ Duy Đình nhìn vành mắt phỉm hồng của Kiều Diệp, cho rằng cô ủy khuất, anh nhẹ nhàng kéo tay cô: "Chúng ta cũng nên trở về thôi."

Mạnh Vĩnh Niên nói: "Để chú tiễn hai đứa."

Từ Duy viên bước ra, cả Hạ Duy Đình cùng Kiều Diệp đều có chút buồn bã, anh lấy khăn tay ra đưa cho cô: "Đừng khóc, cô anh chỉ là cứng miệng mềm lòng."

Kiều Diệp cười cười, lau khóe mắt: "Không phải bởi vì bà ấy không tốt với em đâu, mà bởi vì bà ấy tốt với anh quá. Anh biết không? Bộ dạng dù không còn sức lực nhưng vẫn cố gắng nói cho hết một hơi ban nãy của bà ấy cực kỳ giống mẹ em, chỉ là tâm tư khác nhau mà thôi. Bà ấy hi vọng anh sống thật tốt, sợ anh bị lừa, bị hại, những thứ tốt đẹp nhất đều dành hết cho anh, rồi lại sợ anh không biết quý trọng. Bà ấy thực sự xem anh như con ruột, như người quan trọng nhất, không lúc nào thôi lo lắng."

"Cho nên? Em cảm động, muốn buông bỏ tất cả những gì giữa chúng ta?"

Chương 49: Nội gián lộ diện

Trong lòng anh có quá nhiều thứ chưa rõ ràng, cho nên đối với lựa chọn của cô, anh không thể không khẩn trương.

Kiều Diệp nhìn anh: "Thật ra em hi vọng mình có thể buông được."

Nếu có thể buông bỏ, cô và anh sẽ không trải qua mấy năm thống khổ kia. Nhưng con người là thế, có những khoảnh khắc chỉ là thoáng qua, nhưng phải dùng cả đời mới có thể quên được.

Hạ Duy Đình khẽ thở dài, tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại: "Lời anh vừa nói cũng không phải tùy tiện, chờ chuyện công ty ổn định lại, chúng ta đi Canada kết hôn. Anh không định mời nhiều khách, Hạ gia cũng không có bao nhiêu thân thích. Chúng ta tìm nhà thờ, cha xứ chứng giám hôn lễ, em vẫn có thể mặc bộ váy cưới lộng lẫy nhất, mang đôi cao gót xinh đẹp nhất, chỉ cần em không ngại mọi thứ quá đơn giản."

Những lời đồn thổi qua tai, cách một Thái Bình Dương, đều không còn liên quan gì tới bọn họ nữa.

"Đơn giản thực sự rất tốt." Tốt nhất chỉ cần hai người bọn họ là đủ, cô không ngại gì cả.

Nhưng làm sao những rắc rối có thể lắng xuống dễ dàng như vậy?

Tết Âm của Hạ Duy Đình chỉ còn 4 ngày. Nội bộ quản lý của Hạ thị xảy ra mâu thuẫn, cộng thêm việc Hạ Chính Nghi gấp gáp giao quyền hành cho Giang Khương, cuộc họp theo thông lệ công ty vào ngày 15 bị dời lên ngày 5, chuyện này chưa từng xảy ra trước đây.

Kiều Diệp lái xe chở Hạ Duy Đình lên công ty, rồi lại vòng qua bệnh viện. Kiều Phượng Nhan đang trị liệu bằng phương pháp mới,

nhưng tình huống thực tế cũng không có chuyển biến gì tốt đẹp.

Giai đoạn này của người bệnh, nếu đột nhiên khỏe mạnh bình thường, cần phải lưu tâm một chút, có thể đó là hồi quang phản chiếu.

Kiều Phượng Nhan cũng không nhắc lại chuyện đêm Giao thừa với Kiều Diệp, chỉ là mỗi ngày bà đều ngóng trông Diệp Bình tới thăm, tốt nhất là đưa bà về Diệp gia để bảo dưỡng tuổi già.

Nghe nói mùng 1 Diệp Bình cùng Diệp Triều Huy có đến một lần, ở đó không bao lâu liền rời đi, tình hình thế nào Kiều Diệp cũng không rõ lắm, dù sao cô cũng không tận mắt nhìn thấy.

Cô đối với người cha vô cảm này cũng không trông đợi gì nhiều, cô chỉ buồn cho mẹ, đợi một đời, thời điểm sắp vĩnh biệt nhân gian cũng không đợi được một cái kết viên mãn.

Tính tình Kiều Phượng Nhan vốn không tốt, hiện tại càng thêm thất thường. Buổi sáng bà nói muốn ăn tổ yến của một cửa hiệu lâu đời, Kiều Diệp đặc biệt mua tới, bà lại không ăn, ôm hộp ngồi thẫn thờ trên giường bệnh, ngơ ngác nhìn chăm chăm phía cửa, không thấy người tới liền nổi giận với Kiều Diệp: "Còn đứng đây làm gì? Mau ra ngoài xem người tới chưa! Bệnh viện này thiết kế không khác gì mê cung, ông ấy có thể đã đi lạc... Ông ấy đã tới một lần, là đi cùng Diệp Triều Huy... Đều tại mày, mày là đồ sao chổi, mày ở đây không ai dám tới nữa. Tất cả đều tại mày không hướng về Diệp gia, mặc dù mày cũng mang họ Diệp!"

Bất kể bà nói cái gì, Kiều Diệp cũng lờ đi. Hạ Duy Đình nói đúng, làm con gái Kiều Phượng Nhan, phải vô cùng kiên nhẫn. Hơn nữa, nói thật, không ôm hi vọng sẽ không thất vọng, nghe mắng chửi cũng tai này lọt tai kia mà thôi.

Cô thì cũng tính là người Diệp gia ư, trước giờ chưa từng có ai công nhận. Người Diệp gia cô cũng không thể nhận mặt được hết. Chắc cũng chỉ có Diệp Triều Huy, tuy ít qua lại nhưng anh ta còn

nắm vô cùng rõ ràng hành tung của cô. Gọi điện bảo muốn gặp mặt, nháy mắt đã thấy anh ta chờ dưới cổng bệnh viện.

Diệp Bình thì cô không biết, nhưng Kiều Diệp cảm thấy Diệp Triều Huy rất hay ở bệnh viện. Đa số đều là ở cùng Thẩm Niệm Mi, đưa đón cô ấy, anh cũng biết Kiều Phượng Nhan sẽ rất vui.

Chỉ là Diệp Triều Huy rất ít khi có mặt tại phòng bệnh, không nhiều người chịu được tính khí của Kiều Phượng Nhan, hơn nữa anh cũng căm ghét mẹ con bọn họ, không cần phải giả vờ.

"Có chuyện gì?" Kiều Diệp vào thẳng vấn đề.

Diệp Triều Huy cười cười: "Tết cũng không vui tươi được chút nào hả? Niệm Mi đáng yêu hơn cô nhiều."

Kiều Diệp hơi ngẩng cằm: "Nhưng chuyện lật đổ Hạ thị, cô ấy cũng không giúp được anh, không phải sao?"

Càng thêm người, chỉ là càng tăng thêm lợi thế cho bản thân thôi. Nếu không sao anh ta có thể nhiệt tình như vậy.

Diệp Triều Huy thu hồi vẻ tươi cười: "Làm sai thì nên bị trừng trị, chẳng lẽ cô không đồng tình?"

"Tôi đồng tình hay không có quan trọng sao?" Kiều Diệp bình tĩnh nói: "Mẹ tôi không còn nhiều thời gian lắm, bà muốn gặp Diệp Bình, nếu tôi làm theo lời anh nói, anh cũng nguyện ý giúp bà?"

"Người bà ta muốn gặp là cha tôi, có nguyện ý hay không, phải hỏi ông ấy chứ?"

"Diệp Triều Huy." Kiều Diệp cũng không kiên nhẫn: "Có thể thu hồi bộ dạng luật sư của anh lại được không? Được hay không, chỉ thế thôi."

Diệp Triều Huy nhìn cô thật sâu, rốt cuộc nói: "Được."

Kiều Diệp gật đầu: "Vậy bây giờ tôi nên làm cái gì?"

* * * * *

Tại một quán trà ở phía Nam, Kiều Diệp nhìn làn khói lượn lờ bốc lên trước mắt, hương trà xanh Lục An vô cùng quen thuộc, mỗi lần đến Duy viên cô đều uống cái này. Lúc đầu cô tưởng Hạ Chính Nghi thích, hiện tại mới biết mình nghĩ lầm rồi, người thích thưởng trà là Mạnh Vĩnh Niên.

"Tiểu Kiều, thực xin lỗi, thời tiết hôm nay tệ như vậy còn bắt cháu chạy tới đây một chuyến." Mạnh Vĩnh Niên ngồi đối diện Kiều Diệp, thần thái trầm tĩnh, phong độ như mọi khi.

"Không cần khách khí."

Kiều Diệp buông lời khách sáo, nhưng cô nhìn nước trà xanh trong ly, chỉ cảm thấy hoảng hốt.

Hạ Duy Đình đã từng nói qua với cô, anh thuê vài người tung tin đồn anh nắm trong tay sổ sách ghi chép lại vụ hối lộ của công ty, có thể làm chứng cứ quyết định tại phiên tòa. Bởi vậy Diệp Triều Huy nhất quyết phải có được bằng chứng đó. Gài nội gián bên trong công ty cũng có thể lấy được văn kiện, nhưng thực tế tiếp cận máy tính cùng thư phòng của Hạ Duy Đình không phải dễ dàng, biện pháp đơn giản nhất chính là thông qua Kiều Diệp.

Mà quả thật Diệp Triều Huy cũng đã sớm lên kế hoạch-- Lúc Kiều Phượng Nhan cùng Thẩm Niệm Mi gặp khó khăn liền ra tay tương trợ, sắp xếp cho Kiều Phượng Nhan đến bệnh viện ở Hải thành trị liệu, đồng thời lấy chuyện tiến vào Diệp gia dẫn dụ bà đẩy Kiều Diệp ra, không sợ Kiều Diệp không "trúng chiêu cũ".

Thời điểm Kiều Diệp ở bệnh viện cố ý nói rõ ràng mọi chuyện với Diệp Triều Huy, tỏ vẻ nguyện ý hợp tác, cũng đã ý thức được nội gián gài ở Hạ thị sẽ sớm hẹn gặp mình.

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới, người đó thế mà lại là Mạnh Vĩnh Niên.

Cô cẩn thận đánh giá người đàn ông ngồi đối diện mình. Đã quá 60, tóc đầy điểm bạc, khí sắc lại không tệ, không hề nhìn giống người già ốm đau sinh bệnh. Gương mặt hiền từ, nét cười thân thiện, cùng với khí chất mạnh mẽ của Hạ Chính Nghi vừa khéo bổ sung cho nhau.

Hai người nắm tay nhau đi qua nửa đời người, khiến người khác ghen tị không thôi. Từng động tác nhỏ nhất đều in đậm dấu hiền hòa của thời gian giúp đỡ nhau qua cơn hoạn nạn, ai mà có thể ngờ ông ta lại cấu kết với người ngoài đánh cho Hạ thị một đòn trí mạng.

"Tiểu Kiều, hôm mồng 1 ở Duy viên cũng hơi bồi rối nhỉ, Hạ Chính Nghi tuy nóng tính, nhưng tâm địa không xấu. Duy Đình là người thân duy nhất của bà ấy, thân thể lại không khỏe, bà ấy chỉ quan tâm nhiều một chút thôi, lời nói có hơi không khách khí, cháu đừng để trong lòng."

"Tôi hiểu."

Mạnh Vĩnh Niên gật gật đầu: "Tôi biết cháu là một đứa trẻ tốt, ánh mắt Duy Đình không tồi chút nào. Sau thời gian này, chắc sẽ không ai làm phiền cháu nữa đâu, hãy dành thời gian ở bên thằng bé nhiều hơn. Bên Hạ Chính Nghi tôi sẽ nói mấy lời giúp hai đứa, cho bà ấy chút thời gian để tiếp nhận cháu."

Nghe giọng điệu của Mạnh Vĩnh Niên, Kiều Diệp cảm thấy trước kia cô xác thực đã quá xem thường người này. Ông ta thực chất cũng giống như Diệp Triều Huy, rất hiểu mình phải nói gì để chiếm được ưu thế.

Cô rũ mắt cười cười: "Đều đã không quan trọng nữa, hôm nay tôi chịu ra đây gặp mặt ông, thì đã không còn nghĩ đến chuyện một đời một kiếp với Duy Đình nữa."

Nhớ lại ba năm trước, cô quả thực rất đáng xấu hổ, sao có thể vừa muốn cứu Diệp gia vừa muốn làm như không có chuyện gì mà kết hôn với Hạ Duy Đình, khó trách anh nổi nóng với cô như vậy.

Mạnh Vĩnh Niên trầm mặc vài giây: "Tôi biết cháu vì mẹ mình, tôi cũng vì người nhà của mình thôi. Tôi đã đợi cơ hội này, đợi rất nhiều năm."

"Người nhà của ông?"

"Phải, là em gái tôi, trước kia làm việc trong xưởng của Hạ thị. Khi đó quy mô của Hạ thị vẫn chưa lớn mạnh như bây giờ. Em trai sau của Chính Nghi, cũng chính là cha của Duy Đình, Hạ Chính Lễ, là người quản lý nhà xưởng. Hắn ta coi trọng em gái của tôi, hai người bọn họ gần rơm bén lửa, suýt chút nữa đã bàn đến chuyện cưới hỏi." Nhắc lại chuyện xưa, Mạnh Vĩnh Niên có chút thổn thức: "Nhưng thiếu gia cùng người làm, không qua được ải môn đăng hộ đối, Hạ Chính Lễ nhanh chóng kết hôn với người khác, mà lúc đó, em gái tôi đã mang thai."

Cha mẹ Hạ Duy Đình mất sớm, anh rất khi nhắc đến cha mình, cho nên Kiều Diệp không hề biết năm xưa có một đoạn ân oán như vậy, cũng không biết anh có rõ chuyện đó hay không.

"Sau đó thế nào?"

Mạnh Vĩnh Niên tiếp tục kể: "Sau đó... Bội tình bạc nghĩa cũng không phải chuyện gì mới lạ, chỉ là nó vẫn luôn xảy ra mỗi ngày. Sức khỏe ông Hạ sắp không được, muốn giao cơ nghiệp lại cho trưởng nữ. Mà con người Chính Nghi, thủ đoạn vốn hiểm độc, cũng vì muốn sinh hoạt của em trai cùng vợ mới cưới yên ổn, bà ta cho người đưa em gái tôi về quê, cho một số tiền, yêu cầu con bé phá cái thai trong bụng, cũng không cho phép con bé về Hải thành. Chưa quá một năm, Hạ gia chào đón thành viên mới, Hạ Duy Đình, ông Hạ cũng yên lòng mà nhắm mắt xuôi tay. Người Hạ gia bọn họ cứ thế mà tiếp tục cuộc sống ngày thường vui vẻ, không một ai quan tâm em gái tôi ra sao."

Kiều Diệp đã đoán được kết cục: "Vậy em gái ông... ?"

Bàn tay Mạnh Vĩnh Niên để trên bàn nắm chặt, khóe miệng trầm xuống: "Con bé đã chết. Ca phẫu thuật phá thai làm ẩu tả, con bé

nằm giường bệnh tịnh dưỡng nửa năm, tinh thần xuống cấp trầm trọng. Gần nhà bọn tôi có một con sông nhỏ, lúc nước dâng lên có người nhìn thấy thi thể của con bé, không một ai biết được, con bé đã tự sát hay trượt chân rơi xuống. Nhưng thật ra mà nói, tại thời điểm đó, cả hai đều có khác gì nhau."

"Cho nên ông tới Hạ gia là để trả thù bọn họ?"

"Đúng, tôi thay tên đổi họ tới Hải thành, làm tài xế cho Hạ gia. Khi đó trưởng nữ của Hạ gia nắm quyền, Hạ Chính Nghi vừa xinh đẹp vừa quyền lực, nhưng quá cao lãnh. Người đứng trên cao không khỏi cảm thấy cô độc tịch mịch, cho nên không hề khó để tiếp cận bà ta."

Trái tim Kiều Diệp lạnh buốt: "Nhưng tình cảm hai người đã nhiều năm như vậy... Chẳng lẽ đều là giả ư? Ông chỉ một lòng vì cơ hội báo thù?"

Mạnh Vĩnh Niên bình tĩnh nhìn cô: "Là thật hay giả, liệu có quan trọng không?"

Điều ông muốn là một cơ hội để trả thù, đây tựa như tâm nguyện cả đời của ông, nếu không hoàn thành, ông sẽ thấy hổ thẹn với người em dưới tuổi vàng của mình.

Ngược Kiều Diệp phập phồng: "Đây không phải lần đầu tiên, đúng không? Cha mẹ của Duy Đình, cũng do một tay ông gây ra?"

Mạnh Vĩnh Niên cười nhạt: "Tôi cũng hi vọng vậy, đáng tiếc còn chưa đợi được tới lúc tôi ra tay, căn phòng của bọn họ ở Duy viên đã cháy rụi, bọn họ không thoát kịp. Chỉ đáng tiếc con trai một của bọn họ lúc đó không có ở nhà, nếu không Hạ gia chỉ còn lại một mình Hạ Chính Nghi, bà ta đã sớm chịu không nổi."

Kiều Diệp khó tin mà lắc đầu: "Ông... Chẳng lẽ vụ tai nạn giao thông năm đó của Hạ Duy Đình mới do ông làm?"

Chương 50: Sự thật khó chấp nhận

Mạnh Vĩnh Niên không trả lời thẳng vấn đề của cô, ông ta chậm rãi nói: "Tôi coi như cũng đã đạt được một nửa mục đích, cũng không còn cố chấp như ban đầu nữa, không định bắt ai phải đền mạng hay chôn cùng. Nhưng mối thù của em gái tôi, không thể không báo. Hạ thị được như ngày hôm nay nhờ giẫm lên xương máu bao nhiêu người, nhưng lại không trả giá bao nhiêu."

Ông ta nhìn thẳng vào mắt Kiều Diệp. Người lớn tuổi, đôi mắt vẫn đục, cô nhìn không thấu.

"Một tướng nên công, vạn binh lính chết(*), từ xưa đến nay đã luôn như vậy."

(*)Nhất tướng công thành vạn cốt khô- 一将功成万骨枯.

Ông mỉm cười gật đầu: "Tiểu Kiều, cháu nói rất đúng, người trẻ bây giờ so với thế hệ trước đúng là thấu hiểu hơn nhiều. Cho nên không phải tôi muốn mạng của Hạ Duy Đình, cháu không cần quá áp lực. Cháu chỉ cần làm một việc rất đơn giản, ở chỗ Hạ Duy Đình có một văn kiện, cháu chỉ cần sao chép rồi gửi fax cho tôi là được, chuyện còn lại tôi sẽ tự giải quyết, sau đó giao làm chứng cứ cho bên Viện Kiểm sát."

Kiều Diệp nắm chặt hai tay: "Chuyện này cũng không dễ."

"Tôi biết, cho nên mới tìm đến cháu. Cháu là người thân cận cậu ta nhất."

Bị người thân cận nhất bán đứng, không biết anh sẽ đau đớn cỡ nào. Thế nhưng hai cô cháu Hạ gia hết lần này đến lần khác chịu loại đớn đau đó.

Cô vốn hơi cảm thông với chuyện em gái Mạnh Vĩnh Niên, nhưng nghĩ đến chuyện Hạ Duy Đình suýt nữa bỏ mạng trong vụ tai nạn xe hơi đó, nghĩ đến nỗi thống khổ của Hạ Chính Nghi khi sống cả đời

trong sự dối trá, chút thương xót này nhanh chóng tan thành mây khói.

Cô đáp một cách chắc chắn: "Được, có điều hãy cho tôi chút thời gian. Ông cũng biết tôi từng có tiền án mà, anh ấy thật ra rất phòng bị tôi, bây giờ không thể giống như ba năm trước được, anh ấy đã không còn là Hạ Duy Đình của năm đó."

Mạnh Vĩnh Niên gật đầu: "Tôi chờ tin tức từ cháu."

Lúc Kiều Diệp trở lại Gia uyển, Hạ Duy Đình đã ở đó. Anh từ trên lầu bước xuống, thấy cô liền hỏi: "Em mới về? Ăn cơm chưa, nếu chưa chúng ta ra ngoài ăn, không cần phí công nấu nướng."

Từ mấy ngày nghỉ Tết đến giờ, đều do Kiều Diệp phụ trách việc nấu nướng. Anh bỗng phát hiện ngoại trừ nấu mì, mấy món ăn thường ngày không còn làm khó được cô nữa. Chỉ là từ khâu chuẩn bị nguyên liệu cho đến rửa chén bát có hơi phiền phức, thỉnh thoảng cũng nên ra ngoài ăn, thả lỏng một chút.

Anh biết buổi chiều Mạnh Vĩnh Niên hẹn cô ra gặp mặt, anh không hỏi, chứng minh trong lòng đã hiểu rõ. Mọi chuyện vẫn đang nằm trong tầm kiểm soát.

Chuyện đã tới nước này, hiển nhiên cá sẽ thò đầu ra cắn câu, anh không thấy lạ, nhưng Kiều Diệp lại thấy khổ sở.

Hạ Duy Đình thấy cô đứng bất động, chung quy vẫn lo lắng hỏi: "Sao vậy em?"

Cô vô lực lắc đầu, rồi lại như thiêu thân lao mình vào đống lửa, bước thật nhanh đến chỗ anh. Cô duỗi tay quàng qua cổ Hạ Duy Đình, kéo anh xuống, ngẩng đầu hôn lên môi anh.

Hạ Duy Đình tựa hồ không quen với việc cô chủ động như vậy, anh hơi cứng người, sau đó mới đặt tay lên gáy cô, mãnh liệt đáp lại.

Anh vốn rất cao, lại đứng trên bậc thang, cho nên phải khom người mới hôn tới cô, tư thế thực sự hơi buồn cười. Nhưng cả hai đều không để tâm đến chuyện đó, cánh tay Kiều Diệp gắt gao ôm lấy cổ anh, cơ hồ thật chặt, như gấu nhỏ leo cây.

Anh ôm eo Kiều Diệp, nhấc cô lên. Hai người dựa vào lan can, mạnh mẽ ôm chặt đối phương, môi lưỡi triền miên như có thứ mật ong ngọt ngào kết nối hai người lại với nhau, không cách nào chia lìa. Mãi đến khi quần áo cả hai xộc xệch, bọn họ mới phát giác mình đã ngồi xuống bậc thang từ lúc nào, Hạ Duy Đình đè trên người Kiều Diệp, mà tay cô đang nắm lấy tay vịn cầu thang.

"Nhiệt tình như vậy... Em không sợ bị người khác nhìn thấy sao?". Gia uyển hiện tại chỉ có hai người bọn họ, chị Thu chú Cát một hai ngày nữa mới về, anh chỉ cố tình trêu chọc cô một chút thôi. Tuy nói như vậy, trong lòng anh lại ngọt ngào không chịu được, Hạ Duy Đình nhìn cánh môi mềm mại như hoa hồng của cô, ngón tay anh xoa nhẹ nhàng vân vân.

Cô cũng vuốt ve khuôn mặt anh: "Anh không thích em như vậy ư?"

Anh đặt một nụ hôn lên cổ cô, trực tiếp dùng hành động để trả lời.

Hai người ở trong phòng ngủ điên cuồng quấn quýt lấy nhau, đến khi hai thân thể dung hòa mới ôm nhau ngủ thiếp đi. Giờ cơm tối đã qua từ sớm, bọn họ thế nhưng vẫn không thấy đói.

"Trong tủ lạnh còn sủi cảo đông, nếu em không muốn ăn, chúng ta gọi đồ ăn ngoài bây giờ vẫn chưa muộn."

Kiều Diệp gói đầu lên cánh tay Hạ Duy Đình, tựa vào hõm vai anh: "Em đâu có không thích, thật ra ăn cái gì cũng thế thôi, quan trọng là ăn cùng ai."

Lời này anh thích nghe, ngón tay quấn quanh lọn tóc cô, yêu thích không buông.

Anh không mặc quần áo, eo hẹp vai rộng, Kiều Diệp lớn mật duỗi tay sờ loạn. Anh bị cô làm nhột, đành phải bắt lấy bàn tay nghịch ngợm của cô: "Sao đấy?"

Cô chỉ thấy đau lòng: "Anh gầy quá."

"Em cũng thế, cần đau anh rồi này."

Cô hơi nhắc người ngồi dậy, Hạ Duy Đình nhanh tay kéo cô lại: "Đi đâu, lại muốn chạy đến chỗ nào? Bây giờ em mong manh vậy à, sao, muốn nói cái gì?"

Từng tác thịt trắng nõn mềm mại của Kiều Diệp phô bày trước mặt anh. Thật ra anh có một chút trái lương tâm, cô yếu điệu mê người như vậy, nào có gầy, đối với anh vẫn là lực hấp dẫn trí mạng nhất.

Kiều Diệp thở dài: "Mỹ nhân kế chưa thành, em chạy đi đâu chứ."

Hạ Duy Đình cười rộ: "Mạnh Vĩnh Niên hứa với em cái gì?"

"Một đôi giày thủy tinh, đảm bảo sau khi xong việc em sẽ được gả vào hào môn."

"Hình như em không động tâm rồi."

Cô hơi trầm mặc, một lúc sau mới mở miệng: "Vụ hỏa hoạn năm đó của cha mẹ anh là ngoài ý muốn à?"

"Phải, anh đã hỏi bên cứu hỏa, cũng đã thuê thám tử điều tra qua, không có gì khả nghi."

"Vậy còn vụ tai nạn xe của anh, anh không nghĩ là do có người cố tình gây ra sao?"

Ánh mắt Hạ Duy Đình hơi trầm xuống: "Có từng nghĩ đến, nhưng không có chứng cứ. Chuyện công ty giải quyết xong anh sẽ điều tra lại lần nữa, chỉ là sự việc đã qua rất lâu rồi, hơi khó kiểm chứng. Em cảm thấy là do Mạnh Vĩnh Niên?"

Kiều Diệp cũng không muốn đưa ra phỏng đoán của mình, cô chỉ hỏi: "Anh đối phó với ông ta, cô anh phải làm sao bây giờ? Chuyện này đối với bà ấy không công bằng."

Hạ Duy Đình đương nhiên cũng rõ, chuyện này như tảng đá đè ép trái tim anh: "Anh chỉ có thể lấy được công bằng cho mấy ngàn nhân viên cần mẫn ở Hạ thị, bên chỗ cô anh sẽ cố gắng giải thích."

Sự việc không thể kéo dài thêm được nữa, phải giải quyết càng nhanh càng tốt. Danh dự của công ty, cùng những cấp cao bị liên lụy, phải sớm lấy lại công đạo cho bọn họ.

Tài liệu giả được chuyển đến bên kiểm sát, ai nấy đều minh bạch mọi chuyện, lập tức có nhóm người bắt đầu điều tra Mạnh Vĩnh Niên. Hạ Duy Đình ra tay dứt khoát, nhanh chóng liên hệ với truyền thông, đem chuyện Hạ thị bị hại phơi bày ra trước ánh sáng. Vụ án hồi lộ rồi cuộc cũng hạ màn.

Tại cuộc họp cổ đông ở Hạ thị, Hạ Chính Nghi trông già đi thấy rõ chỉ sau một đêm. Bà không còn vẻ ưu nhã thong dong như mọi ngày nữa, chỉ run giọng cất tiếng chất vấn Mạnh Vĩnh Niên: "... Tại sao, lão Mạnh, tại sao mình lại làm như vậy?"

Những lời muốn nói, kỳ thực ông đã từng nói qua với Kiều Diệp, hiện tại đối diện với vô số ánh mắt khác nhau, muôn hình muôn vẻ, ông ngược lại không muốn nói gì cả.

Ông chỉ quay sang nói với Hạ Duy Đình: "Thắng làm vua, thua làm giặc, hậu sinh khả úy. Cháu phải chăm sóc cô mình thật tốt."

Ông rời khỏi phòng họp, Hạ Chính Nghi không chống đỡ được nữa, bà suy sụp ngã xuống.

"Chủ tịch!"

"Cô!"

Hạ Duy Đình nhanh chóng chạy lại bế bà lên, quát tháo người bên cạnh: "Còn đứng đó làm gì nữa, gọi xe cấp cứu!"

Kiều Diệp vội vàng chạy tới bệnh viện, bầu không khí vô cùng ngột ngạt, cô có thể cảm nhận được, thanh âm của Hạ Duy Đình từ đầu bên kia điện thoại tuyệt vọng như thế nào.

Cô làm bác sĩ mấy năm nay, sinh ly tử biệt thấy qua không ít, cho nên cô biết, thời khắc con người thống khổ nhất, người ta không thốt nổi một lời. Kiều Diệp nhìn bóng hình lặng thinh của Hạ Duy Đình ngoài phòng phẫu thuật, cô hiểu rằng tình hình có lẽ còn tệ hơn so với dự đoán của bọn họ.

Giang Khương cũng có mặt ở đó, bọn họ cùng nhau đưa Hạ Chính Nghi tới đây, cô không dám rời đi một bước.

Thấy Kiều Diệp tới, Giang Khương đứng dậy: "Hai người nói chuyện đi, tôi đi mua chút nước."

Kiều Diệp cảm kích gật đầu với cô ấy.

Cô bước tới, vòng tay ôm lấy Hạ Duy Đình, để đầu anh tựa lên người cô: "Cô anh đâu, bà ấy thế nào?"

Anh lắc đầu, một lúc lâu sau mới nói được vài chữ: "Còn đang phẫu thuật."

Anh vẫn luôn tự trách, trách bản thân lỗ mãng, không cho cô mình một chút thời gian mà đã vạch trần sự thật tàn nhẫn này. Kỳ thực bọn họ đều đã quá đề cao người phụ nữ sắt đá nơi thương trường ấy. Ở trước mặt người mình yêu, cùng nhau trải qua mấy mươi năm sóng gió bão bùng, bà cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường mà thôi.

Kiều Diệp ở bên cạnh anh, lúc này có nói gì cũng không thể an ủi được anh, chỉ có thể làm một người bạn sát cánh kề vai.

Cô rất cuộc hiểu được vì sao trước kia Hạ Duy Đình rất ít khi nhắc tới cha mẹ anh với cô, thậm chí cô cũng không hề biết đến sự tồn tại của Duy viên. Không thể hiện không có nghĩa là anh không đau, mà loại xót xa tận trong xương tủy này, ngoại trừ chính mình ra, ai cũng không thể làm nguôi ngoai nó được.

Không biết qua bao lâu, Dung Chiêu đẩy cửa phòng phẫu thuật ra, anh mang mũ trùm cùng khẩu trang to, che kín khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt.

Bọn họ chưa từng thấy bộ dáng nghiêm túc như vậy của Dung Chiêu, trang bị đầy đủ, nhìn qua cũng khó mà nhận ra đây là anh. Hai người không hẹn mà cùng đứng dậy, Hạ Duy Đình ngồi đã lâu, hai chân tê rần, anh hơi loạng choạng, Kiều Diệp nhanh tay đỡ lấy anh.

"Thực xin lỗi." Dung Chiêu cởi khẩu trang xuống, chỉ nói ba chữ.

Hạ Duy Đình sửng sốt, sau đó dường như anh phát cuồng lên, túm lấy Dung Chiêu: "Thực xin lỗi là ý gì? Phẫu thuật hết mấy giờ, cậu nói thế là ý gì, hả?"

"Cô cậu xuất huyết não, lượng máu chảy rất lớn, vị trí lại vô cùng nguy hiểm, chúng tôi đã cố gắng hết sức. Bà ấy rất kiên cường, vẫn còn chống đỡ được, chỉ là không biết có thể chịu đựng bao lâu nữa, nhưng xét trên tình huống trước mắt, khả năng bà ấy tỉnh lại là rất khó."

Có nghĩa là người thực vật ư? Đối với người ở độ tuổi này, trở thành người thực vật cũng đồng nghĩa với việc không còn bao nhiêu ngày nữa, một vài bệnh vật vãn cũng có thể cướp đi sinh mạng của họ.

"Anh..." Kiều Diệp còn muốn hỏi liệu còn phương pháp nào khác hay không, nhưng vừa mở miệng, nước mắt cô đã tuôn trào như mưa.

Bọn họ đều biết không có khả năng, chỉ có thể chấp nhận hiện thực.

"Duy Đình, anh buông tay ra trước đi." Cô kéo anh ra không nổi, cũng may Giang Khương đã trở lại, giúp cô tách anh ra.

Anh ngã nhoài xuống băng ghế, nhắm mắt lại: "Tôi muốn ở một mình."

Chương 51: Anh đã đi đâu

Mấy ngày nay, Hạ Duy Đình liên tục canh gác ngoài phòng bệnh. Thời gian vào thăm ở ICU rất hạn chế, mỗi lần đều chỉ có mình anh đi vào, giúp Hạ Chính Nghi chải tóc, nắm chặt bàn tay bà, hoặc chỉ ngồi bên bà một lúc, hàn thuyên đôi câu.

Thế nhưng phép màu mà mọi người trông đợi đã không xảy ra.

"Câu ấy có ổn không, chuyện công ty cứ mặc kệ như vậy?" Lúc Hạ Duy Đình vào thăm bệnh, Dung Chiêu khoanh tay đứng ngoài hành lang, trò chuyện cùng Kiều Diệp.

Cô nhìn chăm chăm vào cửa phòng bệnh: "Anh ấy đã rất lâu chưa nghỉ ngơi, hiện tại vì chuyện của cô mình nghỉ một chút, cũng không có gì xấu. Công ty có Giang Khương cùng Ngô Dịch lo liệu, các giám đốc khác cũng rất tài giỏi, sẽ không sao đâu."

Nhắc đến Giang Khương, ánh mắt của Dung Chiêu hơi né tránh, cuộc trò chuyện cũng dừng lại. Một lúc sau Kiều Diệp mới phát giác.

"Anh." Cô quay đầu lại: "Anh không sao chứ?"

Dung Chiêu nhún nhún vai: "Anh thì có thể có chuyện gì được?"

Kiều Diệp lắc đầu, im lặng. mấy ngày nay, cô chỉ nghĩ tới câu nói của Tịch Mộ Dung: Trên đời này có rất nhiều chuyện, bạn cho rằng mình có thể tiếp tục làm vào ngày mai; có rất nhiều người, bạn cho rằng có thể gặp lại. Nhưng sẽ luôn có một lần như thế, bạn buông tay, bạn quay lại, mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi. Mặt Trời lặn xuống, mà trước khi nó mọc lên lần nữa, có một số người, từ nay sẽ cùng bạn vĩnh biệt mãi mãi.

Hai chữ vĩnh biệt, quá mức nặng nề, nhưng sẽ luôn luôn đến.

Ngày Hạ Chính Nghi rời khỏi trần gian, bầu trời trong vắt, có gió thổi nhẹ nhàng. Sau những đêm đông buốt giá kéo dài, Hải thành rất

cuộc cũng có một chút tư vị mùa xuân.

Ngày đó Giang Khương cùng Ngô Dịch tới thăm bệnh, Hạ Duy Đình vẫn còn ở trong phòng. Bất chợt, bầu không khí ngưng đọng, người đứng ngoài cửa cũng có thể cảm nhận sự chuyển biến đột ngột này. Dung Chiêu cùng các nhân viên y tế vội vã chạy tới, làm tất cả những gì có thể. Lúc cho điện giật, Kiều Diệp không kiềm được, cô nghiêng đầu qua, nước mắt tuôn xuống.

Dung Chiêu ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường. Người bên ngoài chỉ có thể thấy anh chớp máy môi nói gì đó, không nghe được.

Kiều Diệp biết, anh đang thông báo thời gian tử vong.

Hạ Duy Đình đứng ở bên cạnh, không biết được Dung Chiêu cấp đặc quyền, hay bởi vì tình huống quá mức khẩn cấp, không kịp đuổi anh ra ngoài. Tóm lại trong quá trình ngắn ngủi đó, anh vẫn luôn đứng đấy.

Lúc này anh cực kỳ bình tĩnh, không tức giận, cũng không tuyệt vọng. Lúc Dung Chiêu nói chuyện với anh, anh cũng không nổi nóng.

Đợi đến khi tất cả mọi người đi ra ngoài, khuôn mặt Hạ Chính Nghi đã đắp vải trắng, anh mới nhẹ nhàng xúc tấm vải lên, dùng ngón tay chải lại tóc cho bà.

Phụ nữ đều yêu cái đẹp, cả đời Hạ Chính Nghi đoan nhã, lúc ra đi, bà cũng phải thật chỉnh chu, xinh đẹp.

Ngoài cửa chỉ còn lại Kiều Diệp, anh giương mắt hỏi: "Những người khác đâu?"

Anh biết có rất nhiều người tới, bình thường anh sẽ không kiên nhẫn, bởi vì lười tiếp xúc với bọn họ, nhưng hôm nay là một ngoại lệ.

Kiều Diệp đáp: "Em đã kêu Dung Chiêu đưa bọn họ xuống lầu nghỉ ngơi trước rồi."

Anh gật đầu: "Chuyện còn lại giao cho luật sư, để bọn họ lo liệu."

Một người có được càng nhiều, lúc ra đi sẽ phải gánh vác càng nhiều. Hạ Chính Nghi vừa mất, tài sản thừa kế, cổ phần, hàng loạt vấn đề còn đang chờ giải quyết, không thể mãi trốn tránh.

Kiều Diệp nhìn Hạ Duy Đình, anh rũ mắt, lông mi dài rậm cũng không thể che được tơ máu cùng mệt mỏi trong mắt. Nhìn lướt qua bờ vai của anh là một mảnh trắng xóa, an tĩnh nằm trên băng ca. Rút cuộc bà cũng rời khỏi trần thế hỗn loạn này, rút các loại dụng cụ ra, không cần phải chịu ốm đau tra tấn nữa.

Cô nhón mũi chân ôm anh, nhẹ nhàng vỗ lưng cho anh, như đang an ủi một đứa trẻ, không nói lời nào.

Anh vòng tay ôm eo cô, gác cằm trên vai cô, không biết qua bao lâu, anh lên tiếng trước: "Cùng anh ra ngoài một chuyến."

"...Được, muốn đi đâu?"

Bọn họ đi tìm Mạnh Vĩnh Niên.

Ông đã thay bộ quần áo khác, ngồi sau bàn, bộ dạng rất tốt, không hề có dáng vẻ chật vật. Thế nhưng dường như đã trở thành người khác.

Gần đây phát sinh quá nhiều chuyện, Kiều Diệp không còn nhớ rõ bộ dáng trước kia của ông nữa. Nhưng người trước mắt, mái đầu đã bạc trắng.

"Đến tìm tôi?" Ngữ điệu của ông thư thái, vẫn là vị trưởng bối hòa ái dễ gần như cũ.

Hạ Duy Đình không nói gì, chỉ im lặng nhìn ông.

Vì thế ánh mắt Mạnh Vĩnh Niên dời sang chỗ Kiều Diệp, sau đó lại dời trở về, qua một lúc lâu mới nói tiếp: "Cô cậu đâu, có khỏe không?"

Kiều Diệp cũng nhìn sang Hạ Duy Đình. Phía dưới bàn, tay cô vẫn luôn nắm chặt tay anh, từ nãy đến giờ, tay anh vẫn luôn lạnh băng, thồi khắc này mới run lên đôi chút.

Anh đang chờ đợi, đợi Mạnh Vĩnh Niên hỏi đến chuyện này, dù không biết sẽ phải đợi bao lâu, không biết ông ta có hỏi hay không.

"Bà ấy đã chết." Anh rớt cuộc cũng thốt lên 4 chữ này, yết hầu khẽ động, anh nói tiếp: "Xuất huyết não, kéo dài 6 ngày, vừa mới lìa đời tại bệnh viện Long Đình hôm nay."

Trên mặt Mạnh Vĩnh Niên không chút biến hóa, phảng phất như thể vừa nghe một chuyện không liên quan gì đến mình. Nhưng ông không mở miệng nữa, ngồi đó trầm mặc, cho đến khi quản ngục ra nhắc nhở: "Đã hết thời gian."

Ông đứng lên, không biết có phải do ngồi quá lâu hay không, động tác của ông hơi nặng nề. Vừa mới xoay người, ông nghe thấy Hạ Duy Đình nói tiếp: "Ông không tự hỏi, trong 6 ngày đó, bà ấy đang chờ cái gì ư? Bác sĩ nói ý chí của bà vô cùng kiên cường, nhưng tôi biết, bà chỉ đang đợi một đáp án..... Nhiều năm như vậy, chú Mạnh, chú thật sự không hề có một chút tình cảm nào với bà ấy hay sao?"

Có chăng vì một người, mà từ bỏ chuyện báo thù, thậm chí từ bỏ sinh mạng của mình?

Mạnh Vĩnh Niên không quay lại, Kiều Diệp cảm giác ông cúi đầu cười khẽ, tất nhiên cũng có thể chỉ là ảo giác của cô mà thôi. Bởi vì ông không nói gì hết, cũng không xoay người lại, chỉ lặng lẽ theo quản ngục đi về.

"Ông ta bị kết án trong bao lâu?" Kiều Diệp không nhịn được hỏi Hạ Duy Đình.

"Không biết, ông ta không mời luật sư. Còn phải xem bên kiểm sát cùng công tố viên phán quyết thế nào."

Tuổi tác như vậy, tội danh không nặng không nhẹ, có lẽ sẽ ở tù vài năm. Nếu được phóng thích để chữa bệnh, vẫn có thể kịp an dưỡng tuổi già.

Nhưng Kiều Diệp cảm thấy, khi ông bước vào cánh cửa tối như mực kia, đã không có ý định trở ra.

Tại lễ tưởng niệm Hạ Chính Nghi, mọi người đều mặc phục trang màu đen, Hạ Duy Đình đứng đằng trước, cúi đầu đáp lễ tất cả những vị khách đến viếng. Kiều Diệp ở ngay cạnh bên, cô vốn chưa phải là gì của anh, có lẽ chưa đủ tư cách để đứng vị trí này. Thậm chí có người không rõ nội tình ngày xưa chỉ tỏ bàn tán, cho rằng cô chính là nguyên do khiến hai cô cháu Hạ gia trở mặt, Hạ Chính Nghi quá đau lòng nên suy sụp ngã xuống.

Không cần giải thích, bọn họ có quá nhiều thứ để đối mặt, đặc biệt là Hạ Duy Đình, anh vất vả hơn cô rất nhiều. Thật ra cô cảm thấy mình chẳng cần làm gì, chỉ luôn cạnh bên anh như bây giờ là tốt rồi.

Anh bước lên đài đọc diếu văn, khuôn mặt bình thản, không rơi một giọt nước mắt. Anh ngược xuống nhìn, ai nấy cũng đều nghiêm túc, chỉ là khuôn mặt của người yêu thương anh nhất, đã không còn nữa.

Sau buổi lễ, luật sư yêu cầu Hạ Duy Đình cùng các bên liên quan vào một phòng riêng để tuyên bố di chúc của Hạ Chính Nghi.

Văn kiện dài dòng phức tạp, đặc biệt là phần của Mạnh Vĩnh Niên, luật sư có hơi khó xử.

"Hạ tiên sinh, sinh thời, Hạ nữ sĩ không đăng ký kết hôn với Mạnh Vĩnh Niên, cho nên căn cứ theo di chúc này, ông ta vẫn nhận được một phần tài sản của bà ấy. Tuy rất khó để chứng minh cái chết của

bà ấy có liên quan đến chủ đích của Mạnh Vĩnh Niên, nhưng nếu tiên sinh thấy cần, vẫn có thể kiện tụng..."

Hạ Duy Đình nhìn chăm chăm giấy trắng mực đen, anh lặng thinh. Luật sư giải thích được một nửa, thư ký Ngô Dịch gõ cửa tiến vào, nói nhỏ bên tai Hạ Duy Đình vài câu.

Động tác cầm bút chuẩn bị ký tên của Hạ Duy Đình hơi ngừng lại, anh giật mình, Kiều Diệp lo lắng hỏi: "Xảy ra chuyện gì, có vấn đề gì không?"

Anh lắc đầu, nói với luật sư: "Bỏ qua đoạn này đi, không cần nói thêm nữa."

Sáng nay, Mạnh Vĩnh Niên thất cổ tự tử, không để lại lời nhắn gì, nhưng những người muốn đi tìm đáp án, vẫn đang đợi một câu trả lời.

Không có giải thoát, cũng không hề có cảm giác khoan khoái khi báo thù. Chỉ còn lại tảng đá nặng trĩu đè nén trong tim những người còn sống.

Hạ Duy Đình mất tích, từ sau lễ tưởng niệm liền không thấy bóng dáng đâu. Tắt đi di động cùng các phương thức liên lạc khác, anh như bốc hơi khỏi thế gian này.

Giang Khương gọi điện đến Kiều Diệp: "Bác sĩ Kiều, cô biết Hạ tổng đã đi đâu không? 2, 3 ngày rồi anh ấy không đến công ty, hôm nay có cuộc họp rất quan trọng, chúng tôi đã tìm khắp nơi nhưng không thấy anh ấy đâu. Nếu cô biết anh ấy ở đâu, xin hãy bảo anh ấy gọi lại cho tôi."

Hai ngày qua Kiều Diệp chưa từng chớp mắt, cô nghe thấy giọng mình khản đặc: "Thực xin lỗi Giang Khương, tôi cũng không biết anh ấy ở nơi nào."

Anh nói phải rời đi mấy ngày, đến một tỉnh lân cận công tác, nhanh thì 3 ngày, chậm thì 5 ngày sẽ trở về. Người rời cũng sẽ đến

lúc phải lìa đời, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, cô cho rằng anh muốn dùng công việc để quên đi đau thương, vừa lúc bệnh tình Kiều Phượng Nhan nguy cấp, cô phải đến bên đó canh giữ. Mãi đến khi không liên lạc được với anh, cô mới nhận ra, anh đã gạt mình.

"Điện thoại anh tắt nguồn, email cũng không gửi được, công ty hiện tại như rắn mất đầu, không thể không có anh, cho nên phải nghĩ mọi cách để tìm được anh ấy."

Kiều Diệp vô lực rũ tay xuống, cô ngồi trên ghế dài bệnh viện, lần đầu tiên chán ghét khung cảnh mà mình đã quá quen thuộc này.

Con người tránh thế nào cũng không khỏi sinh lão bệnh tử, tựa như đứng trước thất tình lục dục, bọn họ đều bất lực.

Cô cũng không lo lắng Hạ Duy Đình sẽ làm chuyện gì ngu ngốc. Ngày đó nhìn anh đọc điều văn, cô biết, người đàn ông của cô đã khác.

Anh trưởng thành hơn, gánh vác càng nhiều trọng trách. Sau này, sẽ không có gì khiến anh khó chấp nhận nữa.

Kiều Diệp tạm thời rời khỏi phòng bệnh của Kiều Phượng Nhan. Cô bước ra ngoài, thấy một chiếc taxi đậu ven đường, liền ngoắc tay. Kỳ thực cô cũng chẳng biết mình muốn đi đâu, chỉ có thể dựa vào trực giác, đi tới nghĩa trang ở Duy viên, rồi lại ghé qua trường anh từng học, đều không tìm được anh.

Hóa ra thế giới này, nói lớn không lớn nói nhỏ chẳng nhỏ. Một người tắt đi điện thoại, cố tình ngắt kết nối với thế giới bên ngoài, không hề dễ tìm một chút nào.

Chương 52: Mùa

Kiều Diệp gặp Giang Khương bên ngoài nghĩa trang, cô ấy đã đổi từ chiếc Audi bạc sang chiếc Volvo đỏ rực, Kiều Diệp suýt chút nữa nhận không ra.

"Anh ấy không ở nghĩa trang, nhưng khẳng định không lâu trước đây có ghé qua." Giang Khương mới dạo một vòng nghĩa trang bước ra, thoạt nhìn có chút mệt mỏi: "Trước mộ chủ tịch có một bó hoa thanh cúc tím, đó là loại hoa mà bà ấy thích nhất, chỉ có người tương đối thân cận mới biết."

Mùa này không dễ tìm hoa thanh cúc, mà những người thân thiết từng ở bên khi bà hôn mê, chỉ còn lại Hạ Duy Đình.

Kiều Diệp gật đầu: "Tôi đến nơi khác tìm."

Giang Khương nhìn đôi mắt đỏ ửng của cô: "Lên xe, tôi đưa cô đi. Chúng ta cùng đi, nhiều người nhiều sức."

Kiều Diệp ngồi trên xe, nói: "Cảm ơn cô."

Giang Khương cười cười: "Khách khí cái gì, đó cũng là trách nhiệm của tôi thôi. Công ty thiếu ai cũng được, chỉ không thể thiếu anh ấy. Từ lúc chủ tịch xảy ra chuyện tới giờ, tôi đã thay anh ấy làm không ít việc, nếu anh ấy còn không trở lại, tôi sẽ không cảm cụt nể nữa."

"Nghe nói hiện tại cô là phó giám đốc điều hành, có lẽ công việc sẽ bận rộn hơn một chút, nhưng tôi tin tưởng vào năng lực của cô."

"Đâu phải chỉ một chút như vậy." Giang Khương có điểm bất đắc dĩ: "Nếu không phải tình huống nguy cấp, không muốn phụ lòng chủ tịch, tôi thực sự không nên đảm nhận chức vụ này."

Kiều Diệp nhìn Giang Khương, hôm nay cô ấy không mặc âu phục, áo cánh hơi rộng rãi màu xanh biển, mái tóc xoăn dài cắt ngắn

chấm vai, đuôi tóc còn hơi uốn vênh một chút, chân mang giày lười D&G, không biết có phải để tiện chạy xe hay không. Nhìn qua vẫn tinh tế thời thượng như trước, nhưng không hiểu sao có gì đó hơi khác.

Cô nhớ Hạ Duy Đình từng nói Hạ Chính Nghi muốn nhân chuyện điều chức này mà giao công ty cho Giang Khương, anh cũng không phản đối.

"Không chỉ Hạ nữ sĩ." Kiều Diệp nhìn vật trang trí nhỏ trước đầu xe, là một chú mèo chiêu tài đáng yêu: "Duy Đình cũng rất tín nhiệm cô."

Kiều Diệp thậm chí xúc động đến mức muốn hỏi, rằng nếu Hạ Duy Đình buông bỏ quyền lực Hạ thị, Giang Khương có nguyện ý tiếp nhận hay không?

Hai tay Giang Khương xoay vô lăng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm phía trước, qua một hồi lâu mới trả lời: "Ừ, tôi biết."

Tín nhiệm cô, lại không yêu cô. Loại tình cảm này khác hẳn tình cảm anh dành cho Kiều Diệp, cô biết, cũng không cưỡng cầu nữa.

Hai người tìm rất nhiều nơi, cuối cùng lại trở về bệnh viện. Kiều Diệp nhìn tòa bệnh viện cao ngất ngưỡng thật lâu, cơ hồ không nhấc nổi chân bước xuống.

"Tiểu Kiều." Giang Khương không còn gọi cô xa cách nữa: "Tình huống của mẹ cô hình như không tốt lắm?"

"Ừ, hôm nay còn một lần hóa trị nữa." Gần đây cơn đau dữ dội, tâm trạng Kiều Phượng Nhan ngày càng tồi tệ, phải nhờ thuốc giảm đau, thuốc an thần mới có thể nghỉ ngơi.

Bà bị cơn bệnh tra tấn, người nhà cũng không khá khẩm hơn bao nhiêu.

Giang Khương cười nhạt: "Lần đầu tiên tôi thấy cô có biểu hiện kháng cự bệnh viện như vậy đấy. Đừng lo lắng quá, sức khỏe vẫn quan trọng hơn hết. Ăn cơm trước đi, cơm nước xong xuôi cô đến chăm sóc mẹ cô, tôi lại đến công ty, có lẽ Hạ tổng cũng không nhất định phải trở về."

Trước mặt Kiều Diệp, Giang Khương luôn kiên trì xưng hô Hạ tổng, quy củ chuẩn mực, không hề khoe mẽ tình cảm hay để lộ một tia địch ý nào. Nếu nói vì đã từng cùng thích một người mà nảy sinh ghen ghét, đặt đối phương vào thế đối đầu, thì lúc này đây, ngược lại càng dễ cảm thông cho nhau một chút.

"Cảm ơn cô, nhưng hiện tại tôi thực sự không muốn ăn." Kiều Diệp sức cùng lực kiệt, nhưng trong đầu vẫn không ngừng nghĩ đến Hạ Duy Đình, có thể nào, anh đã rời khỏi Hải thành hay không.

"Cô cho mình là sắt đá ư, không muốn ăn cũng phải ăn, cô không ăn không phải vì chuẩn bị cho mẹ cô hay sao? Đi thôi, tôi dẫn cô đi ăn."

Giang Khương không nói gì nữa, kéo Kiều Diệp vào một quán Trung bình thường đối diện bệnh viện, gọi hai phần ăn. Kiều Diệp chủ yếu ăn hoành thánh, nhưng chỉ ăn vài miếng đã bụng đã. Giang Khương thoạt nhìn mệt mỏi, nhưng lúc ăn lại rất khỏe, cơm canh trước mặt cô ấy rất nhanh đã thấy đáy.

Kiều Diệp đẩy đĩa trứng của mình sang: "Cái này cho cô, ăn đi, đừng lãng phí."

Giang Khương cảm kích cười: "Cảm ơn."

Giang Khương có vẻ rất đói bụng, lúc trên xe còn ăn một gói bánh nhỏ. Ngăn lạnh trên xe thế nhưng không chứa bất kì loại đồ uống nào, chỉ có sữa bò nhập khẩu.

Hình như có chút không thích hợp, Kiều Diệp không nhịn được mở miệng hỏi: "Giang Khương, thân thể cô không thoải mái sao? Hay là... Có phải gần đây áp lực quá lớn không?"

Giang Khương ngừng đũa: "Cô cho rằng tôi ăn uống quá độ?"

Kiều Diệp không đáp, xem như đã thừa nhận.

Giang Khương cười cười, kéo một góc áo lên cho cô xem: "Cô biết loại áo chống bức xạ này không? Tuy rằng một số chuyên gia cho rằng chúng không có công dụng bảo vệ thai nhi, nhưng dù sao vẫn rất nhiều bà mẹ mua về dùng, đặc biệt là những người suốt ngày ngồi văn phòng, làm việc với máy tính, mua để an tâm một chút."

Kiều Diệp kinh ngạc giương mắt, Giang Khương vẫn rất bình tĩnh, cười nói: "Cho nên không phải tôi ăn uống quá độ, mà là mang thai. Cô đã rõ vì sao tôi lại gấp rút tìm anh ấy về chưa, có lẽ qua không bao lâu nữa tôi sẽ nghỉ."

"Xin lỗi, tôi không nghĩ tới..."

"Không có gì, dù sao qua một thời gian nữa muốn giấu cũng không giấu được, mọi người đều sẽ nhìn ra."

Kiều Diệp hỏi: "Cha đưa bé đâu? Cô... định kết hôn?"

Giang Khương cười lắc đầu: "Tôi quyết định sinh vì muốn có con, chứ không phải vì kết hôn. Tôi cũng không định vì con mà tạm chấp nhận người nào, kinh doanh một đoạn hôn nhân."

Cô táo bạo, nhưng đồng thời cũng tự do. Không kết hôn, có lẽ cùng cha đưa bé vương một đoạn khúc mắc. Kiều Diệp thế nhưng vẫn vô cùng hâm mộ.

"Chúc mừng cô nha, được làm mẹ rồi." Nhắc đến chữ "mẹ", lòng Kiều Diệp rung động mãnh liệt, không chỉ bởi vì Kiều Phượng Nhan đang nằm viện, mà còn Hạ Duy Đình đang mất tích, cùng với rất nhiều rất nhiều thứ khác nữa, về tương lai của anh và cô.

Kết hôn, tương lai... Có gì đó lóe lên trong đầu Kiều Diệp, cô đứng dậy.

"Sao vậy?"

"Tôi đột nhiên nghĩ tới một nơi, anh ấy có khả năng sẽ ở đó. Mặc kệ thế nào, tôi phải tới xem thử!"

Giang Khương cũng đứng lên: "Tôi đưa cô đi."

Lời chưa dứt, đã thấy Dung Chiêu từ xa đang đi tới.

Quán ăn này đối diện bệnh viện, ngày thường không ít y tá bác sĩ đều ăn ở đây. Giờ phút này Dung Chiêu không mặc áo blouse, bên cạnh còn có 2 người đi cùng, đang nói chuyện gì đó. Hiển nhiên anh thấy bọn cô, câu chuyện liền dừng lại.

Anh còn đang do dự không biết có nên đến chào hỏi hay không, chính xác là chào hỏi Kiều Diệp, nhưng Giang Khương cũng ở đó, anh hơi tiến thoái lưỡng nan.

Kiều Diệp gấp đến một giây cũng không thể đợi, như thể chậm một chút thôi Hạ Duy Đình sẽ rời khỏi nơi đó. Cô cũng nhìn thấy Dung Chiêu, nhưng chưa kịp nhìn ra do dự trên mặt anh, cô nói với Giang Khương: "Không cần đâu, cô có em bé, không tiện chạy đi chạy lại. Hôm nay cô đi với tôi một ngày trời, tôi đã rất cảm kích rồi, chuyện còn lại cứ giao cho tôi! Cô yên tâm, tôi sẽ mang anh ấy trở về."

Dung Chiêu cách đó không xa biểu tình chết đứng.

Giang Khương không nhìn thấy anh, cô đưa chìa khóa cho Kiều Diệp: "Lái xe tôi đi, cẩn thận anh ấy lại chạy mất."

Ngay cả ý nghĩ cũng giống hệt, chẳng trách hai người lại thường thức nhau.

Kiều Diệp chỉ kịp chào vội Dùng Chiêu lúc bước ngang qua, sau đó lái chiếc Volvo đỗ rời đi.

Giang Khương một lần nữa ngồi xuống, tiếp tục xử lý chén trứng hấp. Dung Chiêu vội vã bước tới trước mặt cô, nắm lấy bàn tay cầm

muỗng của cô: "Em mang thai?"

* * * * *

Kiều Diệp chạy thẳng đến Dung thành. Thật lâu không tới, thậm chí cô chưa từng tự mình lái xe tới đây, thế nhưng đường đi đã in hằn dấu trong đầu, không sai một chút nào.

Cô bước xuống xe, ngẩng đầu nhìn tòa biệt thự, khoảng cách quá gần nên không rõ tầng cao nhất có sáng đèn hay không. Ngôi nhà mà năm đó cô cùng Hạ Duy Đình mua để ở sau khi kết hôn nằm trên tầng 18, thông với khu vườn trên cao.

Cô hơi chóng mặt, chao đảo bước vào trong thang máy. Trực giác mách bảo cô, anh đang ở đây, ngoại trừ nơi này ra, anh không thể ở đâu khác.

Cửa lớn màu đỏ thẫm đóng chặt, Kiều Diệp không ấn chuông, cô có chìa khóa. Ngón tay cầm chìa khóa của cô hơi trượt, nhưng chìa khóa vặn rất êm, không giống như một ngôi nhà bị bỏ trống nhiều năm.

Tìm Kiều Diệp căng chặt, bởi vì huyền quan rõ ràng có giày của anh, nhưng trong phòng lại không bật đèn.

Có bóng người trên sân thượng, tay bưng ly thủy tinh, trong phòng còn mùi rượu chưa tan hết. Nghe được động tĩnh, người kia mới quay lại: "Ai?"

Kiều Diệp không hé răng, cô thốt không nên lời. Cô chỉ bước tới, tay vịn ở lưng ghế, chưa dám chạm vào anh.

"Sao em lại tới đây?" Anh biết là cô. Kỳ thực từ giây phút cô dùng chìa khóa mở cửa, anh liền biết đó là cô: "Không phải anh nói qua hai ngày sẽ trở về sao?"

Kiều Diệp cúi đầu nhìn anh, thật vất vả mới mở miệng: "Vì sao không bật đèn?"

Hạ Duy Đình không trả lời.

Cô hỏi lại lần nữa: "Em hỏi anh vì sao không bật đèn?"

"Một mình anh, không bật đèn thì có sao? Hơn nữa bên ngoài sáng như vậy...."

Anh cảm nhận trên mu bàn tay cầm ly rượu của mình ươn ướt, như là nước mắt, sau đó, một bàn tay mảnh khảnh phủ lấy bàn tay anh, nắm chặt, rồi cướp đi ly rượu còn đang uống dở trong tay anh.

Anh không biết hôm nay ngoài trời không có trăng, cũng không biết Kiều Diệp đã ấn công tắc đèn.

Đôi mắt anh đã không còn nhìn thấy nữa.

Tác giả có lời muốn nói: Vẫn phải để Tiểu Hạ bị mù.

Chương 53: Không dễ dàng gì

"Một mình anh chạy tới đây... bởi vì chuyện này sao?" Kiều Diệp ngồi xổm xuống, áp mặt lên mu bàn tay anh: "Anh biết em lo lắng cho anh lắm không? Hai ngày qua em không ngủ được, sức lực cạn kiệt, nhưng chưa tìm thấy anh, em không yên tâm..."

Không phải cô trách anh, chỉ là cô sợ hãi. Cô biết anh sẽ không làm chuyện gì dại dột, nhưng chung quy đôi mắt anh nhìn không thấy, nếu cô đến muộn một chút, hoặc lỡ không tìm được anh luôn, có lẽ nào đã xảy ra chuyện?

Hạ Duy Đình vuốt tóc cô, kéo cô lên, ôm vào lòng, anh gục đầu lên thân thể mềm mại của Kiều Diệp: "Có phải anh đã làm sai rồi hay không?"

Kiều Diệp biết anh đang nói đến chuyện gì, cô vòng tay ôm anh, lắc đầu nói: "Không phải anh sai, chẳng ai trách anh đâu... Đừng chuyện gì cũng ôm đồm hết vào mình. Cô anh cũng sẽ không nghĩ như vậy."

Hạ Duy Đình khép mắt lại, kỳ thực, anh cũng đã mỏi mệt đến chẳng còn chút sức lực nào.

Kiều Diệp ở lại với anh suốt một đêm, sáng hôm sau tỉnh dậy, anh mới hỏi: "Làm sao em tìm được nơi này?"

"Trực giác. Tất cả những chỗ anh có thể đến ở Hải thành em đều đã tìm qua, dù sao cũng chỉ còn mỗi chỗ này. Không ai khác biết, anh cũng chưa bán căn nhà đi, cho nên em nghĩ anh đang ở đây."

Hai người không hẹn mà cùng nhớ về ngày đầu gặp mặt, cô đã đòi giảm giá phòng ở.

Anh cười cười: "Nhắc mới nhớ, căn nhà này hiện tại vẫn thuộc về em."

Kiều Diệp bưng thau nước tới giúp anh lau mặt rửa tay, cô hơi ngẩng đầu lên: "Không, là của hai chúng ta."

"Anh không nghĩ em vẫn còn giữ chìa khóa."

Cô dùng khăn mềm lau khô nước trên bàn tay cho anh: "Em vẫn luôn nghĩ, có lẽ một ngày sẽ trở về xem sao. Không phải anh cũng nhớ mãi không quên đấy ư?"

Cô đặt chìa khóa sâu trong dây chuyền vào lòng bàn tay anh: "Lúc đó anh đưa cho em, em vẫn luôn cất giữ."

Nhiều lần chuyển nhà, Kiều Diệp giống như dân du mục không có chỗ ở cố định, hành lý mang theo càng lúc càng ít. Cô chỉ giữ lại những gì quan trọng nhất, không nghĩ tới thời khắc máu chốt, nó cũng có thể phát huy công dụng,

Tựa như cô không hề nghĩ sẽ có cơ hội trở về căn nhà này, mọi thứ vẫn mới tinh, chỉ phủ một lớp bụi mỏng của thời gian, thối nhẹ liền bay đi hết.

Anh cùng cô ngủ trên chiếc giường kingsize màu đỏ tía, vỏ gối thêu đôi uyên ương hí thủy, có hơi buồn cười, nhưng vẫn vô cùng hạnh phúc.

Đây là phòng tân hôn của cô và anh.

Hạ Chính Nghi đã đích thân mua tất cả, như bao bậc phụ huynh khác. Cả đời bà không kết hôn, nhưng chuyện đó cũng không làm giảm sự nhiệt tình bà dành cho hôn lễ của cháu trai mình. Lúc mua giường này, bà còn nói sẽ rải đậu phộng cùng táo đỏ, ngụ ý sớm sinh quý tử.

Kiều Diệp khi đó cười thẹn thùng, sắc mặt tươi rói như hoa hồng buổi sớm, cô nhẹ giọng: "Vậy không phải khi ngủ sẽ rất cần lưng sao..."

Hạ Duy Đình thì thầm bên tai cô: "Đừng ủ rũ, đợi mọi người về bớt, anh sẽ trải hoa hồng hình trái tim cho em."

Hoa đào vẫn nở rộ, người đã đi nơi đâu(*).

(*)Câu thơ thuộc bài thơ "Tiêu đề: Thủ đô thành Nam Trang" của Thôi Hộ.

"Đi thôi, chúng ta trở về. Em có lái xe tới không?"

Kiều Diệp lúc này mới nhớ ra xe Giang Khương còn đậu ở dưới lầu: "Hôm qua em đi tìm anh, vô tình gặp được Giang Khương, em mượn xe cô ấy lái tới đây, còn chưa kịp trả lại."

Hạ Duy Đình hơi nhướn mày: "Hai người bọn em từ khi nào trở nên thân thiết như vậy, sao anh không biết nhỉ?"

"Cùng chung kẻ địch mà thôi, ai bảo anh đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi, có biết mọi người lo lắng thế nào không!!" Cô mặc quần áo cho anh, dần dần thu lại nụ cười trên môi: "Duy Đình... Em biết cô đi rồi anh rất khổ sở, nhưng em muốn nói với anh một câu-- lần cuối cùng cũng là lần duy nhất-- nếu anh còn biến mất như vậy một lần nào nữa, em sẽ không đi tìm anh, cũng sẽ không quan tâm anh nữa, mặc kệ thân thể hay mắt anh không tốt, em sẽ không quản nữa. Em sẽ bán căn nhà này khi anh đi vắng, cầm tiền cao chạy xa bay, cùng người đàn ông khác kết hôn sinh con..."

Cô giận dữ nói, giọng hơi nghẹn ngào. Hạ Duy Đình nhìn không thấy, chỉ có thể duỗi tay vuốt má cô: "Em sẽ không."

3 chữ anh nói với cô, đã khác đi rất nhiều, nhưng không bao giờ thay đổi. Tất cả đều bởi vì yêu, yêu và được yêu.

Anh biết cô sẽ không, anh cũng vậy.

Hạ Duy Đình trở lại công ty, khúc nhạc đệm này, trừ một số người thân cận thì không một ai biết. Nhưng vì đôi mắt bất tiện, anh không đến văn phòng mà làm việc ngay tại thư phòng ở Gia uyển.

"Lúc trước tôi đã nói, cậu phải chú ý sức khỏe, nhưng cậu không nghe. Bây giờ thì hay rồi, đôi mắt không nhìn thấy nữa, còn lo chuyện công việc công tác gì nữa, mau ra nước ngoài chữa trị!"

Dung Chiêu tức đến hộc máu, chuyện Hạ Duy Đình mất tích anh là người cuối cùng biết, rốt cuộc cậu ta có coi anh là bạn bè không vậy?! Còn chưa nói, lúc trở lại đôi mắt đã mù lòa, so với dự tính ban đầu của anh, bệnh tình phát triển còn nhanh hơn.

Cảm xúc ảnh hưởng đến con người như thế nào, cứ nhìn Hạ Duy Đình là biết, đại bi đại hỷ, không hề quan tâm đến sức khỏe mình. Chỉ vừa mới 30 tuổi mà thôi, chẳng lẽ quãng đời còn lại phải chìm đắm trong bóng tối?

Hạ Duy Đình xoa xoa thái dương: "Cậu cho rằng nghỉ việc dễ dàng như vậy? Muốn buông tay cũng phải đợi tới khi tôi bàn giao ổn thỏa. Hạ thị là trách nhiệm của tôi."

"Vậy cậu định bàn giao thế nào?"

Chú Cát lúc này gõ cửa tiến vào: "Hạ tiên sinh, Giang tiểu thư tới."

"Để cô ấy vào."

Sắc mặt Dung Chiêu không được tốt lắm: "Ý cậu là giao công ty lại cho Giang Khương?"

Hạ Duy Đình ngẩng đầu lên: "Cậu còn biện pháp nào tốt hơn ư?"

Giang Khương từ ngoài cửa đi tới, nhìn thấy Dung Chiêu, cô hơi nhướn mày: "Trùng hợp như vậy?"

Sắc mặt Dung Chiêu càng thêm khó xem, không giống như trước kia luôn tránh mặt cô.

Giang Khương không để ý đến anh, lực chú ý đều đặt trên người Hạ Duy Đình, cô quơ quơ tay: "Thực sự không nhìn thấy?"

Hạ Duy Đình hơi cười khở: "Loại chuyện này còn có thể nói đùa sao?"

Giang Khương đưa mắt nhìn Dung Chiêu, không nói gì.

Hạ Duy Đình không muốn quần quanh chủ đề này, anh hỏi: "Cô từ công ty tới đây?"

"Phải, gần đây bận rộn đến mức chân không chạm được đất, hận không thể ở lại công ty, tôi còn có thể đi đâu được?"

Hạ Duy Đình nói: "Cũng phải, cô không dùng nước hoa, cũng không mang cao gót, nếu không phải nghe thấy giọng cô, tôi còn tưởng mình nghĩ sai rồi."

Đánh mất thị giác, các giác quan khác của anh trở nên vô cùng nhạy bén.

Giang Khương để xấp tài liệu lên bàn anh, cười nhạt: "Đây cũng là vấn đề tôi muốn nói với anh hôm nay, thời gian tới tôi định nghỉ dài hạn, chuyện công ty có lẽ anh phải tìm người khác đến giúp rồi."

"Nghỉ dài hạn?" Hạ Duy Đình nhíu mày: "Sao đột nhiên lại muốn nghỉ phép? Có phải chuyện công tác có khó khăn gì không?"

Giang Khương cúi đầu nhìn ngón tay, một chiếc nhẫn ruby đỏ điểm xuyên vòng kim cương vụn, cũng chẳng phải người đàn ông nào tặng cho cô, là quà sinh nhật cô tự mua cho mình.

Cô nhẹ nhàng xoay nhẫn, Hạ Duy Đình thấy cô không trả lời, anh hỏi lại: "Giang Khương?"

Cô lúc này mới cười cười: "Chuyện công việc chỉ bận rộn thôi, không vấn đề gì. Tôi nghỉ phép vì nguyên do cá nhân ấy mà. Mấy năm ở tập đoàn Hạ thị tôi chưa từng xin nghỉ một ngày, anh từng chấp thuận cho tôi nghỉ dờn, còn tính không?"

"Đương nhiên tính." Hạ Duy Đình cảm thấy bầu không khí có sự căng thẳng khó mà giải thích: "Cô muốn nghỉ bao lâu?"

"Bốn tháng, có thể dài hơn. Năm nay dù chỉ mới bắt đầu, nhưng về sau có lẽ sẽ không gặp được tôi ở văn phòng nữa."

"Rốt cuộc có chuyện gì?" Không giống với phong cách mọi ngày của Giang Khương, người khác không khỏi lo lắng liệu có đã gặp cái gì.

Giang Khương hào phóng đáp: "Tôi mang thai, Duy Đình. Làm mẹ không phải chuyện dễ, đặc biệt trên phương diện y học, tôi đã là phụ nữ có tuổi, cần phải chú ý tinh dưỡng. Anh không cần lo lắng, chờ sinh con xong, có lẽ tôi sẽ quay lại. Rốt cuộc điều kiện của Hạ thị tốt như vậy, tôi vẫn phải về kiếm tiền mua sữa bột chứ."

Lời vừa nói ra, Hạ Duy Đình nghe thấy cả mình và người bên cạnh đều hít một hơi sâu. Lúc này anh mới nhớ ra Dung Chiêu vẫn chưa rời đi.

Giang Khương buồn cười trêu chọc anh: "Biểu tình gì thế này? Tuy rằng trước kia tôi thích anh, nhưng đứa nhỏ này cũng đâu phải của anh, anh khẩn trương gì chứ. Bác sĩ Kiều cũng đã biết, tôi cảm thấy phản ứng của cô ấy cũng hơi không tự nhiên, có hiểu làm gì chẳng?"

Sau khi tạm biệt Kiều Diệp ngày đó, cô cảm thấy lời cô ấy nói lời chúc mừng có phần gian nan, dường như chút chua xót không hóa được thành lời. Theo lý đã không còn hiểu làm nào tồn tại nữa, cùng Hạ Duy Đình trải qua bao nhiêu chuyện, chẳng lẽ hai người bọn họ vẫn chưa đủ tin tưởng nhau?

Dung Chiêu rốt cuộc không nhịn được trách móc: "Có thể hiểu làm gì chứ? Em mang thai không hề có dấu hiệu gì báo trước, cho nên cùng lắm là bất ngờ thôi, đừng nói quá lời."

Giang Khương không trang điểm, mặt mày tinh xảo, cô liếc mắt nhìn anh, sắc bén nói: "Đàn ông cùng phụ nữ tư duy khác nhau, anh cho rằng mình vô cùng hiểu biết tâm tư phụ nữ?"

Hạ Duy Đình không chịu nổi hai người ngấm ngấm đã kích nhau, nhưng quả thật chuyện Giang Khương mang thai khiến anh rất bất ngờ, mà gần đây Kiều Diệp cũng kiêu hãnh. Anh cho rằng cô vì chuyện Kiều Phượng Nhan mà vất vả, hôm nay Giang Khương nhắc nhở, anh mới chợt nhận ra, có lẽ anh đã xem nhẹ chuyện gì rồi?

Anh hỏi Dung Chiêu: "Bệnh tình mẹ Kiều Diệp thế nào, vẫn phải cần người kề kề cạnh bên sao?"

Dung Chiêu thất thần nghe không rõ, anh hỏi lại lần nữa, Dung Chiêu mới hồi phục tinh thần mà trả lời: "Còn có thể thế nào được? Điều đã tới mức này rồi, càng ngày càng sa sút. Tình hình của mẹ em ấy cậu không phải chưa từng chứng kiến, chính em ấy cũng có khi không chịu nổi, đừng nói người khác. Tiểu Kiều ở đó hao tổn rất nhiều tâm tư, sức lực."

Tình yêu đều không dễ dàng gì, chính mình sút đầu mẻ trán cũng không nhìn được mà lo lắng cho đối phương, cũng không phải ai cũng có thể làm được.

Chương 54: Cha mẹ

"Bác sĩ Kiều, ngoài cửa có người tìm cô." Y tá trực ban đẩy cửa bước vào, nhỏ giọng đánh thức Kiều Diệp.

Dung Chiêu đặc biệt dặn dò qua, Kiều Diệp là người một nhà, thế nên hãy chiếu cố hết sức cho Kiều Phượng Nhan ở bệnh viện. Kiều Phượng Nhan tuy là một bệnh nhân đầy phiền toái, nhưng Kiều Diệp vẫn luôn cư xử đúng mực, xem mình như thành viên của bệnh viện Long Đình, đối xử với mọi người đều rất lễ phép.

Lòng hiếu thảo của Kiều Diệp ai ai cũng nhìn thấy, thế nên y tá mỗi lần đến đều phải cẩn thận không đánh thức Kiều Phượng Nhan. Bởi mỗi khi bà thức dậy liền âm ỉ rút ống truyền nước, hắt tung mọi đồ vật xuống bàn, mấy người đến giữ bà cũng không ngăn được.

Kiều Diệp đến bàn y tá ngủ một lúc, mà cũng không thể gọi là ngủ, trong mơ ngột ngạt những hình ảnh kỳ quái khiến cô không thể yên giấc. Người đã mệt lả, nhưng tỉnh dậy chẳng tài nào thư thái nổi.

Ngoài cửa là tài xế Lưu của Hạ Duy Đình: "Bác sĩ Kiều, Hạ tiên sinh bảo tôi đến đón cô."

Hai ngày liền cô đã không trở về, có phải quá tắc trách với nhiệm vụ bác sĩ gia đình hay không.

Cô cười cười, hơi có ý xin lỗi: "Thật ngại quá đã để chú phải tới đây một chuyến, phiền chú nói với anh ấy là tối nay cháu sẽ tự trở về, mẹ cháu tỉnh lại mà không có người bên cạnh sẽ phiền phức lắm."

Nếu buổi tối tình huống tốt đẹp, Kiều Phượng Nhan an giấc ngủ say, cô có thể tạm thời rời đi, sáng sớm mai lại đến.

Tài xế Lưu biết cô có điểm khó xử, nên ông vẫn cung kính đáp: "Hạ tiên sinh cũng tới, đang chờ ở trong xe thưa cô."

Kiều Diệp ngẩn ra: "Anh ấy cũng tới?"

Hạ Duy Đình ngồi ở hàng ghế sau, khi Kiều Diệp mở cửa bước vào, khước môi anh nhếch lên: "Anh còn tưởng đến thời gian xuống lầu em cũng không có chứ."

"Sao anh lại tới đây?"

"Nhớ em, cho nên tới."

Cô hiếm khi thấy anh nói thẳng như vậy, thế nên hơi sửng sốt, chỉ có thể đáp: "Thực xin lỗi."

"Muốn xin lỗi anh, vậy cùng nhau ăn cơm đi."

Kiều Diệp nhìn đồng hồ: "Mẹ em còn chưa tỉnh lại, hơn nữa vẫn chưa tới giờ cơm tối mà."

"Vẫn còn hai tiếng rưỡi, đủ để em trấn an bà ta rồi." Đôi mắt anh không nhìn thấy, nhưng vẫn vô cùng sáng: "Kiều Diệp, bà ta đã không còn là con nít, không cần em mãi kề bên như vậy nữa."

Kiều Diệp rũ mắt cười: "Bây giờ thế nào thì có gì quan trọng nữa đâu, bà ấy cũng chẳng còn bao nhiêu ngày."

Cô là bác sĩ, đối với sự trôi đi của sinh mệnh vẫn luôn nhạy cảm. Mấy ngày nay, cô cứ nghĩ sự sống của Kiều Phượng Nhan bây giờ tựa như ánh chiều tà le lói cuối cùng trước khi mặt trời dần lặn mất.

Hạ Duy Đình rất không cao hứng, anh không thích cô tiêu cực thế này, đây không phải là Kiều Diệp mà anh vẫn luôn quen thuộc. Hơn nữa không biết có phải ảo giác của anh hay không, anh cảm thấy mấy ngày nay dường như cô đang tránh mặt mình, có chuyện gì không muốn anh biết chẳng?

Vì thế giọng điệu của anh lạnh lùng đi: "Vậy còn anh, em hoàn toàn bỏ mặc?"

Kiều Diệp nắm lấy bàn tay anh, nhẹ nhàng hỏi: "Vậy anh có chịu ngoan ngoãn uống thuốc không? Dung Chiêu nói với em anh đã hẹn một chuyên gia ở Bắc Kinh, anh định khi nào đi?"

Thật ra cô biết anh vẫn luôn uống thuốc, trị liệu đúng giờ giấc, gần đây còn kết hợp với phương án trị liệu mới. Tuy rằng cô không thường xuyên có mặt ở Gia uyển, nhưng mỗi ngày đều biết rõ tình hình của anh qua lời chú Cát chị Thu. Chỉ là làm việc tại nhà, Hạ Duy Đình thường phải họp qua điện thoại, Kiều Diệp không gọi đến được, mà khi anh có thời gian gọi lại cho cô, cô lại bận chăm sóc Kiều Phụng Nhan. Hai người cứ thế không cách nào liên lạc được với nhau.

Anh nói: "Chờ chừng nào em rảnh có thời gian ở bên anh, khi đó anh sẽ đi, không phải em nói không còn bao lâu ư? Anh chờ được."

"Em sợ trễ nải liệu trình điều trị của anh."

"Không vấn đề, dù sao cũng đã thành dạng này."

Bất kể thế nào, thời điểm điều trị thích hợp nhất cũng không phải sau khi đôi mắt đã mù lòa. Nếu đã bỏ lỡ, sớm hay muộn gì cũng thế thôi.

Kiều Diệp bị lý lẽ của anh làm cạn lời, cô đành nói: "Duy Đình, em cho rằng anh hiểu."

Anh biết cô đang nói tới chuyện gì, cho nên anh cười lạnh: "Em muốn lấy cô anh ra so sao? Anh không cảm thấy giữa bọn họ có điểm nào đáng để so sánh."

"Nhưng em không thể bỏ mặc bà ấy được." Cô cố gắng bình tĩnh, thậm chí còn cười gượng với anh một cái: "Anh về trước đi, buổi tối em đưa bà ấy ngủ xong sẽ trở về. Anh muốn ăn khuya gì không? Em mang đến cho anh, hoặc em về nấu cho, không phải lần trước anh khen khoai lang ngào đường ngon sao?"

Cô cố gắng đổi đề tài, không muốn cùng anh tranh cãi. Nụ cười trên mặt không thể nào miễn cưỡng hơn nữa, mệt mỏi đến kiệt sức, so với khóc càng khiến người khác đau lòng hơn.

Anh không nhìn thấy, nhưng có thể cảm nhận được.

"Anh không ăn." Hạ Duy Đình lãnh đạm quay mặt đi, nói với tài xế Lưu: "Chúng ta trở về thôi."

Kiều Diệp bị bỏ lại phía sau, càng ngày càng xa, dần dần trở thành một chấm nhỏ.

Hạ Duy Đình cởi cúc áo ở cổ, anh bỗng thấy thật may mắn khi mắt mình không nhìn thấy.

Đây cũng không phải kết quả mà anh mong muốn, vốn mục đích hôm nay tới đây cũng không phải để ép buộc cô điều gì.

Tài xế Lưu thấy sắc mặt anh không tốt lắm, ông khuyên nhủ: "Hạ tiên sinh, ngài đừng trách bác sĩ Kiêu, tôi thấy cô ấy quả thật rất mệt mỏi. Các y tá đều nói tình huống của mẹ cô ấy rất xấu, tính tình còn đặc biệt khó chiều, mà chỉ có mỗi một đứa con gái... Ngài nói xem ngoài cô ấy ra còn ai có thể canh gác cho mẹ đâu?"

Đạo lý này có ai không hiểu? Anh chỉ thấy Kiêu Diệp làm thế không đáng, người lúc trước bán đứng anh cũng không phải cô, Kiêu Phượng Nhan mới là người gây nên tất cả. Muốn anh hòa nhã với người lợi dụng cả con ruột của mình, anh làm không được.

Anh chỉ muốn giải thoát Kiêu Diệp khỏi gánh nặng này.

Anh làm không được, nhưng không có nghĩa người khác cũng vậy.

Hạ Duy Đình nhắm mắt dưỡng thần một lát, sau đó nói với tài xế Lưu: "Giúp tôi liên lạc với Ngô Dịch, bảo cậu ấy liên hệ với thư ký văn phòng Diệp thị, tôi có vài lời muốn nói với Diệp Bình."

* * * * *

Kiều Phượng Nhan lại không chịu ăn, bà hất bánh tổ yến Kiều Diệp vừa mua tới xuống sàn, hộp sắt cũ kỹ va chạm với mặt đất, tạo ra tiếng vang thật lớn.

".... Đây là thứ quý quái gì, ngày nào các người cũng đưa tôi ăn?... Mà lại muốn nói không có tiền chứ gì, lương bác sĩ còn không đủ để mà tiêu xài ư? Lúc trước tao nói gì, cho mà học kịch, học tốt rồi lên sân khấu biểu diễn, kiếm gì chẳng nổi tiếng... Nhưng không sao, họ Hạ kia rất có tiền, nó không phải thích mà muốn chết ư, sao không đi tìm nó? Tổ yến... Cái thứ quý quái này làm gì có yến thật, đều là gạt người, một đám các người đều lừa gạt tôi!"

Kiều Diệp khom người nhặt đồ vật rơi vãi đầy dưới sàn, cúi đầu để không nhìn thấy khuôn mặt méo mó cùng ánh mắt mà cô đã từng rất sợ hãi kia. Dù sao mấy lời lẽ đó, cô đã nghe đến chết lặng, không còn cảm xúc gì nữa.

"Mẹ, không ăn thì nghỉ một chút đi, lát nữa còn phải tiêm." Cô biết trong lòng mẹ mình không thoải mái, bởi vì cô không diễn theo kịch bản của bà, Diệp Bình thì chưa từng đến thăm. Cô vẫn chưa nói rằng mình cùng Hạ Duy Đình đã làm lành, dù sao Kiều Phượng Nhan cũng không quan tâm.

Bệnh thành như vậy, thần trí bà mơ màng không ít, có một số chuyện đã không còn nhớ rõ nữa.

Chỉ là chấp niệm vẫn mãi không quên, Kiều Diệp cũng không biết phải làm thế nào.

Thế nên thời điểm nhìn thấy Diệp Bình ngoài cửa, cô còn tưởng rằng là ảo giác của mình, hoặc là ảo giác của Kiều Phượng Nhan chiếu vào mắt cô.

Cô nhớ tới những điều kì lạ trong giấc mơ của mình, chẳng trách cô lại nhìn không rõ.

Đây là cha cô, nhưng trong suốt đời mình, đây là lần thứ hai cô gặp ông. Mặt chữ điền, tóc húi cua, màu tóc đã nhuộm sừng tuyết,

bởi vì dáng người hơi mập mạp, đặc biệt có phúc khí, nên nhìn không già.

Lần cuối cùng cô nhìn thấy ông, đã là 5, 6 năm trước. Khi đó ông ngồi trong công ty, nôn nóng không chịu được, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ tự mãn, thề thốt sẽ không bạc đãi cô.

Bạc đãi hay không, thật ra cô cũng không biết được. Lúc đó cô cứu công ty một phen, tránh khỏi số phận bị Hạ thị thu mua, ông thừa nhận huyết thống của cô. Cho cô một "danh phận" trong dòng họ vốn cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn, chỉ là khi đó cô đã xuất ngoại, nhiệm vụ bác sĩ vô biên giới đến vô cùng "đúng lúc".

Trong tiềm thức, cô cũng chẳng muốn bọn họ được như ý nguyện, bởi cô cùng Hạ Duy Đình, đã quá đau khổ.

"Ông tới đây làm gì?" Cô tiến về phía Diệp Bình, xưng hô thế nào cũng quá mức xấu hổ, nên chỉ có thể vào thẳng vấn đề.

Sự già nua trong mắt lẫn át vẻ mặt ông, ông chỉ nói: "Tôi đến xem mẹ cô."

Cô hơi nghiêng đầu, dường như đây không phải Diệp Bình mà cô biết: "Diệp Triều Huy không nói cho ông biết?"

"Nói gì?"

Đôi mắt của ông vẫn đục mờ màng, khiến cô nhớ tới Mạnh Vĩnh Niên.

"Bỏ đi, không có gì. Ông hiện tại muốn vào thăm bà ấy sao?"

Ông gật đầu: "Ừ, có tiện không?"

Kiều Diệp cười cười, có gì mà không tiện, người Kiều Phụng Nhan vẫn luôn chờ đợi không phải là ông đó hay sao?

"Y tá phải tiêm cho bà ấy, gần đây bà ấy đau đớn đến lợi hại, ông.... khuyên nhủ bà ấy một chút."

Thật ra cô muốn nói ông đừng cố dọa dẫm Kiều Phượng Nhan, bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối, lại xuất hiện triệu chứng xơ gan cổ trướng, đau đớn thảm thiết đến mức chẳng nở nhìn.

Đây cũng là lý do vì sao Kiều Diệp vẫn luôn bao dung Kiều Phượng Nhan. Bất cứ ai cũng có thể ghét bỏ hoặc trốn tránh, chỉ có cô là không thể.

Mẹ cô ngày hôm nay, có lẽ chính là cô mai này.

Ngoại trừ mấy câu đó ra, Kiều Diệp không còn gì để nói cùng Diệp Bình, thời gian trầm mặc ngắn ngủi dường như càng kéo dài. Ông đi vài bước, sau đó quay đầu lại nói: "Cảm ơn cô."

Kiều Diệp cũng chỉ qua loa gật đầu.

Phòng bệnh cuối dãy hành lang vốn là ác mộng của các y tá khi đến thăm, thế nhưng hôm nay lại cực kỳ thuận lợi. Y tá trẻ cầm khay thuốc bước ra ngoài, bước chân nhẹ tênh như khiêu vũ.

Kiều Diệp đứng cách một khoảng, tựa hồ còn nghe được những thanh âm kinh hãi, hờn dỗi, giọng hơi nâng lên ở cuối câu. Đó là cách nói chuyện rất riêng của Kiều Phượng Nhan, khi còn trẻ, không ít người mê đắm bà vì điều đó.

Loại cảm giác này... Giống như một linh hồn đã chết đột nhiên sống lại.

Chẳng qua là, trong thế giới bọn họ, không tồn tại Kiều Diệp. Cô nỗ lực lâu như thế, cũng chỉ đổi được một câu "Cảm ơn" của Diệp Bình, chẳng hơn chẳng kém.

Chương 55: Uống rượu

Kiều Diệp đến quán bar uống rượu, cô chỉ muốn yên tĩnh một chút, tựa như Hạ Duy Đình biến mất vài hôm.

Quán bar này do Dung Chiêu giới thiệu với cô, chỉ cách bệnh viện hai con phố, tan làm thỉnh thoảng tới đây vui vẻ cùng đồng nghiệp, náo nhiệt nhưng không quá ồn ào.

Kiều Diệp thích vị cay chua, chanh tây, muối trên vành ly(*), rượu trượt vào cổ họng, cảm giác vô cùng kích thích. Thật ra cô rất thích uống rượu, chỉ là tửu lượng không tốt lắm. Trước kia đi uống cùng Hạ Duy Đình, anh vẫn luôn nhường cô.

(*) Theo mình thì Kiều Diệp đang uống tequila nha.

Như thế này cũng tốt, một cơn say giải ngàn nỗi sầu.

Thời điểm Dung Chiêu tới quán bar, Kiều Diệp đã mơ mơ màng màng. Cô nằm nhoài người trên quầy bar, vươn lưỡi liếm muối trên vành ly rượu, ánh mắt lơ đãng, giống hết động vật nhỏ đang liếm miếng vết thương.

Trái tim anh co rút đau đớn, loại cảm giác này trước kia cũng đã từng xuất hiện, hiện tại anh đã rõ, đó là thương tiếc.

Anh bước tới, chào bartender một cái rồi vỗ vỗ vai cô: "Em ổn không? Uống không ít rồi hả?"

Bình thường anh không có nhiều kiên nhẫn như vậy, rất nhiều đàn ông đều không thích bộ dạng say khướt của phụ nữ. Đặc biệt là dạng người như Dung Chiêu và Hạ Duy Đình, cao lãnh tại thượng, sạch sẽ gọn gàng, hiển nhiên sẽ chẳng ưa gì một người phụ lộng tuộm, chứ đừng nói tới lúc say xỉn nôn ọe lên người bọn họ.

Nhưng người trước mắt là Kiều Diệp, cô thế này vừa mềm mại vừa đáng thương, sao anh có thể mặc kệ cô được. Quán bar này là

chỗ quen của anh, trước kia Kiều Diệp cũng đã tới vài lần, bartender nhận ra cô đã say nên mới gọi điện cho anh. Chỉ cần là người có một chút thiện lương cùng trượng nghĩa, hẳn sẽ không nỡ bỏ mặc Kiều Diệp ở lại cho người khác chiếm tiện nghi, huống hồ là Dung Chiêu.

Kiều Diệp cũng không say đến mức thần mê ý loạn, cô nhìn thấy Dung Chiêu còn cười nói: "Anh? Tới rồi à... Ngồi xuống đi, uống cái gì? Em mời!"

Cô vỗ vỗ ghế bên cạnh.

Dung Chiêu nhíu mày: "Em rót cuộc làm sao vậy? Chạy đến đây uống rượu một mình, Hạ Duy Đình đâu?"

Cô xoa tay: "Em không có gì... Đừng làm phiền anh ấy. Em... em... chốc nữa sẽ ổn thôi."

Cô nói chuyện không mạch lạc lắm. Dung Chiêu đoán rằng do bệnh tình của mẹ cô, còn có đôi mắt của Hạ Duy Đình, tất cả mọi chuyện bây giờ, đều khiến Kiều Diệp phiền não, chẳng khác gì họa vô đơn chí.

"Bệnh mẹ em thế nào rồi, anh thấy sắc mặt em không tốt lắm, có phải gần đây chăm sóc bà ấy rất mệt mỏi hay không?"

Cũng trách đạo này anh quá bận, không có thời gian chú ý đến cô, chỉ nghe tin từ người khác nói lại.

"Còn có thể thế nào được... cứ như vậy thôi!" Cả cô và anh đều biết, sống chết ở trời, chỉ có thể cố hết sức mà níu kéo thôi.

Dung Chiêu trầm mặc một lát: "Em cũng đừng quá thương tâm, đối với bà ấy, biết đâu lại là giải thoát."

Kiều Diệp ngẩng đầu cười, có lẽ là thế chẳng?

"Anh, anh nói xem em chừng nào có thể phẫu thuật được? Bây giờ có được không... Hay vẫn phải đợi hai năm nữa?"

Dung Chiêu ngẩn người, không nghĩ tới cô sẽ đột nhiên hỏi chuyện này. Anh cho rằng cô đã say, nhưng dường như cô vẫn còn thanh tỉnh, rượu cũng không thể nào cuốn hết những muộn phiền.

"Chuyện này anh không có quyền quyết định, lần trước anh nói gì, đã bàn bạc với Hạ Duy Đình chưa?"

Kiều Diệp nhắm mắt, không muốn Dung Chiêu nhìn thấy thần sắc bi thương trong mắt. Nói với Hạ Duy Đình ư, sao lại chưa nói chứ. Khi nghe cô nói không định kết hôn sinh con, khuôn mặt anh liền lộ vẻ tiếc hận, anh hi vọng cô suy nghĩ cẩn thận rồi hãy quyết định, dù sao cô vẫn còn trẻ.

Còn trẻ ư? Hai mươi mấy tuổi, đối với phần lớn người, có lẽ thực sự là rất trẻ. Nhưng người cô của Kiều Diệp, cũng ở năm hai mươi mấy tuổi đó, qua đời do ung thư buồng trứng, mà cũng chỉ hai năm kể từ khi phát hiện bệnh.

Từ góc độ nào đó mà nói, Kiều Diệp cũng có thể xem như đã ở tuổi xế chiều chẳng?

"Có đôi khi anh cảm thấy em và Hạ Duy Đình rất giống nhau." Dung Chiêu nói: "Chuyện gì cũng tự mình gánh lấy, cho rằng mình có thể giải quyết được. Hai người thực sự chưa từng nghĩ sẽ bàn bạc cùng đối phương sao?"

Bàn bạc? Bàn thế nào đây? Chẳng lẽ cô hỏi Hạ Duy Đình, rằng cô định cắt bỏ buồng trứng cùng tuyến vú để phòng ngừa ung thư, anh nghĩ như thế nào ư?

Kiều Diệp lắc đầu, cười cười, nương theo hơi men, cô chọc chọc ngón tay lên mặt Dung Chiêu: "Vậy còn anh... Vì sao mỗi lần gặp Giang Khương đều như thấy ma vậy?... Sao không cùng cô ấy bàn bạc?"

Cô cũng chỉ đoán như thế, rượu vào thêm can đảm, ngày thường ngại ngùng không dám hỏi, hiện tại lời thốt ra miệng nhẹ như bông.

Dù sao qua ngày cô cũng sẽ không còn nhớ rõ nữa, mà Dung Chiêu cũng sẽ xấu hổ, tránh nhắc tới chuyện này.

Quả nhiên Dung Chiêu bị cô làm cho cứng họng, đứng tại chỗ một hồi lâu, lúc sau mới kéo cô dậy: "Được rồi được rồi, đang nói chuyện của em, thế nào lại chuyển sang anh rồi. Không còn sớm nữa, anh đưa em về!"

Cô tránh khỏi tay anh: "Không về... Không còn chỗ để về."

Toàn thân Kiều Diệp toát ra mùi rượu, không thể trở về phòng bệnh được, mang về Gia Uyển thì gặp Hạ Duy Đình, anh không biết giải thích thế nào cho hợp lẽ.

Dung Chiêu bắt đắ dĩ: "Em cũng không thể ở đây suốt đêm được, luôn có chỗ để trở về mà, đi thôi, cùng lắm thì anh tìm khách sạn cho em."

Không nói thêm nữa, anh bế Kiều Diệp lên xe, đeo dây an toàn, rồi trở về ghé lái.

Nhưng anh cũng không biết phải mang cô đến đâu, nhà anh là không thể nào, loại chuyện rượu vào làm loạn thế này thực sự rất phiền phức, anh không muốn tái phạm.

Trực tiếp đưa về Gia Uyển vậy... Nhưng nhìn bộ dạng không mấy vui vẻ của cô hiện tại, có lẽ vừa cãi nhau với Hạ Duy Đình, bây giờ về đó chỉ sợ càng thêm ồn ào.

Nhưng đưa cô đến khách sạn anh cũng không yên tâm, mà cô cũng không chịu nói rõ ràng... Dung Chiêu nghĩ đi nghĩ lại, thật là tức chết mà, sao anh có thể chịu nổi hai người bạn tệ hại như vậy??

"Mau nói ra một địa chỉ đi, nếu không anh lập tức ném em xuống đường, sống chết mặc kệ!"

Anh lay lay Kiều Diệp đang mơ màng sắp ngủ, cô lẩm bẩm: "Dung thành... Tòa nhà A... Lầu 18."

Chỗ này anh có từng nghe qua, là căn nhà Hạ Duy Đình mua dự định ở sau khi kết hôn, đến nay vẫn luôn bỏ trống.

Cuối cùng cũng được một chỗ có vẻ đáng tin cậy, Dung Chiêu khởi động xe, nhanh chóng hòa vào màn đêm tối đen.

Thật vất vả mới tới nơi, Kiều Diệp đã mơ màng ngủ thiếp đi ở ghế phụ. Anh không định đánh thức cô, kéo ma men lên lầu rất khó khăn, trực tiếp bế cô lên thì hơn.

Người phụ nữ đã say rượu, được đàn ông bế ngang đem về nhà, ai nhìn thấy hẳn cũng sẽ liên tưởng đến cảnh tượng kiều diễm. Cũng may khu dân cư này khá riêng tư, không sợ gây ra hiểu lầm gì.

Tới cửa nhà mới phát hiện không có chìa khóa, nhất định ở trong túi của Kiều Diệp, thế nên Dung Chiêu đặt cô xuống, lay người cố đánh thức cô.

Kiều Diệp híp mắt, cả người trượt dọc theo cửa nhà. Dung Chiêu một bên đỡ cô, một bên lục tìm chìa khóa. Đang lúc bực dọc, cánh cửa đột nhiên mở ra, anh cùng Kiều Diệp suýt nữa ngã sõng soài vào bên trong.

"Mẹ kiếp, cái quái gì..." Lưng Dung Chiêu toát đầy mồ hôi lạnh, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Hạ Duy Đình.

Kiều Diệp suýt ngã một cái, cơn buồn ngủ cũng tan phân nửa: "...Đây là đâu vậy? Duy Đình, sao anh ở đây?"

Hạ Duy Đình không nhìn thấy tình cảnh trước mắt, nhưng mùi rượu nồng nặc, giọng nói của Dung Chiêu cùng thanh âm mơ màng của cô cũng đủ để anh hình dung ra một câu chuyện.

Anh mím môi, biểu tình trên mặt rất bình tĩnh, đứng một lúc lâu cũng không mở miệng.

"Cậu còn ngây người ở đó làm gì, mau tới giúp một tay! Không nhìn ra em ấy uống say sao? Tôi vất vả lắm mới mang được em ấy về đây." Dung Chiêu bị hai người bọn họ "tra tấn" suốt đêm nay, nhất thời không nhớ ra Hạ Duy Đình quả thật không nhìn thấy.

"Aizz, nhường đường một chút, để tôi đỡ em ấy vào." Dung Chiêu thở dài một hơi, lò mò bật đèn trên tường, giày cũng không thềm tháo, bế Kiều Diệp lên sofa.

Hạ Duy Đình vẫn còn đứng chỗ cửa, Dung Chiêu ngồi dậy nhìn anh: "Cậu đi được chứ? Có muốn tôi tới đỡ không?"

Anh không hề nói gì, dù sao Hạ Duy Đình cũng không nhìn thấy thật, không gian lớn như vậy, còn có bao nhiêu nội thất bài trí, sàn nhà lát đá hoa cương sáng bóng, chỉ sợ Hạ Duy Đình vấp ngã.

Anh cũng biết Hạ Duy Đình rất hiểu thẳng, nhưng anh thực sự khó tưởng tượng làm sao Hạ Duy Đình có thể thích ứng với đôi mắt mù lòa đó, ngay cả khi anh là bác sĩ.

"Tôi không sao." Thanh âm của anh vô cùng lạnh lẽo: "Vì sao cậu tìm được chỗ này?"

"Em nói đó!" Kiều Diệp đang nằm trên sofa bỗng dựng gờ tay, lớn tiếng xung phong nhận việc. Cô lão đảo ngồi dậy, đi đến bên cạnh Hạ Duy Đình, giữ chặt cánh tay anh: "... Đi thôi, em đỡ anh, chậm một chút, ở đây có bậc thang...."

Hạ Duy Đình không nhắc chân, cô gắt gao túm lấy cánh tay anh, ngẩng đầu nhìn anh như đang thắc mắc.

Dung Chiêu bỗng ý thức được ở chỗ này, anh hình như hơi dư thừa.

"Nếu không có gì thì tôi đi trước." Anh chỉ muốn thoát thân càng nhanh càng tốt, thậm chí còn muốn thở phào một hơi. Lúc đi ngang qua Hạ Duy Đình, anh nói: "Cậu đừng hiểu lầm, em ấy chỉ là uống

nhiều quá, vừa lúc đi ngang nên tôi đưa về thôi. Có một số việc... hai người nên bàn bạc với nhau thì hơn."

Hạ Duy Đình không cho rằng có gì để bàn bạc cùng một ma men.

Hơn nữa, ma men này còn là phụ nữ, là người phụ nữ của anh, quần chặt lấy cánh tay anh, ngây ngô cười một bên, không ngừng lăm bằm. Mà lực cánh tay lại vô cùng mạnh, như thể muốn kéo sạch quần áo anh xuống.

Tác giả có lời muốn nói: Mau tâm sự với nhau đi, loại thời điểm này nói gì cũng đều dễ dàng cả ~ Mọi người hiểu mà ~ zzz

Chương 56: Chúng ta sinh em bé đi

Thật ra anh chẳng cần cô đỡ, anh đã học được cách thích nghi ở đây. Căn phòng này rộng bao nhiêu, chia phòng, đồ đạc sắp xếp thế nào, anh nhắm bước đi rồi ghi nhớ trong đầu, cả Gia uyển cũng vậy.

Thoạt nhìn rất khó, nhưng chỉ cần có quyết tâm, mọi chuyện sẽ dễ hơn tưởng tượng rất nhiều.

Mắt anh bắt đầu gặp vấn đề đã từ vụ tai nạn xe 5 năm trước, tình huống ngày càng chuyển biến xấu, đặc biệt là mấy năm gần đây, anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Anh không muốn người khác xem mình như người tàn tật, thế nên anh không thể nào bỏ cuộc được, cố gắng vượt qua bản năng sợ hãi bóng tối một cách nhanh chóng nhất.

Mỗi lần anh bắt lực nhất, bỏ bê cả chính mình, Kiều Diệp đều đem tới hi vọng, cho anh niềm tin, vực anh dậy một lần nữa. Nhưng sau đó thì thế nào? Vì sao cô càng lúc càng xa rời, biến mất khỏi cuộc sống của anh?

Anh không tìm nổi một chút cảm giác an toàn từ trên người cô, một chút cũng không. Đặc biệt là khi cô say mềm thế này, đêm đã tối khuya mới trở về.

"Em đi đâu vậy?" Ngữ khí của Hạ Duy Đình không tốt lắm, anh ném cô xuống sofa.

Kiều Diệp nắm chặt ống tay anh không buông, dùng sức kéo anh xuống cùng, khiến anh ngã lên người cô.

"... Ra ngoài uống rượu! Dung Chiêu.... Trước kia có đưa em tới quán bar, chỗ đó rất tốt... Anh chưa từng đến đâu...." Cô cười xuề xòa không e dè, dường như cái gì cũng dám nói.

Hạ Duy Đình cắn răng, khuỷu tay chống lên sofa vì sợ đè phải cô: "Vậy à? Chẳng trách vui đến quên trời quên đất như vậy, còn tới đây

làm gì? Em còn nhớ rõ đây là đâu không?"

Kiều Diệp híp mắt nhìn ánh đèn xa hoa lộng lẫy trên trần nhà, đầu cô choáng váng như bị xoay vòng, thế nhưng cũng không quên nơi đây là chốn nào: "Đây là nhà của em... Là nhà của chúng ta, vì sao em không được về?"

Cô vẫn luôn biết rõ, trên thế gian này chẳng có mấy nơi có thể chấp chứa cô. Cho nên cô phải nhớ thật kỹ, có say cũng không được quên.

Nghe thấy chữ "nhà", trái tim Hạ Duy Đình không nhịn được đập thình thịch, nhưng anh vẫn cười lạnh: "Ai muốn vào thì vào, muốn đi khi nào thì đi, đây mà gọi là nhà sao? Em không nghĩ đây là khách sạn đấy chứ?"

Cô nói sẽ về Gia uyển nhưng đã lỡ hẹn, anh liền chạy tới đây chờ cô, dù sao nơi này gần bệnh viện hơn, có lẽ cô rất mệt mỏi, về đây nghỉ ngơi sẽ tiện hơn nhiều. Mà cô quả thật về đây, chỉ là trong tình trạng say khướt bị Dung Chiêu mang về mà thôi.

Kiều Diệp vuốt ve khuôn mặt anh, cô khẽ nghiêng đầu, tựa như đang đoán suy nghĩ của anh: "Anh... ghen à? Anh ấy đưa em về... Nên anh không vui đúng không?"

Hạ Duy Đình căng thẳng đến gắt gao, không sai, anh đang ghen, ghen khi người phụ nữ của anh mượn rượu giải sầu rồi được thằng đàn ông khác đưa về.

Cô và Dung Chiêu sao lại thế này? Rõ ràng mọi chuyện đã nói rõ ràng rồi, nhưng mỗi lần hai người bọn họ đứng cạnh nhau đều có sự ăn ý khó nói nên lời, khiến anh khó chịu như có kim đâm trong lòng.

"Anh không ghen, em yêu ai, ở cạnh ai là chuyện của em. Dù sao anh cũng không nhìn thấy, cứ thế nhắm mắt làm ngơ cũng được."

Anh xoay người ngồi dậy, có lẽ lúc này đây anh cũng cần một ly rượu.

Kiều Diệp vẫn túm chặt áo anh, như đang giữ anh lại, cũng như đang mượn lực để ngồi dậy, dù thế nào thì lực đạo vẫn cực kỳ mạnh. Chỉ nghe một tiếng "roẹt", còn có tiếng cúc áo rơi xuống sàn nhà, vạt áo anh bị kéo rộng ra.

Hạ Duy Đình thấy ngực mình đột nhiên mát lạnh, cả hai đều ngừng lại một chút, anh xoay người muốn rời đi, nhưng tay Kiều Diệp giống như mọc trên người anh, cô nhanh chóng túm vạt áo, kéo thật mạnh, để lộ ra một bên bả vai Hạ Duy Đình.

Anh giận không nói nên lời: "Kiều Diệp, em...."

Lời còn chưa dứt, Kiều Diệp đã cười khanh khách. Nụ cười không còn mơ màng ngây ngô như ban nãy nữa, mà vô cùng nhẹ nhàng. Cô thực sự cảm thấy chuyện này rất buồn cười.

Hạ Duy Đình đương nhiên không thấy được dáng vẻ của mình hiện tại như thế nào, anh kéo lại vạt áo, tức giận mắng cô: "Em cười cái gì? Nhìn lại em xem, điên điên tửng tửng..."

Kiều Diệp bật dậy, kéo vạt áo anh ra, vừa hôn lên hàng xương quai xanh vừa lẩm bẩm: "Đúng đó, em điên rồi, còn anh là đồ ngốc, chúng ta trời sinh một cặp..."

Bờ môi cô mang theo lửa nóng, in hằn lên làn da mát lạnh của anh, Hạ Duy Đình hít một hơi, vô thức lùi lại, nhưng Kiều Diệp ôm càng chặt hơn nữa, từ hôn chuyển thành cắn mút.

".... Kiều Diệp!" Anh thử đẩy cô ra, cố thuyết phục mình rằng sao có thể nảy sinh hứng thú với một người phụ nữ đã say mềm như vậy. Trong đầu nghĩ thế, nhưng trên tay anh không có chút lúc nào, đặc biệt là khi cô càng lúc càng hôn xuống...

Thời điểm môi Kiều Diệp chạm phải hạt đậu trên ngực Hạ Duy Đình, anh khẽ thở dốc, rốt cuộc cũng đủ sức lực mà đẩy cô ra, đảo

khách thành chủ.

Môi cô mang theo hương rượu nồng, ngọt ngào và mềm mại. Vừa nãy anh còn muốn tìm rượu để lấy lại bình tĩnh, lúc này mới phát giác, thật ra chẳng phải đi đâu tìm cả.

Anh ôm lấy khuôn mặt cô, môi lưỡi triền miên quấn quít, khí thể hùng hực, chỉ sợ "không đủ". Kể từ khi đôi mắt không nhìn thấy, đây là lần đầu tiên Hạ Duy Đình thân mật cùng Kiều Diệp. Anh không cách nào biết được, mình có đang làm tốt hay không, cũng không thể chắc chắn rằng mình có thể cho cô một Hạ Duy Đình hoàn chỉnh nhất hay không.

Cô bị anh đè trên sofa, nhỏ nhắn nằm dưới thân hình cao lớn của anh. Nụ hôn kéo dài, như gọi ra những ký ức từ thời xa xưa; những nỗi hờn ghen, giận dữ, lo âu, tất cả đều hóa thành hư vô trước tình yêu mãnh liệt.

Đứng trước mặt cô, anh thấy mình thật bất lực, thậm chí thật đáng buồn.

Hạ Duy Đình hôn đến khi hô hấp cả hai rối loạn, anh khẽ cắn vành tai cô, thì thầm: "Đêm nay... là trừng phạt!"

Kiều Diệp bật cười, không hề do dự mà chủ động leo lên người anh. Tiếng cười thoải mái dịu dàng, vẫn là tiếng cười của thuở xưa ấy, anh đã đã nhưng nhớ nhiều năm.

Anh cũng không biết đây có tính là như anh mong muốn hay không, mèo nhỏ uống say làm loạn, khiến anh phải cẩn thận vỗ về. Nói là trừng phạt cô, thật ra càng giống đang trừng phạt chính mình.

Cô cười cười, mang theo nét nghịch ngợm: "'Có thể nhanh lên một chút không anh?"

Anh hơi ngừng lại, cắn răng nói: "Anh đã nói đây là trừng phạt! Nhanh hay chậm em đều phải chịu!"

Thật ra cô chỉ muốn trêu chọc anh thế thôi. Nhìn những biểu cảm trên khuôn mặt đó, và cả đôi mắt dù đã mù lòa nhưng vẫn sáng ngời, cô biết mình yêu anh, yêu hơn bao giờ hết.

Kiều Diệp vòng tay qua cổ Hạ Duy Đình, kéo anh sát lại gần mình, cô run giọng, khẽ mở lời: "Chúng ta... sinh em bé đi!"

Lúc này đây, Hạ Duy Đình tựa như một người đang chạy vội vã trong màn đêm, anh nghe thấy tiếng thở của mình, mồ hôi chảy dọc dài xuống, hormone trong cơ thể tăng ngùn ngụt, khiến anh nóng bừng cả người, thậm chí anh cảm tưởng mình thấy được ánh sáng cuối con đường trong màn đêm đen kịt đó. Thế nên khi anh nghe được câu nói này, anh không dám tin đó là sự thật, có lẽ tất thảy chỉ là một giấc mơ mà thôi.

"Em nói cái gì?" Anh ở trên người cô, không dám động đậy, chỉ sợ mình thở mạnh một chút, tất cả đều sẽ tan biến.

Kiều Diệp nhìn biểu tình trên mặt anh, không rõ là vui sướng hay là cái gì khác. Cô cho rằng mình vẫn còn say, say đến mức ích kỷ. Nguyện vọng khó thực hiện nhất cứ thế mà nói ra, hi vọng anh vui vẻ, hi vọng hai người sớm ngày làm cha làm mẹ.

"Không có gì... Em làm nhầm thôi, anh nghe nhầm rồi..."

Cô chỉ thấy không công bằng, vì sao những người như cha mẹ cô, cũng có thể có được con cái, thế còn cô và Hạ Duy Đình... Bọn họ yêu nhau như thế, yêu trẻ con như thế, nhưng lại không đủ tư cách để làm cha làm mẹ ư?

Sao cô có thể cho anh một hứa hẹn xa xỉ đến như vậy.

Nhưng giây tiếp theo, Kiều Diệp như bị cuốn vào cơn bão, cơn bão của tình yêu mãnh liệt dữ dội ập xuống mặt cô. Cô không chịu nổi, cắn chặt môi dưới, nhưng rất nhanh đã bị Hạ Duy Đình cạy miệng hôn thật sâu.

Mãi đến khi cô gần như không hít thở được nữa, mới nghe thấy thanh âm thở hổn hển của anh bên tai: "Nói lại lần nữa... Em nói lại lần nữa đi."

Nhưng Kiều Diệp không thốt nên lời, men rượu cũng chỉ có thể khiến cô ngồng cuồng một lần mà thôi. Nước mắt chực trào, cô ngẩng đầu hôn anh ngấu nghiến, bằng tất cả những gì mình có.

".... Em yêu anh, Duy Đình, em rất yêu anh." Rốt cuộc, cô cũng chỉ có thể nói một lời như thế.

Bất kể tới khi nào, bất kể có chuyện gì xảy ra, Hạ Duy Đình, chỉ cần anh nhớ rằng em vẫn luôn yêu anh, như thế là đủ rồi.

Sáng sớm hôm sau, điện thoại Kiều Diệp réo không ngừng, cô đang ở trong phòng tắm, tiếng nước từ vòi hoa sen xối xuống át mọi thanh âm từ xa, thế nên cô nghe không rõ.

"Điện thoại của em, có muốn nghe không?"

Hạ Duy Đình không biết xuất hiện ở ngoài cửa phòng tắm từ khi nào, trên tay cầm điện thoại của cô.

Kiều Diệp đứng hình, theo bản năng giơ tay che người lại: "Sao anh vào đây?"

Anh cười chế nhạo: "Che cái gì, anh cũng đâu nhìn thấy. Tối hôm qua chủ động như vậy, nào có nửa điểm thẹn thùng?"

Đôi mắt anh giống như đã khôi phục, Kiều Diệp đỏ mặt, duỗi tay nhận điện thoại: "Em sợ anh té ngã, trong phòng tắm trơn lắm..."

Anh đưa điện thoại cho cô, tiện thể kéo cô ra, lấy khăn bông bọc cả người cô lại: "Coi chừng cảm lạnh."

Anh là bệnh nhân của Kiều Diệp, nhưng bây giờ chính anh mới là người chăm sóc cho cô. Anh không phải người tàn tật, anh bây giờ còn mạnh mẽ hơn quá khứ rất nhiều. Bởi vì anh là Hạ Duy Đình.

Tiếng di động réo lên không tha, Kiều Diệp tựa vào lồng ngực anh, hít thở thật sâu, nhưng không dám bấm nút nghe.

Màn hình hiển thị bên gọi là bệnh viện Long Đình.

Chương 57: Qua đời

Kiều Diệp chạy tới bệnh viện, cô nhìn thấy Thẩm Niệm Mi rũ mắt đứng ngoài cửa phòng bệnh.

"Niệm Mi."

Kiều Diệp bước tới, cô đã rõ tình huống qua điện thoại, tâm lý cũng đã sớm chuẩn bị tốt, nhưng giờ khắc này, cô chợt nhận ra thực tế khác xa với tưởng tượng như thế nào.

Thẩm Niệm Mi ngẩng đầu, không khóc, nhưng vành mắt đỏ hoe, cô nắm chặt đôi tay Kiều Diệp: "Tiểu Diệp... Cô đang đợi cậu, mau vào đi."

Kiều Diệp muốn nói gì đó, nhưng không mở miệng nổi, cô ngây người đứng tại chỗ. Bên trong cánh cửa phòng bệnh, đã là một thế giới khác.

"Có muốn anh đưa em vào không?" Hạ Duy Đình đứng đằng sau cô, anh đã sớm nhận ra sợ hãi cùng ngạt ngừng trong lòng cô.

Từ sau lúc nhận được điện thoại, cô vẫn luôn mắc kẹt trong trạng thái này, cánh tay buông lỏng, biểu tình thất thần. Hỏi cô, cô cũng chỉ bâng quơ đáp: "Mẹ em không được nữa rồi."

Anh không yên tâm khi để cô đến bệnh viện một mình. Không sợ hãi, không do dự, anh vẫn nên đưa cô đi thì hơn.

Trên đường đi, anh nghe thấy cô nói: "... Em không nên để bọn họ gặp nhau thì hơn, nếu không sẽ không nhanh như vậy..."

Kiều Diệp tự trách, bởi vì giúp Kiều Phượng Nhan hoàn thành tâm nguyện, đồng thời cướp đi niềm hi vọng cuối cùng của bà, thế nên cuộc gặp ngày hôm đó trở thành hồi quang phản chiếu.

Hạ Duy Đình vòng tay ôm cô vào phòng bệnh, vừa mở cửa ra liền chạm mặt Diệp Triều Huy.

Anh không nhìn thấy, Kiều Diệp lúc này đã căng như dây cung: "Anh tới đây làm gì?"

Diệp Triều Huy nhường chỗ: "Bà ta đang chờ cô bên trong, mau vào đi, thời gian không còn nhiều lắm."

Giọng anh ta không chứa bất kỳ cảm xúc nào, không hề hả hê, càng không có chút nào thương xót.

Diệp Triều Huy đưa Thẩm Niệm Mi tới, nhưng ngay cả lúc an ủi Niệm Mi cũng không nghe ra là anh đang nói thật hay giả.

Anh che giấu quá sâu, dù cho có mấy phần máu mủ, mấy lần tranh chấp, Kiều Diệp vẫn chưa bao giờ khẳng định rằng mình hiểu hết người này.

"Chúng ta vào thôi!" Bàn tay Hạ Duy Đình nắm lấy tay cô thật chặt, trong không khí phảng phất cảm giác vô cùng nặng nề, ngột ngạt. Người trước khi mất cũng không thường như thế này, nhưng chấp niệm của Kiều Phượng Nhan quá sâu, có chăng đến lúc này vẫn chưa thể buông bỏ được?

Kiều Phượng Nhan nằm ngửa trên giường bệnh, mặt xám ngắt, không chút huyết sắc, hốc mắt và hai má đều đã hõm vào. Kiều Diệp hoảng hốt, rõ ràng ngày đó gặp gỡ Diệp Bình mẹ cô vẫn chưa thành ra thế này. Hoặc có lẽ, mẹ cô vốn vẫn luôn thế này, chỉ có cô vẫn mãi không chịu chấp nhận.

Mãi đến giờ khắc cuối cùng này, cô rốt cuộc thừa nhận, mẹ cô đã bệnh nặng đến mức chẳng ra hình người nữa.

"Mẹ, con là Tiểu Diệp đây."

Đã bao lâu rồi, cô không gọi một tiếng mẹ thân thiết thế này. Tình cảm mẹ con như thế này quả thật rất hiếm khi.

Cô chậm rãi ngồi xuống giường bệnh, chạm phải bàn tay lạnh lẽo gầy guộc, cả người cô cứng đờ.

Kiều Phượng Nhan cố hết sức nhíu nhíu đôi mắt mở ra, nhìn thấy Kiều Diệp, mắt bà sáng bừng, rồi hỏi: "Ba con đâu... Ông ấy không tới sao?"

Kiều Diệp từ nhỏ đã rất xinh đẹp, mọi người đều nói cô rất giống mẹ, nhưng cô không cảm thấy như vậy, một chút cũng không giống, cho nên cô nghĩ rằng mình giống ba nhiều hơn. Sau này gặp Diệp Triều Huy, cô lại càng tin rằng mình giống bên họ nội. Nhưng ngày đó nhìn thấy Diệp Bình ngoài phòng bệnh, trên mặt ông hẳn dấu thằn trằn nhiều hơn trước, nhưng cô không còn cảm thấy mình và ông giống nhau nữa.

Nhưng vì sao, vừa nhìn thấy cô, mẹ lại hỏi đến ông ta đầu tiên? Ba con đâu, vì sao chưa tới?

Có trời mới biết, tiếng "ba" này đối với cô lạ lẫm thế nào, cả đời này cô chưa từng thốt ra một lần.

Kiều Diệp tồn tại, có phải hay không chỉ để mẹ cô nhớ về Diệp Bình?

"Con không biết, không phải vừa nãy Diệp Triều Huy có tới hay sao, mẹ không hỏi anh ta à?" Bọn họ mới là cha con thật sự.

Kiều Phượng Nhan nhắm mắt thở hổn hển một lúc mới bình tĩnh lại, bà mở mắt ra, nhưng không trả lời câu hỏi của cô, mà quay sang Hạ Duy Đình: "Thằng bé nói, cậu có biện pháp... Lần trước, cậu ra điều kiện, nên ông ấy mới tới?"

Kiều Diệp ngẩn ra, cô giương mắt nhìn anh. Hạ Duy Đình vẫn vô cùng thản nhiên: "Không sai, nếu không bà cho rằng ông ta nguyện ý đến thăm bà? Nhưng bà yên tâm, không có lần sau đâu."

"Cậu nói dối!" Kiều Phượng Nhan rống lên một tiếng, nói là gào rống, thật ra cũng chỉ là một thanh âm ngắn ngủi, nhưng âm độ cao

vút khiến người nghe đều không khỏi khó chịu. Thế nên bà cũng đã cạn kiệt sức lực, thờ đốc đến lợi hại: "Cậu... Các người đều gạt tôi, ông ấy nhớ tôi... nên mới tới thăm tôi...."

Kiều Diệp cạn ngôn, cả người lạnh lẽo không chút hơi ấm, hai chân cô cứng đờ không còn cảm giác, cô ngẩn người hỏi: "Mẹ, ngoài chuyện đó ra, mẹ còn tâm nguyện gì không? Còn cái gì... muốn nói với con không?"

Hoặc ít nhất, có lẽ bà sẽ nhớ đến đoàn kịch? Chỉ cần Kiều Phượng Nhan mở miệng, dù khó khăn thế nào, cô cũng sẽ níu kéo đoàn kịch trở lại.

Hoặc một câu nhắc nhở về căn bệnh di truyền đã cướp đi sinh mạng của 3 người phụ nữ cuối cùng trong nhà họ Kiều này, ngày phẫu thuật, có lẽ cô sẽ không còn sợ hãi nữa.

Kiều Phượng Nhan bình tĩnh lại, bà lặng lẽ hướng mắt đến chỗ Hạ Duy Đình, bật cười ha hả.

Giọng cười đứt quãng, khản đặc khó nghe, tựa như muốn chìm chết tia sáng cuối cùng trong người bà: ".. Đúng đúng, các người bây giờ thật tốt..... Tao không nên nuôi lớn mày thế này, năm đó lẽ ra tao nên bóp chết mày!.. Không, không được... Như vậy thì hỏi cho mày quá rồi? Tao phải khiến mày đi quyến rũ Diệp Bình, trở thành Diệp phu nhân, đến chết cũng không buông ra... Dựa vào đâu, vào đâu chứ... Ông ấy nói muốn một đứa con gái.... Họ Diệp, con gái tao cũng là họ Diệp!"

Bà gằn như phát điên, không biết sức lực ở đâu ra, bà gắt gao nắm lấy Kiều Diệp, cô đau đến nhăn mặt.

"Mẹ, bình tĩnh lại một chút... Bác sĩ đâu, Duy Đình, anh đi gọi bác sĩ đi!"

Đâu cần đợi cô lên tiếng, Hạ Duy Đình đã lò dò ấn chuông đầu giường, tay còn lại đỡ cô lên: "Kiều Diệp, em buông ra đi... Bà ta điên rồi, đừng nói gì nữa."

Kiều Diệp lắc đầu, nước mắt chảy dọc xuống. Thật sự rất đau, cô không biết một người sắp mất lấy đâu ra sức mạnh lớn như vậy, nắm chặt đến mức cô không buông ra được.

Hạ Duy Đình cắn răng, giúp cô gỡ bàn tay gầy guộc trơ xương kia ra: "Buông ra, bà điên rồi!"

Các y tá bác sĩ đã chạy tới, Kiều Diệp nghe thấy máy đo điện tâm đồ kêu một tiếng, từng nhịp đập dần trở thành đường thẳng tắp.

Kiều Phượng Nhan qua đời, bác sĩ tuyên bố thời gian tử vong, nhưng tay vẫn nắm chặt lấy Kiều Diệp, đến cuối cùng vẫn không buông bỏ.

Mọi người đều tới giúp cô, đó là các đồng nghiệp, là Hạ Duy Đình người cô yêu, bọn họ nhẹ nhàng, cẩn thận gỡ bàn tay cứng đờ kia ra.

Kiều Diệp không khóc, nhưng vẫn luôn run rẩy, mãi đến khi bàn tay khô mục được kéo ra, cô thấy có gì đó tắc nghẽn nơi cổ họng, không cách nào thở nổi, rồi cô ngất đi trong vòng tay Hạ Duy Đình.

Chương 58: Em còn có anh

Kiều Diệp tỉnh giấc, phát hiện mình đang nằm trong phòng nghỉ của y tá.

Hạ Duy Đình ngay lập tức nhận ra cô tỉnh, anh khẽ nắm tay cô: "Em tỉnh rồi?"

Cô giật mình, theo bản năng rụt tay lại, nhưng bị anh nắm chặt: "Là anh, đừng sợ."

Cảm nhận hơi ấm nơi bàn tay, cô dần an ổn. Bàn tay người đàn ông to lớn mềm mại, không một chút lạnh lẽo.

Cô ngẩn ngơ nhìn anh, bởi vì Hạ Duy Đình không nhìn thấy, nên sốt ruột lên tiếng: "Kiều Diệp?"

Kiều Diệp rớt cuộc cũng khóc, từ từ nước nở, nước mắt thấm ướt bờ mi làm nhòe đi cả người trước mặt, môi không ngừng run rẩy, cuối cùng cô bật khóc thành tiếng, vùi đầu vào lồng ngực anh, ôm thật chặt.

Anh khẽ vỗ lưng cô, không nói một lời, mặc cho hàng nước mắt tuôn trào thấm ướt áo mình, trên ngực một mảnh lạnh lạnh.

Mãi đến khi cô khóc mệt lả, chỉ còn thanh âm khụt khịt, anh mới nói: "Như vậy mới phải, muốn khóc thì cứ khóc đi, khóc trước mặt anh."

Cần gì gồng mình che giấu, thừa nhận những đau đớn trong lòng, tránh cho sau này càng thêm bi thương.

Kiều Diệp nằm trong ngực anh, thút thít: "... Bà ấy mất rồi..."

"Ừ, mất rồi. Những gì em có thể làm đều đã làm, sau này không cần phải sống với gánh nặng nữa." Nhớ lại lúc Kiều Phượng Nhan mất vẫn không buông tay Kiều Diệp, anh mím chặt môi.

Kiều Diệp ngất xỉu, có lẽ không chỉ bởi vì nỗi đau mất đi người thân mà còn vì quá kiệt sức. Kiều Phượng Nhan mất bao nhiêu công sức để nuôi Kiều Diệp? Thế nhưng cuối cùng cũng vì bản phận con cái, cô phải chăm sóc, phụng dưỡng, chấp nhận bị lợi dụng với những thứ chấp niệm đó, hơn nữa còn phải đi thu dọn mọi chuyện.

Hiển nhiên, chuyện hậu sự cũng do cô lo liệu.

"Niệm Mi đâu rồi?" Kiều Diệp vực dậy tinh thần, cô vẫn còn chuyện chưa nói cùng Niệm Mi.

"Ở bên ngoài, cô ấy cũng đang đợi em tỉnh dậy."

Hai người phụ nữ, một trong một ngoài, đều ngốc như nhau.

Sau lúc Kiều Diệp ngất xỉu, Hạ Duy Đình mượn một phòng nghỉ của y tá để mang cô vào. Thi thể của Kiều Phượng Nhan đang được vận chuyển về nhà xác, chờ người nhà làm thủ tục hỏa táng. Kiều Diệp là người thân duy nhất được công nhận theo pháp luật, cho nên mọi chuyện vẫn đang đợi cô giải quyết.

Cô vốc nước rửa mặt rồi nắm tay Hạ Duy Đình cùng đi ra ngoài, không thấy Thẩm Niệm Mi đâu, chỉ có Diệp Triều Huy đang ngồi chễm chệ ngoài ghế chờ. Nhìn thấy cô, anh ta đứng lên nói: "Tỉnh rồi? Có cần gọi bác sĩ không?"

Cô lắc đầu: "Tôi là bác sĩ, không cần thiết. Niệm Mi đâu rồi?"

"Cô ấy ra ngoài nghe điện thoại một lát."

Sự thân mật bất ngờ của anh làm Kiều Diệp nhú mày, cô nhìn anh một lúc lâu rồi mới lên tiếng: "Diệp Triều Huy, mẹ tôi mất rồi."

"Tôi biết, thì sao?"

"Cho nên tôi không còn gì để anh lợi dụng nữa, về sau cũng không còn ai muốn trèo cao Diệp gia nữa. Mặc kệ anh hận mẹ tôi bao nhiêu, bây giờ người cũng không còn trên đời, trả thù cũng

chẳng có gì thống khoái, không phải nên đến lúc hạ màn mọi chuyện rồi hay sao?"

Diệp Triều Huy cười cười: "Tôi không rõ ý của cô lắm."

"Vậy hôm nay anh tới đây làm gì? Anh nói gì với mẹ tôi trong phòng bệnh?"

Diệp Triều Huy đút một tay vào túi quần, cảm hơi nâng lên, như thể cảm thấy câu hỏi của cô rất buồn cười: "Cô nghĩ tôi có thể nói với bà ta cái gì? Tôi vốn dĩ chưa từng chủ động làm phiền mẹ con cô, cũng không muốn tìm kiếm thứ gì trên người cô. Tất cả đều là các người chủ động tới tìm tôi, hay nói chính xác hơn là tới tìm Diệp gia chúng tôi."

Anh ta liếc mắt nhìn Hạ Duy Đình một cái rồi nói tiếp: "Kỳ thật tôi cũng chưa nói gì, chỉ nói một chuyện, rằng hôm đó ba tôi tới thăm bà ta, hoàn toàn bởi vì lời ép buộc cùng dụ dỗ của Hạ tổng đây, vĩnh viễn sẽ không có lần tiếp theo."

Khó trách Kiều Phượng Nhan khi đó phản ứng như vậy. Hạ Duy Đình bình tĩnh nói: "Một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, ông Diệp hình như không hiểu đạo lý này, cho nên tôi chỉ nhắc lại một chút, sau này tôi cũng không quan tâm chuyện ông ta có đến nữa hay không."

Kiều Diệp không mang chấp niệm sâu nặng như mẹ mình, về sau sẽ không có chuyện như này nữa.

Kiều Diệp nắm chặt tay anh, không hề có ý trách cứ, cô chỉ càng thấy chuyện của cha mẹ thật đáng buồn.

Cô nhìn thoáng qua cuối hành lang, Thẩm Niệm Mi đã nghe điện thoại xong, đang đi về phía bọn họ.

"Phiền anh cách xa Niệm Mi một chút, cô ấy không liên quan đến mấy chuyện hận thù ân oán."

Diệp Triều Huy vẫn cười như cũ: "Đó là chuyện của tôi và cô ấy. Tôi đã nói trong lúc xử án của Hạ thị, rằng sau vụ này tôi sẽ từ chức, không dǎ động gì tới Hạ thị nữa, hiện tại đã làm được, cho nên không cần lo tôi sẽ công kích người yêu của cô. Hơn nữa, tôi cũng có cổ chấp riêng, vì sao cô cho rằng tôi đối với Niệm Mi không thật lòng?"

Kiều Diệp thấy Thẩm Niệm Mi đã bước tới: "Hi vọng anh nhớ kỹ những gì mình nói hôm nay."

Kiều Diệp cùng Thẩm Niệm Mi đi đăng ký thủ tục hỏa táng cho Kiều Phụng Nhan. Kiều Diệp liếc mắt nhìn qua một lần cuối, không còn cảm giác tim đập mạnh nữa, cũng không chảy một giọt lệ nào, chỉ lǎng lǎng đặt bút ký một chữ.

Cô đi dạo quanh con đường lát đá ngoài bệnh viện cùng Niệm Mi, không khí mang hương thực vật tươi mát, phảng phất như vừa tái sinh.

"Niệm Mi, cậu có tính toán gì không?"

Thẩm Niệm Mi gầy đi nhiều, tàn suất đi diễn quá độ khiến cô hao tổn sức lực, cộng thêm chuyện của Kiều Phụng Nhan, cô ngày càng tiều tụy.

"Vẫn vậy thôi, tiếp tục dốc sức cho đoàn kịch. Tuy cô không còn nữa, nhưng tớ cũng không thay đổi ý định ban đầu."

"Nếu quá khó khăn, không cần miễn cưỡng chính mình."

"Cậu yên tâm, tớ hiểu."

Kiều Diệp không hỏi chuyện cô ấy với Diệp Triều Huy, dù sao tình yêu, nóng hay lạnh chỉ có người trong cuộc mới rõ, cô cũng đã nhắc nhở qua, dù sao hiện tại cô ấy vui vẻ là được.

"Đúng rồi, Tiểu Diệp. Số tiền lần trước đã lấy lại được một phần, nhưng vì cô bị bệnh, tớ chưa kịp nói với cậu."

Kiều Diệp hơi kinh ngạc: "Thật à? Tớ không nghe Diệp Triều Huy nói tớ."

Niệm Mi cười cười: "Không thể lấy lại toàn bộ, anh ấy còn cảm thấy mất mặt kìa, có lẽ là cho rằng mình chưa đủ nhanh, nên không thể một lượt bắt hết đám người đó."

"Kỳ thật anh ta làm đủ tốt rồi." Không thể phủ nhận, Diệp Triều Huy đối với nghề kiểm sát này rất tận tụy.

Niệm Mi gật đầu: "Tiền tớ đã chuyển vào tài khoản cậu rồi, là số tiền trước kia cậu đưa cho cô."

"Sao lại chuyển sang tớ? Đó là tiền chữa bệnh cho mẹ cùng xoay sở cho đoàn kịch mà."

"Tiền chữa bệnh cho cô lần trước Hạ Duy Đình đã trả rồi, đâu có tốn bao nhiêu. Còn về đoàn kịch, tớ sẽ nghĩ cách, cũng không phải chuyện cấp bách gì. Nhưng mà cậu... Tiểu Diệp, tớ xin lỗi, lúc cậu nói rằng cậu về nước không phải chỉ vì bệnh tình của cô, đáng ra tớ nên hỏi nhiều thêm một chút, nếu không sẽ không đợi đến bây giờ mới biết cậu muốn phẫu thuật, cũng cần một khoản tiền. 300 vạn kia vốn thuộc về Hạ Duy Đình, mặc kệ hai người có lần nữa quay lại hay không, số tiền này cậu vẫn có quyền sử dụng, ít nhất cũng phải đặt sức khỏe lên hàng đầu chứ."

Kiều Diệp im lặng một lúc mới mở miệng: "Tớ không muốn gạt cậu, thật ra tớ cũng chẳng rõ nữa."

"Không rõ chuyện gì? Có nên làm phẫu thuật hay không à?"

Ngay lúc này điện thoại Kiều Diệp rung lên, cô lấy ra nhìn, là Hạ Duy Đình gọi, có lẽ vì đã uống hết một ly nước trái cây nhưng vẫn chưa thấy cô trở lại. Cô cười cười, không bắt máy, cất lại di động vào túi, rồi ngửa mặt nhìn khoảng không trên đầu: "Ban đầu tớ cũng chưa nghĩ gì phức tạp, nhưng vẫn sợ mình không hoàn chỉnh, không xinh đẹp, sớm sẽ trở nên già cỗi. Nhưng từ sau lần gặp lại anh ấy, bản khoản ngày một nhiều, không biết mình có thể đi cùng

anh hết cuộc đời hay không, có thể sinh cho anh một đứa bé không... Anh ấy rất thích trẻ nhỏ, tớ có thể nhìn ra được. Nhưng nếu phẫu thuật, tớ sẽ không thể làm mẹ nữa; nhưng mà ngay cả khi không phẫu thuật, tớ cũng không định sinh con..."

Nhận lấy khăn giấy từ tay Niệm Mi, cô mới phát hiện mình khóc. Trước lựa chọn giữa sự sống và cái chết, cô cũng không mạnh mẽ như mình nghĩ.

Niệm Mi đặt tay lên vai cô, an ủi: "Bệnh di truyền cũng không phải 100%...."

Kiều Diệp lau mắt: "Tớ biết, nhưng tớ không muốn con tớ sau này cũng phải bán khoán như tớ bây giờ."

"Vậy còn Hạ Duy Đình, anh ấy gì, hai người đã từng bàn qua chuyện này chưa?"

"Bản thân tớ còn chưa đưa ra được quyết định, cũng không biết phải nói với anh ấy thế nào."

Không có lựa chọn nào là hoàn mỹ, Hạ Duy Đình nhất định trả lời không vấn đề gì, nhưng cô cũng không biết đó có phải là đáp án mà mình muốn nghe hay không, chuyện này đối với anh không công bằng.

Sau khi tạm biệt Thẩm Niệm Mi, Kiều Diệp đi dọc theo vườn hoa tới nhà hàng gần bệnh viện. Bên ngoài nhà hàng bày hai bàn dài, che dù lớn, thời tiết hôm nay đẹp như vậy, nhâm nhi một ly nước cũng có thể ngồi cả ngày, nhàn rỗi nhìn ngắm thế gian.

Hạ Duy Đình ngồi đó, áo ngoài cũng chưa cởi, xuất thần cầm muống khuấy nước trên tay. Đôi mắt anh bất tiện, nếu ra ngoài mà không có cô đi cùng, tài xế Lưu hoặc Ngô Dịch phải luôn đi theo, trừ khi anh muốn bọn họ tránh mặt.

Lúc này đây anh ngồi một mình, gậy chống gác lên ghế bàn bên cạnh. Bộ dạng vừa tuần mỹ vương chút u ám, khiến người khác

ngại thân cận, hơn nữa còn vì gậy chống bên cạnh, khiến người khác vừa sợ hãi vừa ngưỡng mộ. thỉnh thoảng có tốp năm tốp ba y tá bác sĩ trẻ tuổi đi ngang qua sẽ ngoái đầu lại nhìn anh, lặng lẽ thì thầm.

Kiều Diệp nhớ lại một quyển sách của Raymond Carver mà cô đọc trên máy bay, trong sách viết, nếu ngày mai một trong hai ta xảy ra chuyện, tôi nghĩ rằng người còn lại sẽ buồn trong chốc lát, nhưng rất nhanh thôi, họ sẽ lại yêu. Tình yêu ngày hôm nay, chẳng qua chỉ là một loại ký ức.

Kiều Diệp sợ rằng ở một tương lai không xa, những gì tồn tại giữa anh và cô, sẽ nhanh chóng tan thành ký ức.

Chương 59: Chúng ta cùng đi

"Đợi lâu không?" Kiều Diệp bước tới, ngồi xuống vị trí đối diện anh, không hiểu sao trong lòng có chút khẩn trương.

Anh không để ý tới cô, tựa như không nghe thấy lời cô nói, chỉ nhìn chăm chăm vào phía đối diện như không có người, tay bưng ly nước chanh đã sớm lạnh lên uống một hớp.

Lúc tới đây cô thuận tiện mua một bình trà sữa nóng, vẫn còn ấm, nhưng quá ngọt, anh sẽ không thích. Nhưng cô vẫn duỗi tay lấy ly rỗng, rót trà sữa vào, rồi đặt lại vào tay anh.

"Anh có gì muốn nói với em sao?"

Hạ Duy Đình uống một hớp trà sữa, chung quy vẫn quá ngọt, ngọt đến mức khiến anh phát khổ.

"Vừa rồi anh gọi điện cho em."

Kiều Diệp lấy di động đã tắt máy trong túi ra: "Ngày mai Niệm Mi phải về Tô thành, bọn em hàn huyên vài câu, không để ý tiếng chuông. Hiện tại hình như điện thoại hết pin rồi, không tin anh nhìn xem."

Cô làm bộ đưa điện thoại cho anh, mang ý vị làm nũng, nhưng Hạ Duy Đình chỉ lạnh lùng đặt điện thoại trên bàn, đẩy lại về phía cô: "Nói dối."

Kiều Diệp hơi buồn cười, anh hẳn sẽ không giận vì cô không nghe máy, dù sao cô cũng ở bên cạnh Thẩm Niệm Mi, anh cũng đâu đến nỗi ăn giấm cùng phụ nữ.

"Được, là em không đúng, không nên từ chối cuộc gọi của anh. Hiện giờ em cũng đã ở đây rồi, tùy anh xử lý, nếu anh mệt, chúng ta về thôi, chuyện bệnh viện đã xong xuôi rồi."

Mẹ cô qua đời, mỗi người bọn họ đều cho rằng sẽ có loại cảm giác như trút được gánh nặng, nhưng thực tế lại không.

Cô chỉ thấy mệt mỏi, hẳn là Hạ Duy Đình cũng vậy, cho nên mau về nhà ngủ một giấc, ngày mai lại có thể thấy ánh mặt trời.

Hạ Duy Đình rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, biết rõ đôi mắt anh không nhìn thấy, không hiểu sao Kiều Diệp vẫn có cảm giác áp bách mà cô quen thuộc.

"Kiều Diệp, em giải thích rõ ràng cho anh, chuyện phẫu thuật là thế nào?"

Cô sửng sốt, không nghĩ tới anh sẽ nói đến chuyện này: "Sao lại hỏi như vậy? Diệp Triều Huy nói với anh cái gì, hay là Dung Chiêu..."

"Không liên quan đến bọn họ!" Anh đột nhiên cao giọng, bàn bên cạnh cùng mấy vị khách đi ngang qua đều ngoái nhìn sang bên này.

Kiều Diệp ngẩn ra, rất ít khi anh giận đến mức bình tĩnh thế này, đặc biệt là nổi nóng với cô trước nhiều người như vậy, dường như chưa bao giờ. Thậm chí lúc mới gặp lại nhau, anh tức giận nhưng cũng chỉ làm lơ cô, bị cô chọc tức nên mới mĩa mai vài câu đáp trả...

"Duy Đình..."

"Em không từ chối cuộc gọi của anh, mà ẩn nham thành nghe máy, cho nên em nói gì với Thẩm Niệm Mi, anh đều nghe hết."

Những gì nghe được không quá rõ ràng, nhưng anh vẫn biết, một sự thật vô cùng lạ lẫm.

Người phụ nữ của anh phải đối mặt với sự sống cái chết, mà anh lại là người cuối cùng biết chuyện đó.

Không lâu trước đây anh còn nói, nếu cô muốn khóc, thì hãy khóc trước mặt anh, cô hỉ nộ ái ố, anh đều phải biết. Thế mà chỉ đảo mắt một cái liền nghe thấy cô tâm tình cùng người khác, anh lại không

cách nào an ủi, bởi vốn dĩ anh cũng chẳng biết ngọn nguồn mọi chuyện thế nào. Thậm chí anh cảm thấy nếu mình không hỏi, có lẽ cô sẽ tiếp tục gạt anh.

"Em định giấu anh tới khi nào?" Thời điểm anh tức giận, giọng nói vẫn vô cùng bình tĩnh, sóng ngầm đều chôn sâu dưới đáy lòng.

Kiều Diệp mím chặt môi: "Ngày đó em uống say, muốn cùng anh thẳng thắn mọi chuyện, nhưng em không biết phải bắt đầu từ đâu..."

"Bắt đầu từ lúc em nói muốn sinh con cùng anh đi." Nét cười trên mặt anh tựa hồ có chút tàn nhẫn, nhìn kỹ, còn không phải đang tự giễu hay sao: "Em biết thời điểm em nói câu đó anh sung sướng như thế nào không? Chẳng khác gì đờ đần... Nhưng hóa ra em vốn không định sinh con, em sớm biết đó là chuyện không thể nào thực hiện được, cho nên mới cho anh một hứa hẹn, để anh cam tâm tình nguyện chờ đợi, có phải không?"

"Anh biết rõ không phải như vậy, nhưng nếu nghĩ thế khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn thì cứ cho là vậy đi!"

Hạ Duy Đình hiểu cô, đối với người hiểu rõ, cô giải thích làm gì? Cho nên Kiều Diệp rũ mắt ngồi đó thật an tĩnh, hóa ra lúc cô đối mặt anh nói chuyện này, cô cũng có thể bình tĩnh như vậy.

"Kiều Diệp." Anh trầm mặc một lúc lâu, ly trà sữa cũng đã nguội lạnh, anh mới buộc mình mở miệng: "Nếu em cuối cùng vẫn phải khiến anh thất vọng, không bằng kết thúc sớm một chút, đau ngắn còn hơn đau dài."

Anh đã cạn kiệt sức lực, cố gắng yêu cô, bao nhiêu cũng sợ chưa đủ, nhưng cô vẫn thế, không nóng không lạnh.

Có lẽ đối với nhân sinh của cô mà nói, có anh hay không, cũng chẳng quan trọng.

Anh mò tay tìm gậy chống, đứng dậy rời đi. Kiều Diệp vẫn ngồi đó, anh không nhìn thấy cô, nhưng có thể ngửi được hương vị của

cô, ngón tay khẽ chạm sợi tóc dài mềm mại, cô nhất định đang cúi đầu, không nhìn anh. Cho dù có bước qua nhau, cô có lẽ sẽ chẳng giữ lại, càng sẽ không nuối tiếc.

Nhưng Kiều Diệp nắm lấy tay anh, kéo lại. Đầu ngón tay cô hơi lạnh, không ngừng run rẩy, sức lực lại vô cùng kiên cường, không hề do dự giữ chặt lấy bàn tay anh, sau đó nắm lấy cổ tay, đem cả cánh tay của anh ôm vào trong lòng, cô áp mặt lên, nhẹ nhàng nói: "46 tuổi... Mẹ em năm nay mới 46 tuổi, sinh nhật thậm chí còn chưa tới. Em còn có một người cô chưa từng gặp, cũng vì căn bệnh đó, qua đời lúc 20 tuổi, năm ấy em mới vừa sinh ra. Còn bà ngoại của em nữa, mắc bệnh ung thư vú... Căn bệnh ung thư vú, ung thư buồng trứng này là gien di truyền của cả nhà em, sinh ra liền mang theo trên mình, không thể thay đổi. Em muốn sinh con cho anh, muốn kết hôn cùng anh, muốn cả đời này đều không rời xa, những chuyện đó em đều nói thật. Nhưng em sợ mình không làm được, sợ một ngày mình đột nhiên mắc bệnh nan y."

Cảm nhận được Hạ Duy Đình cứng đờ, cô khẽ cọ mặt lên cánh tay anh: "Lần thứ hai em nghe tin mẹ phát bệnh, là lúc vừa kết thúc nhiệm vụ bác sĩ vô biên giới, thế nên em mới quyết định quay về cùng một vài đồng nghiệp khác. Người trong thôn đều đến tiễn chúng em, bọn họ ca hát, nhảy múa, vô cùng náo nhiệt. Mấy đứa nhóc em đỡ đỡ những ngày đầu đây giờ đã biết nói, nghe tin em rời đi, bọn trẻ đều đến ôm một cái. Lúc chúng em vừa tới, người dân thậm chí còn không có nước sạch để uống, không hề tin rằng bọn em tới giúp đỡ, sau này đã thay đổi rất nhiều. Vậy nên khi đó em đã nghĩ, chỉ cần sống sót là được. Chỉ cần còn sống, là còn có thể làm được nhiều chuyện ý nghĩa, giống như giúp đỡ bọn họ, với em mà nói quả thật là thành tựu vô cùng to lớn. Em đã tham khảo một số chuyên khoa điều trị ung thư ở Pháp, cũng đã quyết định cắt bỏ tuyến vú cùng buồng trứng, dù sao khi đó em cũng không định tái hôn hay sinh con."

Hạ Duy Đình chấn động không thôi, anh vẫn luôn cho rằng cô về nước là vì bệnh của Kiều Phượng Nhan tái phát, thậm chí còn nghi ngờ cô cố ý xuất hiện trước mặt anh, lừa anh thêm lần nữa. Nhưng

anh chưa từng nghĩ tới, cô là vì đưa ra một quyết định trọng đại như vậy.

"Sao em không nói sớm, sao vẫn luôn gạt anh?"

Kiều Diệp cười cười: "Khúc mắc của chúng ta còn chưa gỡ bỏ, đối chọi như nước với lửa, anh quên rồi à?"

"Sau đó thì sao, sau này anh đối xử với em thế nào, chẳng lẽ em không rõ?"

"Sau đó.... Em nhìn lúc mẹ nhập viện, chợt nhận ra rằng căn bệnh này đáng sợ như thế nào. Em với bà ấy vốn không thân, nhưng nhìn hình ảnh tóc rụng gần hết, hốc hác tiều tụy, nôn mửa đến mức không xuống giường được... Em bỗng sợ hãi sẽ đánh mất bà. Cho nên em không xác định, nếu người trên giường bệnh là em, anh có thể chịu được nỗi đau này hay không. Huống hồ..." Cô hơi chua xót trong lòng: "Anh có biết loại phẫu thuật này tổn thương lòng tự trọng của người phụ nữ như thế nào không? Lúc quyết định sống cô độc cả đời không còn giống với khi gặp lại anh."

Cô tựa đầu vào eo Hạ Duy Đình, anh đứng ngay bên cạnh, ôm chặt lấy cô: "Tất cả đều là cố của em, chỉ vì em không tin tưởng anh."

"Vì sao?" Cô thở dài: "Em cho rằng anh mới là người luôn không tin tưởng em..."

"Chuyện quá khứ không phải em sai, anh sớm đã biết."

Nhưng hiện tại thế nào, chuyện quan trọng như vậy, cô không bàn bạc cùng anh, nói anh làm sao tin cô đây?

Hạ Duy Đình đã có chủ ý: "Kiều Diệp, mặc kệ em lựa chọn thế nào, mọi chuyện kế tiếp đều do anh sắp xếp. Mấy ngày này em đừng đi đâu cả, ở lại Gia uyển, mắt anh không tiện, cần phải có người bên cạnh."

Cô luôn nói anh quá bá đạo, nhưng gặp phải người phụ nữ như cô, anh không bá đạo, có lẽ hai người vẫn mãi đậm chân tại chỗ.

Không quá ba ngày, Hạ Duy Đình đã đưa vé máy bay đến Canada cho cô: "Đi dọn đồ đi, lần này phải đi rất lâu, em xem kỹ thiếu cái gì, đặt mua đem qua đó."

Kiều Diệp há miệng thở dốc, chưa kịp nói gì đã bị anh giành trước: "Thế nào, không muốn đi? Mẹ em cũng đã mất, ở nơi này em còn gì để vớng bận? Cha con Diệp gia, Thẩm Niệm Mi, hay là Dung Chiêu?"

Máu ghen của anh rất lớn, cô hơi bất đắc dĩ: "Đang yên đang lành, anh lôi anh ấy vào làm gì?"

"Anh nói sai sao? Em rất miễn cảm với tên của cậu ta." Hạ Duy Đình mím môi, không thích cô đối xử với Dung Chiêu đặc biệt.

Kiều Diệp thở dài, xoa mặt anh: "Em không nói là không đi mà, chỉ là không nghĩ sẽ nhanh như vậy."

"Không phải em cũng hi vọng mắt anh sớm chữa khỏi hay sao? Còn chuyện của em, đến bên đó rồi lại bàn bạc với chuyên gia sau, cùng nhau giải quyết."

Có thể giải quyết chẳng? Cô bình tĩnh đáp: "Đối với căn bệnh di truyền này cách điều trị ở trong hay ngoài nước cũng không khác nhau lắm. Anh không thấy Angelina Jolie cũng dũng cảm phẫu thuật hay sao?"

"Luôn có cách giải quyết."

Môi anh vẫn mím thật chặt, Kiều Diệp nhìn người hôn anh một cái, thì thầm: "Được rồi, em đi mà, chừng nào mẹ an táng xong, chúng ta cùng đi."

Chương 60: Khao khát

Mộ phần của Kiều Phụng Nhan được đặt ở một khu ngoại ô, tro cốt được Thẩm Niệm Mi mang về Tô thành, dù sao gốc rễ vẫn ở nơi đó, lá rụng về cội, chôn cất ở Hải thành chỉ là hình thức thôi. Kiều Diệp dự định sẽ sống luôn tại Hải thành, không về cố hương, cũng không đi nơi khác. Mộ mẹ cô ở đây, sau này cũng tiện đến quét tước vào những ngày Đông chí, Thanh minh.

Cô đặt bó bách hợp trắng trước mộ, lẳng lặng đứng một lúc. Ảnh trên mộ là khi Kiều Phụng Nhan còn trẻ, dáng vẻ phong lưu kiều diễm. Cô có chút lạ lẫm, dường như khi còn sống bà chưa từng ôn hòa với cô như thế này bao giờ.

"Gió lên rồi, về thôi." Hạ Duy Đình vẫn luôn đứng cạnh bên cô, anh không nhìn thấy, cũng không thích cô trầm mặc yên lặng thế này.

"Được."

Cô kỳ thật cũng không có nhiều điều muốn nói với Kiều Phụng Nhan, cũng sẽ không buồn bã hứa hẹn trước mộ như trên phim truyền hình. Bởi vì ngay cả lúc bà còn sống, bà cũng chẳng hề quan tâm cô đi đâu, yêu người nào, định làm gì, trừ những lúc bà muốn "nhờ vả" cô.

Ngày hôm nay, xem như cô kết thúc đoạn quá khứ của mình.

Hạ Duy Đình vòng tay, ra hiệu để cô đỡ mình, hai người bước dọc xuống thềm đá, thế nhưng ngoài ý muốn gặp Diệp Bình.

Hạ Duy Đình không nhìn thấy, nhưng anh phát hiện Kiều Diệp đột nhiên dừng bước, bàn tay đỡ anh cũng hơi cứng lại: "Sao vậy em?"

Diệp Bình tiến lên: "Trùng hợp như vậy?"

Hạ Duy Đình lúc này mới rõ.

Kiều Diệp hít một hơi sâu: "Ông tới đây làm gì?"

"Tới thăm mẹ con."

Cô cười cười: "Thật sao? Vậy tôi cũng thay mặt bà ấy cảm ơn ông vì đã giúp bà hoàn thành tâm nguyện cuối cùng trước khi mất."

Khoảnh khắc Kiều Phượng Nhan nắm chặt cổ tay cô không buông hiện về, khiến cả người cô lạnh lẽo.

Cha mẹ đều ở trước mặt, nhưng sao cô không thể cảm nhận một chút hơi ấm, rốt cuộc là ai đã sai?

"Tiểu Kiều..."

"Diệp tiên sinh, gọi tôi Kiều Diệp là được."

Diệp Bình bất đắc dĩ, nếp nhăn trên mặt càng thêm sâu.

Sao lúc trước cô lại nghĩ ông ta không già đi? Rõ ràng đã qua tuổi xế chiều.

Ông thở dài: "Ta biết con trách ta. Nhưng mẹ con, bà ấy không bao giờ biết thỏa mãn. Không phải ta chưa từng ghé thăm bà ấy, nhưng bà ấy không chỉ muốn bấy nhiêu đó..."

Hạ Duy Đình cười lạnh một tiếng: "Một người bị ung thư tra tấn đến cạn kiệt, chẳng lẽ bà ta muốn thứ mà Diệp gia không thể cho nổi?"

Diệp Bình lắc đầu: "Hai người không thể hiểu được... Lúc còn trẻ bà ấy là một người phụ nữ rất tốt, chỉ hơi kiêu ngạo một chút, là ta đã biến bà thành ra thế này. Không phải ta không niệm tình xưa, chỉ là bà ấy ép ta quá mức, ta mệt rồi, không muốn đối phó nữa."

Kiều Diệp không đáp, Hạ Duy Đình thế nhưng khẽ nhếch môi, điều này cũng không sai, anh có thể lý giải Diệp Bình.

"Người cũng đã mắt, hiện tại nói mấy lời này đều vô dụng. Ông lên thăm một chút đi, chúng tôi còn có việc phải đi trước." Không chỉ anh, Kiều Diệp cũng đã rất mệt rồi, bầu không khí này sẽ khiến cô ngột thở.

"Đợi một chút." Diệp Bình gọi cô lại, tựa hồ hơi do dự, nhưng vẫn mở miệng nói: "Tiểu Kiều, ít ngày nữa là sinh nhật 55 tuổi của ta, cũng không mời người ngoài, chỉ có mấy họ hàng cùng bạn bè thân thiết. Nếu con đồng ý, mời con cùng Hạ tiên sinh đến dự, tiện thể ra mắt với mọi người một chút."

Kiều Diệp hiểu ý ông ta, ra mắt với mọi người chính là thừa nhận thân phận ở Diệp gia của cô.

Hạ Duy Đình cười chế nhạo: "Hiện tại mới làm chuyện này, không phải có hơi muộn hay sao?"

"Đây cũng là tâm nguyện của mẹ Tiểu Kiều, trước kia bà ấy rất để ý đến danh phận, nhưng bây giờ bà cũng không còn nữa. Dù sao Tiểu Kiều vẫn còn trẻ..."

"Không cần, chúc ông sống lâu trăm tuổi, tiệc sinh nhật tôi sẽ không dự." Ngữ khí Kiều Diệp vô cùng kiên định, cũng rất thờ ơ, như thể vừa mới từ chối một bữa tiệc bình thường.

Diệp Bình dường như không nghĩ cô sẽ từ chối dứt khoát như vậy: "Con chắc chứ? Nhưng đây là điều mà mẹ con vẫn luôn hi vọng được nhìn thấy."

"Nhưng cũng đâu phải là điều ông muốn, không phải sao?" Do dự trong ánh mắt ông lúc này, cô có thể nhìn ra.

Diệp Bình nhíu mày: "Tiểu Kiều, đây không phải là lúc để tùy hứng..."

Lần này đến Hạ Duy Đình cắt lời ông ta: "Ông vẫn nên gọi cô ấy là Kiều tiểu thư hoặc bác sĩ Kiều đi, hai người không thân thiết như vậy. Ông cũng không có tư cách để làm trưởng bối dạy dỗ cô ấy."

Quan hệ huyết thống quả thật rất thần kỳ, nhưng tình cảm, cần phải tích lũy dần theo thời gian. Bọn họ đều đã trưởng thành, còn lạ gì một người cha không làm tròn trách nhiệm của mình nữa? Đối với Kiều Diệp mà nói, Diệp Bình không khác người dưng xa lạ là bao, dùng tư cách người thân để nói chuyện, chỉ khiến cô thêm ớn lạnh.

"Kiều Diệp, đi thôi." Hạ Duy Đình duỗi tay về phía cô, cô nắm lấy, tiếp tục đỡ anh đi. Trước giờ anh vẫn luôn gọi cô là Kiều Diệp, nhưng rõ ràng còn thân mật hơn hai tiếng Tiểu Kiều kia.

Tài xế Lưu đã lái xe đến bên ngoài nghĩa trang, Kiều Diệp ngồi ở hàng ghế sau, ôm chặt lấy cánh tay Hạ Duy Đình.

"Em lạnh à?" Anh khẽ cau mày, cảm nhận cái ôm chặt của Kiều Diệp.

Cô lắc đầu: "Không lạnh, chỉ muốn ôm anh."

Tài xế Lưu cười thầm, liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, Hạ Duy Đình thế nhưng đỏ mặt.

Nhưng cũng không phải lạ, dù sao bác sĩ Kiều hiếm khi chủ động nói lời ngọt ngào thế này!

Hạ Duy Đình quay đầu sang một bên, hắng giọng: "Bởi vì vừa rồi anh giúp em nói đỡ vài câu?"

Kiều Diệp ngồi thẳng dậy nhìn anh: "Hạ tiên sinh, anh lãng mạn một chút không được à? Em muốn ôm anh cũng cần lý do sao?"

Không phải. Anh hơi buồn bực, đành phải nói sang chuyện khác: "Sao em từ chối?"

"Từ chối cái gì?"

"Thân phận Diệp gia, đây không phải ước mơ trước kia của em à?"

Cô cười: "Phải nói là ước mơ của mẹ em, bà ấy cũng mất rồi. Không phải người ta nói rằng chết đi cũng như đèn tắt hay sao? Đèn đã tắt, có gì em vẫn phải sống trong bóng tối?"

Hạ Duy Đình khịt mũi, có vẻ tán đồng: "Nhưng không phải khi nhỏ em cũng muốn gặp cha hay sao?"

"Đúng vậy, khi đó em cảm thấy trong nhà chỉ có mẹ cùng Niệm Mi, vẫn chưa thể hoàn chỉnh, em muốn cha trở về, khi đó gia đình em sẽ trọn vẹn. Nhưng em cũng không hề biết ông ấy đã có gia đình khác. Hai chữ trọn vẹn này, em và mẹ phải chen chân vào hạnh phúc của người khác. Hơn nữa anh cũng thấy rồi đó, dẫu có về với nhau, cha mẹ em vĩnh viễn cũng sẽ không trọn vẹn."

Cô chưa từng ngừng khát khao một người cha, khát khao tình yêu thương của cha. Nhưng không có tình cảm, cần gì phải dùng hai chữ huyết thống để ràng buộc một người "xa lạ", khiến ai cũng không thoải mái, đau đến chết đi sống lại?

Hạ Duy Đình vòng tay ôm cô, đặt cằm lên đầu cô, trầm giọng: "Vậy em thấy chúng ta thế nào? Em với anh, có thể là một gia đình trọn vẹn không?"

Anh đã suy nghĩ rất nhiều lần, rõ ràng ngoài kia không thiếu phụ nữ xinh đẹp chu đáo, vì sao cứ phải là cô? Ngay cả lúc anh suy sụp nhất, chỉ cần còn sống, dù cho anh thất thường tùy hứng thế nào, cũng sẽ không thiếu phụ nữ nguyện ý bao dung, kính trọng, trung thành, không bao giờ lừa gạt, đùa giỡn anh...

Nhưng vì sao cứ phải là Kiều Diệp?... Vì sao anh chỉ có xúc cảm mãnh liệt với cô?

Hiện tại anh đã rõ, có lẽ bởi vì anh và cô cùng là một loại người, chẳng qua chỉ là hai mặt của đồng xu thôi.

Tựa như, bọn họ đều khát khao một gia đình trọn vẹn để bù đắp những mất mát trong cuộc sống. Anh âm thầm cố gắng, không rõ nguyên nhân vì sao, nhưng Kiều Diệp đã nói ra tất cả.

Kiều Diệp không đáp lời anh, cô ngủ thiếp đi trong xe, tay vẫn nắm lấy tay Hạ Duy Đình, mười ngón đan chặt.

Anh cũng không đánh thức cô, có lẽ cô thật sự rất mệt, có lẽ cô không đủ tự tin để cho anh một câu trả lời trước khi mọi chuyện xong xuôi, nhưng ít nhất, cô vẫn còn bên anh, như thế đã đủ rồi.

Chuyến đi đến Canada, Kiều Diệp chuẩn bị rất nhiều áo ấm, đến nỗi phải đựng hết mấy vali lớn.

Bởi vì vali chiếm chỗ, Hạ Duy Đình không đếm được bước đi, thi thoảng lại vấp phải vali lớn bé. Anh bất mãn dùng gập chống gõ gõ lên vali: "Em mang nhiều đồ như vậy, định không trở về sao? Anh cũng không định di cư sang bên đó."

Cô cũng có điểm khó xử: "Em nghe nói bên đó rất lạnh, mùa đông kéo dài suốt 4 tháng, đến tháng 6 mới ấm lên, cho nên phải mang nhiều áo ấm một chút."

"Chúng ta đến Canada chứ không phải Bắc cực, nếu thiếu có thể mua thêm."

"Nhưng mà size của em rất khó kiếm."

Hạ Duy Đình kéo cô lại gần, ôm eo, thì thầm vào tai cô: "Ồ anh quên mất Kiều Diệp của anh là người châu Á nhỏ nhắn lạnh lợi... Vậy em có biết mẫu người như em rất được hoan nghênh ở bên đó hay không?"

Cô hơi nhột, đành dùng khuỷu tay đẩy anh ra: "Được hoan nghênh thì thế nào, anh định đẩy em vào vòng tròn thượng lưu bên đó sao?"

Anh hừ lạnh: "Ai nói như vậy, bảo bối như em, đương nhiên phải giấu thật kỹ, chỉ để mình anh ngắm. Hơn nữa còn phải mau chữa được mắt, để mấy tên mắt xanh kia không thể liếc mắt đưa tình với em được."

Cánh tay ôm chặt của anh dần không thành thật, anh cọ chóp mũi vào gáy cô, hít một hơi dài: "Kiều Diệp... em thơm quá.."

Nói xong lại trêu chọc vành tai của cô, Kiều Diệp hơi nhũn người, duỗi tay gãi mặt anh: "Anh mới liếc mắt đưa tình thì có, nhiều cô tóc vàng nhiệt tình gợi cảm như vậy, anh thích lắm đúng không?"

"Không thích tóc vàng, hơn nữa cũng không nhìn thấy." Anh vuốt mái tóc cô: "Chỉ thích màu tóc nâu sẫm của em thôi... Rất rất thích."

Hai người lui lui tới tới, cuối cùng Kiều Diệp chịu thua trước, bị anh đè xuống hôn đến không thở nổi.

Đúng lúc này chú Cát gõ cửa bên ngoài: "Hạ tiên sinh, khách đến rồi."

Hạ Duy Đình thật vất vả mới vén được áo len của cô lên, anh tiếp tục cởi cúc áo, hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Kiều Diệp chớp chớp mắt, vuốt ve khuôn mặt anh: "Hôm nay không phải anh còn có hẹn à?"

Chương 61: Quan tâm sai người

Hạ Duy Đình cắn răng nói: "Để cô ấy chờ đi."

"Anh hẹn Giang Khương đó, để phụ nữ có thai đợi không thấy hồ thẹn à?"

Anh hơi buồn bực ngừng động tác lại: "Em cũng không giúp anh."

Kiều Diệp cười quyền rũ: "Trước kia không phải anh tự giải quyết rất giỏi hay sao?"

Sắc mặt Hạ Duy Đình khẽ thay đổi: "Anh không nhìn thấy."

Cô ngẩn ra, duỗi tay ôm cổ anh: "Xin lỗi, em không có ý đó."

Anh cười rộ lên: "Ừ, anh cũng vậy."

Đối với đôi mắt mù lòa, anh lạc quan hơn tưởng tượng của cô rất nhiều.

Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra, giúp anh sửa lại cổ áo: "Đừng chậm trễ, đừng để Giang Khương đợi lâu. Em ở đây chờ anh."

Hạ Duy Đình nhướn mày: "Em hào phóng vậy à, không ghen?"

"Biết rõ hai người bàn chuyện công việc, em còn ghen, khác gì tự chuốc lấy phiền toái đâu." Cô đẩy bả vai anh: "Đi đi, em ở đây đợi."

Trên mặt anh có ý cười: "Vậy lát nữa chúng ta có thể tiếp tục?"

Cô khẽ siết tay anh: "Làm chuyện đứng đắn trước đi."

Anh nắm tay cô không buông: "Đi với anh."

"Có được không?"

Hạ Duy Đình mím môi: "Không thấy đường, em dẫn anh xuống."

Kiều Diệp nói: "Như vậy cũng không hay lắm, hai người bàn chuyện công ty mà..."

"Có gì không hay, công ty là của anh."

Hiện tại anh lựa chọn tin tưởng cô, cũng là tin tưởng chính bản thân mình.

"Được." Kiều Diệp cười, nắm tay anh đứng lên: "Em đi với anh."

Hơn nửa tháng không gặp, Giang Khương gầy đi một chút, mặc đầm suông rộng thùng thình, bụng hơi nhô lên. Cô ngồi trên sofa, nhàn nhã đọc tạp chí, không còn vẻ "nữ cường", thậm chí không hề giống như cô đến vì chuyện công việc.

Thấy Hạ Duy Đình cùng Kiều Diệp, cô đứng lên: "Không quấy rầy hai người chứ?"

Tại Kiều Diệp hơi nóng lên, Hạ Duy Đình bình tĩnh đáp: "Đến rất đúng lúc, lên thư phòng tôi rồi lại nói."

Giang Khương gật đầu, hướng Kiều Diệp mở miệng: "Chuyện của mẹ cô tôi cũng có nghe qua. Cô cũng đừng khổ sở quá, nếu cần tôi hỗ trợ cái gì, cứ tự nhiên nói."

"Được, cảm ơn cô Giang Khương."

Ba người ngồi trong thư phòng, thời điểm chị Thu bưng hồng trà lên, Kiều Diệp dặn mang thêm một ly nước chanh cho Giang Khương.

Kiều Diệp lặng lẽ ở một bên rót trà, kỳ thật mọi chuyện đều đã thuận lợi, cô vừa mới nghe Hạ Duy Đình nói biện pháp giải quyết chuyện công ty, đó là thuê thêm người chuyên quản lý tới hỗ trợ Giang Khương.

Giang Khương hơi bất đắc dĩ: "Nếu đã là tình anh, sao không để người đó nhận chức của tôi luôn? Như vậy tôi có thể nghỉ được một thời gian."

"Anh ta nhận chức của cô, còn cô thay chỗ cho tôi. Được thăng chức không vui sao?"

"Nếu là trước kia khẳng định tôi sẽ rất vui, nhưng mà bây giờ..." Cô cúi đầu, nhìn phần bụng nhô lên: "Tôi sợ mình gánh không nổi trách nhiệm, chỉ muốn nghỉ ngơi."

Hạ Duy Đình nhấp một ngụm hồng trà: "Tôi tạm thời giao công ty cho cô, cũng không phải từ chức luôn. Có chuyện gì cô vẫn phải thông báo cho tôi, cho nên tôi sẽ cùng cô chia sẻ trách nhiệm. Hơn nữa có người mới phụ giúp, lượng công việc hẳn sẽ không nhiều hơn trước kia."

"Người mới đến, cũng không biết có nguyện ý phục vụ công ty hay không."

Hạ Duy Đình cười cười: "Cái đó phải xem bản lĩnh của cô rồi. Máy người cứng đầu trong hội đồng quản trị cô còn thu phục được, huống chi một người. Hơn nữa cô cũng nên tin tưởng ánh mắt nhìn người của tôi một chút, Ednd là người tôi tự mình lựa chọn, sẽ không sai."

"Haizz, anh thật sự không phê chuẩn cho tôi nghỉ dài hạn mà."

"Không cần lo lắng, tôi vẫn sẽ cho cô nghỉ chế độ thai sản theo đúng quy định của pháp luật. Trong lúc mang thai, nếu cơ thể quá mệt mỏi, cô cũng có thể xin nghỉ lần nữa. Nhưng hiện tại..." Anh dừng một chút: "Cô không khỏe, muốn nghỉ ngơi, cũng không phải bởi vì chuyện công việc. Ngược lại, cô càng cần làm việc để phân tán lực chú ý. Trốn tránh hay sợ hãi không bao giờ là cách giải quyết, sớm hay muộn, đều không còn đường để lui."

Kiều Diệp ngồi bên cạnh nhìn anh thật sâu, Giang Khương cũng lâm vào trầm tư.

"Tôi không yên tâm giao công ty cho người khác, cô là người thích hợp nhất. Cô cũng từng nói sẽ không phụ kỳ vọng của tôi và chủ tịch, hiện tại xem như đang giúp tôi đi. Chờ sau khi tôi cùng Kiều Diệp trở lại, nhất định sẽ bồi thường kỳ nghỉ dài hạn cho cô, tới lúc đó cô cũng đã có đủ thời gian để thích ứng với chức trách mới."

Ví dụ như làm mẹ chẳng hạn.

Giang Khương nói: "Tôi còn có thể trả lời thế nào nữa, ai bảo anh làm ông chủ, anh mới có quyền quyết định. Hai người định đi Canada bao lâu, nửa năm, hay 1 năm?"

Hạ Duy Đình đáp: "Bây giờ chưa thể xác định được, phải tìm được giác mạc thích hợp mới có thể phẫu thuật, tôi cũng hi vọng nhanh một chút."

Còn căn bệnh di truyền của Kiều Diệp nữa, anh không nhắc tới, nỗi sợ của cô, anh không muốn người ngoài biết.

Kiều Diệp có phần áy náy: "Giang Khương, cô vất vả rồi."

Hạ Duy Đình nắm chặt tay cô: "Không cần lo cho Giang Khương, cô ấy rất tài giỏi."

Giang Khương đứng lên, định tạm biệt ra về, nhưng bị Kiều Diệp giữ lại. "Ăn cơm rồi hãy đi, tôi còn cố ý dặn phòng bếp nấu nhiều thêm mấy món nữa."

"Không cần phiền phức như vậy đâu, tôi về nhà rồi ăn cũng được."

"Không phiền không phiền, thai phụ rất dễ đói bụng, giờ này tình hình giao thông cũng không tốt lắm, cô không thấy khó chịu nhưng đưa bé thì có đó."

Nhắc đến đưa bé Giang Khương liền do dự, Hạ Duy Đình cũng nói: "Đúng vậy, ở lại ăn cơm rồi đi, thêm người càng đông vui, coi như là tiệc chia tay cũng được."

Chú Cát tới gõ cửa vô cùng đúng lúc: "Hạ tiên sinh, có thể ăn cơm rồi. Còn có, bác sĩ Dung cũng đến, đang đợi ngoài phòng khách."

Giang Khương sửng sốt, Hạ Duy Đình lại cong môi cười: "Cậu ta tới cũng rất kịp lúc, vừa đến giờ ăn. Chúng ta nhanh chóng xuống phòng ăn một chút, bảo chị Thu dọn thêm một bộ chén đĩa."

"Được."

"Tôi còn có việc phải về trước, hai người cứ từ từ ăn đi."

Giang Khương hoảng hốt, nhưng Kiều Diệp giữ chặt cô lại: "Cùng nhau ăn một bữa cơm thì có sao, tôi cho rằng hôm nay Dung Chiêu đặc biệt tới đây."

Hạ Duy Đình chỉ cười không nói, vẫn là Kiều Diệp hiểu anh. Sáng sớm anh đã gọi điện cho Dung Chiêu, nói rằng buổi chiều Giang Khương sẽ ghé Gia uyển, Dung Chiêu không trả lời, nhưng nháy mắt đã chạy tới đây, còn không phải đặc biệt tới vì người nào đó hay sao?

Bây giờ cho dù có ngồi cùng nhau ăn cơm cười đùa, anh cũng sẽ không ghen nữa.

Chỉ có bốn người ăn nhưng thức ăn vô cùng phong phú, mỗi người một loại canh bổ, công dụng khác nhau.

"Của em thơm quá, là canh gì vậy?" Hạ Duy Đình theo mùi hương ngửi ngửi sang hướng Kiều Diệp, tò mò như một đứa trẻ.

Kiều Diệp cười: "Canh bò câu hầm, thêm bột sắn dây, cho nên mùi rất đậm. Anh muốn ném thử không?"

Cô múc một muỗng từ nồi nhỏ ra, Hạ Duy Đình cầm tay cô, đưa lên miệng: "Quả nhiên là rất ngon."

"Vậy chúng ta đổi phần nhé?"

Chú Cát vội vàng nói: "Hạ tiên sinh, trong bếp vẫn còn, để tôi đổi cho cậu chủ nhé?"

Anh lắc đầu, thì thầm vào tai Kiều Diệp: "Có hương vị của em mới ngon."

Gò má cô đỏ ửng lên, anh rất hài lòng, vui vẻ ăn thịt cá cô gỡ xương trong chén.

Bọn họ ngọt ngào thân mật, nhưng Dung Chiêu cùng Giang Khương ngồi đối diện khôngn được như vậy.

"Hai người show ân ái không biết chán hả?" Dung Chiêu lẩm bẩm một câu: "Nói đi liền đi, kế tiếp có tính toán gì chưa?"

Hạ Duy Đình không ngẩng đầu lên, đáp: "Chữa lành mắt, nghỉ ngơi một chút rồi trở về. Không phải trước kia cậu luôn giục tôi đi càng sớm càng tốt hay sao?"

"Vậy còn Kiều Diệp? Em về nước vì căn bệnh của mẹ cùng chuyện phẫu thuật, khi nào mới dự định tiến hành mổ?"

Lời vừa nói ra, bầu không khí lập tức đông cứng.

Giang Khương dừng đũa hỏi: "Cô có chuyện gì à, sao phải làm phẫu thuật?"

Dung Chiêu lúc này mới rõ hóa ra Giang Khương vẫn chưa biết chuyện, anh bỗng bực bội vô cớ: "Không liên quan tới em, đừng quan tâm."

Kiều Diệp thật ra cũng không để bụng: "Không có gì, chỉ là phẫu thuật dự phòng ung thư thôi. Ung thư buồng trứng xem như là bệnh di truyền của nhà tôi, nếu không làm phẫu thuật, khả năng mắc bệnh rất lớn."

Giang Khương lập tức hiểu rõ: "À... Tôi có nghe qua chuyện này."

Hạ Duy Đình bất mãn nói với Dung Chiêu: "Tôi quan tâm sức khỏe của Kiều Diệp hơn ai hết, lần này đi Canada chữa mắt chỉ là một phương diện, quan trọng nhất vẫn là cô ấy."

Bên dưới bàn, anh nắm tay cô thật chặt, không ai biết thời khắc này anh lo lắng thế nào. Gien bệnh Kiều Diệp mang trên mình giống như một quả bom hẹn giờ, nguy hiểm đến tính mạng, chuyện anh sống cả đời trong bóng tối sao có thể sánh bằng.

Dung Chiêu nhìn Kiều Diệp nói: "Đã quyết định rồi à? Em cũng biết hiện tại cách trị liệu của bệnh này ở nước ngoài không khác mấy trong nước."

Cô chưa kịp trả lời, Hạ Duy Đình đã nhíu mày: "Vậy thì sao? Cậu cho rằng cô ấy không nên xuất ngoại cùng tôi, nên ở lại Hải thành ư? Có phải cậu quan tâm sai người rồi hay không?"

Rõ ràng anh cho rằng mình sẽ không ghen, nhưng nhìn thấy Dung Chiêu lo lắng Kiều Diệp, anh không nhẫn nhịn được.

"Tôi chỉ lo rằng suy nghĩ của cậu ảnh hưởng đến quyết định của em ấy..." Dung Chiêu chưa kịp nói xong đã thấy Giang Khương che miệng đứng lên, anh liềnkhẩn trương hỏi: "Em đi đâu vậy?"

"Xin lỗi.... Đi toilet!" Giang Khương cố hít thật sâu, nhưng không nén được cơn ốm nghén, đành vội vã chạy vào nhà vệ sinh.

Kiều Diệp vỗ vỗ cánh tay Hạ Duy Đình: "Không sao đâu, để em đi xem cô ấy, chắc là ốm nghén."

Chương 62: Âm áp

Hạ Duy Đình gật đầu, chỉ còn lại anh cùng Dung Chiêu ngồi đối mặt, tuy rằng không nhìn thấy, nhưng anh có thể cảm nhận được Dung Chiêu cứng đờ cả người.

"Còn ngây ra làm gì, qua đó xem một chút, hoặc là ăn xong cơm rồi về đi. Hôm nay cậu tới đây vì cái gì, chẳng lẽ không phải Giang Khương sao?"

"Cậu biết rồi à?"

Hạ Duy Đình vô cùng bình tĩnh: "Không chỉ mỗi tôi, ngay cả Kiều Diệp cũng đã biết. Hai người vừa gặp nhau đã nổi lên sóng ngầm mãnh liệt, ai nhìn vào cũng có thể đoán được."

Dung Chiêu hơi suy sụp: "Một lần bốc đồng, ai biết lại thành ra thế này. Cậu cảm thấy tôi nên làm thế nào đây?"

"Từ góc độ một người đàn ông, tôi đương nhiên cảm thấy cậu nên chịu trách nhiệm. Nhưng cậu cũng biết, tình huống của tôi còn phức tạp hơn cậu gấp trăm lần, chuyện tình cảm... chưa bao giờ đơn giản như một cộng một bằng hai."

Giang Khương chạy vọt vào nhà vệ sinh, nôn thốc tháo trên bồn rửa tay, cô ăn không bao nhiêu, suýt nữa nôn hết cả dạ dày ra.

"Không sao chứ?" Kiều Diệp đứng đằng sau, khẽ vỗ lưng Giang Khương, đưa cho cô tờ khăn giấy: "Muốn uống nước không?"

Mãi đến khi dạ dày rỗng tuếch, không nôn nổi nữa, Giang Khương mới há miệng thở dốc, cố nén cảm giác khó chịu, nghẹn giọng nói: "Muốn... Cảm ơn."

Kiều Diệp bưng ghế tựa lên cho Giang Khương, ở lại đợi trong phòng vệ sinh, phòng khi cô ấy vẫn không thoải mái, muốn nôn tiếp.

Giang Khương uống hai hợp nước ấm liền cảm thấy tốt lên, cô giơ ly thủy tinh trong tay lên: "Là nước chanh nóng à?"

"Phải, tôi biết phản ứng lúc mang thai sẽ khiến cô không thoải mái, canh bồ cũng hơi dầu mỡ, nên tôi pha một chút nước chanh giúp cô đỡ ngấy."

Giang Khương không nhịn được cảm khái: "Không hổ là bác sĩ, còn là bác sĩ thu phục được Hạ Duy Đình, cô thật sự rất tinh tế. Nếu là tôi..." Cô cười tự giễu: "Có lẽ tôi chỉ thích hợp với loại chuyện trên thương trường, đối với chuyện chăm sóc người khác, thậm chí là chăm sóc bản thân mình, tôi làm không tốt chút nào."

Kiều Diệp cười cười: "Cô kết luận không phải hơi sớm hay sao. Chờ khi đứa bé ra đời, cô nhất định sẽ là một người mẹ tốt. Làm gì có ai sinh ra đã tài giỏi thứ gì đâu? Tôi cũng vậy thôi, chậm rãi học tập, trước kia ở bên Hạ Duy Đình hai năm, không tài nào chịu nổi tính tình của anh ấy, còn phiền hơn cả phụ nữ mang thai."

Nói xong hai người đều cười rộ lên, trong mắt Giang Khương có tia sáng: "Thế nên mới nói, cô là người thích hợp nhất với anh ấy."

Kiều Diệp cũng không phủ nhận: "Chúng tôi rất may mắn, có thể gặp được nhau."

Giang Khương lẳng lẳng nhìn cô: "Bệnh di truyền của cô có cách nào trị liệu không?"

Cô lắc đầu: "Còn tùy theo tôi lựa chọn thế nào. Khả năng cao nhất là cắt bỏ.... Có lẽ tôi không thể làm mẹ được nữa."

"À... Tôi hiểu."

Giang Khương mới đang trong giai đoạn đầu của thai kỳ, hơn nửa năm nữa đứa bé mới được sinh ra, nhưng cô đã hận không thể dành tất cả những điều đẹp đẽ nhất cho con. Không một ai mong muốn con mình khi sinh ra đã mang theo mầm bệnh ác tính.

Kiều Diệp có chút hâm mộ nhìn phần bụng hơi nhô lên của Giang Khương: "Tôi.... sờ một chút được không?"

"Đương nhiên rồi." Giang Khương hào phóng nói: "Đáng tiếc hiện tại thai nhi vẫn chưa có động tĩnh gì, nghe nói ít nhất 5 tháng mới có thể cảm nhận được."

"Cũng không hẳn đâu, có người ba bốn tháng đã cảm nhận được rồi." Kiều Diệp nhẹ nhàng vuốt ve phần da vốn mềm mại nhưng lúc này đây đã hơi săn cứng lại: "Lúc ở châu Phi, tôi đã đỡ đẻ không ít đứa bé. Nhưng vẫn không thể tưởng tượng được cảm giác một sinh linh bé nhỏ hình thành trong cơ thể mình là như thế nào, sinh mệnh quả thật rất diệu kỳ."

Giang Khương an ủi cô: "Núi trùm khe bọc ngờ không lối, liễu rậm hoa thưa lại có làng(*). Mọi chuyện chưa chắc sẽ đi theo chiều hướng xấu. Vận khí của Hạ Duy Đình trước giờ đều không tồi, hơn nữa cô cũng đã giúp đỡ nhiều người như vậy, số phận nhất định sẽ không tàn nhẫn với hai người đâu."

山重水复疑无路, 柳暗花明又一村 - Sơn trùng thủy phúc nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn. Câu này khuyên răn người ta gặp đường cùng chớ lùi bước, giữa núi sông trập trùng nhất định sẽ luôn có lối nhỏ nở đầy hoa. Trích từ bài thơ "Du sơn Tây Thôn" của Lục Du, mình dùng bản dịch thơ của Nguyễn Bích Ngô.

Kiều Diệp cười cười: "Cảm ơn cô. Cô cũng vậy, nhất định số phận sẽ không tàn nhẫn với mẹ con cô, có lẽ những gì cô cần là thời gian."

Dung Chiêu là người đàn ông tốt, nếu anh không muốn chịu trách nhiệm đã không đuổi theo tới đây. Chỉ cần bọn họ cho nhau một chút thời gian để tìm hiểu, chưa chắc đã không nên một đoạn lương duyên.

Buổi tối, tiễn hai vị khách ra về, Kiều Diệp trở lại phòng tiếp tục đóng gói vali, Hạ Duy Đình đứng tựa vào cửa, lúc cô xoay người lại mới phát hiện ra, không biết anh đã đứng đó bao lâu.

"Sắp xong rồi, Hạ tiên sinh, mau vào đi." Rốt cuộc cũng đóng gói xong một mớ vali hoành tráng như vậy, cũng coi như là một thành tích không nhỏ, cô rất vui vẻ, nghịch ngợm kéo tay anh vào trong phòng ngủ. Đóng vali lớn nhỏ đã được đóng gói cẩn thận, lúc anh đi sẽ không bị vấp nữa.

Hạ Duy Đình vừa tắm, quần áo có hơi ẩm, thơm mùi cỏ cây, bạc hà. Vài sợi tóc đen nhánh dính trên trán anh, vô cùng nam tính quyến rũ.

Cô đỡ anh ngồi xuống mép giường, nhịn không được hôn khẽ lên trán anh một cái: "Anh có mệt không, đi nghỉ sớm một chút."

"Mệt, đang yên lành bỗng dưng bị người không liên quan tới làm phiền."

Kiều Diệp buồn cười vuốt ve mặt anh: "Bọn họ đều là bạn bè của chúng ta, sao lại không liên quan được. Đi Canada ít nhất phải vài tháng, thậm chí là một năm, anh không nhớ bọn họ sao?"

Hạ Duy Đình thừa dịp vùi mặt vào ngực cô: "Nhớ bọn họ làm gì, nhớ em là được rồi."

"Em vẫn luôn ở bên anh mà."

Anh lặng lẽ luồn tay vào áo cô: "Đã bắt đầu thì nên kết thúc đúng không? Chúng ta tiếp tục chuyện ban nãy...."

"Đừng, em còn chưa tắm..."

"Không thành vấn đề, anh cùng em tắm."

"Anh không phải mới vừa tắm à?"

"Thêm một lần nữa cũng không sao."

"Em sợ anh cảm lạnh...."

Kiều Diệp còn chưa dứt câu, Hạ Duy Đình đã cởi áo hoodie ra, cầm tay cô đặt lên ngực mình: "Anh không yếu như em nghĩ."

Dáng người anh xác thật rắn chắc hơn trước kia một chút. Tay cô bị anh dẫn dắt qua từng chỗ da thịt, anh trầm giọng giải thích: "Em quên rồi à? Anh vẫn luôn rèn luyện."

Từ sau khi đôi mắt anh không nhìn thấy, anh càng thêm kiên cường tập luyện. Anh còn mời cả chuyên gia vật lý trị liệu và huấn luyện viên thể hình đến tập bài bản.

"Nếu tìm được giác mạc thích hợp, nhưng cơ thể anh lại không đủ sức khỏe để thực hiện ca phẫu thuật, vậy không phải là để cơ hội chạy qua trước mắt sao." Anh nói. Cơ trí, lý tính, Hạ Duy Đình đã trở lại là người đàn ông có thể quản lý được cả một tập đoàn lớn.

Cô cúi người hôn anh: "Em biết, anh rất tuyệt vời."

Hơi thở anh nặng nề, kéo cô ngồi xuống đùi, giọng khàn khàn: "Lời này anh thích nghe. Về sau em nói nhiều một chút."

Kiều Diệp không lay chuyển được anh, hai người cùng nhau vào bồn tắm, hưởng thụ làn nước ấm vây quanh, cùng với nhiệt độ nóng bỏng khi hai cơ thể dán vào nhau, đó là trải nghiệm không gì có thể sánh bằng.

Hạ Duy Đình mút chóp vai trắng nõn của cô: "... Anh chưa từng nghĩ có một ngày lại có thể ôm em thế này. Nghĩ thế nào cũng thấy không chân thật, sợ rằng chỉ là một giấc mộng, tỉnh dậy không còn thấy em nữa."

Cô nắm lấy cánh tay anh đang ôm mình: "Em cũng vậy. Nói không chừng tất cả chỉ là mộng, chúng ta nên quý trọng một chút."

Anh dừng động tác lại, lộ ra vẻ lo sợ: "Em có ý gì, lại muốn rời đi?"

"Không phải, anh đừng nhạy cảm quá."

Anh ôm chặt cô: "Là mộng cũng được, anh vĩnh viễn không tỉnh giấc. Đừng hòng nghĩ đến chuyện rời khỏi anh!"

"Thật ra chúng ta đã rất may mắn rồi. Có rất nhiều người không thể tìm được chân ái, cũng có người tìm thấy, rồi lại bỏ qua nhau."

"Em nói Dung Chiêu cùng Giang Khương à?" Hạ Duy Đình hừ một tiếng: "Anh cảm thấy bọn họ may mắn hơn chúng ta đấy chứ, làm một lần đã có thai, còn khó hơn cả trúng xổ số, từ nay về sau nhân sinh liền bị trói buộc. Nếu Dung Chiêu thật sự thích Giang Khương, cậu ta đã tiết kiệm được không ít thời gian cùng công sức, trực tiếp làm cha đứa nhỏ, mua một tặng một, chỉ lời chứ không lỗi."

"Anh hâm mộ sao?" Kiều Diệp bỗng cảm thấy may mắn vì mình đang ngồi quay lưng với anh, dù sao anh cũng sẽ không nhìn thấy xúc cảm của cô lúc này: "Bọn họ cùng nhau có một đứa nhỏ, nếu hai người yêu nhau, đó chính là kết tinh, là minh chứng cho tình yêu, cũng sẽ là sợi dây gắn kết chặt chẽ nhất giữa hai người họ."

Hạ Duy Đình nhay bèn nhận ra: "Em cho rằng anh hâm mộ chuyện bọn họ có con sao?"

"Sinh con là bản năng của loài người."

Anh ôm cô từ đằng sau, thật chặt, phía sau có gì động đậy, dường như anh hơi tức giận: "Em cảm nhận được không? Đây mới là bản năng."

Yêu một người, muốn thân mật, muốn trân trọng cô ấy, muốn cô ấy một đời vui vẻ, đó mới là bản năng của anh. Còn chuyện sinh con... Anh trước giờ chưa từng nghĩ tới.

Hơn nữa anh cũng đã chứng kiến, mang thai quả thật vất vả. Nếu cô không phải chịu những điều đó, có gì là không tốt đâu.

Kiều Diệp nóng người, duỗi tay muốn kéo khăn tắm của anh lên, nhưng anh ôm quá chặt, cô không nhúc nhích được.

Anh xoay cô lại đối mặt với mình, ngữ khí dịu dàng, nhưng vô cùng kiên định: "Anh không hâm mộ ai hết, chỉ cần em vẫn luôn bên cạnh, anh mới cảm thấy mình là người đáng được người khác hâm mộ nhất."

"Duy Đình..." Kiều Diệp nghẹn ngào, nước mắt đã lưng tròng. Không biết phải làm gì, cô chỉ có thể hôn anh, vừa ôn nhu, vừa trang trọng.

Anh đáp lại mãnh liệt, bàn tay đặt ở hông cô cũng dần tăng thêm lực. Hai người hòa vào không gian ấm áp tình cảm.

Có thể người khác có rất nhiều lời để an ủi cô, nhưng anh luôn nguyện ý an ủi cô bằng cách trực tiếp nhất này. "Kiều Diệp... Mặc kệ em có thể nào đi nữa, mặc kệ em có thể sinh con hay không, anh vẫn sẽ luôn yêu em như ngày hôm nay, em là của anh, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi!"

Chương 63: Sinh mệnh hữu hạn

Những lời yêu ngọt ngào, nghe bao nhiêu cũng không thấy chán, bọn họ đều lưu luyến thời gian.

Thế nhưng chỉ chớp mắt, đã tới ngày rời khỏi Hải thành.

"Thế nào, em luyến tiếc?" Khoang máy bay đã đóng cửa, Kiều Diệp ngẩn ngơ nhìn ngoài cửa sổ, Hạ Duy Đình cảm nhận được những cảm xúc rất nhỏ trong sự yên tĩnh của cô.

"Phải, có một chút." Thành phố bên ngoài không phải quê hương của cô, nhưng kỷ niệm ở đây thậm chí còn sâu đậm hơn, kể cả mẹ cô, cũng được chôn cất ở nơi này.

"Anh cho rằng em nên luyến tiếc nhất không phải là anh sao, bây giờ anh ở đây, những chuyện khác có là gì."

Cô buồn cười nhìn anh.

Hạ Duy Đình nói: "Phương diện tình cảm anh luôn rất bá đạo, em nên làm quen sớm một chút thì hơn."

Kiều Diệp nắm chặt tay anh: "Không làm quen cũng không còn cách nào khác, bị anh bắt sang Canada rồi, em thoát đi đâu được chứ."

"Anh sợ em không bỏ xuống được Diệp gia, dù sao Diệp Bình cũng đã hứa hẹn sẽ thừa nhận thân phận cha con với em."

Cô cười bình thản: "Nhưng ông ta cũng đâu cam tâm tình nguyện, hà tất gì em phải làm con gái của một người như vậy."

"Tốt nhất là em nên suy nghĩ như vậy. Diệp Bình là lão già nịnh nọt, cho dù đó có là cha thân sinh của em đi nữa. Em tưởng rằng ngày đó ông ta đến mộ phần của Kiều Phượng Nhan là để thăm mẹ em hay sao? Ông ta đoán được anh và em sẽ có mặt ở đó, nên

nhân cơ hội tới nói chuyện thừa nhận thân phận của em. Con gái sắp gả vào hào môn Hạ thị, chẳng lẽ ông ta không thừa cơ tới kéo gần quan hệ? Giá trị lợi dụng rõ ràng như vậy, còn lớn hơn cả thời điểm ông ta phái em tới bên anh."

Kiều Diệp nắm chặt tay Hạ Duy Đình, tựa đầu vào vai anh: "Anh còn giận em à?"

"Đương nhiên còn giận, quá khứ không thể thay đổi, em phải dùng cả đời để bù đắp cho anh. Đừng hòng chạy trốn!"

"Được."

Hai chữ "cả đời" nghe xa vời biết bao, nhưng "cả đời" của Kiều Diệp, rốt cuộc có thể kéo dài bao lâu?

Chuyến bay kéo dài xuyên đêm, dù là khoang hạng nhất, lưng Hạ Duy Đình vẫn không nhịn được mà đau đớn từng cơn, hành trình dài quả thật là một thử thách đối với anh.

"Sau khi xong việc, nhất định phải bảo Ngô Dịch chuẩn bị máy bay tư nhân trở về." Anh cắn răng cố nén cơn đau, nói với Kiều Diệp: "Tới lúc đó em đi cùng Ngô Dịch đi, thích loại nào thì cứ chọn."

Cô cười: "Lúc trước ở Nairobi em có ngồi trực thăng rồi, bay rất nhanh, cũng mát nữa, nhưng hơi ồn."

Anh cũng cười: "Loại đó quả thật không phù hợp. Em từng thử dù lượn chưa?"

"Loại máy bay nhỏ không động cơ ấy à?"

"Phải, nó cần rất nhiều kỹ năng mới có thể thành thạo được. Trước đây anh từng thử qua với bạn, cảm giác rất kỳ diệu. Anh định đăng ký học bằng lái, nhưng tai nạn xe cộ xảy ra, rất nhiều chuyện còn dang dở."

Cô nhẹ nhàng duỗi tay xoa bóp vai lưng anh: "Nghe rất hay đó, chờ mắt anh chữa khỏi, chúng ta cùng học, có được không?"

Nếu thật sự mắt anh không thể lành lại, ít nhất cô cũng có thể làm phi công của anh, cùng anh bay lượn.

Canada quả thật rất lạnh, tuyết phủ đầy bên ngoài, lúc mở cửa xe không cần thận rất dễ ngã vào tuyết. Kiều Diệp đẩy mũ len che khuất mắt lên, nhìn tòa nhà hiện đại trắng lệt trước mặt: "Chúng ta ở đây ư?"

Hạ Duy Đình nhướn mày: "Em không thích à?"

"Không phải, chỉ là... Em cho rằng chúng ta sẽ ở trong căn nhà gỗ nho nhỏ."

Anh cười to, chỉ tay vào mấy căn nhà xung quanh: "Cũng không khác mấy, em nhìn xem, nhà hàng xóm đều cách xa như vậy, phía sau còn có hồ nước, không giống nhà gỗ nhỏ trong tưởng tượng của em sao."

"Tuyết dày quá, có ảnh hưởng giao thông không anh?"

"Quả nhiên là bác sĩ, đầu tiên cứ phải nghĩ đến mấy chuyện tai nạn giao thông này. Chính phủ có xe quét tuyết, hơn nữa tuyết ở đây dày đặc quanh năm, bọn họ sớm đã thành thạo mấy biện pháp phòng tránh khẩn rồi. Miễn không bị mất điện lâu ngày, em đừng lo lắng quá."

Tài xế dùng chìa khóa mở cửa, anh đưa cô vào nhà, không gian ấm áp lập tức bao phủ hai người bọn họ. Tròng không khí không có bụi lơ lửng, không giống một căn nhà bị bỏ trống không người ở.

"Nơi này là chỗ ở của cô anh trước kia sao?"

Hạ Duy Đình mím môi: "Không phải, chỗ ở của cô đã bán được một thời gian. Căn nhà này anh mua lúc học ở Mỹ, gần Great Lakes, điều kiện rất thuận tiện, chỉ là anh ít khi ở đây."

Anh đứng giữa phòng khách, đối diện với lò sưởi đang bật. Bây giờ anh phải mất một thời gian mới có thể thích ứng, đi lại trong ngôi

nhà mới.

Kiều Diệp dìu anh ngồi xuống: "Anh đói không? Để em đi làm thức ăn."

"Được, trong tủ lạnh gì cũng có, dưới tầng hầm cũng có không ít đồ."

Cô làm cho anh trứng cuộn kiểu Tây cùng salad, Hạ Duy Đình ăn không nhiều lắm, chỉ động miệng một chút, còn dư lại đều do cô ăn hết.

"Anh mệt thì về phòng trước đi, em rửa xong chén sẽ lên nhanh thôi."

Anh lắc đầu, kéo chăn nằm xuống thăm nhưng đỡ gần lò sưởi: "Anh nghĩ ngơi ở đây là được, hít thở chút không khí, qua mấy ngày nữa sẽ về lại giường bệnh..."

Anh đối với bệnh viện vẫn không tránh khỏi bài xích, Kiều Diệp cũng chiều theo ý anh, chỉ cần anh vui vẻ là được.

Rửa xong chén bát, cô cũng xúc một góc chăn lên, chui vào nằm cùng, đặt bàn tay lạnh lẽo lên trước mặt anh: "Sưởi ấm giúp em."

Anh nắm lấy tay cô, vuốt ve: "Ngày mai anh gọi dì Fisher tới, mấy chuyện này em không cần làm, quá vất vả."

"Dì Ngư?"

"Ừ, dì ấy là Hoa kiều, lấy chồng Canada. Chồng dì ấy đi làm ở công ty phía Bắc, chuyện nội trợ bếp núc đều do dì ấy lo toan."

"Giống chú Cát chị Thu vậy!"

Hai người ăn ý cười rộ lên.

Kiều Diệp cảm khái, chỉnh lại vị trí thăm nhưng cho anh: "Dì ấy đến Canada nhiều năm như vậy rồi, có khi nào đã quên mất mấy

món Hoa không?"

Hạ Duy Đình nhíu mày, tựa hồ đang suy nghĩ nghiêm túc: "Dì Fisher nhập cư từ lúc nhỏ, sau này lấy chồng nên mới học nấu ăn, nghe nói trước giờ chỉ nấu mấy món Tây, chưa thấy dì ấy nấu đồ Trung Quốc bao giờ."

"Vậy đó, dạ dày anh trước giờ chỉ ăn món Trung, sao có thể chịu được chuyện ăn xúp kem mỗi ngày. Tuy rằng tay nghề của em không bằng chị Thu, nhưng cơm nhà bình thường không thể làm khó em được. Anh cứ để em nấu ăn đi, chút chuyện nhỏ này đâu có đáng bao nhiêu."

Anh khịt mũi: "Chuyện nhỏ?"

Cô ôm lấy anh: "Được được em nói sai rồi, là chuyện quan trọng nhất mới phải."

Anh tựa vào người cô, mơ màng sắp ngủ, cũng không quên lẩm bẩm: ".... Ừ, em không được đi đâu hết...."

Cô xoa mái tóc ngắn ngắn của anh: "Yên tâm, em không đi đâu hết."

Ở cùng anh, khiến anh khỏe mạnh, hạnh phúc, đó là sứ mệnh của cô. Nhưng có vẻ anh vẫn không cảm thấy an toàn.

Tuần đầu tiên ở Canada, Hạ Duy Đình bị ốm, cũng may chỉ phát sốt hai ngày, Kiều Diệp đoán do thay đổi thời tiết.

"Nơi này có lẽ thật sự không hợp với anh, mùa đông quá dài." Mặc dù cô rất tự hào về anh, thân thể anh đã khá lên rất nhiều so với lúc bọn họ mới gặp lại, nhưng hệ miễn dịch vẫn hơi yếu một chút. Đã quen sống ở duyên hải phía Nam, nếu thật sự định cư ở phương cực Bắc xa xôi, có thể nào thích nghi nổi không?

"Vậy còn em, em có thích nơi này không?" Hạ Duy Đình nằm trên giường bệnh nắm tay cô, vừa mới hạ sốt, sức khỏe anh vẫn còn suy

yếu, trên mặt ửng đỏ, mang vài nét trẻ trung.

'Nơi nào có anh em đều thích.'

Anh cong môi cười: "Không sợ bão tuyết, mất điện hay sao?"

Ngày mới tới anh nhắc chuyện tuyết dày gây mất điện với cô, kết quả đêm đó đột nhiên mất điện, anh hôn mê, Kiều Diệp hoảng sợ không thôi.

"Không phải đã có máy phát điện hay sao? Hơn nữa còn có cậu Brown cách vách, cậu ấy hình như có bằng lái trực thăng đó. Nếu lỡ như có việc cũng có thể đưa chúng ta ra ngoài."

Hạ Duy Đình cau mày: "Không được mày qua mắt lại với thằng nhóc mắt xanh lục kia, cũng không được qua nhà bên đó."

Kiều Diệp cố ý nghiêng đầu hỏi: "Sao anh biết cậu ấy mắt xanh lục? Ồ... Dì Fisher nói cho anh đúng không? Nhưng mà em rất thích bọn họ đó, dì Brown còn tặng bánh quy cho chúng ta nữa."

"Em còn hỏi vì sao? Không thấy thằng Brown đó nhìn thấy em nước dãi chảy ba thước à? Có khác gì như con sói bị bỏ đói lần đầu thấy thịt nai!"

Anh nói như thể đôi mắt mình nhìn thấy được, lần này đến lượt Kiều Diệp cười lớn: "Người ta tóc vàng mắt xanh, tốt xấu gì cũng là thanh niên trai tráng hào hoa, sao qua miệng anh lại biến thành con sói đói rồi?"

Anh tức giận: "Mắt xanh còn biết phát sáng, không giống con sói đói sao?"

Cô nén cười: "Hàng xóm xung quanh cũng chẳng có mấy người, còn cách một đoạn không gần, hiếm khi có dịp thân cận, anh đừng keo kiệt quá."

"Anh keo kiệt ư?" Anh thật muốn ngồi dậy tranh cãi với cô. Lúc thằng Brown nói chuyện với cô ở ngoài cửa, anh đều nghe thấy hết,

giọng cậu ta nịnh nọt tới nỗi dì Fisher cũng tin rằng cậu ta phải lòng Kiều Diệp.

Anh chòng cằm râu rĩ, không ngờ đã sống ản dật thế này mà vẫn phải ăn giấm.

Kiều Diệp vuốt vuốt mấy nếp nhăn trên trán anh: "Anh đến đây để thư giãn mà, tức giận làm gì chứ. Cậu Brown cũng chỉ tới 2 lần, một lần đi cùng mẹ, một lần cùng em gái. Bọn em cũng chưa từng nói chuyện riêng bao giờ, hơn nữa khẩu âm của cậu ấy đặc giọng Pháp, em không thích lắm. Em cũng không thích mắt xanh lục, như anh nói đó, trông rất giống sói, buổi tối không phải vô cùng dọa người hay sao?"

Hạ Duy Đình ngòì ngay ngắn, trên mặt đã có nét cười nhàn nhạt.

Cô nói tiếp: "Em ấy à, thật ra rất là truyền thống, chỉ thích đàn ông Trung Quốc tóc đen mắt đen thôi, còn có bàn tay như vậy nữa...." Cô nâng bàn tay anh lên, hôn khẽ, xúc cảm nhẹ nhàng như lông chim lướt qua da: "Thon dài, sạch sẽ, lại rất có lực... Đâu giống bọn họ, lông tóc rất rậm rạp."

Hạ Duy Đình vui vẻ trở lại, anh xoa bờ môi cô: "Từ khi nào em biết nói ngọt như vậy, hửm?"

"Nếu không sao có thể chinh phục được anh, không phải anh thích nghe mấy lời ngọt ngào sao?"

Lực ngón tay anh ấn xuống, giọng hơi khàn: "Đáng được thưởng."

Anh dùng môi thay cho ngón tay, nhẹ nhàng cắn mút, rồi dần dần đưa lưỡi vào, quán quít bên trong khoang miệng cô, cùng anh triền miên.

Kiều Diệp hơi lùì người lại, cô nâng khuôn mặt anh lên: "Cho nên anh phải đáp ứng em, nhanh khỏe lên một chút, sớm ngày nhìn thấy em."

Anh nghiêng đầu hôn lên cổ tay cô: "Phía bệnh viện nói rằng đã có người hiến giác mạc thích hợp, là người ung thư giai đoạn cuối. Anh rất biết ơn."

Cô nằm xuống bên cạnh anh, không nhịn được nở nụ cười: "Thật ra em cũng có nghĩ tới, nếu không tìm được giác mạc thích hợp, trong người em cũng mang mầm bệnh di truyền, chờ đến lúc em qua đời, hiến giác mạc cho anh là được."

"Nằm mơ!" Anh nghiêng người chặn miệng cô: "Anh không cho phép em ra đi trước anh, nhất định sẽ có cách."

Đem giác mạc cho anh, kéo dài sinh mệnh của người mình yêu, nghe có vẻ rất cảm động, nhưng chỉ nghĩ thôi anh cũng không thể chấp nhận được.

Sức khỏe anh không tốt đã nhiều năm qua, nhưng Kiều Diệp vẫn luôn là người tràn ngập niềm tin và hy vọng. Hay phải nói, rằng cô chính là hy vọng của anh.

Anh chưa từng nghĩ có một ngày niềm hy vọng này sẽ biến mất trước mặt anh.

Vậy thì anh phải làm sao bây giờ, chỉ có một mình cô độc, sao anh có thể chống đỡ cho qua đoạn đời này?

Anh đã liên hệ và đặt lịch với chuyên gia về phụ khoa, nhưng Kiều Diệp kiên quyết chờ anh phẫu thuật xong mắt rồi mới tính.

"Phương pháp trị liệu của em không đơn giản chỉ là tiêm thuốc uống thuốc. Hơn nữa mặc dù em đã chuẩn bị tinh thần, lúc nghe ý kiến của chuyên gia xong nhất định sẽ không nhịn được mà áp lực. Nếu có anh bên cạnh, em sẽ tốt hơn rất nhiều. Huống hồ đôi mắt của anh cũng cần phẫu thuật, chi bằng chờ anh xong việc chúng ta lại tính tiếp."

Hạ Duy Đình cũng không nghĩ nhiều: "Em nói cũng có lý, chúng ta không vội, chờ khi anh có thể nhìn thấy ánh sáng lần nữa, sẽ cùng

em xem bệnh. Không được nghĩ nhiều, biết chưa?"

"Được."

Ca phẫu thuật diễn ra rất thuận lợi, Kiều Diệp cho rằng sẽ không hề dễ dàng, nhưng mọi chuyện đã trôi qua nhanh chóng. Cô tin rằng anh có thể chịu đựng được, bởi vì anh là Hạ Duy Đình. Chỉ cần là chuyện anh quyết tâm, nhất định đều sẽ thuận lợi.

Cô ngồi trước giường bệnh của anh, nhìn chăm chăm ống truyền nước, từng giọt từng giọt như không bao giờ ngừng chảy. Anh còn cần phải nghỉ ngơi, bác sĩ nói ca phẫu thuật rất thành công, khả năng phục hồi cũng rất lớn, rất nhanh anh sẽ nhìn thấy được thế giới.

Cửa sổ phòng mở toang, cô bước tới khép nó lại, chỉ chừa một khe nhỏ. Sau đó cô ngồi xuống bàn, cẩn thận xem lại mail gửi đến.

Nhiệm vụ bác sĩ vô biên giới, cô có quyền lựa chọn đi hay không, nhưng cô không đủ can đảm để nói với Hạ Duy Đình.

Tựa như cô mong anh nhanh chóng được nhìn thấy lần nữa, nhưng cô cũng sợ hãi, bởi phải đưa ra quyết định.

Hoặc vĩnh viễn mất đi cơ hội làm mẹ, cơ thể không hoàn chỉnh, rất sớm phải gặp các vấn đề về nội tiết tố;

Hoặc đi kiểm tra một chút, sau đó đánh cược một phen. Có lẽ đến năm bốn mươi tuổi cô sẽ không phát bệnh. Cũng có lẽ cô thật sự bị bệnh, chỉ sống được thêm một khoảng thời gian ngắn ngủi, rồi phải rời xa anh mãi mãi.

Duy chỉ có một thứ vẫn mãi vĩnh hằng-- đó là tình yêu của bọn họ.

Kiều Diệp không lựa chọn được, cô không ngừng mở mail ra xem, nhìn chăm chăm vào logo bác sĩ vô biên giới màu đỏ.

Có lẽ cô nên nói với Hạ Duy Đình về ý tưởng mới của mình? Rốt cuộc thì sinh mệnh là hữu hạn, có thể làm nhiều việc ý nghĩa hơn

nữa.

Nhưng nhìn người đàn ông quấn gạc che mắt trên giường bệnh, cô không nhin được lắ đầu. Anh sẽ không đồng ý đâu?

Chương 64: Đáp án

Thế nhưng Kiều Diệp không ngờ rằng ngay lúc này cô lại gặp Diệp Triều Huy.

Hạ Duy Đình muốn ăn cam tươi, cô lái xe đến siêu thị mua, lúc trở về bỗng thấy một bóng dáng quen thuộc trong phòng bệnh của Hạ Duy Đình, thế mà lại là Diệp Triều Huy.

Cô sửng sốt, hoàn toàn không nghĩ ra lý do vì sao anh ta có mặt ở đây. Chuyện đi Canada cô chỉ nói với Thẩm Niệm Mi và Tô Dĩ, bạn bè cô không nhiều lắm, đáng để tin tưởng cũng chỉ có hai người họ.

Hay là Niệm Mi cũng tới, sao không thấy cô ấy đâu?

Kiều Diệp nín thở đứng ngoài cửa, Diệp Triều Huy vẫn giữ bộ dáng điềm tĩnh như thuở nào, chỉ là trên mặt có vương chút nét u sầu, buồn bã. Trước nay chưa từng thấy anh như vậy bao giờ.

Mấy tháng gần ngủi, anh dường như đã không còn giống trước kia nữa, nhưng rốt cuộc không giống ở đâu, Kiều Diệp không nói rõ được.

Cô chỉ tò mò anh tới đây làm gì, giữa anh và Hạ Duy Đình có gì để nói?

Cách một cánh cửa, cô không nghe rõ hai người nói gì bên trong, nhưng nhìn vẻ mặt của Hạ Duy Đình, tuy rằng mím môi có vẻ nghiêm túc, nhưng bả vai thả lỏng, hiển nhiên không phải đang khó chịu.

Cô không bước vào, chờ Diệp Triều Huy nói chuyện xong. Lúc anh đến chỗ chờ thang máy, cô gọi một tiếng.

Diệp Triều Huy cũng không ngờ sẽ gặp cô ở đây, anh hơi nhướng mày: "Tôi còn tưởng cô vẫn đang đi siêu thị."

Hóa ra Hạ Duy Đình đã sớm biết anh ta sẽ tới, nên cố ý để cô tránh mặt.

Cửa thang máy khép lại, Kiều Diệp đứng bên cạnh anh, nói: "Anh tới đây làm gì?"

"Những gì muốn nói tôi đã nói rõ ràng với Hạ Duy Đình, cô trực tiếp hỏi anh ta thì hơn."

"Tôi sẽ hỏi, nhưng anh chưa bao giờ làm chuyện gì mà không có lợi cho bản thân. Tôi chỉ muốn biết liệu rằng chúng tôi ở bên đây xa xôi, còn gì để anh hưởng lợi?"

Diệp Triều Huy cười đến chua xót: "Xem ra hai người đều hiểu tôi rất rõ"

Anh nói, trên mặt mang theo bất đắc dĩ, Kiều Diệp chưa từng thấy anh như vậy bao giờ, thế nên lòng cô chùng xuống: "Xảy ra cái gì rồi? Niệm Mi đâu, sao không đi với anh?"

"Quả thật xảy ra một ít chuyện, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của cô đâu." Diệp Triều Huy nhìn cửa thang máy sáng bóng, như ngăn cách hai thế giới trong ngoài: "Cha tôi đột quy, lần này rất nghiêm trọng, bác sĩ nói tình hình không khả quan lắm. Còn Niệm Mi..."

Vừa nhắc tới Thẩm Niệm Mi, thang máy "đình" một tiếng mở ra, che giấu sự khác thường của Diệp Triều Huy. Kiều Diệp đuổi theo anh: "Này, còn chưa nói xong mà."

Diệp Triều Huy dừng bước, quay lại, anh nhìn dòng người vội vã trong sảnh bệnh viện: "Xem ra cô thật sự không gọi nổi hai tiếng anh trai. Trước kia tôi vẫn luôn bài xích chuyện mình có em gái là cô, là con của Kiều Phượng Nhan, mang họ Kiều...." Anh khẽ thở dài: "Nhưng mà hiện tại tôi mới hiểu, chúng ta không có duyên làm anh em. Nhưng thế nào bây giờ, tôi ngược lại càng hi vọng cô là em gái tôi, chúng ta có thể như một gia đình bình thường."

Khó có thể tưởng tượng Diệp Triều Huy sẽ nói ra những lời như vậy, Kiều Diệp nhú nhú mày như đang nhìn người xa lạ.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Anh cười cười, không nói thêm chuyện này nữa: "Cô chỉ cần nhớ hôm nay tôi tới đây vì Niệm Mi. Không phải hai người là bạn tốt sao?"

Nhịp tim Kiều Diệp tăng lên, cô thật muốn nắm cổ áo anh ta mà gằn hỏi: "Anh làm gì Niệm Mi rồi?"

"Không cần khẩn trương, cô ấy rất tốt." Người không ổn ở đây là anh, cho nên anh nở nụ cười tự giễu: "Thấy cô coi trọng bạn bè như vậy, tôi biết ngày hôm nay mình đến đây không phải là một quyết định sai lầm. Nói chung mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi, cô đi lên đi, đừng để Hạ Duy Đình đợi lâu."

Kiều Diệp đứng đó, khăn quàng cổ không biết bị bung ra khi nào, Diệp Triều Huy giúp cô quấn lại, anh nói: "Đi thang máy phải quấn khăn cẩn thận, nếu không sẽ rất nguy hiểm."

Động tác vô cùng tự nhiên, giống như anh nói, là chuyện mà anh trai sẽ làm cho em gái mình. Sau đó anh xoay người rời đi, ngược chiều ánh sáng, bóng lưng bỗng nhu hòa hơn bao giờ hết.

Cô không hiểu lắm, nhưng vẫn hơi lo lắng cho Thẩm Niệm Mi. Cô gọi điện nhưng Niệm Mi không bắt máy, đành phải gọi đến đoàn kịch, bọn họ nói Niệm Mi vẫn đang diễn, không có vấn đề gì, Kiều Diệp lúc này mới an tâm.

Cô trở về phòng bệnh, Hạ Duy Đình đang nghe điện thoại, thấy cô, anh cười cười: "Tôi cúp đây, Kiều Diệp về rồi."

"Ai gọi đến vậy anh?"

Tâm tình của anh có vẻ rất tốt: "Là Đoàn Khinh Hồng."

Hôm nay rất cuộc là ngày gì vậy, vì sao mấy người ngày thường không thấy đâu lại nhiệt tình tìm anh như vậy?

"Anh ta gọi làm gì?"

"Cậu ta đang ở Montreal, có lẽ vì nhớ ra anh cũng đang ở Canada nên gọi điện tới hỏi thăm. Tốt xấu gì cũng là đối tác làm ăn, thỉnh thoảng vẫn nên liên lạc một chút." Anh duỗi tay ôm cô vào ngực: "Hơn nữa còn nhắc đến một chuyện rất thú vị, em có biết vợ chồng cậu ta sinh con đầu lòng thế nào không? Cậu ta lén đổi thuốc tránh thai của Tô Dĩ. Lúc Tô Dĩ biết chuyện đã giận một hồi lâu."

Kiều Diệp từng nghe Tô Dĩ kể sơ qua, chỉ biết đứa bé Khoai Môn kia là mang thai ngoài ý muốn, đồng thời cũng là bước ngoặt trong tình cảm của hai người bọn họ, nhưng chi tiết thế này thì cô không biết.

"Hai anh... thế nào lại nói tới chuyện này?" Hai người họ cũng đâu thân thiết, chẳng lẽ đây là quan hệ hữu nghị giữa đàn ông sao?

Anh chỉ cười không đáp, ôm chặt cô: "Mua cam tươi rồi à?"

Cô gọt một quả dứa ăn, anh có vẻ rất vui, đoán chừng liên có quan đến Diệp Triều Huy. Nhưng hai người họ đã nói gì, anh không hề có ý định tiết lộ cho cô một chút nào.

Kiều Diệp thiếu kiên nhẫn hỏi: "Anh không có gì muốn nói với em ư?"

"Hửm?" Hạ Duy Đình thu lại ý cười: "Sao đột nhiên lại hỏi như vậy?"

Kiều Diệp cũng hơi khó xử, cô cũng không thể nói rằng mình gặp Diệp Triều Huy được. Bởi theo ý tứ của anh ta, những gì hai người họ nói ngày hôm nay, tốt nhất nên để Hạ Duy Đình tự mình nói với cô.

"Không có gì, thấy anh vui vẻ như vậy, nên em thắc mắc chút thôi."

"Đôi mắt của anh gần phục hồi rồi, sắp được nhìn thấy em, chẳng lẽ anh không nên vui sao?"

Biết anh đáp cho có lệ, cô cũng không cố đào sâu nữa. Cô suy nghĩ không biết có nên nói chuyện nhiệm vụ bác sĩ vô biên giới cho anh hay không, đột nhiên nghe thấy lời Hạ Duy Đình. "Buổi hẹn với Kate tạm thời em không cần đi, chờ cô ấy đi công tác về rồi lại nói."

Kiều Diệp sửng sốt: "Không phải cô ấy bảo cần gặp để bàn bạc với em hay sao?"

Kate là chuyên viên nghiên cứu về phụ khoa, có thể đặt lịch xem lịch với cô ấy đã không hề dễ. Trùng hợp, Kate đang bay đến Canada, không biết Hạ Duy Đình dùng cách gì để thuyết phục cô ấy tới xem bệnh cho Kiều Diệp nhưng khẳng định, đây là một cơ hội không thể bỏ lỡ.

Nhưng anh lại rất kiên quyết: "Bảo em không cần đi thì đừng đi, Kate đi công tác ở phía Đông, chờ cô ấy về rồi tính."

Kiều Diệp không hiểu, cô cảm thấy anh chỉ mới nói phân nửa, thế nên không nhin được mà hỏi: "Có phải có tin xấu không, hay là..."

"Em đừng nghĩ lung tung." Hạ Duy Đình ngắt mạch tưởng tượng của cô lại: "Anh chỉ cảm thấy em không cần phải gấp gáp như vậy. Nếu không yên tâm em cứ khám tổng quát trước, chờ mắt anh hồi phục rồi chúng ta tính tiếp."

Đợi đến lúc đó, mọi thắc mắc của anh đều đã được giải đáp.

Kiều Diệp không phản đối, tình trạng sức khỏe quả thật ảnh hưởng đến quyết định tiếp theo của cô. Có lẽ do Hạ Duy Đình đặc biệt yêu cầu, lúc khám phụ khoa bác sĩ khám cho cô vô cùng tỉ mỉ, nhưng bác sĩ vẫn luôn cau mày.

"Cô Kiều, kỳ kinh cuối cùng của cô là ngày mấy?" Bác sĩ ngồi trong văn phòng, hỏi rất chi tiết. Cô thấy ông đánh một dấu chấm hỏi ở chỗ kiểm tra buồng trứng.

Bàn tay Kiều Diệp đặt trên đầu gối không khỏi nắm chặt, một lúc sau cô mới mở miệng: "Có phải có vấn đề gì không?"

"Cũng không phải vấn đề gì lớn, tôi nghi ở bên phải buồng trứng của cô có u nang, tình huống cụ thể thế nào phải làm siêu âm mới biết được."

Kiều Diệp chét lặng, cô đã chuẩn bị tinh thần rất nhiều lần trước căn bệnh của cả dòng họ này, nhưng không ngờ, tử thần lại gõ cửa sớm như vậy.

Bác sĩ nói thêm gì đó, nhưng cô không nghe thấy. Bản thân cô cũng là bác sĩ, có rất nhiều chuyện tự cô hiểu rõ.

Cô không biết mình ra khỏi phòng khám như thế nào, cũng không biết muốn đi nơi nào, mơ mơ màng màng, rốt cuộc vẫn tới trước cửa phòng bệnh của Hạ Duy Đình.

Không bao lâu nữa anh có thể xuất viện, đôi mắt anh cũng đã nhìn thấy mờ mờ, rất nhanh sẽ hồi phục trở lại. Có lẽ vẫn cần phải đeo mắt kính, nhưng trời sinh anh đeo mắt kính vô cùng ưu nhã. Chỉ sợ anh phải uống thuốc cả đời, mà anh chưa bao giờ là một bệnh nhân tốt, không có cô bên cạnh, liệu anh có nhớ uống thuốc đúng giờ không?

Cô đẩy cửa bước vào, anh vẫn đang ngủ, tai nghe chưa tháo ra. Gần đây tâm tình anh rất thoải mái, lúc đi ngủ thường nghe nhạc nhẹ hoặc radio. Anh ngủ rất bình yên, trên môi còn vương ý cười nhàn nhạt.

Kiều Diệp giờ phút này cách anh thật gần, cũng thật xa. Cô chưa bao giờ là một người may mắn, từ nhỏ đến lớn, cô vẫn luôn biết điều đó, thế nên không thể hi vọng quá xa vời.

Cô cất tai nghe cùng iPod cho anh, nắm lấy bàn tay anh, tham lam nhìn anh thật lâu. Cô quên không ngồi xuống, cứ đứng nắm tay anh mãi đến khi đôi chân rã rời mới nhẹ nhàng buông ra.

Đôi mắt cô đỏ ngầu, nhưng cô không khóc.

Cuối cùng, cô cũng học được cách yêu như một thiếu niên, nhưng có thể kiềm nén như người trưởng thành.

Cô bước ra khỏi bệnh viện, bên ngoài vẫn hiu quạnh như ngày mới tới đây, đèn neon đều đã bị băng tuyết phủ lấp. Tuyết chưa tan, mùa xuân vẫn chưa đến. Cô đứng dưới một gốc cây, rót cuộc cũng không nhịn được mà khóc thật lớn, nước mắt trào ra không ngừng lại được, rất nhiều người lại hỏi cô cần giúp đỡ hay không.

Cô chỉ lắc đầu, bọn họ không thể giúp cô được, ai cũng không thể, có lẽ đây chính là số mệnh.

* * * * *

Bốn tháng sau.

Sông Mara dồi dào nước chảy ngang qua thảo nguyên Đông Phi, qua những trại chăn nuôi của người Maasai, đánh thức vạn vật đang say giấc trên mảnh đất này.

Kiều Diệp dậy rất sớm, bước ra cửa liền gặp Tô Dĩ: "Chào buổi sáng."

Tô Dĩ rất kinh ngạc: "Tinh thần của cô thật tốt, không thấy ngủ nướng ngày nào. Nếu là cô, tôi ngủ li bì ba ngày rồi tính sau."

Kiều Diệp cười cười: "Cô là bà chủ khách sạn này, nếu muốn ngủ cũng chẳng ai dám đánh thức."

"Haizz, đều vất vả, cô cũng vậy thôi."

"Quen rồi ấy mà."

Cô từng làm việc ở một trung tâm điều trị nơi tiền tuyến, mỗi ngày đều phải thức giấc lúc tờ mờ sáng, sau đó chờ người bệnh ngủ hết mới dám đi ngủ. Ngày nào cũng có bệnh nhân từ địa phương cũng như chính phủ gửi tới, tiếp xúc không ít bệnh nhân mắc bệnh truyền nhiễm, còn có cả ca tử vong.

Cô cũng không biết vì sao mình có thể chịu đựng được loại công việc áp lực về cả thể xác lẫn tinh thần này, thế mà cô cũng kiên trì hơn được 2 tháng.

Nhiệm vụ bác sĩ vô biên giới kết thúc, cô đến chi nhánh khách sạn Long Đình ở Đông Phi, bọn họ cần tuyển một bác sĩ chuyên nghiệp, Tô Dĩ ngay lập tức nghĩ đến cô.

Công việc ở đây cũng không nhiều lắm, bởi vì đã có kinh nghiệm làm việc với tổ chức bác sĩ vô biên giới, người Maasai đối xử với cô vô cùng thân thiện.

Lúc rảnh rỗi, cô mở mail ra, Hạ Duy Đình không gửi gì cho cô.

"Cô có tính toán gì không?" Tô Dĩ không biết vì sao cô lại ngồi ở đây, trên tay cô ấy bưng theo hai cốc cà phê.

Kiều Diệp cười cười: "Tôi cũng không biết nữa."

"Cô đã biết sức khỏe của mình không có vấn đề gì, sao không trở về tìm Hạ Duy Đình?" Tô Dĩ rất rõ thể trạng của Kiều Diệp bây giờ. Sau khi nhiệm vụ kết thúc, Kiều Diệp đã khám sức khỏe thật tỉ mỉ một lần nữa, bất kể là bệnh sốt rét hay u nang buồng trứng, đều đã không còn.

Tô Dĩ và Kiều Diệp đều là bác sĩ, u nang buồng trứng sinh lý có thể tự biến mất sau một thời gian, khi đó Kiều Diệp không siêu âm mà trực tiếp bay tới châu Phi, thế nên mới sợ bóng sợ gió một hồi.

Hướng hồ....

"Tôi nghĩ rằng anh ấy đã hoàn toàn thất vọng rồi. Chúng tôi đáng lẽ ra không nên gặp lại, từ lúc bắt đầu đã thật tồi tệ, tới khi kết thúc cũng như thế... May mắn là đôi mắt của anh ấy đã khôi phục, ít ra vẫn có một chuyện đáng mừng."

Tô Dĩ nhìn cô: "Cô để ý thân phận của mình sao?"

Kiều Diệp lắc đầu: "Ban đầu cũng hơi khó chấp nhận, nhưng đã nghĩ thông suốt rồi."

Thời điểm hoàn thành nhiệm vụ, cô nhận được một lá thư từ Tô thành, của Thẩm Niệm Mi gửi đến, là một bản báo cáo xét nghiệm ADN.

Lúc này cô mới biết, hóa ra, cô không phải là con gái của Diệp Bình cùng Kiều Phụng Nhan. Cô giống như Thẩm Niệm Mi, ngay từ đầu đã là trẻ mồ côi được nhận nuôi, có điều Niệm Mi đến năm 6 tuổi mới được nhận nuôi, còn cô đã từ lúc còn đống tã.

Kiều Phụng Nhan thật ra cũng từng có con gái với Diệp Bình, nhưng do sinh ra không đủ máu nên đã qua đời. Thế nên Kiều Phụng Nhan nhận nuôi Kiều Diệp bị cha mẹ vứt bỏ, chạy đến chỗ Diệp Bình "tranh công".

Từ đó, rất nhiều nghi vấn cùng không cam lòng của Kiều Diệp đều đã được giải đáp.

Thật ra, kể từ khoảnh khắc con gái mình mất, Kiều Phụng Nhan đã hóa điên. Diệp Bình không thể để một bà điên ôm theo đứa con hoang tiến vào Diệp gia được, cho nên ông đối với Kiều Diệp vẫn luôn lạnh nhạt là vậy.

Ngày đó Diệp Triều Huy đến bệnh viện gặp Hạ Duy Đình, cũng là nói chuyện này.

Kiều Diệp cầm bản báo cáo, ngồi giữa đồng cỏ châu Phi mênh mông rộng lớn, không biết nên vui hay buồn. Nhưng cô không khóc

nữa, tất cả nước mắt của đời này cô đã khóc hết trước cửa bệnh viện ở Canada khi quyết định rời xa Hạ Duy Đình lần nữa.

Cô cũng không hối hận, thậm chí cảm thấy may mắn khi làm việc ở đây. Không bị ai tác động, cô có thể tự mình nghiền ngẫm tất cả những chuyện ngoài ý muốn này.

Chương 65: Đòi đòi kiếp kiếp

Tô Dĩ biết mình không cần phải nói lời an ủi, nếu muốn thổ lộ điều gì, Kiều Diệp đã nói ra hết, chứ không bình tĩnh như bây giờ.

Vỗ vỗ mu bàn tay Kiều Diệp, cô nói: "Cố lên, chiều nay có khách vip, bên lãnh sự quán yêu cầu bác sĩ đến, cô chịu khó một chút nhé."

"Người nào mặt mũi lớn như vậy?" Kiều Diệp không ngại vất vả, mặc kệ người kia là ai, nếu sức khỏe tốt cần gì phải tới đây? Ở đây phong cảnh đẹp ngút ngàn, nhưng thuốc men thật sự quá khan hiếm, lỡ như có sơ xuất xảy ra, còn không phải đang đem tính mạng ra đùa giỡn sao?

Tô Dĩ nhún vai: "Có lẽ chỉ muốn đến tham quan phong cảnh, hoặc giống như cô, yêu thích châu lục này."

Châu Phi từng là cái nôi của nhân loại, thế nhưng bây giờ lại biến thành vết sẹo của loài người. Nơi này cần được một tình yêu to lớn chữa lành, nuôi dưỡng.

Kiều Diệp uống một hớp cà phê trong tách, hạt cà phê Arabica của mảnh đất Kenya hòa lẫn vị whiskey, tạo nên hương cà phê độc nhất của Ireland. Công việc của cô không cho phép uống rượu, đã qua rồi thời khắc dùng rượu để quên đi nỗi sầu, một lượng đồ uống có cồn nhỏ như thế này quả thật khiến cô thoải mái lên không ít.

Nó cũng khiến cô không nhin được nghĩ về người đàn ông cách xa vạn dặm kia. Lúc trước, khi sức khỏe vẫn cho phép, anh thích nhất là whiskey mạch nha đơn cất.

Hộp mail trống rỗng, không biết anh dạo này thế nào.

Buổi chiều, nghe bên ngoài có tiếng quát gió, Kiều Diệp nhận ra đó là tiếng cánh quạt, có trực thăng đang tới gần.

Cô nhanh chóng thu gom hòm thuốc, chạy về phía khách sạn. Mảnh đất mà Long Đình xây nên khách sạn thật ra thuộc về những người Maasai, cách rất gần làng xóm của bọn họ. Đôi lúc dân làng ốm nhưng không thể tới bệnh viện hoặc trạm y tế, Kiều Diệp cùng Tô Dĩ sẽ giúp đỡ bọn họ.

Kiều Diệp đã nói với Tô Dĩ sẽ có mặt ở khách sạn trước khi khách vip tới, nhưng buổi trưa phải đỡ để cho một sản phụ trong làng nên cô tới hơi trễ.

Thời điểm cô chạy tới, trực thăng đã đáp xuống mặt đất, gió rất lớn, thổi to đến mức người khác khó mà đứng vững. Kiều Diệp đưa tay lên che chắn, không nhìn thấy Tô Dĩ đâu, cô đành băng qua cơn gió tiến gần về trực thăng.

Cửa khoang mở ra, cô bỗng cảm nhận được gì đó, không dám bước thêm nữa.

Hạ Duy Đình từ trên trực thăng bước xuống, liếc mắt đã thấy thân ảnh mà anh nhớ thương từ lâu cách đó không xa. Cô dường như gầy đi một chút, như thể sẽ bị cơn gió từ cánh quạt này thổi bay.

Anh tức giận, rồi lại luyến tiếc. Thấy Kiều Diệp nhìn anh cũng vô cùng kinh ngạc, không hiểu sao tâm tình anh bỗng tốt lên.

Cặp kính râm chắn gió đã che giấu cảm xúc của anh, thoạt nhìn vẫn lạnh lùng như cũ, chỉ là anh có thể đi thẳng tấp tới chỗ cô không cần ai dẫn dắt. Kiều Diệp biết, anh đã khôi phục thị lực.

Anh đi tới trước mặt cô, không hề có ý định dừng lại. Ngay thời điểm Kiều Diệp cho rằng anh sẽ bước qua mình, Hạ Duy Đình đột nhiên bắt lấy cổ tay cô, kéo về phía khách sạn.

"Anh buông em ra.... Mọi người đều đang nhìn kìa, Hạ Duy Đình, anh buông tay đã...."

Anh đi rất nhanh, bước chân cũng rất lớn, đã lâu rồi cô mới thấy anh như vậy. Khi đôi mắt anh không nhìn thấy, anh đi đường cũng

không dễ dàng gì, đừng nói là kéo thêm người khác.

Anh trở lại giống như thời điểm bọn họ vừa gặp lại nhau, trở lại là một người đàn ông bá đạo ngang ngược.

Và cô vẫn yêu anh như thế. Thời gian khiến cô hiểu ra rằng, dù anh có trở nên thế nào đi nữa, cô có ở xa muôn vàn dặm đi nữa, chia cách thật dài, nhưng rồi, cô vẫn sẽ luôn yêu anh.

Mà không yêu một ai khác. Chỉ mình anh.

Thế nhưng cô vẫn không nhịn được mà sợ hãi, sợ rằng lần chia xa này khiến bọn họ quay lại con đường cũ, hai người tiếp tục hành hạ, tra tấn lẫn nhau thêm lần nữa, lãng phí bao năm tháng tươi đẹp.

Anh đột ngột dừng lại, cô thiếu chút nữa giẫm phải chân anh, theo bản năng mà nói: "Thật xin lỗi."

Hạ Duy Đình bình tĩnh nhìn vào mắt cô, đôi kính râm che khuất mắt anh. Anh có thể nhìn thấu cô, nhưng cô thì không.

"Vừa rồi em gọi anh là gì?" Anh hỏi vô cùng nhẹ nhàng, như vậy cũng có nghĩa là, anh đang giận.

"....." Ban nãy tình huống cấp bách, cô lỡ gọi cả họ lẫn tên của anh.

Thấy cô không đáp, anh hỏi tiếp: "Sao lại nói xin lỗi?"

"Em suýt giẫm phải chân anh."

"Anh không nói chuyện này!" Anh bỗng cất cao giọng, cảm giác áp bách khiến Kiều Diệp cúi đầu.

"Em đang làm việc, đừng nói chuyện này ở đây."

Hạ Duy Đình buồn cười, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời: "Kiều Diệp, em rất giỏi, lần nào cũng đáp qua loa lấy lệ như vậy. Anh muốn nhìn một chút, đây là cách em đón tiếp khách vip?"

Quả nhiên là anh, anh cố ý tới đây.

Anh cũng không cho cô thời gian chạy thoát, trực tiếp kéo cô vào thang máy. Cửa vừa khép lại, anh lập tức tháo mắt kính xuống, áp cô vào góc thang máy, hung hăng hôn xuống.

Anh rất nhớ cô, tiếp xúc thân mật càng khiến anh khó nhịn được. Tương tư bấy lâu nay đều dồn hết vào nụ hôn này, cũng không biết cô có cảm nhận được hay không.

Cô chỉ đứng sững người ở đó, có lẽ vì sợ camera theo dõi, hoặc sợ cửa mở ra bị người khác nhìn thấy. Thận trọng như vậy, vẫn luôn là Kiều Diệp mà anh biết.

Cô ngậm chặt răng, anh cảm nhận được cô đang "phòng thủ", anh không hề khách khí mà xâm chiếm, cạy miệng cô, tiến đầu lưỡi vào âu yếm, nếm hương vị ngọt ngào của cô, ngọt như đường mật, đẹp đến hư ảo.

Lúc cô nhận ra mình nên kháng cự, cô đã đắm chìm trong tình ái của anh. Sao cô có thể không nhớ anh kia chứ?

Nhưng mà bọn họ vẫn còn trong thang máy...

Hạ Duy Đình rút cuộc cũng rời khỏi môi cô, giờ giờ thẻ phòng trên tay lên. Lúc đáp trực thăng có nhân viên đưa thẻ này cho anh, thang máy ở những tầng trên không có thẻ đặc biệt này không thể mở được, Đoạn Khinh Hồng nói, hôm nay chỉ có anh đến làm khách.

"Sao anh lại tới đây?" Hô hấp của cô đều bị anh hút đi hết, đi một lúc mới trở về như bình thường.

Giọng anh khàn khàn: "Em không có gì mới hơn để nói à?"

Cô nhìn anh: "Phòng anh ở tầng mấy?"

Thời điểm thang máy vừa dừng ở tầng 28, Kiều Diệp vòng tay lên cổ anh, nhón mũi chân, cả người như dính chặt vào anh, cô liêu mạng hôn thật sâu, áo sơ-mi của anh cũng bị cô kéo bung một cúc.

Tay Hạ Duy Đình khẽ run lên, suýt nữa không quẹt được thẻ vào phòng, hai người ôm hôn, triền miên vào cửa, anh đảo khách thành chủ, ấn người cô vào tường.

"Đây là điều em muốn nói với anh?"

Kiều Diệp cười quyến rũ: "... Còn chưa đủ đâu."

Cô nhớ anh, muốn anh, thậm chí nhớ cả khi mình suýt chút nữa bỏ mạng nơi đất khách quê người. Hơn nữa cũng không phải lần đầu tiên, cô không hiểu, rốt cuộc vì sao hai người bọn họ có thể chịu đựng lâu như vậy.

Trên mặt anh cuối cùng cũng hiện lên ý cười, đôi mắt không kiêng nể mà nhìn cô: "Tháo tóc ra đi, anh muốn nhìn."

Thanh âm của anh vẫn khàn như cũ, mang theo dụ hoặc trí mạng. Kiều Diệp nhẹ nhàng tháo buộc tóc ra, mái tóc xõa xuống, xoắn nhẹ như rong biển, bông bành rũ trên vai cô.

Anh lại gần, hôn khẽ lên tai cô, hít một hơi thật sâu: "Tóc thật dài, em cũng rời đi thật lâu rồi."

Không cần thêm lời nói nào nữa, anh cần phải khiến cô rõ ràng một lần nữa, rằng cô thuộc về anh.

Hai người dây dưa một hồi lâu, bọn họ nằm ôm nhau, không màng tới thời gian.

"Mệt không em?"

Bọn họ rốt cuộc cũng có thể trò chuyện thật vui vẻ, hưởng thụ thanh âm của đối phương.

Kiều Diệp lắc đầu, lau mồ hôi trên ngực anh, cố chấp hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

"Em còn hỏi?" Anh nhìn đỉnh đầu mềm mại của cô: "Vị hôn thê của anh không từ mà biệt, chẳng lẽ anh không nên đi tìm sao? Diệp

Triều Huy đến Canada tìm anh, nói rằng em không phải con ruột của Diệp Bình cùng Kiều Phượng Nhan. Anh vừa vui sướng cũng vừa khổ sở, không biết nên nói chuyện này cho em thế nào. Anh thuê người đến Tô thành, Hải thành tìm hiểu cận kề, sau khi xác thực mọi chuyện sẽ nói cho em biết. Kết quả em rời đi mất, câu tạm biệt cũng không kịp nói."

"Em có gửi mail cho anh...."

"Đừng nói đến mail, anh không hồi đáp đâu!" Nói đến chuyện này anh vô cùng tức giận, thời buổi này mấy đôi trẻ yêu nhau lúc chia tay còn phải ra tận McDonald's, nói thật rõ ràng. Anh và cô yêu nhau lâu như thế, cùng trải qua bao nhiêu chuyện, thế nhưng phải dùng mail để nói lời chia tay.

Thật ra trước kia anh từng hồi đáp mail cô một lần, nhưng câu từ quá mức nặng nề, anh không muốn nhớ lại.

"Anh không trả lời, em cho rằng anh sẽ không tha thứ cho em nữa."

Anh ôm chặt cô: "Anh cũng muốn thế, nhưng không làm được."

Gửi mail thì có ích gì, không bằng anh tự mình tìm tới. Chờ khi đôi mắt hồi phục, sức khỏe cũng tốt lên, anh mới có khả năng tới châu lục xa xôi này tìm cô.

"Vì sao lúc đó em lại rời đi?"

Kiều Diệp đành phải nói thật với anh: "... Chỉ là trùng hợp thôi, vốn dĩ em cũng định nhận nhiệm vụ bác sĩ vô biên giới lần nữa, nếu thân thể anh khỏe lên, chúng ta có thể đi cùng nhau. Nhưng ngay lúc đó, em bỗng phát hiện ra u nang trong buồng trứng."

"Cho nên em dứt khoát rời khỏi anh, một mình chờ chết?"

"Anh không hiểu, với em mà nói, nhìn thấy anh khổ sở vì bệnh tật giày vò em, đó mới là chờ chết."

Anh vỗ một cái thật kêu lên mông cô: "Ở bên cạnh anh chính là chờ chết?"

Kiều Diệp nhỏ giọng than đau: "Em không có ý đó, sau này sẽ không vậy nữa."

"Còn có lần sau?"

Không biết từ khi nước trong mắt Kiều Diệp lừng lững nước mắt, anh hoảng hốt: "Đau lắm à?"

Cô lắc đầu, máng yêu: "Xấu xa."

Anh ôm cô cười khở: "Làm gì có kẻ xấu nào đáng thương như anh? Vừa mở mắt đã không thể nhìn thấy người mà mình mong đợi nhất, không có chuyện gì tốt, anh còn nghĩ rằng ghép giác mạc thành công cũng không có ý nghĩa gì... Có người nói muốn cùng anh học lái dù lượn, anh cũng đã chuẩn bị một màn cầu hôn long trọng, muốn cho người đó một bất ngờ, kết quả là...."

Kiều Diệp rút cuộc không kiềm được nước mắt, cô chồm người hôn lên khóe mắt anh: "Em xin lỗi...."

"Dù lượn không lớn lắm, nhưng trái đầy hoa hồng, còn giấu nhẫn kim cương nữa, lộng lẫy như vậy, thậm chí còn thất nơ trang trí, thế nhưng chờ mãi, vẫn không thấy người đến nhận phần lễ vật này. Em có biết anh ngốc thế nào không?"

Cô cười cười, vuốt ve khuôn mặt anh: "Ngốc thật, đã cầu hôn một lần rồi, em cũng đã đồng ý rồi mà."

Anh nhìn cô: "Không có, em chưa từng cho anh một hứa hẹn thật sự, cho nên anh nghĩ, em chưa từng thật tâm thật ý với anh một giây nào. Kiều Diệp, em nợ anh, cả đời đều nợ anh."

"Em biết. Cho nên em dùng phần đời còn lại để trả cho anh, đời này không đủ, còn có kiếp sau... Đời đời kiếp kiếp, hai ta sẽ không chia lìa." Cô gạt nước mắt, dùng tất cả thành kính mà nói: "Vậy thì

ngay lúc này, Hạ Duy Đình tiên sinh, anh có nguyện ý làm chồng em không, từ nay về sau, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi khỏe mạnh cũng như lúc đau yếu, đều sẽ vĩnh viễn không rời bỏ nhau?"

Cô vắng mặt ngày hôn lễ, nợ anh một đám cưới long trọng, nhất định sẽ bồi thường cho anh.

Hạ Duy Đình không đáp, chỉ nói theo lời cô, dùng nụ hôn làm niêm ấn. Tương tư tận xương cốt, tình yêu rốt cuộc cũng viên mãn, kể từ bây giờ, trên hành trình thật dài này, bọn họ có nhau.

Nắng chiều rọi sáng ngoài khung cửa sổ, thảo nguyên châu Phi bạt ngàn dài vô tận, tựa như tình yêu của anh và cô.

Hoàn chính văn.